

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

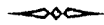
शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

अथर्ववेदोपाङ्ग आयुर्वेदे

चरकसंहिता ।

महर्षिभुनिवरचरकविरचित

अस्याः

सूत्रस्थाननाम

प्रथमस्थानम् ।

श्रीमद्भङ्गाधरकविराजकविरत्नविरचितया

जल्पकल्पतरुसमाख्यया व्याख्यया सहितं

तेनैव संशोधितम् ।

कलिकातायाम्

श्रीयुत भुवनचन्द्रवसाकमहोदयस्य प्रार्थनया

तद्द्वारैवसंवादज्ञानरत्नाकराख्ययन्त्रे

१८२५ संवत्सरे

मुद्रितारब्धम् ।

टीकोपक्रमणिका ।

यतः स्फुरन् दृष्टफलः स्वचित्ते,
वेनोक्त आयुर्निगमः प्रमाणम् ।

तमादिमाप्तं पुरुषप्रधानं,

सेवामहेऽव्यक्तमहेतु तच्च ॥ १ ॥

वक्तादृष्टफलस्य यस्य परमेशेनोदितत्वादिह,

प्रामाण्यं निगमेषु सिद्धितिकिलादृष्टार्थसामादिषु

सत्यं शाश्वतमुत्तमोत्तमतमं शास्त्रेषु सर्वेषुवा,

आयुर्वेदमुपास्महे वयमिमं तं सर्वविद्याकरम् ॥ २ ॥

एकैकमेकैकं सुनिर्यदीयं

मतं समाश्रित्यचकार शास्त्रम् ।

जयत्यसौ सोऽखिलशास्त्रविद्या,

कल्पद्रुमः सर्वफलोदयत्वात् ॥ ३ ॥

व्याख्यायतेऽतिविशदं मयाचरकसंहिता ।

यत्नेन कविरत्नेन श्रीमद्भक्ताधरेण तु ॥ ४ ॥

अथ खलु सुकृतदुरितनिदानकसुखदुःखमो-
क्षनिदाननिखिलफलमुख्यचरमपरमानन्दमयमोक्ष-
मुख्यप्रयोजनसाधनधर्मात्पादनराजसतामसमानस-
सकलमलविशोधनविधिविहितकर्माचरणमूलयथा-
भोष्टधनगणसाधनकामनासिद्धौ परमसाधनमेव-

[२]

मासुषिकादिवैशेषिकदेहविधारणं तदपि दीर्घ-
 दीर्घतरजोवितमूलकमित्येव मनसि निहिताकृतो
 विधूतममसंशयवितण्डः पण्डिताभियुक्तोयुक्तोपल-
 ष्यप्रपलब्धैकालिकतैलोकिकसकलतत्त्वोमहातपा-
 मुनिवरचरको भगवदावेयपुनर्वसूपादिष्टायुर्वेद-
 व्यासभगवन्मुनिवराग्निवेशविततायुर्वेदतन्त्रं प्रति-
 संश्रिकीर्षयातिविपुलस्थूलधीभिषजां हृदयेविधार-
 णाय परमानुजिष्ठक्षया विशदमधुरप्रसादगुणगणो-
 ज्ज्वलवर्णपदमुक्ताफलजालैरशेषविशेषेणाखिलार्थत-
 त्वसूत्रेणैवं चिन्तामणिद्युमणिकान्तका तन्तुल-
 विहारहारं शारीरमानसागन्तुदोषदूषितधातुवै-
 षस्यप्रसौम्याग्नेयविकारनिकरोपहतविकलकलेवर-
 चेतसां स्वास्थ्यप्रसंस्थापनोत्पादनार्थं मतुलनिर्मलक-
 रुणार्द्रचेतसाऽग्रन्यीत् ।

तं यज्जधा सुविचिन्त्य

रविकान्तमिवाऽनवशेषाङ्गायम् ।

चिन्तामणिमयतरलं

शेषभाषितमप्याद्यमस्य ॥ १ ॥

जल्पकल्पतरुरेषनिर्मितः

कल्पयत्यभिर्विचिन्तितं फलम् ।

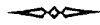
जल्पतो हि सुधियासुधीगणै

र्लभ्यमथमलं रसोत्तमम् ॥ २ ॥

ओं गणेशाय नमः ।

चरकसंहिता ।

सूत्रस्थानम् ।

प्रथमाध्यायः ।

अथातो दीर्घजीवितीयमध्यायं व्याख्यास्यामः ।

इति हस्साहमभवानाख्येयः ।

तत्र प्रथममेव ग्रन्थसन्दर्भप्रारम्भे तदसमापनकारण विघ्नविनाशन परमाप्ताचारपरम्परा परिप्राप्तमङ्गलाचरणमुचितमिति तदाचरणीयत्वे प्रचुरतरविघ्नशङ्काशङ्कितचेतसा प्रचुरतरविघ्नभग्नय प्रचुरतरमङ्गलमेव शिष्यशिश्नियपया प्रत्यध्यायमग्रतोऽथशब्दोपादानेनाचचार । तत्रादावेवोक्तसंगत्या दीर्घजीवितस्यातिशयप्रयोजनकत्वात्तन्निदान स्थानत्वेन दीर्घजीवितीयाध्यायस्य प्राधान्याद्व्याख्यारम्भे प्रथमं मङ्गलमाचरति ।

६

चरकसंहिता ।

अयात इत्यादि । अथ शब्दोमङ्गलार्थः । यत् किञ्चित् कर्मोपक्रमे विघ्नोपशमाय मङ्गलमेवाचरणीयमिति प्रसिद्धसिद्धान्ते भगवताजगद्विषात्रावर्णात्मक शब्दसिद्ध्यया प्रेरितेन प्राणवायुनाहृदिस्थिते नैवोद्धं चलता कण्ठस्थितोदान पवनेनमिलता प्रयत्नविशेषेणाहतादेवकण्ठादुत्पाद्यमानस्य तस्योद्भावस्यचाग्रएवाविर्भावात् ।

अत इत्येतच्चावच्छिन्ने सामोष्यावच्छिन्ने वा बुद्धिस्थे शक्तायुर्वेदीयतन्त्रोपस्थापकादेतच्छब्दादधिकरणे सप्तम्यास्तसिल् । तेनात्रायुर्वेदीयतन्त्र इत्यर्थः ।

किञ्च वाचनिकमङ्गलाचरणमन्तरेण मनसापि मङ्गलाचरणाद्विघ्नोपशमोभवतीति शिष्यशिष्यार्थस्वर्यं मनसाकृताऽभिमतदेवत प्रणामेनाचरितमङ्गलज्ञापनार्थं मानन्तर्यार्थकाथशब्दमादौ निबबन्ध । तथाचात इत्येतच्छब्दात् पञ्चम्यास्तसिल् । तेनातो मनसाकृताभिमतदेवताप्रणामजनितमङ्गलाचरणादध्यानन्तरं दीर्घञ्जीवितीयमध्यायं व्याख्यास्याम इति योजना । किञ्च शास्त्रं नासङ्गतं प्रयुञ्जीतेत्यतएतद्ग्रन्थप्रणयने कासङ्गतिरित्याशङ्कायां शिष्यजिज्ञासानन्तरमेतदीर्घञ्जीवितीयाध्यायाद्यनेकग्रन्थस्योत्तरत्वज्ञापनार्थमादावानन्तर्यार्थार्थशब्दं

सूत्रस्थानम् ।

७

निबद्धवान् । तत्र शिष्याणामियं जिज्ञासा । इह
 खलु लोकेलोकानां सकलफलमुख्येभ्यो गवेषणीये
 तत्त्वज्ञानमेव मूलं तत्र पुनर्मुमुक्षुत्वं तत्र शमदमादि
 तत्र च पारत्रिकैहिकफलभोगविरागः । तत्र सत्या-
 सत्यवस्तुविवेकः । तत्र बुद्धिस्तत्र मनः शुद्धिस्तत्र-
 नित्यक्रिया तत्र नैमित्तिककर्म्म गुरुदेवभूदेवाद्य-
 र्चनं तत्र धनं तत्र जीवितं तत्रारोग्यं हेतुः । तच्चा-
 रोग्यं दीर्घायुश्चकथं भवतीति जिज्ञासानन्तरं स्वस्था-
 तुरपरायणायुर्वेदे तदारोग्यं दीर्घं जीवितोपायविधि-
 जिज्ञासोद्देश्यस्य तदारोग्यं दीर्घं जीवितोपायविधि-
 ज्ञानस्य विषयं तदारोग्यं दीर्घं जीवितोपायविधि-
 रूपं सङ्गतिमतोऽत्राभिधातव्यत्वमिति बोध्यम् ।
 अतोऽथेत्यकरणात् पञ्चम्याः सप्तम्याश्चतसिर्व्याख्या-
 द्वयेन बोध्यः । तथा चातः शिष्यप्रश्नादथानन्तर-
 मित्येकवारमन्वितमत इति पदमावृत्त्या सप्तम्य-
 न्त्येनोपलभ्यमानं पुनर्दीर्घं जीवितोपायविधि-
 तेनातः शिष्यप्रश्नादथानन्तरमतोऽस्मिन् वक्तव्ये स्व-
 स्थात्तरपरायणायुर्वेदे दीर्घं जीवितोपायविधि-
 व्याख्यास्याम इत्यर्थः । अथातोत्तरवचनप्रयोजकप्रश्ना-
 द्देश्यज्ञानविषयो हि सङ्गतिः षोढा यथोक्ता च ।
 उपोद्घातः प्रसङ्गश्चेतुतावसरस्तथा । निर्व्याह-

८

चरकसंहिता ।

कैककार्यत्वे षोढासङ्गतिरुच्यते । तत्र प्रकृतोपपा-
 दकत्वमुपोद्घातकत्वम् । स्मृतस्योपेक्षानर्हत्वं प्रस-
 ङ्गत्वम् । हेतुता तस्य फलरूपार्थस्य कारणत्वम् ।
 अवसरत्वं पूर्वोक्तस्य सामान्यस्य प्रभेदस्य चाशेषवि-
 शेषेण निरूपणादाकाङ्क्षाविरहः । अङ्गप्रत्यङ्गाभ्यां
 प्रकृतस्य निष्पादकत्वं निर्व्याहकत्वम् । तत्कार्य-
 हेतुत्वमेककार्यत्वमित्याहुः षट्षु सङ्गतिषु मध्ये-
 ष्वतोपोद्घात एव सङ्गतिः । स्वस्यातुरपरायण-
 विधिबोधकवाक्यलक्षणोत्तरदर्शनात् पदार्थाख्यतन्त्र-
 युक्तौवारोग्यदीर्घायुर्ज्जननोपायाधिधरेव जिज्ञासायां
 प्रकृतस्य तदारोग्य दीर्घायुर्विधिज्ञानस्य विषया-
 रोग्यदोर्घायुर्विधेरुपपादकत्वात् । अथवात्रायश-
 ब्दोऽधिकारार्थस्तेनात ऊर्द्धमधिकार इत्यर्थः । कः
 पुनरधिकार इत्यत आह दीर्घजीवितीयमिति ।
 दीर्घजीवितमधिकृत्यकृतं ग्रन्थमत ऊर्द्धमधिकृत्य-
 व्याख्यास्यामः । एवं सर्वत्राध्यायेव्याख्येयम् । तत्रादौ
 स्ववाक्यस्य स्वयं वक्तुमनुचितत्वात् । अपरमहर्षिवा-
 क्यप्रतिसंस्कारकत्वमात्मनः ख्यापयितुमग्निवेशतन्त्रे
 विवरोतव्ये प्रथमतस्तत्सङ्गतिमत्त्वेनायुर्वेदप्रका-
 शाद्याश्रयत्वेन दीर्घजीवितीयाध्यायस्य प्राधान्यात्त-

सूत्रस्यानर्ग ।

६

दुपन्यस्यति दीर्घञ्जीवितोयमध्यायं व्याख्यास्याम
इति ।

व्याख्यास्याम । इत्यनेन दीर्घञ्जीवितोयमध्यायस्य
स्वसङ्केति तस्य ब्रह्मणाप्रोक्तायुर्वेदवाक्यानुसारीयत्वं
व्यञ्जितम् । एकादशेऽहनिपितानामकुर्यादिति-
वत् शास्त्रकारिणोपि स्वग्रन्थे व्यवहारार्थं स्वाभि-
मतसंज्ञां कुर्युर्वित्यतः सर्वेषामेवाध्यायानामादौ
यद्वाक्यं वाक्यार्थोवावर्त्तते तद्वाक्यवाक्यार्थान्यतरै-
कदेशेन स्वरूपपरत्वेन प्रातिपदिकसंज्ञायां तदधि-
कृत्यकृत्येग्रन्थे इत्यर्थे तद्वितविधानेन शाब्दबोधे
ग्रन्थेऽत्राध्यायस्य संज्ञां चकार ।

तथा हि अध्यायादौ दीर्घञ्जीवितमन्विह-
न्वित्यादि वाक्यस्यैकदेश दीर्घञ्जीवितेति शब्दात्
स्वरूपपरतया प्रातिपदिकसंज्ञत्वात् दीर्घञ्जी-
वितमधिकृत्यकृत इत्यर्थे छतद्वितान्तमध्यायविशेषणं
दीर्घञ्जीवितोयमिति ।

अध्यायमिति । अधीयते सङ्गतार्थबोधकोयो-
ग्रन्थः सोऽध्यायस्तं तथा ।

व्याख्यास्याम इति । स्फुटार्थीकरणपूर्वकवि-
स्तुतार्थीकरणानुकूलवाक्योत्पादनाव्यापारोव्याख्यानं
तत्फलशालित्वादध्यायस्य कर्मत्वं बलवचनमेकस्मिन्

१०

चरकसंहिता ।

अस्मादिचेत्यनेन । नन्वेतेनाप्यध्यायस्य स्ववाक्यत्व-
संशयः स्यात् तन्निवासार्थमाह । इति हस्माह
भगवानात्रेय इति ।

ननु यथोवाचात्रेय इत्यनेनैवसिद्धौ सत्यां भग-
वानिति यदुक्तं तेना यस्यापि त्रेतपः प्रभावजनित
युक्तज्ञानादिभाग्यवत्त्वं ख्यापितम् । उक्तं हि ।

उत्पत्तिश्च विनाशश्च भूतानामागतिं गतिम् ।

वेत्तिविद्यामविद्याञ्च स वाच्यो भगवानिति ॥

ननु तदा किं भगवदात्रेयस्य स्ववाक्यं व्याख्या-
स्यते । सोऽपि यदुवाच तत् किं तस्य स्वीयवाक्यं
तथात्वञ्चेत् तदा तस्यापि स्ववाक्यस्य प्रमाणतया
स्वयं वक्तुमनुचितत्वं स्यादित्यत आह ।

इति हेति । इति हेतीत्यमूतलक्षणे तृतीयान्तं
पारमर्त्योपदेशेनाहस्मा उवाचेत्यर्थः । द्वितीयान्तं वा
उपदेशानेकत्वाद्देदस्य । एतेनाग्निवेशोक्तवाक्यो-
त्तरं तदुवाक्यस्यातोक्तिर्न विरुध्यते । पारमर्त्योप-
देशानतिक्रमेण अन्यूनानतिरिक्तत्वेनायुर्वेदमात्रे-
योऽग्निवेशायोवाचेति ध्वनितम् ।

स च कथं पारमर्त्योपदेशं लभ इत्याकाङ्क्षायां
तदातयोक्तं पारमर्त्योपदेशप्रकारं दर्शयति दीर्घ-
ञ्जीवितमित्यादि ।

सूत्रस्थानम् ।

११

दीर्घजीवितमन्विच्छन् भरद्वाज उपागमत् ।

इन्द्रमुग्रतपावुद्धा शरण्यममरेश्वरम् ॥

उग्रतपाभरद्वाजो मुनिर्दीर्घजीवितमन्विच्छन्मरेश्वरमिन्द्रं शरण्यं बुद्ध्वा दीर्घजीवितोपायारोगप्रशमनानामुत्पत्त्युपायवक्तृत्वेन स्वल्पजीवितरोगभयात् वक्षितारं मत्वा उपागमत् प्राप । संयोगस्य हि संयोगिदेशप्रतिनियतमानत्वापिकालवैशिष्ट्यं न विरुध्यते । मानन्तु द्विविधं दैशिकं कालिकञ्च । तत्र प्रतियोग्यनुयोगिदेशयोर्यन्मानं तत्सममानं दैशिकं यथाहस्तमितदण्डयोः सर्वदेशे संयोगोहस्तमितः । तथा संवत्सरो महाकालस्तस्य यदणुत्वानुपलादि मुहूर्त्तादिदिनमासाद्यावृत्तद्विवत्सरादिमानं तन्मानसमन्वितं कालवृत्तित्वेन यन्मानं तन्मानं कालिकं तदत्र शरीरेन्द्रियसत्त्वात्मसु संयोगस्य जीवितस्य दीर्घत्वं प्रतिनियतकालातिशयकालमानवैशिष्ट्यं न दैशिकमिति । ननु दीर्घत्वं परिमाणभेदः स च गुणस्तस्य च शरीरेन्द्रियसत्त्वात्मसंयोगलक्षणे गुणविशेषरूपे जीविते वृत्तिर्नापपद्यते । इति चेन्न समवायेन परत्वापरत्वयुक्तिसङ्ख्या पृथक्त्वपरिमाणसंस्काराभ्यासानां गुणादिष्वप्यवाधात् ।

१२

चरकसंहिता ।

तथा दुग्धेयन्माधुर्यं ततोऽधिकमिच्छुषु माधुर्यं
यथा षड्रसादशशब्दा इत्येवमादयः ।

अन्विच्छन्मिति । अप्राप्तप्राप्तप्रनुकूलगत्यादि-
व्यापारोऽन्वेषणम् ।

इन्द्रमिति । इदिपरमैश्वर्ये इत्यस्माद्वातोरप्र-
त्ययान्तत्वेन राजमात्रबोधकस्येन्द्रशब्दस्य सहस्र-
लोचनेऽवष्टुत्तिज्ञापनायोक्तममरेश्वरमिति । अमरे-
श्वरशब्देन हरिहरब्रह्मणामत्रलाभनिवासार्थमिन्द्र-
मिति ।

अथवा इन्द्रपदेन भूतलस्थजन्तु वक्षितत्वमम-
रेश्वरपदेन देववक्षितत्वं ज्ञापितम् । ननु भर-
द्वाजोमनिः किं स्वस्य दोर्घाद्युबन्विच्छन्निन्द्रमुपागम-
दुत् प्रजानामित्याशङ्कायाम् । किं स्वयमुद्युक्तो-
ऽन्येन वा नियुक्त इत्याशङ्कानिवासाय पारम्पर्योप-
देशं प्रदर्शयन्नाह ।

ब्रह्मणा हि यथा प्रोक्तमायुर्वेदं प्रजापतिः ।
जग्राहनिखिलेना दावश्विनौ तु पुनस्ततः ॥
अश्विभ्यां भगवान् शक्रः प्रतिपेदेहकेवलम् ।
ऋषिप्रोक्तो भरद्वाजस्तस्माच्छक्रमुपागमत् ॥

सूत्रस्थानम् ।

१३

ब्रह्मणेत्यादि शक्रमुपागमदित्यन्तम् । हि यस्याद् ब्रह्मणा हिरण्यगर्भेण यथा प्रोक्तं प्रोक्तमनतिक्रम्यायुर्वेदं निखिलेन निरवशेषेणादौ प्रजापतिर्जग्राह तद्ब्रह्मत एव । अध्ययनेनेत्यूह्यम् । ब्रह्मण आयुर्वेदं प्रजापतिर्जग्राहेति नोक्ता ब्रह्मणा हीत्याद्यध्ययनक्रमोपदर्शनरूपेण निर्देशात् । अध्ययनक्रमोहि उपाध्यायेनादौ स्वरवर्णादिवैशद्येन यथा शास्त्रवाक्यमुच्चरितव्यं पश्चात्तथैव शिष्येणोच्चरितव्यमिति । प्रोक्तिग्रहणक्रिययोः कर्तृत्वापादानन्तयोर्द्वयोर्ब्रह्मणिप्राप्तौपरकारकत्वादुभयार्थे कर्तृपदं साधु ।

प्रोक्तृत्यायुर्वेदप्रकाशकत्वं ब्रह्मणः स्थापितं नत्वायुर्वेदस्रष्टृत्वं तेनायुर्वेदस्य प्रसिद्धत्वं स्वत एवेत्युक्तं भवति ।

अश्विनौ तु पुनः पश्चात्ततः प्रजापतितोऽध्ययनेन ब्रह्मणा यथा प्रोक्तमायुर्वेदं निखिलेन जगृहतु न तु प्रजापतिनाप्रतिसंस्कृतमिति । अश्विभ्यां भगवान् शक्रो ब्रह्मणा यथा प्रोक्तमायुर्वेदं केवलं कृत्स्नं प्रतिपेदे ।

इशब्द एवार्थे तेन प्रतिपन्नवान्न तु कस्यैचिदन्तवान् । येत्वेतेनाकृत शिष्यत्वेन शक्रस्य शिष्या-

१४

चरकसंहिता ।

र्थित्वेन ब्रह्माद्यपेक्षयाविशेषगुणयोगात् शरण्यत्वं
व्याचक्षिरे तन्न गङ्गच्छते ।

अथ ते शरणं शक्रं ददृशुर्ध्यानचक्षुषेत्यनन्तर-
वचनस्यानर्थक्यात् । यदि तत्र शक्रस्याकृत शिष्यत्वेन
शिष्यार्थित्वगुणयोग एव ध्यानचक्षुषा शरण्यत्वेन
दर्शनेहेतुरित्युच्यते तदा ब्रह्मादीनामपि कृतशिष्य-
त्वेन शिष्यार्थित्वाभावेऽपि कृतशिष्यत्वेन शिष्यक-रणे
सिद्धिभाजनत्वादिगुणयोगस्यापि हेतुत्वं कल्पितं किं
न वोच्यते । वस्तुतोऽत्र कृतस्त्वार्थे केवलशब्दोऽवधा-
रणेतु इशब्दस्तेन कृतस्त्वमेवायुर्वेदं प्रतिपेदे नत्वेक-
देशमित्यर्थः । ध्यानचक्षुषा शक्रस्य शरण्यत्वेनदर्शने
च प्रजापालनकर्तृत्वेनेश्वरनियोजितत्वं हेतुरिति
सूचनाय भगवानिति शक्रस्य विशेषणमुक्तम् ।

ब्रह्मादयो हि सृष्ट्यादिकर्तारो नतु साक्षा-
त्पालकाः । पालनमपि हि प्रजानां परम्परया
तेषां नतु कश्चित् सर्वाः प्रजाः साक्षात्प्रतिपालयति
किन्तु काश्चित् साक्षात्काश्चित् परम्परयेतित-
त्त्वम् । भरद्वाजोमुनिर्यस्मात् शक्रं गन्तुमृषिप्रो-
क्तस्तस्माच्छक्रमुपागमदित्यर्थः । ननु भरद्वाजोमुनिः
किं निजस्य दीर्घजीविताय ऋषिभिः प्रोक्तोऽथवा-

सूत्रस्थानम् ।

१५

भरद्वाजस्य किम्वा प्रजानामथवा सर्वेषामित्याशं-
सायामाह । विघ्नभूतेत्यादि ।

विघ्नभूतायदारोगाः प्रादुर्भूताः शरीरिणाम् ।
स्तपोपवासाध्ययन ब्रह्मचर्य्यव्रताजुधाम् ॥
तदाभूतेष्वनुक्रोशं पुरष्कृत्य महर्षयः ।
समेताः पुण्यकर्माणः पार्श्वेहिमवतः शुभे ॥

तपोपवासादीनां मङ्गलजनकानां विघ्नविनाशक-
त्वेन तज्जुषां प्राणिनां विघ्नभूता रोगानभवितुमर्ह-
न्ति । इत्याशङ्क्याह । तपोपवासेत्याद्यजुषामिति ।
विघ्नभूता इत्यत्राभूततद्भावेच्चिर्नसम्भवति रोगा-
णामुत्पत्तित एव विघ्नस्वरूपत्वेनाविघ्नस्वरूपत्वा-
भावात् ।

शरीरिणामिति । जीविनां नत्वात्मनां बद्ध-
प्राण्यभिप्रायेण बद्धवचनोपपत्तावप्यात्मानो हि पुंसां
निर्विकारत्वेन नित्यत्वेन च निर्विघ्ना इति । तपेति
सर्वेऽसन्ता अप्यदन्तास्तेन तपशब्दस्तपोऽर्थकश्चान्द-
सत्वाद्वासलोपोनिषिद्धविधेरनित्यत्वाद्वाविसर्गलोपेसति
न सन्धि निषेधः ।

१६

चरकसंहिता ।

तदेति । भूतेष्विति पञ्चमहाभूतशरीरिस-
मवायलक्षणलोकेषु । अनुक्रोशः कारुण्यम् ।

पुरस्कृत्येत्यग्रेकृत्यसमेताः समागताः । पुण्यक-
र्माणाः । पुण्यं पुण्यजनकं कर्मक्रिया येषां ते तथा ।
महर्षीणां भूतेष्वनुक्रोशे पुण्यकर्मकत्वं हेतुः । मह-
र्षयो भूतेषु सानुक्रोशाः पुण्यकर्मकत्वात् । पुण्य-
कर्मकत्वञ्च भूतेष्वनुक्रोशेनै तदारम्भात् । शरी-
रिणां विघ्नभूतरोगाः समानकालिकतया महर्षीणां
भूतेष्वनुक्रोशपुरस्कारपूर्वकहिमवत्पार्श्वसमागमेहे-
तव इति । ते पुनर्महर्षयः के इत्यत आह । अङ्गिरा
इत्यादि तथाचान्ये महर्षय इत्युक्तम् ।

अङ्गिरायमदग्निश्च वशिष्ठः काश्यपो ऋगुः ।
आत्रेयोगौतमःसाङ्ख्यपुलस्त्योनारदोऽसितः
अगस्त्योवामदेवश्च मार्कण्डेयाश्चलायनौ ।
पारिद्धिभिर्क्षुरात्रेयोभरद्वाजः कपिष्ठलः ॥
विश्वामित्राश्वरथ्यौच भार्गवश्चप्रवनोऽभिजित्
गार्ग्यःशाण्डिल्यकौण्डिल्यौवार्त्तिर्देवलगालवौ
साङ्ख्योवैजवापिश्च कुशिको वादरायणः ।
विडशः श्वलोमाचकाप्य कात्यायनावुभौ ॥

सूत्रस्थानम् ।

१७

काङ्क्षायनःकैकशेषो धौम्यौमारीचिकाश्यपौ।
शर्कराक्षोहिवण्याक्षोलोकाक्षः पैङ्क्तिरेवच॥
शौनकः शाकुनेयश्च मैत्रेयोमैमतायनिः ।
वैखावसावालिलिल्यास्तथाचान्ये महर्षयः ॥

काश्यपोभृगुरिति कश्यपगोत्रं भृगुर्नामच्छर्षिर्न तु
सप्तर्षिषु भृगुर्नामयः ।

आत्रेयोऽत्र कृष्णातिपुत्रः पुनर्वसुः ।

गौतमः साङ्ख्य इति बौद्धविशेषगौतमव्या-
वृत्तये साङ्ख्य इति ।

पुलस्तोनारदोऽगित इति यस्यौरसः शूद्रायां
देवर्षिर्नारदोजातः ।

अगस्त्योसतीदेहोद्भवः वामदेवः ।

पारिचिर्नामभिर्बुर्दण्डी स आत्रेय एव न त्वन्यस्य
पुत्रः ।

भरद्वाजः कपिष्ठलो न तु कुमारशिरः प्रभृति-
भरद्वाजः ।

शुनकपुत्रः शौनकः ।

शाकुनेयोनामब्राह्मणः ।

मैत्रेयोमैमतायनिः ।

१८

चरकसंहिता ।

वालिखिल्या वैखानसा वानप्रस्थाः ।

तथा चान्ये महर्षय इति ।

भद्रकायादय इति । तेषां महर्षीणां साधर्म्य-
माह । ब्रह्मज्ञानस्येत्यादि ।

ब्रह्मज्ञानस्य निधयोयमस्य नियमस्य च ।

तपसस्तेजसादीप्ताह्वयमाना इवाग्नयः ॥

सुखोपविष्टास्तेतत्र पुण्यां चक्रुः कथामिमाम् ।

ब्रह्मणीज्ञानं ब्रह्मज्ञानं तस्य । ब्रह्मपुनः
यतोवादेत्यादि निगमनिर्दिष्टम् । तस्यज्ञानं स्वरू-
पज्ञानम् ।

यमस्य नियमस्य चेति । यमनियमौ द्वौदशकौ ।
तथोक्तमत्रि संहितायां स्मृति शास्त्रे ।

आवृण्यं चमासत्यमहिंसादानमार्जवम् ।

प्रीतिः प्रसादश्चाचौर्यं मार्दवञ्चयसादश ॥

शौचमिज्यातपोध्यानं स्वाध्यायोपस्थनिग्रहौ ।

व्रतमौनोपवासाश्च स्नानञ्च नियमादश ॥

यमान् सेवेतसततं न नित्यं नियमान् बुधः ।

यमान् पतत्यकुर्वाणो नियमान् केवलान् भजन् ॥

इति । निधयोनिधानस्थानानि । तपसस्तेजसा

सूत्रस्थानम् ।

१२

तपोजनित ब्रह्मतेजसेत्यर्थः । ननु तेषां महर्षीणां
हिमवत्पाश्वे^१ समागमनेन विघ्नभूतरोगेषु विषयेषु कि-
मभूदित्यत आह ।

सुखोपविष्टा इत्यादि । तेऽङ्गिरः प्रभृतयो-
महर्षयस्तत्र शुभे हिमवतः पाश्वे^२ । पुण्यां पुण्य-
जनिकां भूतहितत्वात् । कथां प्रबन्धकल्पनामित्यर्थः ।
इमामिति यदुक्तं तदाह ।

धर्मार्थकाममोक्षाणामारोग्यं मूलमुत्तमम्॥
रोगास्तस्यापहन्तारः श्रेयसोजीवितस्य च ।
प्रादुर्भूतोमनुष्याणामन्तरायोमहानयम् ॥
कः स्यात्तेषां शमोपायइत्युक्त्वाध्यानमास्थिताः ।

धर्मार्थेत्यादि । धर्मः मर्थो धनं पुण्यकामोऽभि-
लाषस्तद्विषयस्वर्गादिश्च ।

मोक्षोविषयवासनात्यागजनितसुखदुःखेषु च-
रमदुःखत्यागपूर्वकचरमसुखसाक्षात्कारः । इति
काश्वन् । तत्र मोके सुखाभावात् ।

मूलमादिकारणम् । तच्चादृष्टमपि तद्वार-
णायाह ।

उत्तममिति । सत्यपि जीविनामदृष्टे मानुषि-
कादि शरीरित्वाभावे पारलौकिकशरीरित्वे धर्मा-

२०

चरकसंहिता ।

दयो यस्मात् पद्यन्ते तस्मादारोग्यं मानुषिकादि-
कर्मकारिशरीरिव्याधिविरहः । सत्यपि व्याधित-
मनुष्यादीनामदृष्टे धर्मादयो नोत्पद्यन्ते रुजाकुले-
न्द्रियत्वप्रतिबन्धत्वात् । धर्मादिध्वारोग्यमूलत्वं
दर्शयितुमाह ।

रोगा इति । तस्य श्रेयसः श्रेयोन्तस्य । अन्त-
शब्दलोपादिह धर्मादिचतुष्कस्येत्यर्थः ।

यद्वा सामीप्येन गङ्गायां घोषवत् धर्मादिषु
चतुर्षु लक्षणा ।

अथवा । प्रशस्य शब्दादीय सुना श्रेयः शब्दस्य
प्रशस्ततमानां बोधकत्वात् प्रशस्ततमाधर्मादयश्च-
त्वारोलभ्याः । तत्रापि मोक्षस्य प्रशस्ततमत्वेन श्रेयः
शब्दाभिधेयत्वं योगरूढिवृत्त्याबोध्यम् ।

यद्वा तस्येत्यारोग्यस्येति योज्यम् । न केवलं
रोगाधर्माद्यपहर्तारस्ततोऽधिकदोषशालिनोपीत्याह
जीवितस्य चेति । यद्वा रोगावसानेधर्मादयः
स्युरित्याह ।

एतेनैतदुक्तम् । स्वयं रोगशमनं नस्याद्विना
भेषजेन यदि वास्यादायुः परिहीयते यावताकाले
नहि स्वयं वा चिकित्स्या वा रोगशान्तिर्भविता
तावत्कालन्तु न धर्माद्यर्थः स्यात् ।

सूत्रस्थानम् ।

२१

यदि वा तेन व्याधिना मृत्युः स्यात् तदा तज्ज-
न्मनि नस्युरेव धर्मादयः ।

किञ्च व्याधीनां चिरसत्त्वेन दुर्बलेन्द्रियत्वादायुः
क्षयादयश्च स्वरित्यतः शरीरिणामारोग्यं रोगानुत-
पत्त्युत्पन्नव्याधिशान्तान्यतवत् धर्मादिषु निदान-
मिति ।

मनुष्याणां महानऽन्तरायो महान् विघ्नोरोग-
रूपः प्रादुर्भूतः । तेषां रोगार्त्तमनुष्याणां कः
शमोपायोविघ्नोपशमकारणं स्यादित्युक्ता ते

महर्षयोऽङ्गिरः प्रभृतयोऽध्यानमास्थिताश्चक्रु-
रुञ्जान बुद्धिमत्वात् । युक्तज्ञानं हि ध्यानधारणं
नापेक्षते । ननु ध्यानधारणेन किमभूदित्याह ।

अथ ते शरणं शक्रं दुष्टशुद्धानचक्षुषा ॥

सवक्ष्यतिशमोपायं यथावदमवप्रभुः ।

कः सहस्राक्षभवनं गच्छेत् प्रष्टुं शचीपतिम् ॥

अहमर्थेनियुज्येयमद्वेति प्रथमं वचः ॥

भरद्वाजोब्रवीत्तस्माद्विषिभिः स नियोजितः ।

अथेत्यादि । अथ ध्यानावस्थानानन्तरं ते ध्या-
नस्था अङ्गिरः प्रभृतयो महर्षयः शक्रं मधवानं शरणं

२२

चरकसंहिता ।

ध्यानचक्षुषा चिन्ताशालिमनसा निश्चयबुद्धिलक्षण
चक्षुषाददृशुः । ननु शक्रं शरीरिणां विघ्नसमुत्-
पत्तौ शरणत्वेन यद्धानचक्षुषा ते महर्षयो ददृशु-
स्तत् किं शक्रः शरीरिणां चिकित्सया विघ्नभूतरो-
गोपशमं करिष्यति । उतान्यथावेत्यत आह ।

सवक्ष्यतीत्यादि । सशक्रश्चिकित्सया न शरी-
रिणां विघ्नभूतरोगोपशमं करिष्यति किन्तु यथावत्
यथा विधिनाव्याधेः शमोपायं वक्ष्यति । इत्यमेव
शक्रं शरणं ददृशुरितिभावः । अथ सुनयः किं
चक्रुरिति महर्षीणां तत्र कृतेति कर्तव्यतामाह ।

कः सहस्राच्चेत्यादि । शचीपतिरित्यनेन शची-
सिक्तेरेत समपि शक्रं सर्वलोकपालकत्वादुपासितु
मर्हतीति सूचितम् । सर्वेषु महर्षिषु परस्परं
भाषमाणेषु प्रथमं भरद्वाजस्तान् महर्षीन् । अत्रा-
र्यैऽस्मिन् प्रयोजनेऽयमहं नियुज्ये भवद्भिरिति वचो
यस्मादब्रवीत् । तस्माद्भरद्वाजः ऋषिभिरङ्गिरः
प्रभृतिभिर्नियोजितः प्रेरित इति ऋषिप्रोक्तो भर-
द्वाज इति यत्पूर्वमुक्तं तत्र ऋषिप्रोक्ति विवरणमे-
तद्बोध्यम् । ननु भरद्वाजः शक्रोपगमनं कथं चकार
तदाह ।

सूतस्थानम् ।

२३

स शक्रभवनं गत्वा सुरर्षिगणमध्यगम् ।
 ददर्शबलहन्तारं दीप्यमानमिवानलम् ॥
 सोऽभिगम्य जयाशीर्भिवभिनन्द्य सुरेश्वरम् ।
 प्रोवाच भगवान्धीमान् कृषीणां वाक्यमुत्तमम् ॥
 व्याधयो हि समुत्पन्नाः सर्वप्राणिभयङ्कराः ।
 तद्ब्रूहि मे शमोपायं यथा वदमरप्रभोः ॥

स शक्रेत्यादि । सुराणां देवानामर्षिगणः
 सुरर्षिगणस्तस्य मध्यगं बलहन्तारं बलनामा सुरारिं
 शक्रमिति यावत् । एतेन प्रजाविघ्नकरहन्तृत्वं
 शक्रस्य तर्शितम् ।

दीप्यमानमिति । कृततपस्त्वेन प्रसिद्धतेजोभि-
 रितिशेष इति सूचयितुमनलस्य न किञ्चिद्विशे-
 षणमुक्तम् । तस्य प्रसिद्धतेजस्वात् । एतेनानल-
 वत्, प्रसिद्धतेजस्वित्वेन शक्रस्य दर्शनात् । भरद्वा-
 जस्य क्रियमाणतपसा जायमानतेजस्वित्वेन ब्राह्म-
 णजातिमत्त्वेऽप्याध्यायशिष्यभावयोग्यतोक्ता ।

तपसस्तेजसादीप्ता ह्ययमाना इवाग्नय इत्यनेन
 महर्षीणां तपस्योत्पद्यमानतेजस्ववचनात् । शक्र-
 सदनं महेन्द्रं दृष्ट्वा किं चकार तदाह ।

२४

चरकसंहिता ।

सोऽभिगस्येत्यादि । आशीः शुभचिन्तासूचन-
वाक्यं जयेतिरूपं वाक्यमाह ।

व्याधय इत्यादि । सर्व्वप्राणीति स्यावरजङ्ग-
मानां सर्व्वप्राणभृतां हियस्मात्तस्मात् । इति भर-
द्वाजनचनं श्रुत्वा शक्रः किं चकार तदाह ।

तस्मैप्रोवाच भगवानायुर्व्वेदं शतक्रतु ।
पदैरल्पैर्मतिं बुद्ध्वा विपुलां परमर्षये ॥
हेतुलिङ्गौषधज्ञानं स्वस्थातुरपरायणम् ।
तिसूत्रं शाश्वतं पुण्यं बुबुधेयं पितामहः ॥

तस्मायित्यादि । शतक्रतुः शक्रः पदैरल्पैरिति
अल्पाक्षरमयवाक्यप्रयोगेन विपुलां भरद्वाजस्य
मतिं बुद्ध्वा तस्मै भरद्वाजाय परमर्षये प्रोवाच
अध्यापनव्यापारेण ददौ कीदृशरूपमायुर्व्वेदं
प्रोवाचेत्यत आह ।

हे इत्यादि । हेतुरिति हेतुः कारणं बीज-
मित्यनर्थान्तरम् । सच द्विविध उपयोगिहेतुरुत्पा-
दकश्च । ततोपयोगीहेतुः प्रयोजनीभूतयोर्धातु-
साम्यरक्षणकरणयोर्व्विषये यस्योपयोगिता । सच

सूत्रस्थानम् ।

२५

द्विविधः । आधारभूतः सहकारी च । तत्राधारः
 शरीरं मनश्च । सहकारी हेतुः पुनः शरीरादिवि-
 शेषज्ञानमुत्पादकश्चेति द्विधा । ततोत्पादको द्विधा
 समवायी, निमित्तरूपश्च । तत्र समवायी च द्वि-
 विधः । चेष्टावान्निश्चेष्टश्च । चेष्टावान् द्रव्यरूपोवा-
 तादिः । निश्चेष्टो गुणरूपो दोषद्रव्यस्थानसंयोगादिः ।
 निमित्तरूपश्च, दण्डादिः । लिङ्गं तद्येनोपलभ्यते ।
 औषधं गुणवच्चतुष्पादरूपं तेषां ज्ञानं तानिज्ञायन्ते
 येन तत् । ननु सुखहेत्वादिज्ञानरूपायुर्ज्वेदवत्
 दुःखहेत्वादिज्ञानमप्यायुर्ज्वेदरूपं किं न वा तद्वेतु
 लिङ्गौषधज्ञानत्वादित्याह

स्वस्थातुरपरायणमिति । स्वस्थोधातु साम्य-
 वान् । आतुरोधातुवैषम्यवान् । तयोः परमुत्-
 कृष्टमायनमागमनं येन तत्तथा । वस्तुतस्तु स्वस्था-
 तुरपरायणमिति स्वस्थेचातुरेच परं तत्परं तात्-
 पर्यवद्विवक्षितमयनङ्गतिवर्त्म । स्वास्थ्यरक्षणा-
 तुर्यनिवृत्तिरूपप्रयोजनसाधनोपदेशरूपमित्यर्थः ।
 स्वस्थस्य चातुरस्य चेति करणे तु स्वास्थ्यहेतु-
 लिङ्गौषधज्ञानमातुर्यहेतुलिङ्गौषधज्ञानमुपदेशरू-
 पमायुर्ज्वेदं बुबुधे इति लभ्यते । तथात्वेहि शारी-
 रारिष्टादिज्ञानार्थमुपदेशस्यावैयर्थ्यं स्यात्तस्मात्

२६

चरकसंहिता ।

स्वस्थातुरपरायणमित्येवोक्तम् । एतेनायुर्वेदस्य
 स्वास्थ्यरक्षणातुर्यशान्तिसाधनहेतुज्ञानलिङ्गज्ञानौ-
 षधज्ञानकरणयावद्वस्तूपदेशवाक्यात्मकायुर्वेदत्वमु-
 क्तम् । मारणादिक्रूरकर्मादीनामुपदेशवाक्यात्म-
 कायुर्वेदत्वञ्चवारितम् । तथाचायुर्वेदे मारणो-
 च्छाटन स्तम्भन मोहन बन्धाकरणगर्भपातनादीनां
 हेतुलिङ्गौषधानि प्राणिनां परिहायोपदेक्ष्यमा-
 णानि सन्ति न तु प्रयोक्तव्यतयोपदेक्ष्यन्त इति
 सन्त्यपि न सन्तीति बोध्यम् । ननु ब्रह्मणाप्रोक्तं
 मरणादिसूचकायुर्वेदं विहाय किमल्पैः पदैर
 सम्पूर्णं शक एवेदशायुर्वेदं भरद्वाजाय, प्रोवाचेत्या-
 शङ्क्याह तिसूत्रमित्यादि ।

पितामहोत्रह्मातिसूत्रं हेतुलिङ्गौषधानितीणि
 सूत्रप्रन्ते येन यत्र वेति तिसूत्रमायुर्वेदं स्वस्थातुर-
 परायणं हेतुलिङ्गौषधज्ञानं अत एव तिसूत्रमायुर्वेदं
 तस्मै प्रोवाचेत्युभयत्र योजनीयं हेत्वादि पुण्या-
 न्तम् । शाश्वतं नित्यम् ।

नित्यत्वञ्चास्य स्वयमेवार्थेदशमहामूलीये प्रति-
 पादयिष्यते । शाश्वतमिति तु हेतुः ।

पुण्यं जन्यतयाऽस्त्यस्येति पुण्यवन्तं पुण्यजनक-
 मिति यावत् । शाश्वतमित्युक्त्या यं बुबुधे इत्युक्त्या-

सूत्रस्थानम् ।

२७

चायुर्वेदस्य योगध्यानाभ्यामादिवोद्वादिप्रकाशकञ्च
ब्रह्मा न तु कर्त्तेति ख्यापितम् । ननु शक्रस्यै
प्रोवाच सचाध्येतुं शक्नोतिवानवेत्यत आह । सो-
ऽनन्तेत्यादि ।

सोऽनन्तपारं त्रिस्कन्दमायुर्वेदं महामतिः ।
यथावदचिरात् सर्वं बुबुधे तन्मनामुनिः ॥
तेनायुरमितं लेभे भरद्वाजः सुखान्वितम् ।
ऋषिभ्योनऽधिकं तन्तु शशासानवशेषयन् ॥

सोऽपि भरद्वाजो महामतिर्भुविस्तन्मना स्तत्रा-
युर्वेदे ग्रहणार्थं मनोऽनन्यविषयक्रधीधारणेनैकाग्र-
चित्तं यस्य स तादृशः सन् सर्वं निरवशिष्टं तं
त्रिस्कन्दं तिस्रस्तं त्रीणिहेतुलिङ्गोपधानि स्कन्द-
न्ते गम्यन्ते येन यत्र वेति त्रिस्कन्दं तिस्रस्तमिति
यावत् ।

अनन्तपारं नस्तोऽन्तःशेषः पारः पराटश्चैतौ
यस्य तं तथा । अन्ताभावः पाराभावे हेतुः । अचि-
रादतिशीघ्रं यथाबद्यथाविधि उपदिष्टं बुबुधेऽधीत-
वान् । अनन्तपारमप्यायुर्वेदं त्रिस्कन्दरूपेणान्तपार-
शालितया ज्ञातुं शक्नोति । यथामति कालाधि-
क्याल्पताभ्यामिति सूचितम् । भरद्वाजस्तु महामति

२८

चरकसंहिता ।

तन्मनस्वाभ्यां अचिरात् वुवुधे । तादृशोऽपरो-
 ऽचिराज्ज्ञातं शक्नोति । अतादृशसुखियेण
 शक्नोति वानवेति भावः । ननु काव्यद्यनुशासना-
 दिशास्त्रेण स्ववाच्यज्ञानं जन्यते यथा । तथानेनापि
 कथमस्य पुण्यत्वं शाश्वतत्वोच्यते इत्यतः सूतफल-
 माह । तेनायुरित्यादि ।

पुण्यं यस्मादाहुस्तस्मात् । पुण्यजनकत्वादायु-
 र्जनकोऽयमायुर्वेदः । पुण्यजनकत्वायं शश्वतापर-
 मे श्वरेण प्रोक्तत्वात् । यथात्वयी । तेनेति यथा
 अमितमपरिमितमसङ्ख्यकमिति यावत् ।

सुखान्वितमिति । लाभक्रियायाः कर्मायु-
 रित्यस्य विशेषणं तेन सुखममितश्चायुः सुखान्वितं
 यथास्यात्तथालेभे । सुखत्वश्चायुषो भरद्वाजस्यामिता
 युर्लाभे यावज्जीवं स्वास्थ्यलाभेन च तपोनिर्विघ्नत्व-
 जनकत्वादस्यायुर्वेदोपदेशेन पुनः शरीरिणां स्वास्थ्य-
 संस्थाप्यत्व व्याधिप्रशम्यत्वाभ्याश्च बोध्यम् । सज्ज-
 नानां हि परोपकारे सुखातिशयः स्यादिति ।
 ननु भरद्वाजस्यैवामितायुर्लाभोऽभूत् परोपकारित्व-
 दस्य दङ्गिरः प्रभृतीनां तन्नियोक्तृणां किं तन्नियो-
 गमात्रं न चान्यत् किञ्चित्फलं लब्धमभूदित्यत आह ।
 ऋषिभ्य इत्यादि ।

सूत्रस्थानम् ।

२८

ऋषयश्च भरद्वाजज्जगृह्णन्तं प्रजाहितम् ।
दीर्घमायुश्चिकीर्षन्तो वेदं वर्द्धनमायुषः ॥

तु पुनर्भरद्वाजो न केवलं सुखान्वितं यथास्यात्
तथाऽमितं सुखान्वितमायुर्लभे । ऋषिभ्यश्चाङ्गिरः
प्रभृतिभ्यश्च तथायुर्वेदमनधिकं त्रिसूत्रमेवनाधिकं
कृत्वाऽनवशेषयन् सावशेषश्च नकृत्वा यथाधीतमिति
यावत् । शशासाध्यापनेन ददौ । अध्यापनेन दानं
दर्शयति ।

ऋषयश्चेत्यादि । ननु ऋषीणामेतद्ग्रहणोपदर्श-
नेन शशासेत्यनेन भरद्वाजस्य ऋषीन् प्रति आयु-
र्वेदवाचनामात्रार्थलाभः स्थानत्वध्यापनेन दानार्थ-
लाभ इति चेन्न । ग्रहधातोः प्रधर्षण पूर्वकग्रह-
णार्थं द्विकर्म्यकत्वादत्र तदभावादबुग्रहेण दत्तस्य
स्वीकारार्थत्वात् भरद्वाजादित्यस्यापि भ्रुवत्वादपा-
दानत्वमिति । नन्वाङ्गिरः प्रभृतीनां भरद्वाजादायु-
र्वेदग्रहणं किं स्वस्वोपकाराय किं परोपकारायेत्यत
आह । प्रजाहितमिति ।

ग्रहणक्रियायुर्वेदयोर्विशेषणतयैव योज्यमेतत्
प्रजाहितप्रदम् । किं केवलं प्रजाहितमायुर्वेदं
जगृह्णित्यत आह ।

३०

चरकसंहिता ।

दीर्घमायुरित्यादि । ननु दीर्घमायुश्चिकीर्षन्तो
महर्षयः कथं प्रजाहितमायुर्वेदं जगृह्णन्ते तेषां
किं स्यादित्यत आह ।

आयुषोवर्द्धनमिति । वेदमायुर्वेदं पदार्थाख्य
तन्त्रयक्त्या तत्परतालाभाद्देवपदस्य ।

अथवायुष इति पदं वेदपदवर्द्धनपदाभ्यां यो-
ज्यम् ।

तेनर्षयस्ते ददृशुर्यथावज्ज्ञानचक्षुषा ।
सामान्यञ्च विशेषञ्च गुणान्द्रव्याणिकर्मच ॥
समवायञ्चतज्ज्ञात्वातन्त्रोक्तंविधिमास्थिताः
लेभिरेपरमं शर्मजीवितञ्चाप्यनश्वरम् ॥

अथायुर्वेदाध्ययनेन ज्ञानचक्षुषा । ज्ञानं निश्चया-
त्मकं युक्तं चक्षुर्ज्ञानचक्षुस्तेन ददृशुः । किमित्याह ।

सामान्यमित्यादि । सामान्यं च विशेषश्चेति
चकारद्वयं मिथोभेदार्थम् । गुणादिभिस्त्रिभिः सह-
प्रत्येकमन्वयार्थं कर्म्यं चेति चकारः । सम-
वायस्य सामान्यविशेषाभ्यां सहान्वयार्थं समवाय-
श्चेति चकारः सामान्यविशेषाभ्यां सहप्रत्येकमन्वित
गुणद्रव्यकर्म्यभ्योपि भेदाख्यानाय च । तेन सामान्यं

सूत्रस्थानम् ।

३१

सामान्यस्वरूपान् गुणान् सामान्यरूपद्रव्याणि सामान्यभूतं कर्म्म च ।

विशेषं विशेषात्मकगुणान् विशेषात्मकानि द्रव्याणि विशेषात्मकं कर्म्म चेति ।

समवायञ्च सामान्यं विशेषञ्च ददृशुरित्यर्थः ।

अथ सामान्यादिकं षट्कं ददृशुः । प्रत्येकं भेदात् । तथाच चकार चतुष्कान्यतममावृत्त्य-
चकार षट्कं ज्ञेयं प्रत्येकप्रभेदमिथोभेदयोर्ज्ञापनार्थ-
मिति तन्न द्रव्यगुणकर्म्मसमवायेभ्यः सामान्यविशे-
षयोरनतिरिक्तत्वात् तथाविवरीतव्यमुत्तरकालम् ।

द्रव्यस्य प्राधान्येपि यथास्वगुणसमुदायात्मकत्व-
ख्यापनाय गुणानिति प्राक्द्रव्यादुपात्तमिति यत्तन्न ।
भूत्यंशानां द्रव्यत्वेन गुणातिरिक्तत्वात् । गुणकर्मा-
शयत्वख्यापनाय तु मध्येतयोर्द्रव्यनिर्देशात् ।

ननु शास्त्रान्तरे द्रव्यादीनां ब्रह्मरूपतत्त्व-
ज्ञानाद् व्यवहारिकसकलतत्त्वज्ञानापायः स्यात्
तेन च निःश्रेयसाधिगमस्तेन परमपुरुषोऽतिरिक्तः
पदार्थः ख्यापितो वैशेषिकन्यायेकणादे तद्वथा ।

अथातो धर्म्मं व्याख्यास्यामः ॥१॥ यतोऽभ्युदय
निःश्रेयससिद्धिः स धर्म्मः ॥२॥ धर्म्मविशेषसूतात् द्रव्य-
गुणकर्म्मसामान्यविशेषसमवायानां पदार्थानां सा-

३२

चरकसंहिता ।

धर्म्यं वैधर्म्याभ्यां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसम् ॥३॥ इति ।

द्रव्यादीनां षष्ठां पदार्थानां वस्तूनां साधर्म्यवै-
धर्म्याभ्यां विशिष्टानां यत्तत्त्वज्ञानं यायार्थेन ज्ञानं
तदभ्युदय सिद्धिकारणकर्मजनितपुण्यवशात् धर्म-
विशेषं मिथ्याज्ञानादिनाशं सृते । तद्धर्मविशेष-
सूताद् द्रव्यादीनां षष्ठां साधर्म्यं वैधर्म्याभ्यां
विशिष्टानां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसं भवति । बन्धो हि
पुरुषस्य यदा स्थूलरूपेणारम्भो भवति द्रव्यादिभि-
स्त्रिभिः समवेतैः तेषां तत्त्वज्ञानान्तदारब्ध पुरुषस्य
मिथ्याज्ञानापायो भवति मिथ्याज्ञानापाया दोषा-
पायो दोषापायात् प्रवृत्त्यपायः प्रवृत्त्यपाया-
ज्जन्मापायोजन्मापायाद् दुःखापायो दुःखापायेवि-
द्योदयः । सच ज्ञानप्रकाशः । तस्मादपवर्गो
भवतीति पुरुष एवाधिकरणमस्य शास्त्रस्येति ज्ञा-
पितम् ।

आन्वीक्षिकीन्याये गौतमेनाक्षपादेनाप्युक्तम् ।
प्रमाणप्रमेयेत्यादीनां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगमः ।

दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरा-
पायादनन्तरापायेऽपवर्ग इति तेनात्मादिषु ब्रह्म-
ज्ञानादात्मादिरूपेण ज्ञानस्य मिथ्याज्ञानस्यापा-
यान्निःश्रेयसेप्राप्तेतु तमपुरुषरूपेणाभिनिष्पत्तिरा-

सूत्रस्थानम् ।

३३

तन्नो भवति स उत्तमः पुरुषो द्रव्यादिषड्भ्योऽति-
रिक्त इति न षट्पदार्थनियमस्तद्वोधान्मुक्तिश्च । षो-
डशादिष्वप्येवमिति साङ्ख्येकपिलेनोक्तमिति न तद्
व्यवहारिकपदार्थ उत्तमपुरुषः सहाव्यपदेश्यो-
ऽव्यवहार्योऽलौकिकः पदार्थ इत्यभिप्रायेण । ननु
ज्ञानचक्षुषा सामान्यादीन् दृष्ट्वा ते यच्चकुस्तदत
आह ।

तज्ज्ञात्वेत्यादि । तत्सामान्यादक ज्ञात्वा तन्वो-
क्तमायुर्वेदोक्तं विधिं स्वस्यातुरपरायण हेतु लि-
ङ्गौषधज्ञानमास्थिता आश्रिता बभूवुः ।

आयुर्वेदतत्त्वोक्तविधेराम्यायां हेतुः सामान्यस्य
विशेषादेश्च सप्रभेदस्य ज्ञानजनकदर्शनम् । तद्वो-
दशालिनामायुर्वेदोक्तविधानेषडेवपदार्थाव्यवहार्या
इत्युक्तं भवति तेन सामान्यविशेषो द्रव्यादिषु चतुर्ष्व-
न्तर्भूतावपि वृद्धिक्कासहेतुत्वादेकत्वपृथक्त्व करत्वाच्च
प्रयोजनविशेषात् पृथगुक्तौ वैशेषिके बुद्ध्यपेक्षत्वप्र-
योजनविशेषात् पृथगुक्तावेवज्ञेयौ । तेन महर्षयो
न केवलं तन्वोक्तं विधिमास्थिताः परमं शर्म सुखम-
निन्दरमगमनशीलम् । अनश्वरमिति पाटेत्वनाशशी-
लंजीवितमायुश्चलेभिरे । एतेनायुर्वेदस्य शाश्वतत्वात्
पुण्यजनकत्वम् । पुण्यजनकत्वादायुर्जनकत्वं प्रजा-

३४

चरकसंहिता ।

हितत्वं सुखजनकत्वञ्चेत्युक्तम् । नन्वेवमेवमात्रं
महर्षयश्चक्रुः किं तेन । तेन किम्भूतानुकम्पया
प्रजानामित्याकाङ्क्षायाम् । आयुर्वेदोयोवक्तव्यः
सकिमेवमेव पारम्पर्येणोपादिष्ट स्ति सूत्ररूप आते-
योक्त उतान्यादृशोवेत्याकाङ्क्षायाम् । तदायुर्वेद-
स्यातिप्रयोजनभूतश्च किमग्निवेशोक्तो व्याख्यातव्य
स्तस्यायुर्वेदान्तर्गतत्वज्ञापिनाय ऋषीणां प्रजानु-
कम्पाशालित्वेपि प्रजोपकारायायुर्वेदस्य प्रकाशकत्व
ज्ञापनायचाह ।

अथ मैत्रीपरः पुण्यमायुर्वेदं पुनर्वसुः ।

शिष्येभ्यो दत्तवान् षड्भ्यः सर्वभूतानुकम्पया ॥

अथेत्यादि । अथ ब्रह्मणः प्रजापतेः प्रजा-
पतितोऽश्विनीकुमारयोरश्विभ्यामिन्द्रस्य इन्द्राङ्गरक्षा-
जस्य भरद्वाजादङ्गिरः प्रभृतीनामायुर्वेदग्रहणा-
न्तरमाङ्गिरः प्रभृतिमहर्षिषु मध्ये आतेयः पुन-
र्वसुर्मैत्रीपरः प्रजानां मिततायां तत्परः सन् भूता
नुकम्पया आयुर्वेदं षड्भ्यः शिष्येभ्यो दत्तवान् ।
अध्यापनेनेति शेषः । केच ते शिष्याः षडित्यत
आह ।

सूत्रस्थानम् ।

३५

अग्निवेशश्च भेलश्च जतूकर्णः पराशरः ।
 हारीतः चारपाणिश्च जगृज्जस्तन्मुनेर्वचः ॥
 बुद्धेर्विशेषस्तत्रासीन्नोपदेशान्तरं मुनेः ।
 तन्त्रस्य कर्त्ता प्रथममग्निवेशोयतेऽभवत् ॥
 अथ भेलादयश्चक्रुः स्वं स्वं तन्त्रं कृतानि च ।
 श्रावयामासुरात्रेयं सर्षिसङ्घं सुमेधसः ॥

अग्निवेश इत्यादि । एतेऽग्निवेशादयस्तन्मुनेः
 पुनर्व्वसोर्व्वच श्रायुर्व्वेदाध्यापनरूपं तस्मादेवजगृज्जः ।
 क्रियाप्रधानत्वादाख्यातवाक्यस्थेह सस्वम्भापादा-
 नयोरुभयोः प्राप्तौ क्रियापेक्षकत्वेन कारकस्य प्रा-
 धान्यादुभयार्थेऽपादानत्वं तन्मुनेरिति । नत्वावृत्त्या
 षष्ठ्यन्ततया पुनरुपस्थितिः । तन्नाग्निवेशादिषु
 अग्निवेशस्य बुद्धेर्व्विशेषस्तन्त्रकरणप्रवृत्तिबुद्धिरासी-
 दुपदेशान्तरं मुनेः पुनर्व्वसोरध्यापनरूपोपदेशादन्य-
 स्तन्त्रकरणार्थमुपदेशोनासीत् । यथाधीतायुर्व्वेदं
 पुनर्व्वसुर्दत्तवान् तस्य व्याख्यावाङ्मत्येनोपदेशं कृत-
 वान् नतु तन्त्रकरणार्थमुपदेशमित्यर्थः । यतो
 यस्मात् प्रथमं तन्त्रस्यायुर्व्वेदशाखायाः कर्त्ताऽग्निवे-
 शोऽभवत् । अथाग्निवेशस्यायुर्व्वेदस्याग्नेषविशेषव्या-

३६

चरकसंहिता ।

स्थानेन शाखाकरणदर्शनानन्तरं भेलादयः
पञ्चक्षारपाण्यन्तामुनयः स्वं स्वं तन्त्रं चक्रुरित्यग्नि-
वेशानन्तर्येण भेलादीनामग्निवेशापेक्षयात्पबुद्धि त्वं
स्थापितम् ।

तेन च पुनर्वसुतोष्यपदेशान्तराभावेन यथा
स्वमतिभिः स्वस्वतन्त्रकरणादग्निवेशतन्त्रापेक्षयाऽपक-
र्षश्च भेलादितन्त्राणामाख्यात इति भावः । षट्-
स्वग्निवेशादिषु मध्येऽग्निवेशोविशिष्टबुद्धिमान् प्रथम-
मायुर्वेदतन्त्रकर्तृत्वात् । अग्निवेशस्य बुद्धिर्भेलादि
बुद्ध्यपेक्षयाविशिष्टा तथायुर्वेदतन्त्रकरणप्राप्त्यात् ।
एवं पुनर्वसुतोष्यपदेशान्तराभावकृतवानऽग्निवेशस्य
तथा बुद्धिविशेषस्य स्वत उत्पन्नत्वात् तन्त्रकर्तृत्वं
बुद्धिविशेषोहेतुः । एवं सत्युपदेशान्तराभावे बुद्धि-
विशेषोहेतुः । ननु तानि तन्त्राणि प्रमाणानि
भवन्ति वानवेत्यत आह ।

कृतानि चेत्यादि । आत्रेयं पुनर्वसुं सर्षि-
सङ्घं बज्रभिर्महर्षिभिः सहवर्त्तमानम् । सुमेध-
सोऽग्निवेशादयः ।

श्रुत्वास्त्वणमर्थानामृषयः पुण्यकर्मणाम् ।
यथावत् स्मृतितमिति प्रहंशास्तेऽनुमेनिरे ॥

सूत्रस्थानम् ।

३७

सर्व एवास्तुवं स्तास्तु सर्वभूतहितैषिणः ।
 साधुभूतेष्वनुक्रोश इत्युच्चैरब्रुवन् समम् ॥
 तं पुण्यं शुश्रुवुः शब्दं दिवि देवर्षयःस्थिताः ।
 सामराः परमर्षीणां श्रुत्वा मुमुदिरे परम् ॥

ऋषयश्च श्रुत्वा किं चक्रुरित्यत आह श्रुत्वे-
 त्यादि ।

पुण्यकर्मणां पुण्यजनकानाम् । अर्थाणां सूत्राणां
 सूचनवाक्यग्रन्थनकरणशब्दावलिं श्रुत्वा ते पुन-
 र्वसुसमोपस्था ऋषयः सपुनर्वसवः प्रहृष्टाः सन्तो
 यथावत् सूत्रतमिति ब्रुवन्तोऽनुमेनिरेऽनुमतवन्तः ।
 न केवलमनुमेनिरे सर्व एव । तु पुनस्ते सपुन-
 र्वसव ऋषयस्तानग्निवेशादीन् षण्मुनीनस्तुवन् प्रशंस-
 क्तवन्तः । ते यस्मात् सर्वभूतहितैषिणः । सर्व-
 भूतहितैषिणस्तानित्युभयत्रयोज्यं विभक्तिविपरि-
 णामेन ।

ते प्रहृष्टा न केवलमस्तुवन् भूतेषु साधु यथा
 स्थात् तथानुक्रोश इति वाक्यं समं युगपदुच्चैस्ते-
 ऽब्रुवन् यथोच्चैरब्रुवन् तद्विवरितुमाह तमित्यादि ।

पुण्यमिति पुण्यजनकार्यसूत्रणीयत्वात् जनक-

३८

चरकसंहिता ।

अहोसाध्वितिघोषश्चलोकांस्त्रीनन्ववादयत् ।
 नभसिस्निग्धगम्भीरो हर्षाद्भूतैरुदीरितः ॥
 शिवोवायुर्व्वसर्वा भाभिरुन्मीलितादिशः ।
 निपेतुः सजलाश्चैव दिव्याः कुसुमवृष्टयः ॥

त्वसस्त्वन्धेन पुण्यवन्तं शब्दं दिविस्थिताः सामरा
 देवर्षयः ।

परमर्षीणां पुनर्व्वसुसमीपस्थानां तमुच्चैर्भूतं पुण्यं
 शब्दं शुश्रुवुरित्येकवाक्यम् ।

देवदेवर्षीणां तच्छ्रवणेन किमित्याह श्रुत्वेत्यादि
 तेषां मोदोहि तपोजपादिसिद्धिदः शुभकरश्च ।
 मोदफलमाह । अहो इत्यादि । हर्षात् भूतैर्दे-
 वयोनिभिस्तावद्भिर्नभसि उदीरितः स्निग्धगम्भीरो-
 ऽहोसाध्विति घोषश्च सर्व्वत्र प्रचारशिलो महाध्वनि
 स्त्रील् लोकान् अन्ववादयत् अग्निवेशादीनां पुण्य-
 कर्मकार्य्यं सूत्रणमिति शेषः । पुण्यफलमाह ।

शिवइत्यादि शिवः शुभदः सद्गुः पृष्ठगामी
 सुगन्धिः शीतश्चेति । सर्व्वाभाभिरिति नानाविध-
 वर्णं सुगन्धिकुसुमविकश्वरवर्णेन भाभिः सर्व्वा-
 दिश उन्मीलिताः प्रकाशिताः दिव्याः स्वर्गीयाः
 सजलाः कुसुमवृष्टयश्च निपेतुः पतन्ति स्म ।

सूत्रस्यानम् ।

३८

अथाग्निवेशप्रमुखान् विविशुर्ज्ञानदेवताः ।
बुद्धिःसिद्धिःस्मृतिर्मधाद्यतिःकोर्त्तिःक्षमादयाः

नन्वग्निवेशादीनामेवंविधपुण्यकर्म्मकार्यं सूत्र-
णशक्तिः किमायुर्वेदाध्यनवशादासीत् ।

साच शक्तिः कीदृशीत्याह । अथेत्यादि प्रमुखमा-
द्येवर्त्तते तेनाग्निवेशादीन् चारपाण्यन्तान् षण्मु-
नीन् ज्ञानदेवता ज्ञानजनिकादेवता विविशुस्ता
आह ।

बुद्धिरित्यादि । अष्टौ बुद्ध्यादयः पुण्यशास्त्र-
रचनाधीहेतुभूताः कृतिनां शक्तयः । दययाभूत-
हितशास्त्रप्रकाशने इच्छा ततः प्रवृत्तिः सत्यां
प्रवृत्त्यां सदर्थोद्बोधो बुद्धैव । सति च सदर्थोद्बोधे
क्षमयानान्यमुनिस्मृति अवज्ञा ततो धृत्या नियमात्मि-
कया काङ्क्षादिमहाक्यात्मकग्रन्थनक्षमया निर्मितिः
सत्यां निर्मितौ साकाङ्क्षतायोग्यतासन्तिमहाक्य-
ग्रन्थनसिद्धिः सिद्धैव एवं शास्त्ररचनायां स्वयममूल-
कत्वेन रचनापत्ति स्तथात्वेहि रचितस्याग्राह्यत्वं
साधुभिः स्यादिति प्रसिद्धमूलभूतशास्त्रस्याभ्यासो
मेधया चिरमभ्यस्तत्वेनावस्थितिर्धृत्यैव तस्य मूल-
भूतशास्त्रस्यार्थविस्तारस्तदर्थस्मृत्यैवेति तदनन्तरं

४०

चरकसंहिता ।

तानिचानुमतान्येषां तन्त्राणिपरमर्षिभिः ।
भावायभूतसङ्खानां प्रतिष्ठां भुविलेभिरे ॥

दयादिभिः सिद्धिपर्यन्ताभिर्ग्रन्थनं तेन कीर्त्या सा-
धुभिर्ग्राह्यत्वमिति ।

अग्निवेशादिकृततन्त्राणां पुनर्व्वसुसमीपस्थ
महर्षिभिर्ग्राह्यत्वेपि प्रजानां हितायवैद्यैर्गृहीतत्वं
नवा इत्याह ।

तानीत्यादि । एषामग्निवेशादीनां तानि
च तन्त्राणि परमर्षिभिः पुनर्व्वसुसमीपस्थितै रनु-
मतानि सन्ति भूतसङ्खानां लोकसमूहानां भावाय-
स्थितये भुवि भूलोके प्रतिष्ठां वैद्यैः पूज्यतां लेभिरे
नातिसङ्क्षेपविस्तरमित्यादिभिः स्वयं वक्ष्यति ।

नन्वेवं चेदग्निवेशप्रणीततन्त्रमायुर्व्वेदमूलकं
व्याख्यातव्यं तदा तस्मिन्तन्त्रेपारम्पर्य्योपदेशेना-
युर्व्वेदग्रन्थोपदेशानन्तरं प्रजाहितं किं पारम्प-
र्य्योपदेशेन शास्त्रमुक्तमित्याकाङ्क्षायाम् । अग्निवेश-
कृतस्यायुर्व्वेदमूलकतन्त्रस्याग्निवेशकृतत्वात् किं वेदत्वं
नास्ति वेदोहि शाश्वतः किमस्ति वा वेदमूलक-
त्वात् तत्तन्त्रमूलकत्वादस्य तन्त्रस्यापि वेदत्वमस्ति
न वेति संशये च । अभिधेय सम्बन्धप्रयोजनज्ञा-

सूत्रस्थानम् ।

४१

हिताहितं सुखं दुःखमायस्तस्य हिताहितम्
मानञ्च तच्च यत्रोक्तमायुर्वेदः स उच्यते ॥

नमन्तरेण न शिष्याः शास्त्रे प्रवर्त्तन्ते इत्यतस्तत्प्रयो-
जनादिकं ज्ञापयितुं प्रथमत आयुर्वेदेवक्तव्ये आ-
युर्वेदस्वरूपज्ञानमपेक्ष्यते इत्यत आयुर्वेदेत्वभिधेय
मायुर्निर्देशपूर्वकमायुर्वेदश्च लक्षयति हिताहित
मित्यादि ।

हितञ्चाहितञ्च द्वयोः समाहार इति हिता-
हितं हितमहितं सुखं दुःखञ्चेति चतुर्विधमायु-
रर्थे दशमहामूलीये स्वयं वक्ष्यते तद्यथा ।

शारीरमानसाभ्यां रोगाभ्यामनभिद्रुतस्थानभि-
भूतस्य च विशेषेण यौवनवतः समर्थानुगतबलवीर्य-
पौरुषपराक्रमस्य ज्ञानविज्ञानेन्द्रियार्थबलसमुदा-
यस्य परमर्द्धिरुचिरविविधोपभोगस्य यथेष्टविचा-
रिणः सुखमायुरुच्यते ॥ १ ॥

असुखमतो विपर्ययेण ॥ २ ॥ हितैषिणः पुनर्भूतानां
परस्या सदुपवतस्य सत्यवादिनः समीक्ष्यकारिणो-
ऽप्रमत्तस्य त्विदं परस्परानुपहतमुपसेव्यं पूजार्हं
पूजकस्य ज्ञानविज्ञानोपशंसशीलस्य वृद्धोपसेविनः
सुनियतवागेर्ध्यामदमानवेगस्य सततं विविधप्रदा-

४२

चरकसंहिता ।

नपरस्य तपोज्ञानप्रशमनित्यस्याध्यात्मविदस्तत्परस्य
 लोकमिमंश्चा मुञ्चावेक्षमाणस्य स्मृतिमतिमतोहितमा-
 युष्यते ॥३॥ अहितमतोविपर्ययेनेति ॥४॥ इत्येवं
 चतुर्विधं यदायुस्तस्य हितहितं रक्षणवर्द्धनमे-
 दाद्विविधमेवाशैथिल्यजनकाहाराचार भेषजादिकं
 हितं क्वासातिक्वासरूपशैथिल्यजनकरूपमहितं च
 मानमायुषः परिमाणं चकारादनुक्तमप्यायुषो-
 ऽप्रमाणं तच्चमानामानप्यायुषः स्वयं वक्ष्यति
 तत्रैव ।

तद्यथा प्रमाणमायुषस्त्वेन्द्रियमनोबुद्धिचेष्टा-
 दीनां स्वेनाभिभूतस्य विकृतिलक्षणैरूपलभ्यते ऽनि-
 मितैः । इदमस्मात् क्षणमुद्धृत्वात् दिवसात् ति-
 पञ्चसप्तदशद्वादशाहात् पक्षान्मासात् संवत्सराद्वा
 स्वभावमापत्स्यत इति तत्र स्वभावः प्रवृत्तेरुपरमः
 मरणं अनित्यता निरोध इत्येकोऽर्थः । इत्यायुषः
 प्रमाणं मतो विपरीतमप्रमाणमरिष्टाधिकारे देह-
 प्रकृतिलक्षणमधिकृत्यचोपदिष्टमायुषः प्रमाणमायु-
 र्वेदे इति । तच्चेति तत् स्वरूपलक्षणत आयुश्च
 इत्येतत्सर्वं यत्प्रोक्तं स आयुर्वेद उच्यते । ननु
 सुखदुःखञ्चात्मनोऽणौ प्रत्येकं तदेवद्वयं वा किमा-
 युषत तद्द्वयजनकं वा । आद्यं चेदनायुषोऽपि

सूत्रस्थानम् ।

४३

महासुखदर्शनान्महायुषोपि स्वल्पसुखमहादुःख-
त्वादल्पायुष्महायुष्योर्न विनिगमना । तद्द्वयं
चेत्समसुखदुःखोभयस्यैकतासम्भवादसम्भवः स्यात्
विषमसुखदुःखोभयस्यैकत्वापत्तिश्च स्यात् न सुखा-
त्मकं दुःखात्मकं वायुः स्यादिति । सुखदुःखान्य-
तरजनकं चेत् तदा सुखमात्र जनकं न तप

उपवासादि लेशकरत्वात् । दुःखमात्रजनकं
नावैधकर्मादिभोजनादि सुखकरत्वात् । तदुभय-
जनकश्चेदेकत्वापत्तिर्न तु सुखलक्षणं दुःखलक्षण-
श्चेति द्विविधं स्यात् । इति चेन्न शारीरमानसाभ्यां
रोगाभ्यामनभिद्रुताभिभूतादीनां पुरुषाणामायुषः
सुखदुःखगुणयोजनकत्वेन सुखदुःखसंज्ञकत्वात् तथा
च वेनायुषा विशिष्टस्यादृष्टप्रयुज्य सुखदुःखनि-
वृत्तिलक्षणमोक्ष संपोजपशमदमादिभिर्जनिततत्त्व-
ज्ञानादुपजायते तदायुस्य शारीरमानसव्याध्य-
नभिद्रुतादेश्चायुरैहिक सुखजनकत्वात् सुखमे-
वेष्यते । व्याध्यभिद्रुतादेश्चैकद्वयं दुःखजनकत्वात्
दुःखमायुरित्यात् । एवमायुषो हितत्वाहितत्वयो-
र्जनकत्वाद्विताहितसंज्ञा बोध्या । तस्य चतुर्वि-
धायुषो हिताहितं स्वस्थचतुष्कादौ वक्ष्यते । मा-
नश्चेन्द्रियस्थाने तत्तमानेनाप्यमानं लक्ष्यं स्वलक्षण

४४

चरकसंहिता ।

तत्त्वत ऊर्ध्वमेव वक्ष्यते शरीरेत्यादिना । ननु शरीरेन्द्रियसत्त्वात्मसंयोग आयुर्वक्ष्यते । तस्य संयोगस्य गुणस्य किं परिमाणं कथं वा गुणोवर्त्तते गुणे इति । उच्यते । संयोगः खलु संयोगिदेशमाननिततव्यापी तावदेव संयोगस्यमानं कालतो देशतश्चद्विधा-मानं शरीरेन्द्रियसत्त्वात्मसंयोगस्य यत् शरीरादि संयोगिदेशनियतं तद्वैशिकं तस्य दीर्घवादिकं नास्तिकालनिबन्धनञ्च यन्मानं तत्कालिकं कालस्य दीर्घाणुत्वादिना तन्मानस्य दीर्घत्वादिकं व्यपदिश्यते । नित्यगस्य तु कालस्य परिवृत्त्या सङ्ख्यातिरेकाल्पत्वादिना दीर्घत्वकृत्वत्वादिकं व्यपदिश्यते ।

तच्च हिताहिताभ्यां दार्ढ्यशैथिल्यादौ जाते सति भवति परिमाणादिगुणा गुणादिषु सर्वत्रैववर्त्तन्ते यथा षड्रूपा इत्यादि ।

अमानञ्च खलु वत्सरार्द्धसङ्ख्यातिक्रमेण कालवैशिष्टानियमादायुषोव्यवहरन्ति लोके ततस्तदमाणाभित्यायुषोमानामानयोर्व्यवस्थायां यो यदामरिष्यति तन्मानम् । यो मरिष्यतीतिमात्रं वक्ष्यते तत्तस्यामानमिति मानामानमायुषो हिताहितसुखदुःखात्मकं चतुर्विधमायुः स्वलक्षणतश्चायुस्तस्यायुषश्च हिताहितं भेषजाहार विहारा-

सूत्रस्थानम् ।

४५

शरीरेन्द्रियसत्त्वात्मसंयोगोधारिजीवितम् ।
नित्यगश्चानुबन्धश्च पर्यायै रायुरुच्यते ॥

दिकमभिधेयमाप्तैरित्यायुर्वेदेन सहायुस्तद्वि-
हित मानामानोपदेशवाक्यानामाधाराधेयता सम्बन्ध
उक्तो यत्नेति पदेन । हिताहितादिपदं तदुप-
देशवाक्यपरमर्याभिधायकं हि वाक्यं नतु तद-
र्यावस्तु वर्त्तते ग्रन्थे । तत्रादौ लक्षणतस्त्वायुराह
शरीरेत्यादि । शरीरमिहचेष्टेन्द्रियार्थाश्रयः । इन्द्रि-
यस्य पृथगुपादानान्न च चेतनाधिष्ठानभूतं पञ्च-
महाभूतविकारसमुदायात्मकं तेनहीन्द्रियलाभे
पुनरुक्तत्वापत्तिः स्यादस्तु वा वाह्येन्द्रियादि पञ्च-
महाभूतविकारःसमुदायात्मकं शरीरम् । इन्द्रिय-
न्वाभ्यान्तरं नित्यं श्रोत्रादिकं तेन नेन्द्रियस्य पौन-
रुक्तं वृक्षादेरपि वाह्येन्द्रियरहितस्यायुष्मत्त्वमाभ्या-
न्तरेन्द्रियवत्वात् : सत्त्वं मनः आत्माचेतना धातु
श्लेषां संयोगः शरीरेन्द्रियसत्त्वात्मसंयोग इति स्वरू-
पलक्षणमायुषः स्वरूपमुक्त्वा धर्मान्तरोपदेशेन
लक्षणं वक्तुं पर्यायानाह धारीत्यादि । सत्त्वात्म
शरीरेन्द्रियाणि परस्परं धारयितुं शीलं यस्य तत्
धारि जीवनं जीवितं फलात्मकं जीवधात्वर्थः नित्यं

४६

चरकसंहिता ।

प्रतिक्षणं गन्तुं शीलं शिथिलीभावो यस्य स नि-
त्यगः अनुबन्धः अनुपूर्वावस्थानत्यागपूर्वकानुरूपे-
षोत्तरकालं बध्नातीनुबन्धः । अत्र चकाराद-
नुक्तमप्यत्रार्थेदशमहामूलीयेषुक्तं संतनानुवृत्तिश-
ब्दोपि बोध्यः ।

अथ शरीरं स्थूलसूक्ष्मान्यतरत्तच्छरीरादि-
संयोगश्लेहायुस्तदामरणानन्तरं लिङ्गदेहित्वेपायु-
ष्मत्त्वमस्तु । उच्यते तल्लिङ्गदेहित्वे तत्पारलौकिक
स्वदुःखरूपस्वर्गनरकभोगे तच्छरीरादिसंयोगस्य
हेतुत्वेन पारलौकिकायुष्टया द्रष्टमेवेति यैर्व्या-
ख्यायते तन्निरस्तं शरीरपदेन स्थूलशरीरपरत्वेन
व्याख्यातत्वात् । शरीरान्तरसंयोगत्वेनैतच्छरीरे
नायुष्टं पूर्वजन्मीयायुर्वदेतद्देहिनिः । एतस्या-
युषितस्यायुर्वारणाय तत्तद्रूपेण व्याख्यातव्यमिति
नन्वेवं चेद्दृष्टादीनामिन्द्रियसत्वात्महोनानामायुर्नास्ति
नास्तिचेत् तर्हि सर्वदा घटादिर्नश्यतु किञ्चित्कालं
नावतिष्ठताम् ।

अस्ति चेन्नूनत्वं दोष इत्यतोच्यते केनचित् । चि-
कित्साधिकृतत्वाभावात्तेषामायुर्वचनेऽप्रयोजनमिति ।
अन्ये तु चिकित्साधिकृतत्वात् प्रधान्यात्तकर्मपुरु-
षाभिप्रायेणेत्याहुः ।

सूत्रस्थानम् ।

४७

परे तु शरीरेन्द्रियेत्याद्युपलक्षणं तेन समवायि-
संयोग आयुरिति ज्ञापनार्थं शरीरेन्द्रियादिप्रदर्शन-
मिति भाषन्ते । तत् समवायिसंयोगो हि मृतपुरु-
षदेहे घटादीनामपि स्यादिति । अन्ये तु स्वा-
रम्भकतत्संयोगो ऽदृष्टप्रयुज्यः समवायिसमूह-
संयोगो वा यावत्समवायिसंयोगो वा आयुरुच्यते
घटादीनां स्वारम्भकपञ्चभूतरूप पञ्चतत्त्वसंयोगश्चे-
दायुर्वृक्षादीनामपि चेतनपुरुषवत् तत्त्वचतुर्विंश-
तिरारम्भिकैव तेजोवनीपवनवारिसनाथबीजस्य तदा-
रम्भकस्य तदारम्भकाले जीवात्मनस्तत्रवायुना प्रेरि-
तस्य प्रवेशेन तत् प्रयुज्यत्वात् ।

तेन मृत्युना च तेषामायुश्मत्त्वं लक्ष्यते । घटा-
दिस्थावराणां कपालाद्यात्मक समवायि समूहसं-
योगो नादृष्टप्रयुज्यः कर्म्मजातगुणविशेषो ह्या-
त्मनोऽदृष्टमिति वृक्षादीनां सजीवानामस्तिचादृष्ट-
मस्ति चायुरिति व्योध्यम् । यावत् समवायि संयो-
गस्तु अजीवाचेतनानां घटादीनां सजीवाचेतनानां
वृक्षादीनां चेतनानाञ्चास्त्येव । वृक्षत्वनरत्वा-
दिरूपेण यथास्वतत्त्वपरिणामे स्वस्वयावत् तत्त्वा-
न्येव समवायीनिकारणानि अदृष्टमिह समवायि-
कारणं देहिसमवायित्वेन निमित्तत्वा । यावत्

४८

चरकसंहिता ।

समवायिसंयोगस्तु वृत्तिनियामयकसम्बन्धी भूता-
दिद्रव्याणां तत्तदारम्भकाणां संयोगः । द्रव्य-
गुणयोः समवाय इत्युभयरूपः । तार्किकास्तवय-
वावयविलक्षणो द्रव्याणामपि सम्बन्धः सावाय
एवेत्याहुः ।

इत्थं निरुक्तस्यायुषः साम्यं वृद्धिर्कासश्च यौक्ति-
काधिकन्यूनकालविशिष्टत्वेनानुमेया आयुर्बेदिभि-
रुपदिश्यन्ते । तेन जीवितविशिष्टः काल आयु-
रिति यदुच्यते तन्न ।

आयुर्कासवृद्धिकरणकर्माणां प्रसिद्धस्य कालस्य
कासवृद्ध्यापत्तेः जीवितस्य भिन्नरूपतया वाच्यत्वा-
पत्तेश्च । कालजीवितयोर्वैशिष्ट्यमायुरित्यपिचिन्त्यं
जीवितं यावत् समवायिसंयोगः स च समवायः
समवायसंयोगोभयरूपो वा तस्य च कालवैशिष्ट्य
समवेत संयोगित्वमिति ।

अथ यदि येनाप्राणिप्राणियावद्वस्तुनियतकि-
ञ्चित्कालमवतिष्ठते स यावत् समवायिसंयोग आयु-
रिष्यते तदा नरोनश्यति तर्ह्यनश्यतीतिवत् घटोनश्य-
तीत्यादि साधुतावत् नरोन्मियते जीवति भवतीति-
वत् घटोन्मियते जीवतीत्यादि प्रयोगस्य साधुता
भवतु ।

सूत्रस्थानम् ।

४६

न स्यात् नाशो हि यावत् समवायिसंयोगध्वंसो
मरणं त्वात्मशरीरसंयोगध्वंस इति तस्मान्नाशसा-
मान्यम् प्रतिनायुषः प्रतिबन्धकत्वं कल्प्यते । कल्प्यते
च मरणं प्रत्यायुषः शरीरादिसंयोगस्येति तेनेदं
फलति यावत् समवायिसंयोगाभावे नाशः स्याच्छ-
शरीरेन्द्रियादिसंयोगरूपायुरवासने मरणं स्यात्
तच्च विनाशविशेषश्च भवतीत्यतो जीवनमरणे मिथः
सविपर्यये नाशजन्मनी च ।

न तु नाशजीवने न वा जन्ममरणे घटोन्मियते
जीवतीत्यप्रयोगात् अप्राणिनामायुर्हिताहित माना-
न्यस्मिन् वेदे निरूपयितु मनावश्यकत्वात् प्राणिना-
मेवायुर्हिताहित मानानि वक्तुमावश्यकानीति मनु-
ष्यविधजन्मनां प्राणिनामेवायुर्लक्षणमिदमिति यत्
तदपि न मनोरमं घटादीनामप्राणिनां वाच्याभ्यन्त-
रेन्द्रियाभावेनायुष्मत्त्वाभावात् । परन्तु नाशसा-
मान्यं प्रति नायुषः प्रतिबन्धकत्वं प्रतिबन्धकत्वन्तु
३.२५मात्रं प्रतीति ।

तथा च स्वस्वयावत् समवायिकारणसंयोग
उत्पत्तिस्तदुत्तरकालं स्वस्वयावत् समवायिकारण-
विभागो नाशः । प्राक्काले तु स एव प्रागभावः ।

सर्वेषामेव कार्याणां समवायिकारणमस्ति

५

५०

चरकसंहिता ।

तस्यायुषः पुण्यतमो वेदो वेदविदां मतः ।

वक्ष्यते यन्मनुष्याणां लोकयोरुभयीर्हितः ॥

तद्विविनाकार्यासम्भवः कार्याणां तन्मयत्वात् तेन घटोनरञ्चजायते नश्यति चेति साधु, शरीरेन्द्रियादिसंयोग आयुर्जीवनं तदुत्तरकालं शरीरेन्द्रियादिविभागो मरणमिति पुरुषो जीवति म्रियते च स्थूलशरीरेन्द्रियादिमत्त्वात् । एवं वृक्षोऽपि जीवति म्रियते स्थूलशरीरेन्द्रियादिमत्त्वात् ।

न तु मृतोजीवति जीवितो म्रियते मृतस्य सूक्ष्मदेहेन्द्रियादिमत्त्वेऽपि स्थूलशरीराभावात् । न वा घटो जीवति म्रियते वा स्थूलशरीरत्वेऽपि वाह्याभ्यन्तरद्विधेन्द्रियादिमत्त्वाभावात् । इह चेन्द्रियं द्विधा वाह्यमाभ्यन्तरञ्च तत्र वाह्यं स्थूलशरीराश्रितमनित्यं सूक्ष्मनित्यशरीराश्रितं पुनराभ्यन्तरं नित्यं तत्तदाभ्यन्तरेन्द्रियाणां श्रोत्रादिष्वधिष्ठानेन तत्तत्कार्यश्रवणादिसम्पादनात् श्रोत्रादिष्वं श्रवणेन्द्रयादिकं वाह्येन्द्रियतयातूपदिश्यते सूक्ष्मदेहेत्यमपि स्थूलशरीरादिभत्स्थूलमुच्यते इत्यभिप्रायेण लोकोपदेशेऽतिन्द्रियं नोक्तम् ।

अथ आयुःस्वरूपमुक्त्वायुर्वेदस्य सर्ववेदोत्कृष्टत्व-

सर्वस्थानम् ।

५१

सर्वदासर्वभावानां सामान्यं वृद्धिकारणम् ।
 ह्यासहेतुर्विशेषश्च प्रवृत्तिरुभयस्य तु ॥
 सामान्यमेकत्वकरं विशेषस्तुपृथक्काकृत् ।
 तुल्यार्थताहिसामान्यं विशेषस्तुविपर्ययः ॥

भाह । तस्येत्यादि वेद इति विदविचारणे विद-
 लाभे विद ज्ञाने इत्येष्वर्थेषु वेदयति विन्दति वेत्तिवा-
 नेनास्मिन्वेति वेद इति शुश्रुतानुसारिण आयुष
 इति उभयोर्लोकयोर्हितोऽयं वेदोवक्ष्यतेऽर्थेदशमहा-
 मूलीये । शुश्रुतेषुक्तं सनातनत्वाद्देदानामचरत्वात्
 तथैव च । तथादृष्टफलत्वाच्च हितत्वादपि देहि-
 नाम् । वाक्समूहार्थविस्तारात् पूजितत्वाच्चदे-
 हिभिः । चिकित्सितात् पुण्यतमं न किञ्चिदपि
 शुश्रुम इति । एतेनायुर्वेदमूलकत्वेनाग्निवेशकृतस्य
 तथा चरकप्रतिसंस्कृतस्य च तन्वस्याप्यायुर्वेदत्वं
 शाश्वतत्वञ्चोक्तमिति बोध्यम् ।

इत्यायुरायुर्वेदमायुर्वेदस्योत्कर्षञ्चोक्तावक्ष्यमाण-
 स्यायुर्वेदप्रयोजनस्य धातुसाम्यरक्षणस्य विषम-
 धातूनां धातुसाम्यकरणस्य च कारणं सामा-
 न्यविशेषादिषट्कं यत् प्रागुद्दिष्टं क्रमेण तत्षट्क

५२

चरकसंहिता ।

मुपदिष्टुं प्रथमतः सामान्यविशेषयोः कार्यमुप-
दिशति ।

सर्वदेत्यादि । सर्वदा सर्वस्मिन्नावस्थिके नि-
त्यगे च काले । सर्वेषां भावानां द्रव्यगुणकर्मणां
सामान्यं वृद्धिकारणं हेतुः प्रयोजकमित्येकोऽर्थः ।
समानो हि भावः समानं वर्द्धयितुं प्रयुज्यते सामा-
न्येनेति समानानां द्रव्यगुणकर्मणां वृद्धौ प्रयोजकं
सामान्यम् । एवमेव सर्वभावानां विशेषो ज्ञासहेतुः
प्रयोजक इति । सर्वेषां भावानां द्रव्यगुणकर्मणां
विशेषो ज्ञासेहेतुः । विशिष्टो हि भावो वि-
शिष्टानि द्रव्यगुणकर्मणि ज्ञासयितुं प्रयुङ्क्ते
इति विशिष्टानां द्रव्यगुणकर्मणां ज्ञासे प्रयोजको
विशेषः ।

अनयोरुदाहरणमेकमेव दर्शयति । प्रवृत्तिरु-
भयस्य तु इति । यो भावो यस्य समानस्तयोरुभयोः
प्रवृत्तिः सामान्यं वृद्धिकारणं सङ्ख्यात एव । यो
भावो यस्माद्विशिष्टस्तयोरुभयोः प्रवृत्तिर्विशेषो ज्ञास-
हेतुः सङ्ख्यात एवेति । तद्यथा । पञ्चसु ब्राह्म-
णेषु यद्यपरः कश्चिद्ब्राह्मण आगच्छति तदा तद्-
ब्राह्मणत्वं सामान्यं षड्ब्राह्मणा इति सङ्ख्यातस्तेषां
वृद्धौ हेतुर्भवति । यदि तत्र कश्चित् क्षत्रिय

सूत्रस्थानम् ।

५३

आगच्छति तदा तत्क्षतियत्वं विशेषो न सङ्ख्या-
तो ब्राह्मणानां दृष्टौहेतुर्भवति पञ्चैव ब्राह्मणा
एकः क्षतिय इति षट्सु च पुरुषेषु सत्सु ह्यस-
हेतुर्विशेषः क्षतियत्वं ब्राह्मणत्वञ्च । एकः क्षतियः
पञ्चब्राह्मणा इति । प्रवृत्तिर्भावोऽनुवृत्तेरेवहेतु-
त्वात् । असु भुवि भूसत्तायामित्यस्तेर्भवतेर्वारूपं
भावो भवनं सत्ता । सदितियतः सा सत्ता द्रव्यगुण-
कर्मसु । द्रव्यगुणकर्मणां यावत् सत्ता तावद्-
नूत्पत्तेरुत्तरकालं वृत्तिः स्थितिः सत्ताया अस-
ङ्गावे विनाशः । तर्हि किं सत्ता द्रव्याणां गुणः कर्म
वा यावद्द्रव्यगुणोद्रव्यवर्त्तते तावद्द्रव्यं तद्गुणाश्चानु-
वर्त्तन्ते तथाक्रिया । गुणकर्मसु भावान्नगुणो न
कर्म । सत्ता हि गुणेषु कर्मसु च वर्त्तते तस्मान्न
गुणो न वा कर्म सत्ताभवति भावात् । गुणः कर्म
च विभाव्यते गुणेनापि सङ्ख्यापरिमाणं पृथक्त्व-
परत्वापरत्वादिनेति । तथापि न गुणो न कर्म च
सत्ता सामान्यविशेषाभावेन च ।

सामान्यं न सामान्यवद्विशेषवद्वा । विशेषश्च न
सामान्यवान् विशेषवान् वा । गुणकर्मणी तु सा-
मान्यविशेषवती । एतेन द्रव्यं व्याख्यातम् । द्रव्य-
मपि न सत्ता सामान्यविशेषाभावेन च सत्तायाः

५४

चरकसंहिता ।

सामान्यवद्भिद्रव्यं विशेषवच्च । पारिशेष्यात् सम-
वायः । शेषवदनुमानं परिशेषः । त्रिविधमनु-
मानमुक्तं पूर्ववच्छेषवत् सामान्यतो दृष्टञ्च । तत्र
शेषः परिशेषः कारणप्रदर्शनेनानुपपत्तिवचनेन यत्
प्रतिषेधादप्रतिषिद्धं यत्परिशिष्यते तत्पारिशेष्या-
दनुमीयते । तच्च शेषवदनुमानम् । द्रव्यगुण-
कर्मणां सत्तात्वप्रतिषेधात् परिशिष्यते समवायः
सासत्तेत्यनुमीयते । समवायाद्विसदिति द्रव्यगुण-
कर्मसु प्रतीयते । यावद्भि समवायिकारणानां सम-
वायोवर्त्तते तावद्द्रव्यं सदिति प्रतीयते गुणः सन्नि-
ति कर्म च सदिति । सैव द्रव्यगुणकर्मणामनुवृत्ते-
र्हेतुः । समवायाभावाद् द्रव्यगुणकर्मणां नाशः ।
समवायिकारणानां समवायाभावः पृथक्त्वमयोगो
यदा स्यात् तदा नश्यतीति दृश्यते नास्त्युच्यते ।
समवायोऽस्ति चेति किं सत्तावान् । न सत्तावान्
समवायः स्वरूपेण सद्भावात् सत्तान्तरवत्त्वाभा-
वात् । न हि समवायेन समवायो द्रव्यगुणकर्मसु-
वर्त्तते । तेषु वृत्तौ समवायस्य वस्त्वन्तराभावात् ।
स्वरूपेणैव वृत्तेः । नित्यञ्चानित्यञ्च समवायः ।
द्रव्याणां गुणैः सहयोगोनित्यः । न हि वर्त्तते निर्गुणं
द्रव्यम् । सगुणमेव हि द्रव्यमुत्पद्यते ।

सूत्रस्थानम् ।

५५

लोकेत्रिविधं नित्यम् । लोके त्रिविधं नित्यं
व्यवह्रियते । प्राकृतप्रलयादर्वाक्यन्न नश्यति तत्
प्राकृतप्रलयपर्यन्तस्यायित्वा लोकेनित्यं व्यवह्रियते ।
यथा चतुर्विंशतिस्तत्त्वानि । अव्यक्ताख्यादीनां
समवायिकारणसमवायः प्राकृतप्रलयपर्यन्तं ति-
ष्ठति नश्यति च प्राकृतप्रलयेजायमाने नश्यन्त्यव्य-
क्ताद्यादीनि चतुर्विंशतिस्तत्त्वानि । तस्माल्लोके-
सत्यानित्यान्यपिचाव्यक्तादीनि पृथिव्यन्तानि चतु-
र्विंशतिस्तन्मयानि देवनरादीनि चराचराणि वस्तु-
तस्त्वनित्यान्यवृत्तानि भवन्ति स्वप्रविषयाभिमा-
तानीव प्रमाणप्रमेयतयाभिमान्यानीति द्विविधं
मिथ्यात्वं लोके सत्यत्वं वस्तुतस्त्ववृत्तत्वं यथा स्थाणुः
स्थाणुरेवेति सत्यत्वम् । लोकेमिथ्यात्वं च यथा
स्थाणौ पुरुष इति । एवमेवोक्तज्ञैतमेन न्याय-
शासने तैत्तिरीयोपनिषद्भूलकम् । स्वप्रविषयाभिमा-
नवद्वयं प्रमाणप्रमेयाभिमानः । तत्त्वप्रधानभेदा-
न्मिथ्याज्ञानस्य द्वैविध्योपपत्तेश्च इति ।

अव्यक्तं हि संहतं कालानुप्रविष्टं क्षेत्रज्ञाधिष्ठितं
प्रधानं त्रिगुणलक्षणमिति त्रयात्मकं तेषां त्रयाणां
पृथगवस्थाने लयः प्राकृतोनाम प्रकृतौ स्थितत्वात्

५६

चरकसंहिता ।

प्रधानपुरुषयोरिति । प्राकृते तस्मिन् प्रलयेजाते
 यथैवस्थिताः प्रधानक्षेत्रज्ञकालचतुर्वेदपरमवि-
 श्राप्ताणवात्मकसदाशिवाः सदनुप्रविष्टा वस्तुतः
 सत्त्वाः परमव्योमरूपपरमात्मशिवगायत्रप्रवशेषनि-
 र्देषाख्यप्रलयपर्यन्तस्थायित्वान्मध्यमनित्याः । तस्मिन्
 हि निर्वाणाख्येप्रलये ते नश्यन्तीति परमव्योम-
 रूपपरमात्मशिवादिकन्तु सत् ।

नतु सदनुप्रविष्टं सत्यं तदेवास्यां सर्गावस्थायां ब्रह्मा
 परमनित्यं शक्तिब्रह्मावशेषमहानिर्वाणपर्यन्तस्थायि-
 त्वात् । शक्त्यवशेषे महानिर्वाणेजायमाने तु सर्गा-
 वस्था व्यपैति शिवगायत्रीरूपञ्च शक्तिर्जहाति क्रि-
 यागुणव्यपदेशरहितासती स्वगुणान्गूढाभूत्वास्था-
 स्यतीति सा शक्तिर्ब्रह्म सर्गप्रलयोभयावस्थिकं नित्य-
 मसङ्गुतं वस्तुचोच्यते इति । समवायश्चैतेषु तथा-
 विधस्त्रिविधो नित्योव्याख्यातो भवति । कार्येषु द्रव्य-
 गुणकर्मस्वनित्यः समवायः । सेयं समवायात्मिका
 सत्ता समानप्रसवात्मिकाजातिः सामान्यम् । अस-
 मानप्रसवात्मिकातु सत्ताजातिर्नामजन्म सत्ताविशेषः ।
 तदुक्तं जातिः सामान्यजन्मनोरिति । सामान्यवि-
 शेषौ हि बुद्धप्रेक्षावन्यतान्येभ्यो विशेषेभ्यः ।

अन्याद्विविशेषान्नान्योऽन्योविशेषः सम्भवति

सूत्रस्थानम् ।

५७

यमपेक्ष्य सामान्यं स्यात् । द्रव्यत्वं गुणत्वं कर्म-
त्वञ्च सामान्यं विशेषश्च । द्रव्यत्वं सामान्यं नवसु
द्रव्येषु भावात् ष्टयिवीत्वादपेक्षया सत्तापेक्षयातु
विशेषः । गुणत्वञ्च सामान्यं रूपादिषु भावात्
रूपत्वादपेक्षया सत्तापेक्षयातुविशेषः । कर्म-
त्वञ्च सामान्यमुत्क्षेपणादिषु सङ्गावादुत्क्षेपणत्वा-
दपेक्षया सत्तापेक्षया तु विशेषः । अनेकद्रव्या-
रब्धद्रव्यत्वं चानेकद्रव्यत्वसत्त्वात् ।

न च तदारम्भकाणि द्रव्याणि द्रव्यत्वं सामान्य-
विशेषाभावेन च कार्यद्रव्यत्वस्यापि । एतेन गुणः
कर्म च व्याख्याते । कार्यगुणाश्चानेकसजातीय-
गुणारब्धास्तदनेकगुणत्वसङ्गावात् तत्कार्यगुणत्वमुक्तं
श्यामत्वपीतत्वादि ।

न च तदारम्भकागुणास्तत्कार्यगुणत्वं सामान्य-
विशेषाभावेन च । कर्मरब्धे कर्मणि च तत्कर्मत्व-
सङ्गावात् कर्मत्वमुक्तं न च तदारम्भकं कर्म तत्-
कार्यकर्मत्वम् । इति द्रव्यारब्धेषु द्रव्येषु तदारम्भ-
काणि द्रव्याणि द्रव्यसामान्यं यथा पाञ्चभौतिकत्वं
शरीरेन्द्रियविषयसंज्ञकानां द्रव्याणां पञ्चभूतानि
सामान्यं प्राणिनां नवद्रव्याणि द्रव्यसामान्यं गुणा-
श्चस्तेषां गुणविशेषारम्भका गुणसामान्यं कर्म च तेषां

५८

चरकसंहिता

कस्मैरन्मकं कस्मै सामान्यम् । विशेषाश्च तत्तद्द्रव्य-
गुणकस्मैरन्मकास्तत्तद्द्रव्यगुणकस्मैविशेषा इति
सामान्यभूतं द्रव्यं सामान्यभूतो गुणः सामान्यभूतं
कस्मै सामान्यभूतश्च समवायः सत्ताजातिरिति तथा
विशेषभूतं द्रव्यं विशेषभूतो गुणो विशेषभूतं कस्मै-
विशेषभूतः समवायः सत्ताजन्तेति द्रव्यगुणकस्मैस-
मवायाश्चत्वारो लोके पदार्था नास्त्यतोऽतिरिक्तः
पदार्थः ।

आयुर्वेदे भावानां दृष्टिक्कासादिकरणत्वेन सा-
मान्यविशेषयोरुपयोगेन द्रव्यादिषु चतुर्ष्वन्तर्भावेऽपि
पृथग्वचनम् । यथा—

वैशेषिकेऽप्येव मेव सामान्यविशेषयोर्द्रव्यादिषु
चतुर्ष्वन्तर्भावेऽपि पृथग्वचनमन्तरेण यथोपनिषत्
तथा भवति । न वैशेषिकं नामशास्त्रं स्यात् । विशे-
षस्योपदेशेन हि वैशेषिकं भवति सामान्यापेक्षो हि
विशेष इति सामान्यस्याप्युद्देशोऽपेक्ष्यते शास्त्रसंज्ञा
तु प्रसिद्धा वैशेषिकमिति ।

न तु सामान्यकं तन्मकर्तुर्विवक्षितत्वात् । तन्म-
कर्तुर्विवक्षावशाद्वि संज्ञा तन्वाणां भवतीति । एव
मेवान्वीक्षिकीशासने प्रमेयेऽन्तर्भूतत्वेऽपि प्रमाण-
संशयादीनां पञ्चदशानां पृथगुपादानमन्तरेण त्वौ-
पनिषद्वद्ववति नत्वान्वीक्षिकीशास्त्रं भवति । वाद-

सूतस्थानम् ।

५१

मार्गज्ञानार्थं हि प्रमाणसंशयादीनां पृथग्व-
मिति ।

सर्व्वदेति नित्यनेकाले दुग्धपलं जलपलं वर्द्ध-
यति द्रव्यादिसामान्येन परिमाणतः । न तु पार-
दपलं जलपलं वैशेष्यात् । विशेषोक्त्या त्रीक्षणत्व-
मदुत्वादिवर्द्धनीयान् द्रवत्वादिसामान्यमवजयति ।
वक्ष्यते हि विरुद्धगुणसन्निपाते हि भूयसाल्पमव-
जीयते ।

जैमिनिनाचोक्तम् । विरुद्धधर्म्मसमवाये भूयसां
स्यात् सधर्म्मकत्वमिति । एतेनान्न क्वासहेतुर्विशेषो
व्याख्यातः ।

आवस्थिके तु कालेष्वेवं श्लेषगुणसमं दुग्धं कणा-
गुणउपाद्युष्णद्रव्यसंस्कृतमवस्थान्तरमापन्नं कफं ह्वा-
सयति न तु गुणसामान्येन वर्द्धयति अवजयात् ।

ननु कथमेवं वृद्धौ हेतुः सामान्यं ह्वासेविशेष
इत्यत आह ।

सामान्यमेकत्वकरं विशेषस्तु पृथक्त्ववृद्धिति ।

यतः सर्व्वदासर्व्वभावानां सामान्यमेकत्वकरं
मेलनेनैकीभावं करोति तस्मात् तेषां वृद्धिकारण-
मिति । यथा दुग्धजलयोर्द्रवत्वादिसामान्यं ते
मेलयति मेलयित्वा च वर्द्धयतीति । तथा च दुग्ध-

६०

चरकसंहिता ।

जलयोरेकापरविशिष्टद्रवत्वापन्नत्वेनैकमेववस्तु सद्भि-
पत्नं भवतीति । न तु पारदजलयोस्तथा मेलने-
नैकीभावस्ततो न वृद्धिरिति ।

कस्मादित्यत आह । विशेषस्तु पृथक्त्वकृदिति ।

सर्व्वदासर्व्वभावानां विशेषस्तु पृथक्त्वकृत् ।
पृथक्त्वं स्यादसंयोगो वैलक्षण्यमनेकतेति वक्ष्यते ।
अयोगेनानेकत्वं भावानां करोति नत्वेकत्वमिति
पारदस्य जलस्य च द्रवत्वविशेषः पृथक्त्वमेव करोति
तयोर्द्रवत्वेसामान्येसत्यपि विशेष एवास्ति तत्स्ययो-
र्द्रवत्वगुणयोरिति । एवं जातिश्च पञ्चब्राह्मणानां
परेणैकेन ब्राह्मणेन सहैकत्वं मेलनं करोति क्षत्रि-
येणापरेण सह पृथक्त्वं तु ब्राह्मणत्वर्चातयत्वजा-
तिविशेषः करोतीति ।

किं पुनः सामान्यं कोवाविशेष इत्यत आह ।
तुल्यार्थता हि सामान्यं विशेषस्तु विपर्य्यय इति ।
समानानामनेकेषां भावः । नक्षेत्रः समानो भवति
सापेक्षधर्मीकः समानः । तेनानेकेषां स्ववृत्ति वस्तु
भाव उच्यते ॥

अस्तीतिभावः । यो यत्र वर्त्ततेऽर्थः स तस्य-
भावः । अत एव तुल्यार्थता सामान्यम् । अर्थः
कारणभूतं कार्यभूतञ्चवस्तु तुल्यं येषां ते तुल्यार्था-

सूत्रस्थानम् ।

६१

स्तेषां भावस्तुल्य एवार्थः । येन समानं यत् तस्य तेन सह तुल्यार्थत्वं सामान्यम् । यथा पुरुषाणां पुरुषघटकं वस्तु सत्त्वात्मशरीरं तुल्यं तत्त्विकं द्रव्यभूतं सामान्यम् । तत्र च यत्कृष्णवर्णादिगुणः स च गुणभूतं सामान्यम् । यच्च कर्म्य गमनादि तत्कर्म्यभूतं सामान्यम् । यातु सत्ता सदिति यतः स खलु समवायः समानप्रसवात्मकः स समवायभूतं सामान्यमिति चतुर्विधं सामान्यम् । यच्चोक्तम् । सन्नित्यमद्रव्यवत् कार्यं कारणं सामान्यविशेषवदिति द्रव्यगुणकर्म्यणामविशेष इति स चाविशेषः सामान्यमेव पदार्थतश्चतुर्विधं द्रव्यगुणकर्म्यसमवायेष्वन्तर्भूतं भवति नातिरिक्तम् ।

तत्र सदिति । अस्तीतिवस्तुच्यते । यन्नास्ति-तदवस्तु । तद्वस्तु तत्तद्वस्तुनिष्ठो धर्मः । स च तत्तद्वस्त्वारम्भकं द्रव्यश्चगुणश्च कर्म्य च । तथा समवायश्च जातिरूपो जन्मरूपश्च । नित्यत्वं निरुक्तं त्रिविधं निरुक्तविधकालपर्यन्तस्थायित्वं क्रियाविशेष एव । अद्रव्यवत्त्वं पुनरद्रव्यारब्धत्वं तदपि गुणानां प्रकृतिः सत्त्वादिगुण एव तत्सत्त्वादिगुणप्रकृतिकगुण एवादद्रव्यवत्त्वम् । भूतादेस्तामसस्याहङ्कारस्य प्रथम आरम्भः शब्दमात्रस्य ततः शब्दमातेणारब्ध आकाश

६३

चरकसंहिता ।

एवं स्पर्शमात्रस्य तत आरम्भः स्पर्शमात्रेण वायु-
रारम्भते । ततो रूपमात्रमारभ्यमाणं ज्योतिरा-
भते । ततो रसमात्रमारभ्यमाणमप्यारम्भते ततो
गन्धमात्रमारभ्यमाणं पृथिवीमारम्भते । एवं त्रिवृ-
त्त्रिवृद्भूतैस्तेजोवन्नैरुपाहितं परमव्योमैव परमात्मा
चक्रवर्द्धमणशीलः कालो बभूवेति कालारम्भकं त्रि-
वृत्त्रिवृद्भूतं तेजोवन्नं परमव्योम चेति ।

स च कालो निर्लिङ्ग एवाप्रमेय सदा रश्मस्त्वयं
सम्बत्सरः कालः शीतोष्णवर्षलक्षणः षडङ्ग ऋतुभे-
देन कार्यकारणसंज्ञाद्रव्यमध्येऽयं कालो निर्दिष्टः प्रमे-
यत्वात् । एतत् कालस्य वस्तुनो वस्तुत्वं कालत्वं समवाय
एव सत्ता तत्कालस्य सत्त्वादिगुणयोगे समवायात्
परिणामविशेष एष काल इति । एवं चेतज्ञानुप्र-
वेशे कालानुप्रवेशे प्रधानमभिव्यक्तसत्त्वादित्रिगुणलक्षणं
भूत्वा समतत्त्रिगुणलक्षणमध्यक्तं नामायं द्रव्यसंज्ञ
आत्मा बभूव तदात्मत्वञ्च समवायरूपा सत्त्वा काल-
चेतज्ञप्रधानानां हि समवायाद्रव्यतत्त्वरूपानर्हन्ति-
मिति । एवं दिग्गमि वैकारिकात् सात्त्विकादहङ्कारा-
दिन्द्रियादीनां देवता सर्गे आकाशस्य देवतादिग्
जाता तथादिशा सत्त्वादिगुणयोगादारब्धा एता-
दिशो दश द्रव्यमध्ये निर्दिष्टाः प्राच्यादय इति दिक्-

सूत्रस्यानम् ।

६३

त्वमपि वस्तुत्वं समवायं एव सत्ता । तस्यादिशीगुणैः
 सहयोगेऽप्यथम्भावेन परिणामविशेषा एतादिश
 द्वात । मनश्चेदं शारीरं द्रव्यमध्येयन्निर्दिष्टं तद-
 प्याहङ्कारिकमनसः स्थूलशरीराभिनिर्वृत्तौ खल्व्वात्म-
 नाकृतैः सत्त्वरजसमोभिर्विक्लतीभूतैर्गुणैः सह युक्तेना
 प्यथम्भावेन परिणामविशेष स्तादिदं मनस्त्वमपि सम-
 वायस्तेषां सत्ताभूतमेव वस्तुत्वमिति । एवं रूपरसग-
 न्धस्पर्शाग्राहङ्कारिकतिगुणसमवायादप्यथम्भूतस्वरू-
 पेण निर्दिष्टा स्तेषां समवायविशेषा एव रूपत्वादयः
 सत्ता एव । एवं पञ्चविधकर्मणां कर्मत्वमपि
 सत्तैव अथैषामुपादानानि यानि तानि तु खलु न
 द्रव्यं न रूपरसादिगुणो नोत्क्षेपणादि कर्म च
 न च समवायः । परन्तु यथास्वमुपादानमन्त्य
 एव विशेषः सर्वेषां तेषामप्यन्तःप्रविष्टमेकं सर्वो-
 पादानं सदेव ब्रह्म सर्वव्यापकं सामान्यमिति षडेव
 पदार्था न तु चत्वारो द्रव्यगुणसमवायाः सामान्य-
 विशेषयोर्निखिलयो स्तेषुचतुर्वन्तर्भावाभावादिति
 तर्हि कथं न षट्पदार्थनियमो न च षोडशपदार्थ-
 नयमिदिति कपिलवचनमुपपद्यत इति ।

यत उक्तं कार्यं कारणं सामान्यविशेषवदिति
 कार्यं हि न प्रसिद्ध एक एव भावः कश्चिदस्ति ।

६४

चरकसंहिता ।

वक्ष्यतेचास्मिंस्तन्त्रे । नैकः प्रवर्त्तते भाव इति । अने-
कोपादानकं हि कार्यं नवद्रव्यं सप्तदशगुणं पञ्च-
विधञ्च कर्मेति ।

सत्यमेतत् । यत्पुनर्वैशेषिकशासनमुक्तं कणा-
देन यच्चान्वीक्षिकीशासनं गौतमेन यच्चायुर्वेदशा-
सनं तत्सर्वं लौकिकपदार्थोपदेशशास्त्रम् । लोके तु
यत्सामान्यं यच्चविशेषश्चिकित्सायामुपयोगार्थं भवति
तौ सामान्यविशेषावायुर्वेदे वृद्धेप्रकत्वह्नासृष्टयक्त्व
हेतुतयाऽभिहितौ । वैशेषिके च निःश्रेयसार्थं यौ
सामान्यविशेषौ भवतस्तयोरेव साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां
तत्त्वज्ञानं सम्भवति सर्वान्तर्यामि ब्रह्म तु सामान्यं
तत्तत्त्वमेव तस्य तु तत्त्वज्ञानं न सम्भवति विज्ञतांशं
विज्ञाय प्रज्ञतांशज्ञानं हि भावानां तत्त्वज्ञानं तच्च
ब्रह्मणोनास्तीत्यस्यादलौकिकौ नाभिहितौ, तौ प्रोक्तौ
यौ लौकिकौ सामान्यविशेषौ, तौ द्रव्यगुणकर्म-
समवायेष्वन्तर्भूतावेव । आयुर्वेदेऽनुपयोगित्वाद्दे-
शेषिके च निष्प्रयोजनत्वादलौकिक सामान्यवि-
शेषौ नोक्तौ निष्प्रयोजनत्वाच्चैव नाहङ्कारिकानी-
न्द्रियाण्यहङ्कारो महानव्यक्तस्थास्त्रयोऽगुणाः सत्त्वा-
दयश्चोक्तास्तस्यां लोके षडेवपदार्था इत्येवं नियमो न ।
तथा षोडशैव पदार्था इत्येवं नियमश्च न । धातु

सूत्रस्थानम् ।

६५

सत्त्वमात्माशरीरञ्च त्रयमेतत्त्रिदण्डवत् ।
लोकस्तिष्ठतिसंयोगात्तत्र सर्व्वं प्रतिष्ठितम् ॥
स पुमांश्चेतनं तच्च तच्चाधिकरणं स्मृतम् ।
वेदस्यास्य तदर्थं हि वेदोऽयं सम्प्रकाशितः ॥

साम्यवैषम्यप्रयोजनमायुर्वेदिकं निःश्रेयसाधिगमप्र-
योजनञ्चवैशेषिकं षट्पदार्थज्ञानेनैवसिद्धप्रति तथा
षोडशपदार्थज्ञानेनैव निःश्रेयसाधिगमः सिद्धतीति
शेषाः पदार्था नोक्ता आयुर्वेदवैशेषिकान्वीक्षि-
कीषु न तु प्रतिषिद्धा इति न कपिलवचनं विरु-
द्धप्रते । सामान्यविशेषवदिति वचनेनैकत्वं द्रव्यगुण-
कर्म्मणां प्रतिषिद्धं न द्रव्यमेकविधं न गुण एकविधो
न च कर्म्मैकविधमिति ।

अथ द्रव्यसामान्योदाहरणमायुर्वेदक्रियाधिक-
रणोपदेशेन दर्शयति ।

सत्त्वमात्मेत्यादि । सत्त्वं सत्त्वसंज्ञकं मनः । आत्मा
सत्त्वादित्विगुणलक्षणमव्यक्तं नाम चतुर्विंशं तत्त्वम् ।
शरीरं पञ्चसहाभूतविकारसमुदायात्मकं चेतना-
धिष्ठानभूतं तच्च शुक्रशोणितादिसम्भूतं स्थूलं गृह्यते
नत्वाहङ्कारिकेन्द्रियादिमत्सूक्ष्मं क्रियानधिकरण-

६६

चरकसंहिता ।

त्वात् । अत्र सत्त्वादिसङ्ख्येयनिर्देशे सङ्ख्यान्ता-
भेदि द्वयोः संयोगे लोकत्वनिरासायाह ।

तयमिति । तेनैतच्चयं समस्तं संयोगान्मिलितं
लोको लोकाभिधः संस्तिष्ठति स्थित्यादिक्रियासम-
र्थत्वेन वर्त्तते । लोकदीप्तौ कद्योगे रूपसिद्धिः ।
लोकाभिधानात् जगत्साम्यं ख्यापितम् । त्रिदण्ड-
वदिति । यथा तयोदण्डा मिलिताः समुदाया-
त्मको विशिष्टस्त्रिदण्डाख्योभावविशेषस्तिष्ठति वस्त्व-
न्तरधारणादिक्रियायां स्वयमवस्थानक्रियायाञ्चस-
मर्थत्वेन वर्त्तते । एतेनैतदुक्तं भवति । यथा दण्डत्रयं
परस्परं संयोगेन धारणायस्थानसमर्थं भवति । न
च संयोगाभावान्नवादिद्वयोः संयोगात् । तथा सत्त्वा-
त्मशरीराणीति त्रयं परस्परं संयोगान्मिलितं लो-
काख्यः सन् स्वयमवस्थानवस्त्वन्तरधारणादिसमर्थो
भवति न संयोगाभावान्न च द्वयोः संयोगात् ।
मृतस्य सूक्ष्मातिवाहिकशरीरं पारलौकिकं वैदि-
कक्रियाधिकरणत्वाभावान्नोक्तम् । शरीरेन्द्रिय-
सत्त्वात्मसंयोगो धारिजीवितमायुर्मुक्तं तत्संयोग-
वान् सत्त्वात्मशरीरसमुदायो लोक इत्याधाराधेय-
भावाभ्यां लोकायुषोर्भेदः । यच्चायुर्लक्षणे शरीरात्
पृथगिन्द्रियमुक्तं न चात्रेन्द्रियमुक्तं शरीरग्रहणेन

सूत्रस्थानम् ।

६७

गृहीतं तत्तु खल्लायुर्लक्षणे यदिन्द्रियग्रहणं तदन्त-
 स्चेतनानां वृक्षादीनां जीववतां प्रत्यक्षाणां वहिरि-
 न्द्रियाभावेऽभ्यन्तरेन्द्रियवत्त्वस्थापनार्थं लोकत्वञ्च
 तेषां सत्त्वात्मशरीरवत्त्वात् । यद्यायुर्लक्षणे इन्द्रि-
 यग्रहणं नाकार्षीत् कथं वृक्षादीनां जीवनदर्श-
 नेनाभ्यन्तरेन्द्रियवत्त्वानुमानमभविष्यत् । इन्द्रियग्र-
 हणेन तु तेषां जीवनदर्शनेनाभ्यन्तरेन्द्रियमनुमी-
 यते मनोग्रहणवत् । वाह्ये प्रचरणवर्त्ताभावात् तु
 वृक्षादयो न पश्यन्ति न जिघ्रन्तीति । मनोग्रहणेन
 मनोऽप्यनुमानं वृक्षादीनामात्मग्रहणेनात्मानुमानं
 भवति । जीवनलिङ्गात् । घटादीनान्तुजीवन-
 लिङ्गाभावान्नात्मेन्द्रियमनसामनुमानं भवति । आ-
 त्मेन्द्रियमनोलिङ्गाभावात् । तस्माद्ब्रह्मादयः प्राणि-
 नोऽपि वाह्यविषयग्राहकत्वाभावात् स्थूलशरीरस्थ-
 मनसा सुखदुःखानुभवेऽपि तत्प्रतिकारार्थं नायुर्ल-
 दाधिकारिणो भवन्तीतिस्थापयितुमायुर्लक्षणे पृथ-
 गिन्द्रियमुक्तमिन्द्रियानुमेयायुर्हि वक्ष्यतेऽरिष्ठाधिकारे
 इति कश्चित् । वस्तुतस्तु मृतपुरुषस्य परलोकगतस्य
 सूक्ष्मदेहवतः सत्त्वेन्द्रियादिमत्त्वेऽप्यायुष्मत्त्ववारणार्थं
 सूक्ष्मदेहव्यवच्छेदार्थं तत्र शरीरपदेन स्थूलदेहपरि-
 ग्रहार्थमिन्द्रियं पृथगुक्तम् । अत्र तु मृतस्यापि लोकत्व

६८

चरकसंहिता ।

वारणार्थं स्थूलदेहपरिग्रहार्थं शरीरमुक्तं न त्विन्द्रियं दृश्यगुणमिति । त्विदण्डवदिति दृष्टान्तं कर्मसामर्थ्येन न तु फलभोगादिसाधर्म्येण चेतनभत्वावात् ।

नन्वस्थूलोक्तः सत्त्वात्मशरीरसमुदायात्मकस्तत्र सामान्यञ्च भवतु प्रत्येकं सत्त्वमात्मा शरीरञ्च भिद्यः संयोगात् तेषां समुदायस्य कथं लोकाभिधानं लोकेच्छाकाशादिकं दुश्यते गुणाश्च शब्दादयः कर्म च । पुरुषे तु सत्त्वात्मशरीरसमुदाये नाकाशादय उपदिश्यन्ते दृश्यन्ते चाकाशादय स्ते कुतः सम्भवन्ति किन्ते चाधिका न रष्टृच्छादयश्च चेतनाचेतना लोका उपदिष्टाः सन्तु । सृष्टानां तेषामुपदेशे किं प्रयोजनमस्ति जीवितानाम्वा किमित्याशङ्क्याह । तत्र सर्वमित्यादि ।

तत्र लोके सर्वमाकाशादिकं द्रव्यगुणादिकं प्रतिष्ठितं सत्त्वे चात्मनि च शरीरे च समुदाये च प्रतिनियतं यद्यत् तत्सर्वं स्थितं यच्च सर्वं त्रिलोकां तस्मादयमपि भिद्यः संयोगात् सत्त्वात्मशरीरसमुदायो लोकाभिधो भवति । लोकजगतोः साम्यं स्वयमेव शरीरस्थाने व्याख्यास्यते । एतेनैतदुक्तमाचार्येण । सत्त्वात्मशरीरसमुदायात्मकस्त्वयं लोको

सूत्रस्थानम् ।

६६

यस्माद्द्रव्यगुणकर्मैति त्रयात्मकसंज्ञात् तत्र सर्वं प्रतिष्ठितं द्रव्यादित्रयात्मकत्वमेवास्य न तु द्रव्यादि-चतुरात्मकत्वं द्रव्यगुणकर्मणां मेलकसमवायेन मिलितसमुदायत्वे तद्द्रव्यादीनां त्रयाणां मेलक-त्वेन समवायस्य प्रकृतिभूतकारणत्वाभावादेव तन्मय-त्वाभावेन कार्यत्वाभावात् । द्रव्यादितिभावात्कस्योपि सत्त्वात्मशरीरसमुदायत्वेनापूर्वपरविशिष्टगुणकर्म-वान् बोध्यः एवं घटाद्यचेतनोपि । ननु कारणानुरूपं हि कार्यं तस्मात् सत्त्वात्मशरीरसमुदायत्वे लोके कथमिच्छाद्वेष सुखदुःखप्रयत्नचेतनाद्यतिबुद्धिस्मृत्य-हङ्कारकर्मकर्मफलमोहजीवितमरणादिकं वर्त्त-ते । सत्त्वं हि अणुत्वमेकत्वञ्चेति द्विगुणं क्रियावद-चेतनञ्च आत्मानिर्गुणोनिष्क्रियः सत्त्वरजस्तमःसा-म्यलक्षण इति शरीरं चेतनाधिष्ठानभूतं पञ्चमहा-भूतविकारसमुदायात्मकं तदारम्भकाकाशादीनां च भूतानां गुणा न भवन्तीच्छादयो गुरुत्वादयश्च । इति चेन्नात्मात्मशब्देनेच्छाद्वेषादीनामाश्रयत्वेन तेषां ग्रहणादिति कश्चित्तन्मात्मनो निर्गुणत्वेनेच्छा-द्वेषादीनां प्रत्यगात्मनि जनकत्वादिच्छादिलिङ्ग-कत्वादिच्छाद्याश्रयत्वाभावादन्यथा सुखदुःखात्मक-योरारोग्यरोगयोरात्मवृत्तित्वापत्तेः ।

७७

चरकसंहिता ।

न हि तदिष्टं भवति शरीरं सत्त्वसंज्ञञ्च व्याधी-
नामाश्रयोमतः । तथा सुखानामिति वक्ष्यमाण
वचनासङ्गत्यापत्तेः । सत्त्वमार्त्ताशरीरञ्चेत्यादिरू-
पेण पुरुषोपदेशं न कृत्वा चतुर्विंशतिधात्वात्मा लोक
इत्युपदेशेन तदर्थलाभाच्च । तस्मात् कारणभूत-
सत्त्वादित्यसमुदायात्मकत्वेन पुरुषोपदेशात् कार्य-
भूतानामिच्छादीनां तत एव लाभः ख्यापितः । तद्वर्था
सत्त्वमचेतनं क्रियावच्च प्राक्प्रसिद्धम् ।

आत्मा खलु यः चेतज्ञः सः शाश्वतो निर्गुणो
निष्क्रियः सत्त्वभूतगुणेन्द्रियैश्चैतन्ये हेतुः स च
संसारस्यानादित्वेन चक्रवर्त्तुमणशीलत्वेन च यद्व-
च्छया वा प्रभावाच्च त्रिगुणसास्यात्मकप्रधानेन यदा
युज्यते रागात्मकेन तदा प्रवृत्तिहेतुना रजसा प्रवृ-
त्तिमान् भवति सत्त्वेन प्रकाशकेन चेतनावान् भवति
तमसा मोहात्मकेनाहतज्ञानवान् भवतीति स आत्मा
तदा खल्वव्यक्तं नाम ज्ञः स चोदासीनः । स यदा
महतास्थूलविद्याबुद्ध्या युज्यते तदा सुषुप्तिस्थानः
प्राज्ञ उच्यते । स तथा बुद्ध्या यदाहमिति मन्यते
तदाऽहमात्मा खल्वविद्यया युक्तः पञ्चमहाभूतोपाधिः
सन् प्रत्यगात्मा भवति सोऽन्तःप्रज्ञः स्वप्नस्थानो
भूतात्मा सूक्ष्मशरीरो । तस्य स्थूलशरीरपरिग्रहे-

स्वतस्थानम् ।

७१

स्थूलपञ्चभूतोपाधिर्ज्ञा अदा च स मनसा युज्यते तदा मनसः क्रियया उपचर्यते मनःक्रियोपचरितत्वेनासावात्मा क्रियावानुपदिश्यते । तथा चोपचरितक्रियया खल्वात्मा मनसि चेतनां जनयति ।

तेन खलु मनश्चैतन्येन पुनरात्माप्युपचर्यते ततश्चात्मा प्रव्यक्तचेतनावानुपदिश्यते । चेतनः सखल्वात्मानियमात्मिकां धृतिं मनसि जनयति । तथा च मनोधृत्या पुनरात्मोपचर्यते तस्मादात्माधृतिमानुपदिश्यते समयोगयुक्तया खलु धृत्या पुनरात्मा मनसि समदर्शनरूपां बुद्धिं जनयति । तथा च मनःस्थया बुद्ध्या खल्वात्मोपचर्यते तस्मादात्मा बुद्धिमानुपदिश्यते समयोगयुक्तया बुद्ध्या च तथात्मा मनसि चिन्तयते कार्याकार्यं स्मरतीति यावत् । मनसि जनितया च तथा स्मृत्यात्मा तदोपचर्यते तस्मात् स्मृतिमानात्माऽभिधीयते इति चैतन्यादिकाः सर्वाबुद्ध्यो महत्तत्त्वं सत्त्वरजसम इति त्रिगुणवैषम्येनावृत पुरुषांशरूपं ज्ञानं विद्यात् ।

उक्तञ्च लिङ्गपुराणे । मनोमतिरित्यादि पर्यायेण । स एष महदुपाहित आत्मा प्राज्ञः सुषुप्तिस्थानश्चेतोमुख आनन्दमय एवानन्दभुग्भवतीति । तत्र त्वेताभिश्चैतन्यादिभिर्बुद्धिभिरयोगयुक्ताभि रात्मा

७२

चरकसंहिता ।

मनसि भ्रान्तिरूपं ज्ञानं जनयति तेनोपचर्यमाणः
 स्वस्वरूपज्ञाने भ्रान्तो भवति भ्रमबुद्ध्या तु ता-
 दृश्यादयो बुद्धयो मिथ्यायोगयुक्ता भवन्ति मिथ्या-
 योगयुक्ताभिश्च ताभिर्धृत्वादिभिर्बुद्धिभिर्मनसा संशेते
 तेन च मनःस्थसंशयज्ञानेनोपचर्यमाणः संशयवान्
 भवति कोऽहमिति । तेन संशयेन ता दृश्यादयो
 बुद्धयोऽतियोगयुक्ता भवन्ति । अतियोगयुक्ताभिश्च-
 ताभिर्धृत्वादिभिरात्मा मनसि एष देवदत्तो यज्ञ-
 दत्त एषोऽहमयमित्यादिलक्षणभेदबुद्धिरूपमहमिति
 मन्यते साचाहम्मातिस्त्रिधा तत्तादौ यथा मनसि
 तमोगुणोद्भूततया मोहजनकाहम्मातिं विस्मृतिं
 जनयन्नात्मा तयाऽहम्मात्योपचर्यमाणो सुग्धः सन्न-
 हमिति मन्यते । ततस्तयाचाहम्मात्या रागात्मक
 रजोगुणोद्भूताभिस्ताभिर्बुद्धिभिर्मनसि राजसं तैज-
 साख्यमहङ्कारांश निश्चयबुद्धिरूपं जनयन्नात्मा तेना-
 हङ्कारेणोपचर्यमाणो दुःखजनकराजसाहङ्कार-
 वान् भवं स्तैजसो भवति योहि स्वप्नावस्थाया-
 मास्मान् पुरुषे सप्ताङ्ग एकोनविंशतिमुखोऽन्तःप्रज्ञः
 प्रविविक्तभुग्भवति । ततस्त्वेताभिरयोगयुक्ताभिः प्रका-
 शात्मकसत्त्वगुणोद्भूताभिस्ताभिर्बुद्धिभिर्मनसि सुख-
 जनकं विवेचकबुद्धिरूपं वैकारिकाख्यं सात्त्विका-

सूत्रस्थानम्

७३

हङ्कारं जनयन्नात्मा तेनाहङ्कारेणोपचर्यमाणः सा-
त्त्विकाहङ्कारवान् भवन् वैश्वानरो भवति योहि
जागरितावस्थाया मस्मिन् पुरुषे वहिःप्रज्ञः सप्ताङ्ग
एकोनविंशतिसुखः स्थूलभुग्भवति । इत्येवं अमा-
द्यज्ञानवानज्ञानरूपाहङ्कारतयवांश्चात्मा भवति
सात्त्विकाहङ्कारवान् सन् तैजसाऽहङ्कारमाश्रित्य
मनसि सुखायवासनां दुःखाय द्वेषं जनयति । ततश्च
तयेच्छया द्वेषेण चोपचर्यमाणः सुखकामी दुःखद्वेषी
भवत्यात्मा । ततश्चेच्छया यथा सुखं भवति तथा
मनसि भूतसर्गाय प्रवृत्तिं दुःखञ्च यथा न भवति
तथैवान्यथाभावाय द्वेषेण निवृत्तिं जनयन्नात्मा
प्रवृत्तिनिवृत्त्याख्यप्रयत्नेन तेनोपचर्यमाणः प्रयत्न-
वान् भवति । तेन च प्रयत्नेन खं वायुं ज्योतिरपो-
भूमिं क्रमेण सृजति ।

तैश्चेन्द्रियाणि पञ्चचार्यान् सृजन् कोषकारकीट-
वत् तदष्टादशतत्त्वमय सूक्ष्मदेहरूपकोषेण स्वय-
मावृतः सगुणकर्मणा वायुनाऽभिप्रेर्यमाणः प्राक्तन-
देवरूपेण देवनरादियोनिष्वदुष्टायां योनावदुष्टञ्च
गर्भाशय मसुप्रविश्यादुष्टशुक्रशोणितसंयोग मेत्य
तन्मध्यस्थानमास्थायाणुना कालेन मनसा पूर्वतर-
माकाशं सृजत्येवं क्रमेण वाय्वादिकं निर्माय क्रमेण
शौकशौनितिकाहारज रसमद्यानि भूतानि मिलि-

७४

चरकसंहिता ।

तानि सर्वाण्यमापयन् वायुना तेजसा च पाचयन्-
 मुक्रमेण शरीरे वक्ष्यमाणेनात्मानं गर्भरूपेण सृजति
 तस्मिंश्चशरीरे हृदितिष्ठन् चतुर्थे मासि वाह्यबुद्धी-
 न्द्रियाण्यभिव्यञ्जयन् वाह्यचैतन्यादिकं मनसि जन-
 यति । तेन च प्राक्तनानुभूतभावाननुस्मरति तथा-
 ऽनुस्मृत्याचोपचर्यमाणः प्राक्तनानुस्मृतिमान् तथा
 चाभिलसितभावानां लाभालाभाभ्यां मनसि सुखदुःखं
 जनयन्नात्मा सुखदुःखाभ्यामुपचर्यमाणः सुखी वा
 दुःखी वा भवति । ततो लोकेजातः सन् प्राक्तन-
 दैवानुरूपं जागरितस्थानः स्थूलरूपेण सुखदुःखं
 सप्ताङ्ग एकोनविंशतिमुख एवोपभुङ्के । स्वप्नस्था-
 नोऽन्तःप्रज्ञ स्थाविध एव प्रविविक्तरूपेण सुख-
 दुःखमुपभुङ्के । सुषुप्तिस्थानस्तु प्राज्ञ चेतोमुखः
 आनन्दमयोह्यानन्दमात्रमुपभुङ्के इति शुभाशुभ-
 जनकञ्च प्राक्तनदैवानुसारेणाचरति फलञ्च तदनु-
 रूपमिहचामुष्मिंश्च लोके मनोबुद्धिभ्यामुपभुङ्के इति
 आभ्यन्तरवाह्यावस्थात्रयं माण्डुके शिष्याणां प्रत्यक्ष-
 गोचरमुपदिष्टं तदवस्थात्रयोपदेशेनात्मनोऽप्यवस्था-
 त्रयवदुन्नेयम् । सुषुप्तौ तु चेतोमात्रमुखः सुख-
 मात्रमुक्त्वा तदाह्यस्फुटचैतन्यमात्रमतिरिक्तानां बुद्ध्या-
 दीनां लयात् ।

तदुक्तं कैवल्योपनिषदि । सुषुप्तिकाले सकले वि-

सूत्रस्थानम् ।

७५

लीने तमोऽभिभूतः सुखः रूपमेति । पुनश्च जन्मा-
न्तरकर्मयोगात् स एव जीवः स इति प्रवृद्ध इति ।
सुश्रुतेषु गर्भावक्रान्तिं शारीरे ।

स्त्रीपुंसयोः संयोगे तेजः शरीरादायुरुदीर-
यति । ततस्तेजोऽनिलसन्निपातात् शुक्रं च्युतं यो-
निर्मभिप्रतिपद्यते संसृज्यते चार्त्तवेन । ततोऽग्नी-
सोमसंयोगात् संसृज्यमानो गर्भो गर्भाशयं मनुप्रति-
पद्यते । चेन्नो वेदयितेत्यारभ्य धाता वक्ता योऽसा-
वित्यादिभिः पथ्यायवाचकैर्नामभिरभिधीयते दैवयो-
गादक्षयोऽव्ययोऽचिन्त्यो भूतात्मनासंहान्वचं सत्त्व-
रजस्तमोभिर्देवासुरैरपरैश्चभावैर्वायुनाभिप्रेर्यमाणो
गर्भाशयमनुप्रविश्यावतिष्ठते इत्याद्युक्तम् ।

तत्र भूतात्मनेति तन्मात्रं पञ्चभूतादि सूक्ष्मशरी-
रेण । एवमेव शरीरसर्गे पञ्चभूतसंयोगात् गुर्वादयो
गुणा जायन्ते । राशिपुरुषभावे तु सदसत् कर्मचाच-
रेदित्यतः कर्म कर्मफलं जीवितं मरणं जन्म च मोक्ष-
चेति सर्वं तत्र सत्त्वात्मशरीरसमुदात्मके लोके प्रति-
तिष्ठते इति तत्त्वम् । एतेन तत्संग्रहीतमिति यद्वा-
ख्याय सर्वं कर्मफलादिकमिति वक्ष्यते हि कति-
धापुरुषीये ।

अत्र कर्म फलञ्चात्र ज्ञानञ्चात्र प्रतिष्ठितम् ।

अत्र मोहः सुखं दुःखं जीवितं मरणं स्मृतेति

७६

शरकसंहता ।

तदसमग्रवचनान्नसाधु । व्याख्यानमिदमस्याभिरुन्नीतै
 कतिधापुष्पये । अर्चतनं क्रियावच्च चेतश्चेतयिता-
 परः । युक्तस्य मनसा तस्य निर्दिशन्तेविभोः
 क्रिया इति वचनमनुसृत्यैव । इत्यन्तु लोकोपदेशः
 सत्त्वशरीरयोर्धातुसाम्यासाम्यसुखदुःखलक्षणारोग्या-
 नारोग्याश्रयत्वादात्मनो रोगारोग्यानाश्रयत्वाच्च ।
 न च बाह्येन्द्रियादिपञ्चमहाभूतादिविकारसमुदायः
 शरीरमिव बाह्याभ्यन्तरेन्द्रियादि पञ्चभूतविकार-
 समुदायः शरीरं वाच्यमिति शरीरात्मेतिद्वयं संयो-
 गाल्लोक इत्येवमुपदेश्यमितिवाच्यं रजस्तमोदोषज-
 व्याध्याश्रयो हि सत्त्वं वातादिदोषजव्याध्याश्रयः
 शरीरं तयोश्च विभिन्नं चिकित्सितं वक्ष्यते इति
 सत्त्वशरीरयोः पृथगुक्तिप्रयोजनमेकं द्वितीयन्तु
 सत्त्वाद्वयस्य संयोगेन परस्परमाश्रयाश्रितभावो
 नत्वेकाश्रयावपरावपरद्वयाश्रयोवैकः कर्मसामर्थ्य-
 त्रयाणामेव परस्परपेक्षत्वादित्यत स्वयाणां प्राधा-
 न्यज्ञापनम् ।

जात्याक्रत्यादिभावानां हि सत्त्वादिसमुदाया-
 न्यतमाश्रितत्वेनाप्राधान्यानन्तरूपदिष्टो लोकः संयुत-
 सत्त्वादिसमुदायत्वेनोपदिष्टलोकस्यैकत्वानेकत्व परि-
 ग्रहार्थं पूर्वमेव सामान्यविशेषावुपदिष्टौ तौ
 हि भावानामेकत्वपृथक्त्वपरिग्रहे हेतू । तस्मात्

सूत्रस्थानम् ।

७७

सत्त्वादिसमुदायत्वलक्षणसामान्येन परिगृहीतानां
सुरामुरनरवानरगजगोजसरभोरभ्रखराश्वाश्चतरत-
रक्षुशर्चसृगसृगेन्द्रशार्दूलादीनां सुरामुरत्वादि वि-
शेषेण परिग्रहः कार्य इत्यतः सामान्यविशेषौ न
पुरुष घटकत्वेनोपादिष्टाविति । तदर्थं हीत्यादि ।

तस्य चेतनस्य पुरुषस्यार्थं हि यस्मादयं हिता-
हित सुखदुःखरूपायुषो हिताहितमारोग्यानारो-
ग्यादिकं क्षणमुद्धर्त्तादिप्रमाणाप्रमाणं स्वलक्षणञ्च
यथोक्तं तादृशोऽयमायुर्ध्वदः प्रकाशितो ब्रह्मणेति
शेष सत्त्वात् तदेवाधिकरणं रोगारोग्यं हि सत्त्व-
शरीराश्रितं तस्मात् सत्त्वशरीराभ्यां पुरुषोपदेशः
कृत आत्मा च नाधिकरणं तस्मादात्मवाङ्मोक इत्यु-
पदेशो न कृतः ।

शरीरेन्द्रियसत्त्वात्मसंयोगश्चायुस्तच्चास्मिन्नेव चे-
तनपुरुषे तत्प्रमाणाप्रमाणञ्चात्रैव तस्य हिताहितञ्च
सत्त्वादिसमुदायस्यैवोपसेव्यमित्येव मुच्येयम् ।

अवात्मनः प्राधान्येऽपि सत्त्वात्मोपादानं यत्पूर्वं
कृतं तेनात्मनः शरीरपरिग्रहे सत्त्वक्रियाया हेतु-
त्वं स्थापितं सत्त्वात्मनोः संयोगेनात्मनः क्रिया-
वत्त्वेन देहिवात् ।

ननु तत्र सर्वं प्रतिष्ठितमिति यदुक्तं तत्सर्वं क्रि-
न्तावदित्याकाङ्क्षायां सत्त्वात्मशरीर समुदायस्य

७८

चरकसंहिता ।

खादीन्यात्मा मनः कालो दिशश्च द्रव्यसंग्रहः ।
सेन्द्रियं चेतनं द्रव्यं निगिन्द्रियमचेतनम् ॥

यद्यन्यत्वं प्रकृतिभूततत्तत् कारणं तावद्वक्तुं प्रधानं
कारणेषु द्रव्यमादौ निर्दिशति न तु पूर्वोद्दिष्ट सा-
मान्यविशेषादि क्रमेण ।

खादीनीत्यादि । सत्यप्यात्मनः सर्वेभ्यः प्रा-
धान्ये श्रोतादीन्द्रिययोगेनैव चैतन्यहेतुत्वादिन्द्रियाणां
भूतमयत्वेनादौ भूतानां निर्देशस्तत्त्वात्मनस्तत्तच्च
मनसोऽप्यात्मनः शरीरपरिग्रहे मनःक्रियाया हेतु-
त्वात् । कालदिशोः सर्वत्रैव परिणामि समवायि
हेतुत्वेन पञ्चान् निर्देशः कृतः ।

खादीनीति कतिधापुरुषीये वक्ष्यन्ते महाभूतानि
खं वायु रग्निरापः क्षितिस्तथा । शब्दः स्पर्शश्चरु-
पञ्चरसोगन्धश्च तद्गुणा इत्यनेन तत्रात्यन्तभिव्यक्तशब्द
तन्मात्रमत्माकाशं विवक्षितं नत्वेतदप्रतिघात स्वभा-
वमाकाशम् । क्रमेण स्थूलाव्यक्तस्पर्शतन्मात्रचल
स्वभावो वायुः । मिलितरक्तखेतकृष्णसाधारणभूत
रूपतन्मात्रमयीष्णप्रस्वभावं तेजोऽग्निः । ततः स्थूला
व्यक्तरसतन्मात्र द्रवत्वस्वभावा आपः । अव्यक्त-
गन्धतन्मात्रमयी खरत्वस्वभावा क्षितिः । इत्यत्यन्त-

सूत्रस्थानम् ।

७६

भिव्यक्त शब्द इवाकाशादिषु पञ्चस्वेव लक्षणखरत्वा-
दयो गुणा अत्यनभिव्यक्ता एव सन्ति ये पाञ्चभौ-
तिकेषु व्यक्ता भवन्ति । अत्यनभिव्यक्तत्वेपि शब्द-
स्याकाशगुणत्वेनोपदेशः सगुणमेव द्रव्यमुत्पद्यते न
तु निर्गुणमिति ज्ञापनार्थम् । वैशेषिके तु ना-
काशस्य शब्दगुणोऽत्यनभिव्यक्तत्वादुक्त इति । पूर्वं
पूर्वभूतानुप्रविष्टोत्तरोत्तरभूतेषु वाङ्मादिषु स्थूले-
ष्वेषां प्रकृतिभूतहेतुत्वात् तानि पूर्वपूर्वानुप्रवि-
ष्टानि वाङ्मादीनि चत्वारि भूतान्यत्र न वाङ्मादि-
शब्दवाच्यन्ति ।

आत्मा चैतनाधातुः संसारसंसवनादिस्वभावो
निष्क्रियो निर्गुणः सत्त्वादियोगेन चैतन्यहेतुः प्रका-
शरूपोऽव्यक्ताख्यः । मनश्चाणु सर्वेन्द्रियचेष्टाहेतु-
भूतं स्वार्थात्मसम्पदायत्तचेष्टावत्स्वस्वभावं सत्त्व-
प्रधानत्रिगुणविकारात्मकमूर्त्तिमत् । कालश्चक्र-
वदूधमणेनाविरतगमनशीलत्वस्वभावः सर्वभावपरि-
णतिहेतुः । सुश्रुतेष्युक्तं कालोनाम भगवान् स्वय-
म्भूरनादिमध्यनिधनोऽत्र रसव्यापत्सम्पत्ती जीवनम-
रणे च मनुष्यादीनामायत्ते । ससूक्ष्मामपि कलां न
लीयते इति कालः कलयति कालयति वा भूतानीति
काल इति । एष च कालोनाम हरिर्वासुदेवो विश्व-
नामकालानुप्रविष्टादव्यक्तादव्यक्तरूपः परः पुरुषः

६०

शरकसंहिता ।

परव्योमरूपः शिवः सत्त्वादिगुणत्रययोगाच्छीतोष्ण
वर्षलक्षणः सम्बत्सर एव कार्यकारणसंज्ञा ।

कालचक्रस्थितं हि सर्वं जगत् । तद्यथा ब्रह्म
निष्क्रियं निर्गुणं पूर्वमासीत् तच्च प्रथमं लोहित-
मिव तेजोभूत्वा शुक्ला इवापोऽसृजत ताश्चापः कृष्ण-
मिवान्नमसृजन्त । तास्तेजोबन्नाख्या स्तिष्ठो देवता
अनुप्रविश्य तद्ब्रह्म प्रथमं लोहितशुक्लकृष्णवदाभा-
समाना गायत्री वाग्देवता खल्वजा बभूव साचाङ्गेन
परव्योमरूप आदिपुरुषः शिवो महाकाल ईश्वरः
सर्वत्रैव गायत्रीरूपज्योतिष्मान् स्वाङ्गुलिमानेन चतु-
रशीत्यङ्गुलस्त्रिपात् पुरुषस्तस्य पञ्चाशदङ्गुलिमितः
पादादिनाभिपर्यन्तोऽव्याकृतदेहस्तद्देशस्य एष सत्यो
वासुदेवः कालः स एकांशेन चिद्भूत्वा चित्सम्प्रसादः
चेतज्ञोनाम द्वितीयोऽजः पुरुषो बभूव तच्चिदस-
म्प्रसादो गुणांशमिलितसमतमोरजःसत्त्वरूपप्रधानं
ब्रह्मा नाम स्वयम्बभूवेति तेन च कालेन आत्म्यमाणं
प्रधानं चेतज्ञाधिष्ठितं त्रिगुणतो वृद्धिलक्षणं वि-
षमं दशमांशेनाव्यक्तसमत्रिगुणरूपं भूत्वा पुनर-
व्यक्तं नामानन्दमय आत्मा बभूव स खलु संहत-
रूप आत्मा द्रव्येषु पठितः । स पुनः सम त्रिगुण-
वैषम्यरूपो महानेव स चोच्यते इत्येवमहङ्कारा-
दयः सर्वेभावाः कालेन सततं भ्रमता आत्म्यमाणाः

सूत्रस्थानम् ।

८९

क्रमेण परिणता आसन्निति तत्त्वम् । वैशेषिके-
कणादेनाप्युक्तम् । अपरस्मिन् परं युगपच्चिरं क्षि-
प्रमिति काललिङ्गानि । द्रव्यत्वनित्यत्वे वायुना
व्याख्याते । तत्त्वं भावेन व्याख्यातं नित्येष्वभावाद्-
नित्येषु भावात् कारणे कालाख्येति ।

दिशश्चेति दिशत्युपदिशति लोकानयमस्मात् पूर्वः
पश्चादयमस्मादित्यादिरूपेण याभि स्ता दिश इति
तथाविधोपदेशव्यापारस्वभावा अप्रतिघातरूपाः ।
बहुवचनं नियमेनापेक्षत्वेन बहुत्वव्यापनार्थम् ।
एतेन चैकादिक् प्राच्याद्युपाधिमती न नानेति पर-
वचनं नानात्मा सन्नर्थेक आत्मेतिवत् नियमतो
वस्त्वन्तरापेक्षत्वादिहोक्तं दिश इति ।

उक्तञ्च वैशेषिके शास्त्रे कणादेन । इत इदमिति
यतस्तद्विध्यं लिङ्गम् । आदित्यसंयोगाद्भूतपूर्वा-
द्भविष्यतो भूताञ्च प्राची । तथा दक्षिणाप्रतीच्यु-
दीची च । एतेन दिगन्तरालानि व्याख्याता-
नीति । दिशश्चेति चकारः स्वाद्यपेक्षया समु-
च्चये एष इत्यर्थे वा तेन एष द्रव्यसङ्ग्रहः । द्रव्यन्तु
स्वयमत ऊर्द्धं वक्ष्यते यत्राश्रिता इत्यादिना । तेन
एष लोकस्थानां कार्यभूतानां द्रव्याणामपरिसङ्ख्ये-
यानां कर्मीगुणाश्रय समवायिकारण सङ्क्षेपः ।

ननु नवकोऽयं द्रव्यसङ्ग्रहो न भवति श्रोत्रा-

८२

चरकसंहिता ।

दीनां दर्शेन्द्रियाणामतिरिक्तत्वादिति चेन्न पञ्च-
 बुद्धीन्द्रियाणां श्रोत्रादीनामात्मकतान्तेरीक्षादि पञ्च-
 भूतात्मकत्वेनाकाशाद्यनतिरिक्तत्वाद्दृष्टादीनामिव ।
 आहङ्कारिकाणां दर्शानामिन्द्रियाणामिन्द्रियं क्रि-
 यागुणव्यपदेशाभावात् प्राक्स्थूलशरीरेन्द्रियोत्पत्ते-
 रसङ्गाव इष्यते सन्त्यपि तान्यसन्तीति न द्रव्यमध्ये-
 पठितानि । प्राक्सर्गाद् ब्रह्म यथा ह्यसदुच्यते ।
 असद्वा इदमर्थ आसीदिति ।

न च मनस्तद्वदनतिरिक्तं भूतेभ्यः । प्रकाश-
 लक्षणसत्त्वगुणवर्जलरागात्मकरजोमोहात्मकतमो-
 गुणमयत्वात् पृथङ्मन उपपादत्तम् । शरीरारम्भे
 गर्भाशयगतं शुक्रशोणितमनुप्रविश्यात्मा यथा पञ्च-
 भूतानि सृजति तथा त्रीनपि गुणान् सत्त्वादीन्
 सृजति तैर्माहात्मकतमोगुणापकर्षत्रिगुणैः सम-
 वायेन मिलितैर्विशिष्टापूर्वबाह्येन्द्रियचेष्टाहेतुभूत
 स्वार्थात्मसम्प्रदायतत्वेष्टस्वरूपत्वेन खाद्यष्टाभ्योक्षति-
 रिक्तं जातम् ।

तथा च सत्त्वप्राधान्यात् सत्त्वसंज्ञा च तस्येति ।
 कश्चित् तु मनोपि पाञ्चभौतिकं परन्तु श्रोत्रा-
 दीनामाकाशादिप्राधान्यादाकाशीयत्वादिव्यपदेश-
 वन्न व्यपदेशुमाकाशीयत्वादिकं शक्यते मनसः सम-
 पञ्चमहाभूतारब्धत्वादिति सर्वेन्द्रियव्यापकस्पर्शने-

सूत्रस्थानम् ।

६३

न्द्रियसमवायात् सर्वेन्द्रियव्यापकत्वस्वभावेन सर्वेन्द्रियाणां स्वस्वकर्म्मणि चेष्टाहेतुभूतत्वं न च वाह्येन्द्रियाणामुपघाते स्वयं मनः सात्त्विकीकरणं भवत्याभ्यन्तरत्वात् न हि हस्तमन्तरेण दातृमातृण्येदनं सम्पद्यते प्रतिनियतशक्तिकत्वाद्भावानामिति वदति तन्नास्तुभवसिद्धं स्पर्शादि भौतिकगुणयोगापत्तेः । मनोऽह्यशब्दमस्पर्शमरूपरसमगन्धमशुक्ल बुद्ध्यात्मवत् परमसूक्ष्मं भौतिकपरमाणुमवदति । न च विशिष्टापरापूर्वमूर्त्तिमत् शब्दादिगुणवदप्यतीन्द्रियं यथा श्रोत्रादिकमिन्द्रियं खादिगुणशब्दादियोगादपि सूक्ष्मत्वादतीन्द्रियं खादिभ्यो नातिरिक्तञ्च । समपाञ्चभौतिकत्वे मनसो ह्यभौतिकवस्तुग्रहणासामर्थ्यात् ब्रह्मज्ञानादिसाधिनीं बुद्धिमुत्पादयितुं न सामर्थ्यं सम्भवति । भौतिकाभौतिकं निखिलं हि मनसो विषयः । यथा हि बुद्ध्या ब्रह्मज्ञानमुत्पद्यते साचनोत्पद्यते भौतिकभावेन । भूतानि हि भूतमयानि च जगन्ति नियमतः सत्त्वरजस्तम इति गुणत्रयविवर्तित ब्रह्ममयाणि केवलब्रह्मविरोधीनि भवन्ति रागलक्षणेन हि रजसा प्रवर्त्तकेन सङ्ग उत्पाद्यते सङ्गस्तु खलु प्राप्ते सत्यर्थे प्रीतिसम्पन्नताविशेषेण तत्रार्थे चासक्तिरिति द्वात्मकः ।

६४

चरकसंहिता ।

प्राप्तप्रभिलाषलक्षणा तृष्णा च रजसा जन्यते ।
 ताभ्यां खलु सङ्गतृष्णाभ्यामेवादृष्टतृष्णार्थकस्मिन्वा-
 बध्यते पुरुष इति । तमश्चावरणशक्तिरूपाज्ञान-
 लक्ष्णं चिद्गुणांशस्याप्रसादांशजं सर्वलोकमोहं जन-
 यित्वा तेन चालस्य निद्रा प्रमादः पुरुषानाबध्नाति ।
 सत्त्वं पुनर्निरुपद्रवं प्रकाशकलक्षणम् । स्फुटिकमणि-
 वन्निर्मलञ्च ज्ञानमुत्पाद्य पुरुषाणां तेन च सङ्गम-
 यति पुरुषान् । निरुपद्रवत्वेनान्तःशान्तत्वात् तु
 सुखमुत्पाद्य च तेन पुरुषान् सङ्गमयतीत्यस्यात्
 रजस्तमोभ्यां विनिर्मुक्तत्वे जाते सति च शुद्धसत्त्वा-
 त्मके मनसि निर्मलत्वेनान्तःशान्तत्वप्रकाशकत्वाभ्यां
 रजोजनितसङ्गतृष्णाजन्यकर्म्मबन्धनात् तमोजनित
 भ्रान्तिजन्यालस्यनिद्राप्रमादेभ्यश्च विनिर्मुक्तस्य ब्रह्म-
 ज्ञानमुत्पद्यते इति तद्रजस्तमोविनिर्मुक्तौ हेतुः समा-
 धिनिशेषाभ्यास स्तेनोत्पद्यते परमार्थतत्त्वज्ञानं
 खादिकमिदं सर्वं द्रव्यगुणकर्म्माख्यं यत् तद्विकार-
 मृतं नामधेयं तस्य तस्य प्रकृतिरित्येवज्ञानं सत्यं
 खादिसंज्ञकं सर्वं मिथ्येति । तत्त्वज्ञानात् खादि-
 तत्तद्विकारज्ञानं व्यवहारतत्त्वज्ञानमेव मिथ्याज्ञा-
 नमपैति ततो रागद्वेषमोहापायो भवति तेषाम-
 पायेप्रवृत्त्यपायो भवति प्रवृत्त्यपाये निःशेषानिवृ-
 त्तिर्मुक्तिर्भवति । मुच्यते ह्येवम् ।

सूत्रस्थानम् ।

८५

य एष सम्प्रसाद आत्माऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय
परं ज्योतिरूपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते स
उत्तमः पुरुष इति स न द्रव्यं न गुणो न कर्मा न
समवायो न च सामान्यं विशेषश्चेति । नन्वेवमेष नव-
कोवैद्रव्यसंग्रहो नोपपद्यते ऽसमग्रवचनात् । सत्त्वा-
त्मशरीरसमुदायस्य चेतनाचेतनस्याप्राणिनश्च घटा-
देरतिरिक्तत्वादित्यतः प्रकृत्यात्मकत्वं विकाराणा-
मिति ख्यापनायाह । सेन्द्रियमित्यादि ।

इन्द्रियाणि श्रोत्रादीनि बाह्यानि बुद्धिकर्माणोः
करणानि दश तैर्गुणं खादिनवद्रव्यारब्धं यदिदं
पुरुषसंज्ञं तदपि खादिद्रव्यारब्धत्वादद्रव्यं द्रव्यसंज्ञं
चेतनं वृक्षादिकमचेतनञ्चान्तश्चैतन्येपि नरादिव-
द्बाह्याभ्यान्तरचेतन्याभावात् नराद्यपेक्षयैवाचे-
तनं न तु घटादिवच्चैतन्याभावादचेतनंतथातथाविधं
निरिन्द्रियं यदिदमात्ममनोऽतिरिक्तं सप्तद्रव्यारब्धं
घटादिकं तदपि द्रव्यं गुणकर्माश्रयत्वात् तु घटा-
दीनां वृक्षादीनां नरादीनाञ्च द्रव्यत्वानपायात् ।
ननु वृक्षाद्यचेतनानां किमन्तश्चैतन्यमस्ति कुतश्चत-
दुपलभ्यते इति, उच्यते, दृश्यते हि प्रत्यक्षं सूर्य्यन्मण
मनुश्चमति सूर्य्यभक्ता ।

शृगालादिवसागन्धेनातिशयफलञ्च फलति वी-

८६

चरकसंहिता ।

जपूरकम् । तथा जलदनादश्रवणाच्च फलति
 लवनी । फलाढ्यता च चूतानां भवति मत्स्यवसा-
 भिषेकेण । तच्चैव मनेनानुमीयते । तथा भवति
 सुखमशोकस्य कामिणीचरणतलाभिहननेन तेन
 चास्य स्पर्शनमनुमीयते । तथा अभिवादितस्तु
 यो विप्रो नाशिषं सम्प्रयच्छति । श्मशानेजायते
 वृद्धो गृध्रकङ्क्षोपसेवितः । तथा वृक्षगुल्मं बद्ध-
 विधं तत्रैव दृणजातयः । तपसाधर्म्यरूपेण शब्दिताः
 कर्महेतुना । अन्तःसंज्ञा भवन्त्येते सुखदुःखसम-
 यिताः । एतदन्ताश्च गतयो ब्रह्मान्तैः समुदा-
 हृता इत्यादिवचनात् तस्मात् श्रवणस्पर्शननयन-
 रसनघ्राणानोति पञ्चबुद्धीन्द्रियाणि द्विविधानि नि-
 त्यानि निरावरणसावरणानि ।

तत्राभ्यन्तरानि सावरणानि तेषां शरीरारम्भे-
 भौतिकभावे वाच्याधिष्ठानश्रोत्राद्यभावात् । वाच्या-
 धिष्ठानसंश्रये वाच्यानि च निरावरणानि न च
 तेभ्यः पृथगिन्द्रियाणि भवन्ति तस्माच्चेतनमपि द्विविधं
 मन्तश्चेतनं वाच्याभ्यन्तरचेतनञ्च । यद्यपि ज्ञत्वादा-
 त्मैव चेतनो न तु सत्त्वं शरीरं वा इन्द्रियं वा यदुक्तं
 चेतनावान् स्मृतश्चात्मा ततः कर्त्तानिरुच्यते इति ।
 तथापि, आत्मा ज्ञः करणैर्योगाज्ज्ञानं तस्य प्रवर्त्तते ।

सूत्रस्थानम् ।

८७

तद्योगादभावाद्वा करणानां निवर्त्तते इति । एवं निर्विकारः परस्वात्मत्यादिवचनाच्छरीरेन्द्रिययोरचेतन्यमुक्तम् । तत्र सत्यपि वृक्षादीनामन्तश्चेतन्ये वहिश्चेतन्याभावेनाचेतनत्वव्यवहारः वहिश्चेतन्यं हि सुकृतदुरितसाधनवैधावैधकर्मसाधनत्वेन प्रधानम् । तच्च वहिरिन्द्रियाण्यन्तरेण न सम्भवति । एवं निरिन्द्रियत्वमपि द्विविधमाभ्यन्तरेन्द्रियरहितत्वं वाह्येन्द्रियरहितत्वञ्च तद्वत्त्वादचेतनमपि द्विविधम् वाह्याचेतनमन्तश्चेतनं वृक्षादि । वाह्याभ्यन्तराचेतनं घटादि । इत्यञ्च जरायुजानां मनुष्यादीनामण्डजानां सर्पादीनां स्वेदजलां मशकादीनामुद्भिज्जानां मण्डूकडुण्डुभादीनां चतुर्धा प्राणिनामुभयतश्चेतन्यं उद्भिज्जानां वानस्पत्यादीनामन्तश्चेतनत्वं वाह्याचेतनत्वं । घटादीनां वाह्याभ्यन्तराचेतनत्वमिति बोध्यम् ।

एतेन देवादीनां ब्रह्मादीनां प्राणिनामारम्भकाणि नवद्रव्याणि खादीनि घटादीनामात्ममनोवर्जितानि सप्त खादीनि । तैः समवेतत्वेन विशिष्टापूर्वमूर्त्तिमत्त्वात् खादिगुणकर्म्यातिरिक्तगुणकर्म्यवत्त्वाच्च खादिभ्यो विशेषश्चाविशेषश्च तदात्मकत्वात् तद्गुणकर्म्यवत्त्वाच्च ।

८८

चरकसंहिता ।

तद्यथा विविधव्यक्तशब्दश्च विविधव्यक्तस्पर्शश्च
 विविधव्यक्तरूपश्च विविधव्यक्तरसश्च विविधव्यक्त-
 गन्धश्च घ्रादि भवति पुमांश्च तथाविधो भवति
 अपि च गुर्वादिगुणसमुदायश्च बुद्धिमांश्चेच्छावांश्च
 सुखवांश्च दुःखवांश्च तथा बुद्धीच्छादिशब्दादि-
 विशेषाणां विशेषेण बुद्ध्याचाबुद्ध्या च चेष्टासु
 प्रयत्नवांश्च प्रभवति । तत्र खादिषु पुनः खमेक-
 विधव्यक्तशब्दभट्टलघुत्वसूक्ष्मत्वक्षणात्वरुणं नि-
 सर्गात् । स्वयञ्च वक्ष्यन्ते हि भट्टलघुत्वसूक्ष्मत्वक्षणा-
 शब्दगुणवज्जलान्याकाशात्मकानि द्रव्याणि । वायु-
 रपि एकविधव्यक्तस्पर्शोऽनभिव्यक्तलघुत्वशैत्यरौक्ष्य-
 खरत्ववैशद्यसौक्ष्म्यगुणः स्पर्शस्तु साधारणरूपञ्चल-
 नस्वभावस्तु प्रतिघात इत्येते वायो गुणा निसर्गात् ।
 पूर्वभूतानुप्रवेशान्तु कार्यरूपे द्वात्मके वायाव्यक्त-
 शब्दलघुत्व रौक्ष्यखरत्ववैशद्यसौक्ष्म्यगुणाः पूर्वतः
 किञ्चित् स्थूला अथवाव्यक्ताः स्पर्शस्तु व्यक्त एव
 शैत्यमभवत् । वक्ष्यन्ते हि लघुशीतरूचखरवि-
 शदसूक्ष्मस्पर्शगुणवज्जलानि वायव्यानि ।

ज्योतिश्चापि एकविधव्यक्तरूपाव्यक्तौष्णप्रतैक्षण्य-
 सौक्ष्म्यरौक्ष्यलाघववैशद्यगुणं निसर्गात् । पूर्वपूर्व-
 भूतानुप्रवेशान्तु द्वात्मके कार्ये तेजसि शब्दौष्ण्यस्य-

सूत्रस्थानम् ।

८६

शीवीषद्वप्रक्तौ चलनञ्चोर्ध्वज्वलनं रूपञ्च लोहितम्
 वक्ष्यन्ते हि उष्णतीक्ष्णसूक्ष्मलघुरूक्षविशदरूपगुण-
 वज्जनान्याग्नेयानि । जलमपि चैकविधव्यक्तरसा-
 व्यक्तगौरवद्रवत्वस्निग्धत्वशैत्यमान्द्यसरत्वसान्द्रत्व
 मृदुत्वपैच्छिल्यगुणं निसर्गात् । पूर्वभूतानुप्रवेशात् तु
 शब्दशीतस्पर्शशुक्लरूपरसा व्यक्ता रूत चलनमधो-
 गमनं स्पर्शश्च शीतं रूपञ्च शुक्लं संसर्गात् । गुरु-
 त्वद्रवत्वस्निग्धत्वमन्दत्वसरत्वसान्द्रत्वमृदुत्वपैच्छिल्य-
 गुणा अव्यक्ताः । वक्ष्यन्ते हि गुरुद्रवस्निग्धशीत-
 मन्दसरसान्द्रमृदुपिच्छिलरसगुणवज्जलान्याप्यानि ।
 भूमिश्चैकाव्यक्तगन्धानभिव्यक्त गुरुत्व खरत्वकठिनत्व-
 मान्द्यस्थैर्यवैशद्यसान्द्रत्वगुणा निसर्गात् । पूर्वभूतानु-
 प्रवेशान्तु रसवती च रूपवती च स्पर्शवती च शब्द-
 वती च तत्र रसादयश्चेषद्वप्रक्ता रूत स्पर्शः खर
 चलनञ्चाधस्तात् स्थिरं रूपञ्चकृष्णं संसर्गात् ।
 वक्ष्यन्ते हि गुरुखरकठिनमन्दस्थिरविशदसान्द्रस्थू-
 लगन्धगुणवज्जलानि पार्थिवानि । आत्मा पुनश्चेत-
 नाधातु निर्ष्क्रियो निर्गुणः सच्चिदानन्दः आदि
 रनादिः स्वतन्त्रः सर्वगो वशी विभुः साक्षीति स च
 सत्त्वकरणो गुणमुपाददानो जीवात्माः सुखी च
 दुःखी च इच्छावांश्च द्वेषवांश्च स्मृतिमांश्च धृतिमांश्च

६०

चरकसंहिता ।

बुद्धिमांश्च चेतनावांश्चाहङ्कारवांश्च प्रयत्नवांश्च भव-
ति । मनसु रजस्तमोऽतिनिष्कृष्टसत्त्वगुणवज्ज-
लात्मकं परमसूक्ष्मं च । तच्च लोके त्रिविधं शुद्धं
राजसं तामसञ्च तेषान् तयाणामपि सन्त्वानामेकै-
कस्य भेदाग्रमपरिसङ्ख्येयं तरतमयोगाच्छरीरयो-
निविशेषेभ्यश्चान्योन्यानुविधानत्वाच्च शरीरं ह्यपि
सत्त्वमनुविधीयते सत्त्वञ्च शरीरम् ।

तत्र कतिचित् सत्त्वभेदाः सादृश्यान्निर्देशेन ।
सप्तविधं शुद्धं ब्राह्मणादिभेदात् । षड्विधं राजस
मासुरादिभेदात् । त्रिविधं तामसं पाशवादिभेदा-
दिति वक्ष्यते महति गर्भावक्रान्त्यां शारीरे । का-
लोपि निष्क्रियो निर्गुणः परममहत्परिमाणोपि
कार्यगुण गुर्वादिगुणाभावात् स च लोके सम्बत्सरः
शीतोष्णवर्षलक्षणः । एवं दिगपि खादिभ्योऽति-
रिक्ता प्रकृतिभूता वैकारिकादहङ्कारादाकाशस्या-
धिदेवता दिक् क्रियागुणव्यपदेशाभावादसती न च
नास्ति न चास्तीत्युच्यते लोकसर्गेत्वमिव्यज्यते प्राच्या-
दिरूपेण । नचायमाकाशोऽस्पर्शत्वात् । स्पर्शव-
त्त्वाभावेऽपि इति इदमिति यतः सा दिगिति
लिङ्गात् ।

न च वायुरस्पर्शत्वात् वायुः पुनः स्पर्शवान् नी-

सूत्रस्थानम् ।

८१

रूपः तत्स्वभावत्वात् । नापि ज्योतिर्भवति अरूप-
त्वात् । ज्योतिस्तुरूपवत् । नापि च जलं रस-
द्रवत्वाभावात् । जलञ्च रसवद्द्रवञ्च । नापि क्षिति-
रगन्धत्वात् । क्षितिस्तु गन्धवती । नाप्यात्मा चैतन्या-
हेतुत्वादात्मा हि चैतन्येहेतुः । न च मनोऽर्थाग्रहणा-
न्मनोह्यर्थं गृह्णाति । नापि कालश्चक्रवद्भ्रमणस्वभा-
वेन सर्वकलनाभावादिति । चेतनाचेतनविशिष्टद्र-
व्याणां प्राणिनामप्राणिनां खादिभ्यश्च विशेषोगुण-
विशेषेण कर्म्मविशेषेण च विशेषात् । खादिभ्यो लो-
कानां चेतनानामचेतनानाञ्च विशेषो यथा आकाशं
निष्क्रियमपि भूतान्तरयोगेन तत्क्रियोपचरित-
क्रियावत् । आकाशात्मकानि च द्रव्याणि मार्दव-
शौष्विर्व्यलाघवकराणि । वायुः क्रियावान् वाय-
व्यानि च रौक्ष्यग्लानि विचार वैशद्यलाघवकराणि ।
ज्योतिश्च सक्रियं तदात्मकानि पुनर्द्रव्याणि दाह-
पाकप्रभाप्रकाशकराणि । आपस्तु सक्रियाः आ-
प्यानि तु द्रव्याण्युपक्लेदस्तेहवन्धविध्यन्दमार्दवप्रह्ला-
दकराणि । पृथिवी च क्रियावती पार्थिवानि द्र-
व्याणि पुनरुपचयसन्धानधातुव्यूहगौरवस्थैर्यक-
राणि भवन्त्याकाशीयादिगुणप्रभावेः । परन्तु
पृथिव्यस्तुगुणवाङ्मत्यान्धुर इति सुश्रुतवचनात्

६२

चरकसंहिता ।

पृथिव्यापञ्च सौम्या इत्यभिप्रेत्य स्वयमुक्ताञ्च सोमगुणा-
 तिरेकान्मधुरो रस इत्यस्मात् सौम्यमधुररसवद्-
 द्रव्यं सर्वं सौम्यञ्च कफं वर्द्धयति सयोनित्वात् ।
 मधु पुनर्नाशयति स्वप्रभावात् । तथा पृथिव्यग्नि
 भूयिष्ठत्वाद्भस्मस्तद्रसञ्च द्रव्यं सर्वं पित्तमाग्नेयं वर्द्धयति
 सयोनित्वात् । दाडिमामलकेत्वन्ते द्रव्ये नाशयतः
 स्वप्रभावात् । एवं तोयाग्निभूयिष्ठत्वाल्लवणो रस-
 स्तद्रसञ्च द्रव्यन्तु सर्वमाग्नेयं पित्तं वर्द्धयति सयो-
 नित्वात् सैन्धवन्तु नाशयति प्रभावात् । वाय्वग्नि-
 भूयिष्ठत्वात् कटुको रस स्तद्रसञ्च द्रव्यं सर्वमाग्नेयं
 पित्तं वर्द्धयति सयोनित्वात् पिप्पलीशुगट्यौ नाश-
 यतः प्रभावात् । वाय्वाकाशातिरेकान्तिक्तोरसस्त-
 द्रसञ्च द्रव्यं सर्वं वातं वर्द्धयति सयोनित्वात् न तु
 वेताग्रपटोलपत्रे स्वप्रभावात् । पवनपृथिव्यति-
 रेकात्कषायस्तद्रसञ्च द्रव्यं सर्वं वायव्यत्वात् वातं
 वर्द्धयति पार्थिवत्वात् तु स्तम्भयति फलत्रयन्तु
 नाशयति त्रिदोषं विरेचयतिमलं स्वप्रभावात् ।
 एवं चित्तकतुल्या दन्ती स्वप्रभावात् विरेचयति ।
 विषं विषं हन्ति मणिविशेषञ्च विविधञ्च कर्मकरोति
 स्वप्रभावात् । इति खादिभ्यो विशिष्टापरापूर्वमूर्ति-
 गुण कर्मशालित्वेन खाद्यारब्धमभिन्नमपि भिन्न-
 मिति बोध्यम् ।

सूतस्थानम् ।

६३

एवं मन्वोपि प्रतिनियत तत्तद्वर्णानुपूर्वीकत्वेन प्रतिनियत शुभाशुभजनकप्रभाववान् स्वघटकवर्ण-
भ्यो विशिष्टापरापूर्वस्वरूपः पृथगेवेति ज्ञेयम् ।
प्रभावो हि प्रकर्षेण स्वघटकानां समुदायत्वेभाव
उत्पत्तिः स्वघटकानां भावनाभ्योऽतिशयेन भावो-
नाम । स्वारम्भकद्रव्यक्रिययारभ्यो विजातीयक्रि-
याप्रभावः स्वारम्भकद्रव्यगुणकर्मभिर्निष्पादयितु
मशककर्मज्ञत् स चाचिन्त्यः स्वघटकीयभावातिशयि-
तत्वात् । एष च प्रभावः सर्वस्मिन् विशिष्टवस्तुनि
न परिणम्यते तथाविधकारणविशेषायोगात् ।
वक्ष्यते हि स्वयमत्र त्रीणि कारणानि द्रव्याणां
चेतनाचेतनानां द्रव्य गुण कर्माणीति । तानि च
सन्त्यपि सर्वेषां चेतनाचेतनानां द्रव्याणामारम्भक-
त्वेन कालविशेषेण भूतपञ्चकन्यूनातिरेकविशेषेण
योगविशेषेण येषामारम्भकाणि भवन्ति तेषामेवा-
चिन्त्य प्रभावो भवतीति निष्कर्षः ।

ननु यावत्समवायिसंयोग उत्पत्तिः स च
गुणो न कर्म कथं वर्तते गुण कर्मणोः । द्रव्य एव हि
गुणोवर्तते न तु गुणे वा कर्मणि वा । वक्ष्यते हि
यत्राश्रिताः कर्मगुणा इत्यादीति द्रव्ये हि कार्य-
गुणाः सार्था गुर्वादयः कर्म च समवायेन । पर-

६४

चरकसंहिता ।

त्वादयश्चाकार्याः प्रकृतिभूता गुणा गुणे च कर्मणि
 च द्रव्ये च सर्वत्रैव समवायेनैव वर्तन्ते न हि
 परत्वापरत्व सङ्ख्या पृथक्त्वं परिमाणानि विना द्रव्यं
 वा गुणो वा कर्म वा केवलमुत्पद्यत इत्यविनाभावः
 स्फुटो दृश्यते षड्घटा इव षड्साः पञ्चकर्माणीति
 तुल्यप्रयोगं सुल्यबोधं ज्ञातो नावस्तुभूतः पर्याप्तिस-
 म्वन्धः कल्पप्रते षड्सादौ गुणे गुणवृत्तेः । समवाय
 एव हि सर्वत्रैव गुणकर्मसु सङ्ख्यादिवृत्तौ सम्बन्धः
 सिद्धः ।

सगुणमेव हि द्रव्यमुत्पद्यते यदा तदा गुणो-
 त्पत्तौ समवायिकारणमप्यस्ति द्रव्यस्यैव गुणकर्म-
 णोरतः समवायिकारणसमवाय एवोत्पत्ति स्त-
 द्गुणकर्मणामुत्पत्तौ परत्वापरत्व सङ्ख्यापरिमाण
 पृथक्त्वगुणान् विना नोत्पत्तिः सम्भवति । यथा
 पञ्चमहाभूतानामुत्तरोत्तरोत्पत्तौ शब्दस्पर्शादी-
 नामप्युत्तरोत्तरोत्पत्तौ परत्वादिगुणयोगो दृश्यते ।
 तस्मात् प्रकृतिगुणानां परत्वादीनां गुणकर्मस्वपि
 समवायेन वृत्तिरस्ति न तु कार्यगुणानां गुरुत्वा-
 दीनां गुणे वृत्तिरस्तीति । एतदभिप्रायेणैव वैशेषि-
 केयुक्तं गुणोपि विभाव्यते गुणेनापीति । द्रव्यं गुण-
 कर्माश्रयत्वेन मुख्यत्वात् फलनिष्पत्तौ कर्तृ भवति

सूत्रस्थानम् ।

६५

गुणः कर्मैव द्वे करणे एव भवतो न तु कर्तृणी द्रव्या-
 श्रितत्वेन गौणत्वात् स्वातन्त्र्याभावात् । स्वतन्त्रो
 हि कर्त्ता । तत्त्वं पुनः कारकान्तराप्रयुज्यत्वे सति
 कारकान्तरप्रयोजकत्वम् । गुणे क्रियोपचर्यते । तेना-
 यर्ववेदविदो ब्राह्मणा मन्त्रेणाशुभं शमयन्ति दुष्टान्
 मारयन्ति उच्चाटयन्ति वशीकुर्वन्त्यवस्थानित्यादि
 एवमयं मणिविशेषो विषं हन्तिप्रभावेन दाहमयमयं
 प्रसूते स्वर्णभारमित्यादिश्च प्रयोगो भवति, न काष्ठं
 पचति वाङ्मः पचतीत्यादिवन्मणिगुणो विषं हन्ति
 मन्त्रोमारयतीत्यादिर्भवति, चैतन्याभावेऽपि काष्ठादेः
 क्रियावत्त्वेन स्वातन्त्र्यविवर्चितुं शक्यं, गुणकर्मणोस्तु
 नियमतो द्रव्याश्रितत्वेऽपि करणकारकत्वसिद्ध्यर्थं
 प्रभावाख्यव्यापारवन्तया शक्यते विवर्चितुं स्वातन्त्र्यं
 निष्क्रियत्वेऽपि । अन्वया कारकत्वं न सिद्धमिति सर्वं
 हि कारकं क्रियावत् ।

यत्र तु मन्त्रादिः कर्तृत्वेन प्रयुज्यते तत्र द्रव्या-
 श्रितत्वेनामुख्यमुख्यत्वारोपादेवेति । विशिष्टेद्रव्ये वि-
 शिष्टेगुणकर्मणी अपि कारणानुरूपः कार्यगुणो
 भवति कर्म तु किञ्चित्कारणानुरूपं किञ्चित्त्व-
 कारणसमवायादनुरूपम् । कारणगुणप्रकृति
 कोहि कार्यगुणो व्यवस्थितः । यथा शुक्लतन्तुतः

६६

चरकसंहिता ।

सार्थागुर्वादयोबुद्धिः प्रयत्नान्ताः परादयः ।
गुणाः प्रोक्ताः प्रयत्नादि कर्मचेष्टितमुच्यते ॥

पटः शुक्ल एव हरिद्राचूर्णसंयोगेन हरिद्रायाश्चू-
र्णस्य तैक्ष्णेयन विरोधिना मान्द्यगुणनाशाच्छुक्लकृष्णा-
प्रायाद्रक्तोऽभिव्यज्यते रक्तशुक्लकृष्णवर्णा हरिद्रा ।
एतेन यदुच्यते मणिमन्त्रादीनां विषहरणादि कर्म
यत् तत् तु शक्तिर्नामाष्टमं वस्त्विति तन्निरस्तम् ।

इत्यञ्च सत्त्वात्मशरीरेति त्वयं मिलितं लोकः
सेन्द्रियचेतनो निरिन्द्रियोऽचेतनश्चेति द्विविध स्तञ्च
खादिद्रव्यात्मकत्वादद्रव्यमेव न गुणः कर्म वा आ-
श्रयत्वेन द्रव्यप्राधान्यात् । चेतनाधात्वधिष्ठितत्वात्
पुमाञ्च वृक्षादेश्च अन्तश्चेतन्याच्चेतनत्वश्चेति बोध्य-
मिति । ननु तत्र सर्व्वं प्रतिष्ठितमिति यदुक्तं तत्र
सर्व्वमिति किं खादिनवकमात्रमारम्भकत्वेन प्रतिष्ठित-
मुतकिमन्यदित्यत आह ।

सार्था इत्यादि गुणाः प्रोक्ता इत्यन्तम् । गुणाः
प्रोक्ता अर्थात् चेतनाचेतनसाधारणद्रव्याणाम् ।
तत्सार्थाः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा इति वक्ष्यति । तैः
सहवर्त्तन्ते ये ते गुर्वादय इति सह शब्दोपादानेन ।
शब्दादयो गुणा यथा पञ्चभूतानामाकाशादीनां

सूत्रस्थानम् ।

६७

वर्तन्ते सहजत्वात् तथैवाकाशादीनामुत्तरोत्तरेषां क्रमेण स्थौल्यात् तद्गुणानां शब्दस्पर्शरूपरसगन्धानां क्रमेण स्थौल्यं तत्राकाशगुणः शब्दोऽत्यनभिव्यक्तो यथा तथा शब्दस्पर्शादिसहचरिताः स्रक्ष्णत्वादयो गुणा अत्यनभिव्यक्ताः सन्तीति ख्यापितम् । तेचात्यनभिव्यक्तत्वान्महाभूतोपदेशेत्तुपदेशट्टभिर्नोपदिष्टाः । पूर्वभूतानुप्रविष्टवाच्यादिषु किञ्चित्स्थूलीभूयानभिव्यक्ताः पुनः पञ्चभूतात्मकद्रव्येषु गुर्वादयो गुणा अभिव्यज्यन्ते । यथाकाशेऽत्यनभिव्यक्तः शब्दः सगुणमेव द्रव्यमुत्पद्यते नागुणमिति ख्यापनार्थं वाच्यादिषु स्पर्शादिवदुपदिष्टः । पूर्वपूर्वभूतानुप्रविष्टवाच्यादिषु क्रमेण स्थूलीभूयानभिव्यक्ताः पुनः पाञ्चभौतिकेष्वभिव्यज्यन्ते इति । शब्दश्च गुर्वादयश्च कार्यगुणा इत्यभिप्रायेण वैशेषिकेकणादेन प्रकृतिगुणमध्ये शब्दो गुर्वादयश्च गुणा न पठिता घटादिकार्यद्रव्यवत् । अन्यथा किं पाञ्चभौतिकद्रव्ये शब्दगुर्वादयो निरुपादाना जायन्ते इति ।

गुर्वादय इति गुरुलघुशीतोष्णस्निग्धरूक्षमन्दतीक्ष्णस्थिरसरसदुःकठिनविशदपिच्छिलखरमृगस्थूलसूक्ष्मसान्द्रद्रवा इति विंशतिः शारीरगुणाः स्वयं वक्ष्यन्ते ।

१८

चरकसंहिता ।

बुद्धिरिति । योऽभिधीयते महानिति स प्रमा
साच सत्त्वमुपाददाना व्यक्तविवर्तिता विशिष्टा पूर्व-
स्वरूपा त्रिगुणवैषम्यात्मिका तस्याः समयोगजनिता
चेतना मिथ्यायोगजनिताचाहमितिमतिरहम्याति
रहङ्कारो बुद्धिः स च त्रिविधोऽहङ्कारः तथा तैर-
हङ्कारैरवस्थात्रये तस्याः समयोगजनिताः सांसा-
रिकवृत्तिधीष्णुतयश्चेत्येताः सर्व्वा बुद्धिशब्देनोच्यन्ते ।
ताः पुनरिन्द्रियार्थसन्निकर्षात् समयोगादिभिर्जा-
यमाना चाक्षुषादयो बुद्ध्यः क्षणिका निश्चयात्मि-
काश्च भ्रमसंशयाख्याशेत्येवमुक्तं सर्व्वमिदं ज्ञानं कार्य्य
भूता बुद्धिरुच्यते ।

प्रयत्नान्ता इति । इच्छा द्वेषः सुखं दुःखं प्रय-
त्नश्चेति पञ्च । परादय इति वक्ष्यन्ते हि परापरत्वे
युक्तिश्च सङ्ख्यासंयोग एव च । विभागश्च पृथक्-
त्वश्च परिमाणमथापि च । संस्कारोऽभ्यास इत्येते
गुणाच्चेयाः परादय इति ।

गुणाः प्रोक्ता इति । गुणा निश्चेष्टसमवायि-
हेतवः । प्रोक्ता इति शब्दादयः पञ्चार्थाः स्वादीनां
प्रत्यक्रमेकैकवृत्त्या वाच्यादिष्वपि पाञ्चभौतिकेषु
च सर्व्वे गुणा गुर्वादयश्च पूर्व्वभूतानुप्रविष्टवाच्याद्या-

सूत्रस्थानम् ।

६६

रज्ज्वानां चेतनशरीराणां पञ्चात्मकत्वे पाञ्चभौतिकानाञ्चाप्राणिनां घटादीनामित्यभिप्रायेण सार्था इति पृथक्पदं गुर्व्यादयस्तु तेषां फलनिष्पत्तौ कर्तृत्वे वीर्याणीत्यभिप्रायेण च सार्था इति न तु सार्थ-
गुर्व्यादय इति कृतम् । पदभेदकरणात् बुद्धिप्रयत्नान्तानां राशिपुरुषेत्वात्मलिङ्गत्वं पुरुषस्य च फल-
निष्पत्तौ कर्तृत्वेत्यर्थगुर्व्यादीनामिवैषाञ्च वीर्यत्वमित्यभिप्रायेण बुद्धिः प्रयत्नान्ता इति पदभेदः ।
परादीनां द्रव्ये गुणे कर्मणि च सहजत्वेनोत्तरकालञ्चरतिः फलनिष्पत्तौ बोधायत्वं न तु वीर्यत्वमित्यभिप्रायेण पदभेदेन प्रोक्ता गुणा इत्यर्थः । नत्वेते-
भ्योऽधिको गुणः प्रकृतिभूतो वा कार्यभूतो वा । सुश्रुते हि व्यवायीविकाशीति द्वौ गुणावुक्तौ । तत्र व्यवायीदेहमखिलं व्याप्य पाकाय कल्पते । विका-
शीविकशन् धातून् सन्धिवन्धान् विमोचयेत् । सरतीच्छाप्रकर्षौ तु कैचित्तौ परिकल्पिताविति व्याख्यानात् प्रकृष्टसरतीच्छागुणत्वेनानतिरिक्ताविति बोध्यम् ।

धर्माधर्मौ हि शुभाशुभदौ वैधवैधकियाजन्यौ शरीरे संस्कारविशेषौ सुखदुःखफलप्राप्तौ करणरूपौ नत्वात्मगुणौ ।

१००

चरकसंहिता ।

छान्दोग्यवृहदारण्यकयोक्तं स्रतस्य दाहकर-
णाय बान्धवाः शवं नयन्ति यदा दहन्ति तदा
तस्माच्छरीराङ्गास्वद्विष्ट पुरुष उत्थाय धूमादिक्रमेण
चन्द्रलोकं गत्वा सोमोराजा भवति परलोकं गतस्य
तद्विष्टफलभोगावसाने पुनः पर्यन्तमागतं तद्विष्टं
वर्षेण शश्वं प्रविशति तत् सस्यभुजः शुक्रं भवति
तेन शुक्रेण पुनः स पुरुषो जायत इति श्रूयते ।
अथार्थाः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा इति यत् तत्र
शब्दो नाम नाकाशलिङ्गाख्योऽप्रतिघातलक्षणास्य हि
सूक्ष्मस्याकाशस्याव्यक्तः शब्दो न श्रूयते नापि पर-
त्वादीन्याकाशलिङ्गानि सन्ति लिङ्गं ह्यनुमितिसाधनं
तच्चैकान्तिकत्वज्ञानमन्तरेण न भवति ऐकान्तिकत्व-
ज्ञानस्तु न प्रत्यक्षादिना निश्चयग्रहणमन्तरेण भवति
परन्तु शब्दः शब्दइति धातुर्ध्वनिमात्रार्थकः स्वार्थ
कृत्योगे निष्पन्नशब्दपदवाच्यः अवगणेन्द्रियार्थः ।
अवगणेन्द्रियसंयोनित्वेन पाञ्चभौतिकद्रव्ये उदात्तादि-
दशविधान्यतमत्वेनाभिव्यक्तत्वदशायां अवगणयोन्यत्वात्
इत्येवमुपदेशेनैकान्तिकत्वग्रहादुदात्तादयः शब्दाः
अवगणेन्द्रियग्राह्यास्तत्प्रकृतित्वादाकाशादिप्रत्येकस्या
अव्यक्तशब्दाः अवगणेन्द्रियार्थाः समानयोनित्वादि-
कार्यगुणा उदात्तादयः शब्दाः स्वादिषु प्रत्येकेषु

सूत्रस्थानम् ।

१०१

प्रकृतिशब्दाः सामान्यभूता गुणा इति । “अवणार्थस्तु शब्दोऽस्य द्रव्यं भूतानि पञ्च वै । अभिव्यक्तौ विशेषे च समस्तान्येव हेतवः” ॥ स्पर्शस्तु वायोराकाशस्य शब्दात् किञ्चित् स्थूलः स्वभावत एव तेन द्वाद्यात्मक वाङ्मादिषु विशेषेणोपदभिव्यज्यते शीतोष्णखरत्वरूपेण । तथा स्पर्शात् स्वभावतः स्थूलं रूपं तेजसि प्रकृतिभूतं सामान्यं त्वाद्यात्मकेषु तेजोऽभूमिषु लोहितशुक्लकृष्णरूपेण विशेषेणोपदभिव्यज्यते । रूपाञ्च स्थूलो रसो रसतन्मात्रास्वसु स्वभावत एव प्रकृतिरूपः सामान्यभूतः चतुरात्मिकास्वसु पञ्चात्मिकायां भूमौ चाव्यक्तमधुराव्यक्तलवणरूपेण विशेषेणोपदभिव्यज्यते । गन्धतन्मात्रायां भूमौ गन्धो रसात् स्वभावतः स्थूलप्रकृतिरूपः सामान्यभूतः पञ्चात्मिकायामीषद्विशेषेण सौरभरूपेणोपदभिव्यज्यते । पाञ्चभौतिकेषु द्रव्येषु तत्तद्भूतांशांशविशेषेणैते शब्दादय उदात्तादिशीतादि-लोहिताद्यव्यक्तमधुरादिकिञ्चित्सौरभासौरभशुणाः स्थूलरूपा नानाविधा अभिव्यज्यन्ते । तत्र शब्दतन्मात्राकाशे यथात्यनभिव्यक्तः शब्दो द्वाद्यात्मकेषु वाङ्मादिषु क्रमेण स्थूल एवाभिव्यज्यते नतूदात्तादिविशेषेण पाञ्चभौतिकेषु द्रव्येषुदात्तादिरूपव्यक्ता

१०२

चरकसंहिता ।

अभिव्यज्यन्ते । तथा गन्धतन्मात्रादिषु पृथिव्या-
दिषु पञ्चसु गुरुत्वादयोऽत्यनभिव्यक्ताः पञ्चात्मकपृ-
थिव्यादिषु क्रमेण स्थूला एवाभिव्यज्यन्ते न तु व्यक्त-
स्थूलाः पाञ्चभौतिकेषु तु व्यक्ता जायन्ते इति ।
गुणान् निर्दिश्य कर्म्यं निर्दिशति ।

प्रयत्नादीत्यादि । प्रयत्नो नाम गुणविशेषः
प्रकृतिगुणमध्ये पठितः । सचात्मन दृच्छाजन्या प्रवृ-
त्तिर्द्वेषजन्यानिवृत्तिः स आदिः कारणं यस्य तत्कर्म्यं
मनःप्रवृत्तिः प्रकृतिभूतं कर्म्यं । तज्जञ्च चेष्टितं
वाग्देहप्रवृत्तिः । भौतिकी च चतुर्धा वायौ सर्वतो
गतिरूर्ध्वं ज्वलनं तेजसो निम्नगमनमपां स्थिरगतिः
पृथिव्या इति ।

ननु पृथिव्यां स्थूलकठिनगुरुत्वाद्बीराधोगमनं
कर्म्यं कथमुपलभ्यत इत्यत उक्तं कणादेन वैशेषिके ।
उत्क्षेपणमवक्षेपणं प्रसारणमाकुञ्चनं गमनञ्चेति
कर्मेति प्रकृतिभूतं कर्मोक्ता । नोदनादभिघातात्
संयुक्तसंयोगाच्च पृथिव्याः कर्म्यं । पृथिव्यां कर्म्यं
क्रियोपलभ्यते । नोदनादाभिघातात् संयुक्तसंयो-
गाच्च । तद्यथा । येन संयोगेन क्रियमाणेन ध्वनिर्न
भवति तत्संयोगो नोदनाख्यः । यथा कर्दम-
चरणसंयोगजं तत्संयोगाच्चलतीति भ्रान्ता व्याच-

सूत्रस्थानम् ।

१०३

क्षते । संयोगो हि कर्मजः कथं क्रियां विना
 संयोगात् कर्मात्पद्येतेति तस्यानोदनं प्रेरणम् ।
 प्रेरणाद्धि वेगाख्यः संस्कारस्तस्मादुत्क्षेपणेन मच्छता
 वाणस्य पार्थिवस्य वेगाख्यसंस्कारापगमे गुरुत्वादधः
 पतनं कर्मापलभ्यते । इदमुक्तं कणादेन स्वयमा-
 चार्थ्येणातः पूर्वं सूत्रद्वयेन । तद्यथा । नोदना-
 दाद्यभिषोः कर्म तत्कर्मकारिताञ्च संस्कारादुत्तरं
 तथोत्तरमुत्तरञ्च । संस्काराभावे गुरुत्वाच्च पत-
 नमिति । इषोः पृथिवीबहुललोहमयपार्थिवस्य
 वाणस्य धनुषः क्षिप्तस्य प्रथमं कर्म नोदनात् धन्वि-
 पुरुषस्य धनुराकर्षणव्यापारेण प्रेरणात् जातवेगाख्य
 संस्कारात् प्रथमं कर्म चलनं तत्कर्मणा धन्विना
 कारिताद्देगाख्यसंस्कारात् ततः परञ्च चलनं कर्म
 ततश्च तदुत्तरं कर्म ततश्च तदुत्तरं कर्मात्येवं
 यावद्देगाख्यसंस्कारं ततो वेगाख्यसंस्कारापगमे
 गुरुत्वाच्च पतनं मधोगमनमिति पृथिव्यां नोदनात्
 कर्मात्पद्यते ।

अभिघाताच्च पृथिव्यां कर्म भवति । तद्यथा ।
 प्रक्षिप्तस्य तस्यैवेषोर्जातवेगस्य चलतो वेगसद्भावेऽपि
 प्रतिक्षिप्तेन शरेणाभिघातादभिभूतवेगस्य वेगा-
 भावे गुरुत्वाच्च पतनमिति चकारादुक्तम् । संयुक्त-

१०४

चरकसंहिता ।

संयोगाच्च दृथिव्यां कर्मोपलभ्यते । प्रतिक्षिप्तशरे-
णाभिभूतवेगस्य तस्यापरेणानुप्रतिक्षिप्तस्थेषोः पततः
पुनः प्रतिक्षिप्तेन शरेण वारितपतनस्यैवं पुनः
पुनः शरप्रतिक्षेपेण पतनं यद्वारयति तत्प्रक्षिप्त-
शरे संयुक्तस्य प्रतिक्षिप्तशरस्य संयोगाज्जातस्थिति
स्थापनाख्यसंस्कारेण गुरुत्वादपि स द्रष्टुं न पतति
यावत्तत्स्थितिस्थापनसंस्कारम् । ततस्तत्स्थिति
स्थापनसंस्काराभावे गुरुत्वाच्च पतनं तस्थेषोर्भव-
तीति दृथिव्यामधोगमनमुपलभ्यते । नन्वेतदसम-
ग्रवचनं नोदनाभिघातसंयुक्तसंयोगेभ्योऽन्यस्यादपि
भूमिकम्पो भवतीत्यत आह ।

तद्विशेषणादृष्टकारितम् । तत् दृथिव्यां कर्म
नोदनाभिघातसंयुक्तसंयोगेभ्य एव भवति किञ्चित्
दृष्टकारितं किञ्चिद्विशेषणैर्नोदनाभिघातसंयुक्तसं-
योगैरदृष्टैः कारितं च भवति । तेन भूकम्पोऽदृष्ट-
नोदनादिभिः कारितो बोध्य इति । क्रमिकत्वादपां
कर्म परीक्ष्यते । नन्वपां किं कर्मैत्यत आह ।

अपां संयोगाभावे गुरुत्वात् पतनम् । अपां
कर्म प्रतिबन्धकद्रव्यसंयोगाभावे गुरुत्वात् पतनमधो-
गमनम् । यथा मेघे वर्षति जलं पततिभूमौ तत्र गृह्णा-
दौ प्रतिबन्धके संयोगान्न गृह्णम्ये जलपतनम् ।

सूत्रस्थानम् ।

१०५

तद्गृहाद्यभावे तद्भूमौ तु जलं पतत्येव । ननु नवे
घटे स्थितं जलं प्रतिबन्धके द्रव्यसंयोगेऽपि तद्घटपा-
र्श्वीदितः पततीति व्यभिचार इत्यत आह । द्रवत्वात्
स्यन्दनम् । नवेघटादौ स्थितं जलं यत्स्रवति पा-
र्श्वीदितस्तन्नपतनं किन्तु द्रवत्वात् स्यन्दनं तदप्यपां
कर्म्य । स्यन्दनन्तु द्विविधं स्वात्मकं वेगात्मकञ्च घटा-
दिस्थस्य जलादेर्यत् पार्श्वीदितः चरणं तत् स्यन्दनं
स्वात्मकम् । नद्यादौ जलस्य यदुच्चदेशाद्देगेन
चलत्वं तद्देगाख्यस्यन्दनं प्रतिस्यन्दनश्चद्वयमेव गुरुत्व
द्रवत्वोभयस्याद्भवति नत्वेकतः । उच्चदेशे स्वाव-
स्रोतसोरधःस्थजलस्य प्रसङ्गादिति ।

ननु गुरुत्वादपां पतनं द्रवत्वगुरुत्वोभयस्यात्
स्यन्दनमस्तु परन्त्वपां कर्म्यणो न समग्रवचनमिदं
नलिकास्य लजस्य तिर्य्यगूर्द्धादिगमनादित्यत आह ।

नाद्यो वायुसंयोगादारोहणम् । नाडिका
अन्तर्गतानामपां वायुसंयोगाद् द्रवत्वादारोहणं
तिर्य्यगूर्द्धादिगमनं जनयन्ति । न वस्तुतस्तिर्य्य-
गादि गमनमपामस्तीति भावः । नाद्यो न केवलं
वायुसंयोगादपामारोहणं जनयन्त्यन्यस्यादपीत्यत
आह ।

नोदनापीडनात् संयुक्तसंयोगाच्च । नाद्यो

१०६

चरकसंहिता ।

वक्ष्यादिनेत्रादिगता नास्ररूपा दीर्घाकारवस्तुबन्धा-
त्मिका स्तद्वक्ष्यादिस्थानामपां नोदनाय प्रेरणाय
यदापीडनम् । ततश्च तिर्यंगाद्यारोहणं जन-
यन्ति । संयुक्तसंयोगाच्च यथा वक्रनाड्यो नोदना-
पीडनव्यतिरेकेणापि वक्रदेशपर्यन्तं गत्वा तद्देशे
संयुक्तानां पुनः संयोगान्तिर्यंगारोहणं भवति ।
तथा स्थालीस्थानामपां वक्त्रिसंयुक्तस्थालीसंयो-
गादूर्ध्वाद्यारोहणमिति । ननु मूले सिक्तानामपां
वृक्षाणामभ्यन्तरतोऽधःस्थानादूर्ध्वगमनं स्वत एव
भवति न तु नोदनापीडनं संयुक्तसंयोगो वायुसं-
योगो वा तत्र वर्तत इत्यत आह ।

वृक्षाभिसर्पणमित्यदृष्टकारितम् । मूलेसि-
क्तानामपां यद्वृक्षाणां सर्वाङ्गावयवोऽभितः सर्पणं
तददृष्टस्य वायोः संयोगेन कारितं न तु स्वतः ।
वृक्षादीनां जीवतां वायुर्हि चेतनसम्बन्धेन सदा
चलति तस्मान्मृतानां वृक्षादीनां मूले सेचनेन नापः
सर्जतः सर्पन्ति तेन नापामूर्ध्वगमनम् ।

द्रवमुदकमुक्तं दृश्यते च करकाकठिनादिमानो
च पुनस्तद्विलयनश्चेति द्रवत्वव्यभिचार इत्यत
आह ।

अपां सङ्घातो विलयनश्च तेजःसंयोगात् ।

सूत्रस्थानम् ।

१०७

अपां सङ्घातो यत्करकाहिमानोरूपो दृश्यते तत्र
कारणं तेजःसंयोगः सख्यतवास्पस्थानतेजःसंयोगः
सलिलसङ्घातकारणं तत्सङ्घातस्य विलयनमसख्यत-
स्थानतेजःसंयोग इत्यतोऽपां द्रवत्वमेव न तु का-
ठिन्वमिति । ननु तेजः संयोगे किं प्रमाणमित्यत
आह ।

तत्र विस्फुर्जयुर्लिङ्गम् । करकाणां संहतीभावे
तेजःसंयोगे लिङ्गं विस्फुर्जयुर्विद्युदिति ।

अथानुमान प्रमाणवदाप्तोप

देशोपि प्रमाणान्तरमस्ति तदाह ।

वैदिकञ्च । तत्र करकादिरूपसङ्घातेऽपां तेजः
संयोगकारणं तत्र प्रमाणां वैदिकञ्चाप्तोपदेशश्चास्ति ।
वेदज्ञायम् । आपस्ता अग्निं गर्भमादधीरन् । या
अग्निं गर्भं दधिरे सुवर्णं इत्यादि ।

ननु विस्फुर्जयुः कथमुत्पद्यते इत्यत आह ।
अपां संयोगाद्विभागाच्चाद्रिस्तनयित्वोः । अद्रिः
सुदामनामा पर्वतः । तस्य मेघस्य च परस्परं संयो-
गाद्विभागाच्चापां विस्फुर्जयुर्जायते । अवर्गभस्य हि
तेजोऽद्रिमेघतंयोगविभागाभ्यां विद्योतते इति
विवर्त्तमानमपां तेजो विद्युत् ।

ननु नोदनापीडनात् संयुक्तसंयोगाच्च वक्रनाड्यो

१०८

चरकसंहिता ।

यज्जलानां तिर्यंगाद्यारोहणं जनयन्ति आङ्गादौ
तु पुच्छादिदत्तमन्नादिकं कथं पितर्युपतिष्ठते इत्यत
आह ।

तद्दुष्टभोजने न विद्यते । तत् आङ्गादौ पुच्छ-
दत्तमन्नादिकं यत्पितर्युपतिष्ठते तद्दुष्टानां पात्रान-
धिकारिणां ब्राह्मणानां भोजने न विद्यते । तथा
स्वभावात् । ननु के दुष्टा इत्यत आह । दुष्टं हिं-
सायाम् । हिंसायामित्युपलक्षणात् । अवैधहिं-
सादिनिषिद्धकर्मसु कृतेषु दुष्टं भवति । तस्य
समभिव्याहारतो दोषः । तस्य निषिद्धकर्मकृतवतः
समभिव्याहारत एकपङ्क्तिभोजनादिकृतवतो दोषः
स्यात् । तद्दुष्टे न विद्यते । तद्दुष्टत्वं पापं नादुष्टे
शास्त्रविहिते कर्मणि विद्यते । अदुष्टे किं स्या-
दित्यत आह ।

पुनर्विशिष्टप्रवृत्तिः । आङ्गादौ यद्यदुष्टभोज-
नादि स्यात् तदा विशिष्टप्रवृत्तिर्यथा शास्त्रीय
फलोदयः स्यादिति । कस्य आङ्गादौ भोक्तव्यं तदाह ।
समे हीने वा प्रवृत्तिः । समे वर्णतो धर्मादितश्च
समाने जने आङ्गादौ भोजनादिकं कर्त्तव्यमापदि
हीने वा । तथा विरुद्धानां त्यागः । विरुद्धानां
शास्त्रविहिताचारविरुद्धानां आङ्गभोजनादौत्यागः

सूतस्थानम् ।

१०८

कार्यः । हीने परत्यागः । हीनवर्णधर्मादिके
 आपद्यपि परस्य शत्रोः आङ्गादिभोजनादौत्यागः
 कार्यः । सम आत्मत्यागः परत्यागो वा । समे
 स्वसदृशे शत्रौ स्वत्वात्मीयेपित्यागः आङ्गभोजना-
 दित्यागः कार्यः । शत्रोरपि चान्नभोजनादित्यागः
 कार्यः । विशिष्ट आत्मत्यागः । विशिष्टे परे शत्रौ
 तु आङ्गभोजनादिकर्मण्यात्मत्यागः स्यादिति ।

ननु दृष्टादृष्टप्रयोजनानां मध्ये किं प्रयोजनमभ्यु-
 दयार्थं भवतीत्यत आह ।

दृष्टादृष्टप्रयोजनानां दृष्टाभावे प्रयोजनमभ्युद-
 याय । दृष्टादृष्टप्रयोजनानां मध्ये दृष्टप्रयोजना-
 भावेऽभ्युदयायादृष्टप्रयोजनं स्यात् । दृष्टप्रयोजनानि
 कृषिर्वाणिज्यराजसेवादीनि । अदृष्टप्रयोजनानि
 यागदान ब्रह्मचर्यादीनि । अदृष्टप्रयोजनान्याह ।

अभिषेचनोपवास ब्रह्मचर्यं गुरुकुलवास वान-
 प्रस्थ यज्ञ दान प्रोक्षणदिङ्मन्त्र काल नियमाश्वा-
 दृष्टाय । अभिषेचनं तीर्थस्नानम् । उपवासो व्रतम् ।
 ब्रह्मचर्यं सामान्यत एव ब्रह्मचर्याश्रमविहिता-
 चारः । गुरुकुलेवासो ब्रह्मचर्याश्रमः । वानप्रस्था-
 श्रमो, यज्ञोऽश्वमेधादिः । दानं गोहिरण्यादि-
 दानम् । प्रोक्षणं वैधव्रीहिपश्वादिप्रोक्षणम् । दिक्

११०

चरकसंहिता ।

कर्मविशेषे प्राच्यादि दिक् । वैदिके पूर्वमुखं कर्म करोतीत्यादि । नक्षत्रं मघादि आङ्गादिकर्मविशेषे विहितम् । कालो राज्ञदर्शनादिः । नियमो दशविधः । एतेऽदृष्टाय परलोकजनकफलाय भवन्तीत्यर्थः । एषु कर्मसु सिद्ध्यर्थं दोषादोषावाह ।

चातुराश्रम्यमुपधाश्च । चातुराश्रम्यं वेदविहितं कर्मादृष्टाय भवति । तत्रोपधा अनुपधाश्चास्ति फलाभिनिष्पत्तौ । तत्रोपधाऽनुपधावाह । भावदोष उपधाऽदोषोऽनुपधा । भाव इच्छारागः प्रमादः श्रद्धा । इच्छादयो भावास्तेभ्यो दोष उपधा सञ्ज्ञः स्यात् । इच्छादिभावतोऽदोषस्वनुपधासञ्ज्ञः स्यात् ॥ कर्मप्रवचनप्रकरणात् पारलौकिक कर्माण्युक्ता भूतक्रमत्वान्तेजःप्रभृतीनां शेषाणां क्रियामाह ।

अग्नेरुर्ध्वज्वलनं वायो स्तिर्यक्पतनमणूनां मनसश्चाद्यं कर्मादृष्टकारितम् । अग्न्यादेरुर्ध्वज्वलनादिकर्मनदृष्टकारणकारितं किन्तु सर्गकाले तल्लक्षणतयैव जातत्वादग्नेरुर्ध्वज्वलनं कर्मादृष्टकारणस्वभावकारितं वायोस्तिर्यक् पतनं सर्वतो गमनं कर्मादृष्टकारणस्वभावकारितम् । अणूनां

सूत्रस्थानम् ।

१११

तन्मात्रात्मकानां वाय्वादीनां ह्याद्यात्मकानाञ्चाद्यं
कर्म्यं मनसश्चाद्यं कर्म्यं चादृष्टकारणस्वभावकारित-
मिति बोध्यम् । एतेनाकाशात्मकालदिशां न कर्म्या-
सीति स्थापितमिति वैशेषिकः कणाद उवाच ।

अथ वक्ष्यन्ते आत्रेयभद्रकाण्ठीये । इह खलु
सर्वं पाञ्चभौतिकं चेतनावदचेतनञ्चेत्यास्मिन्नर्थे इत्या-
दिनातूक्तानि द्रव्याणि पार्थिवादीनि तेषां का-
र्याणि । यथा ।

पार्थिवान्युपचय सङ्घात गौरव स्थैर्यकराणि ।
आप्यान्युपक्लेदस्तेहबन्धविष्यन्दमार्दवप्रह्लादकराणि ।
पार्थिवानि पृथिवीबल्ललपञ्चभूतविकारात्मकानि
शरीरादीनि द्रव्याणि । उपचयोद्विः सङ्घातः
समूहः । आप्यान्यल्ललपञ्चभूतात्मकानि उप-
क्लेदो द्रवीकरणं स्तेहः स्निग्धत्वं बन्धः संक्षेपः वि-
ष्यन्दः स्थावः । अग्नेयानि दाहपाकप्रभाप्रकाश-
वर्णकराणि । वायव्यानि रौक्ष्य ग्लानि विचार वै-
शद्यलाघवकराणि । प्रभा शरीरस्य दीप्तिः प्रकाशो
जाज्वल्यम् । विचारः प्रचरणमितस्ततो भ्रमणम् ।
आकाशात्मकानि मार्दवशौषिर्यलाघवकराणि ।
अनेनोपदेशेन नाऽनौषधीभूतं जगति किञ्चिद् द्रव्य-
मुपलक्ष्यते । शौषिर्यं शुषिरता किद्रमिति यावत् ।

११२

चरकसंहिता ।

अनेन प्रार्थिवाद्युपदेशेन कर्मापदेशेन च जगति
किञ्चिदपि द्रव्यमनौषधीभूतं नोपलक्ष्यते । सर्वं
द्रव्यमेवौषधीभूतमित्यर्थः ।

इति पाञ्चभौतिकभेदेन कार्यमुक्तं यथा तथा
रसभेदादपि द्रव्याणां कार्याणामन्यान्यपि कार्याणि
वक्ष्यन्ते ।

अत्रैके प्रयत्नः पूर्वमेवोक्तो गुणविशेष इच्छा-
जन्याप्रवृत्तिर्द्वेषजन्यानिवृत्तिरिति द्विविधः स आदिः
कारणं यस्य तत् तथा । चेष्टितं वाङ्मनःशरीर-
प्रवृत्तिश्चेष्टितमिति भावे क्तः ।

तथा च राशिपुरुषस्यात्मनः स्वेच्छाजन्यप्रवृत्तिजनि-
ता कायवाङ्मनःप्रवृत्त्यन्यतमा प्रवृत्तिः कर्मा क्रियेति
लोके व्यवहारात्लौकिकीक्रियेत्यर्थः । द्वेषजन्यनि-
वृत्तिजनिता कायादिनिवृत्त्यन्यतमा निवृत्तिरकर्मा
क्रियेति व्यवहारः कायादित्यनिवृत्तिस्तु मोक्षः ।

तथा च कायिकं वाचिकं मानसिकश्चेति त्रिविधं
कर्माकर्माचद्विविधं कर्मा पुरुषेचेतने निरिन्द्रियत्वात्त्व-
न्तश्चेतनाचेतने तु वृक्षघटादौ सचेतनप्रयत्नप्रयुज्य-
चेष्टितं शरीरमात्रप्रवृत्तिनिवृत्तौ इति द्विविधे एव
कर्माकर्माणी कर्माव वाच्यादिषु चतुर्षु भूतेषु स्वभा-
वात् प्रवृत्तिः कर्मा । स्वात्मकालदिषु स्वभावात्

सूत्रस्थानम् ।

११३

निवृत्तिरकस्मात्कर्मैति द्विविधं कर्म क्रियाचा-
क्रिया च ।

यथा द्विधाविद्या विद्याचाविद्या च ब्रह्मविद्या हि
विद्या ऋग्वेददिविद्यात्वविद्या । निवृत्तिरक्रिया प्रवृ-
त्तिः क्रियेति द्विविधं क्रियाक्रियात्मकं कर्म लोके वा-
च्यनः शरीरीयत्वविकल्पनेन त्रिविधं पुरुषे यत्तत्
प्रत्येकं द्विविधं साहजिकं स्वहेतुजञ्च । तत्राद्यं स्वा-
रम्भकहेतुद्रव्यगुणकर्मप्रतिनियतकार्यत्वेनानिर्वाच्यं
विकृतिपूर्वकस्वारम्भकद्रव्यगुणकर्मभिः समवायेन
विषमारब्धत्वे समुदायप्रभावजं प्रभावस्तु खलु प्रक-
र्षेण समवायिकारणानां द्रव्यगुणकर्मणां समवाये
तु पूर्वं विकृत्या वैषम्येण समवायादपूर्वस्वरूपेण
समुदायस्य भावो भवनम् । तज्जनितमेव प्रकृत्य-
ननुरूपं कर्म भवति । यथा पुरुषे शौर्यादि दन्त्या-
द्योषधिषु विरेचनादिकं मणिविशेषादौ च विषदा-
हादिहरणादिकम् ।

न च शौर्यादिकं भूतकार्यं वाच्यं सर्वपुरुषे
तदापत्तेः । न हि भूतानामंशांशकल्पनेनापि तेषां
गुणकार्यत्वेन शौर्यादिकं सम्भवति कर्मणेति चेत्
तेषामपि कर्मसाहजिकमेव न तु हेतुजं किञ्च भूतानां
कर्म नायंशांशकल्पनेन न शौर्यादिकं सम्भवति ।

११४

चरकसंहिता ।

महाकायपुरुषेऽपि शौर्यादे रत्नकायपुरुषे ऽथशौ-
 र्यादेरदर्शनात् । नापि मनः सत्त्वादियोगे च शौ-
 र्यादिकं भवति अशूरेऽपि हि पुरुषे सात्त्विकत्व-
 मनस्वित्वाददर्शनात् । नापि चात्मनः कार्यं शौ-
 र्यादिकं सर्वपुरुषे तदापत्तेः । आश्रयश्च शौ-
 र्यादेराश्विपुरुषएव नत्वात्मशरीरं तस्मात् प्रा-
 ग्विज्ञतप्रकृतिविषमसमवायेनापूर्वसमुदायत्वेन जन्म
 प्रभाव स्तज्जं साहजिकं कर्म । स्वहेतुजञ्च कर्म
 स्वारम्भहेतुप्रतिनियतकर्मजन्यत्वेन विव्याच्यम् ।
 यथा चेतने गमनतिर्यग्गमनाधोगमनादि । अचे-
 तने पार्यिवद्रव्यादौ विरेचनस्तम्भनवमनादि । इत्येव
 मचिन्त्यं चिन्त्यं द्विविधं कर्म । गुणोऽपि द्विधा
 अचिन्त्यचिन्त्यश्चेति । तद्यथा पुरुषे चेतनाधातौ नि-
 र्गुणे सत्त्वयोगादुपाधिमति राश्विपुरुष इच्छाप्रयत्ना-
 दिः । चिन्त्यः पुरुषेनीलपीतादिः । अचेतने मधुरा
 दिरिति व्याचक्षते व्याख्यानमिदं कर्मलक्षणस्य
 सम्भवति न तु निर्दिष्टस्य कर्मणः । नेहं हि
 कर्मणो लक्षणमपि तु खादीन्यात्मेत्यादिवन्निर्देशः ।
 तेनैकं प्रयत्नादिकर्मापरन्तु चेष्टितं कर्मेति नवद्र
 व्यवत् द्वे कर्मणी इति ज्ञेयम् । कर्मलक्षणान्तु
 संयोगे चेत्यादिना वक्ष्यते ।

सूतस्यानम् ।

११५

समवायोऽप्यग्भावो भूयादीनां गुणैर्मतः ।
स नित्यो यत्र हि द्रव्यं न तत्रानियतो गुणः ॥

अथ द्रव्यगुणकर्मणां मिथः संयुक्तसत्त्वात्मशरी-
रत्विकात्मकलोकेऽचेतने च मेलनं परिशिष्टञ्च समवायं
निर्दिष्टुं लक्षणैर्नैव निर्दिशति ।

समवाय इत्यादि । समवाय इति यद्युत्तानां पृथक्
पृथक्स्थितानां सिद्धानां कारणानां किञ्चिदाधार्यं
किञ्चिदाधाररूपं भविष्यदित्येवम्भूतानां कार्यत्वमा-
पन्नानां तेषामिहकार्यं खल्विदमित्येवं प्रत्ययहेतु र्यः
सम्बन्धः स कार्यकारणयोः सम्बन्धः समवाय इत्यर्थं
इति वैशेषिका भाषन्ते । तस्य तेन स्वरूपज्ञानस्वरू-
पलक्षणतया निर्दिष्ट आचार्य्येण द्रव्यादिलक्षणवत्तु
समवायलक्षणं पृथङ्नवक्ष्यते ।

अत्र न पृथग्भावोऽप्यग्भावः पृथग्भावो नाम संयोग
वैलक्षण्यानेकत्वानां तयाणां विपर्ययश्चेत् तर्हि
संयोगः सहयोगो द्रव्याणां द्वन्द्वसर्व्वेक कर्मजो
ऽनित्यस्तद्विपर्ययस्तु खलु वियोगो भागशोग्रहश्चेति
द्विधाविभागः पृथगेव गुणतया पठितः एवं वैल-
क्षण्यञ्च भेदः परस्परसमवायवतामसीति वैलक्षण्य-
विपर्ययोऽभेदस्तन्मात्रे वर्त्तते । तथानेकताविपर्यय

११६

चरकसंहिता ।

एकत्वं तच्चैकमात्रपरमाख्यादिष्वस्ति नचैकत्वमेकत्व-
 सङ्ख्यातिरिक्तं कल्पयितुं शक्यते । यदिचाने-
 कवस्तूनामेकवस्तुत्वबुद्धिविषयत्वमेकत्वं वाच्यं तदा
 तदपि नातिरिक्तं तद्वस्तुत्वात् । तद्वस्तुत्वं हि न
 तदारम्भकद्रव्यगुणकर्मभ्योऽतिरिक्तम् । यदि वाऽपि
 तादृशबुद्धिहेतुभाव एकत्वमुच्यते तदा स भावः
 कस्तद्वस्तुघटकानां द्रव्यगुणकर्मणां मेलनं सहयो-
 गश्चेन्नदात्वसंयोगविपर्ययः स्यादित्यापत्तौत्वेनेक-
 ताप्यपृथग्भावस्यानतिरिक्तत्वं स्यात् यदि वैकवस्तु
 घटकद्रव्याणां सहयोगः संयोगस्तद्विपर्ययः पृथग्भा-
 वोऽसंयोगस्तद्विपर्ययः स एव संयोगोऽनेकताविप-
 र्ययस्तु वस्तुघटकानां द्रव्यगुणकर्मणां सहयोग
 इति नानतिरिक्तत्वमसंयोगानेकतयोरित्युच्यते तदा
 विभाग एवासंयोगः स्यात् कथं पृथक्त्वं नाधिकं
 स्यात् । किञ्च सामान्यविशेषयोर्लक्षणे यदेकत्व-
 करत्वपृथक्त्वाकरत्वाभ्यामुपदेशे सामान्यकृतत्वादेकत्व-
 स्यान्नित्यत्वं स्यात् ।

न च सामान्यस्य लक्षणे यदेकत्वमुक्तं तदनेकवस्तूना-
 मेकीभूतत्वे सत्यनेकैकविधस्वरूपमिति वाच्यं सामा-
 न्यविशेषयोर्मिथोविपर्ययत्वं हि पृथक्त्वाकरत्वं विशे-
 षस्य पृथक्त्वविपर्ययैकत्वकरत्वं सामान्यस्येति । तस्मा-

सूत्रस्थानम् ।

११७

दत्रापृथग्भावो न द्रव्याणां द्वन्द्वसर्वैककर्मजः सह-
योगो न वा तादात्म्यं वैलक्षण्यविपर्ययः । नापि
चानेकताविपर्ययैकत्वमपि तु विभागस्य गुणान्तर-
तया पाठात् विभागातिरिक्तो ऽसंयोगविपर्ययो
द्रव्याणां संयोगातिरिक्तो योगः स हि संक्षेपः स च
द्रव्यस्यावयवद्रव्येण गुणेन कर्मणा च गुणविशेषस्य
कर्मणश्च साधारणं गुणैः परत्वादिभिः सहयोगो
मिथोमेलको भावोऽपृथग्भावः स खल्वजातस्य सम-
वायिकारणानामनेकवस्तूनां द्रव्यगुणकर्मणां समु-
दायत्वरूपेणापूर्वविशेषैकवस्तुत्वविधानहेतुः सुत-
रामेकत्वसङ्ख्याहेतुश्चानेकताविपर्ययः ।

अतः समवायोऽयं सामान्यं विशेषश्च । अस्मा-
देव द्रव्यगुणकर्मणां सदितिज्ञानं भवतीति सत्ता ।
सैवभाव एषां स्थितिहेतुत्वादित्यादिविस्तरेण प्राग्-
व्याख्यातम् ।

एतच्च समवायात्मकं सामान्यं जातिर्यदा हि
समवायिकारणानामनवशेषाणां योगः स्यात् तदैव
जायतेऽयमित्युच्यते सोऽसमानप्रसवस्त्वेकवस्तुनि जा-
तिर्जन्मेति यावत् । सतुविशेषः । यश्चानेकस्य
कार्यभूतस्य समानस्वरूपप्रसवः समवायः सा जातिः
सामान्यमनेकनिष्ठं समानजन्मेति जातिसामान्यं

११८

चरकसंहिता ।

समानजन्म जातिरिति बोध्यम् । उक्तं च जातिः
सामान्यजन्मनोरिति ।

अत्र जन्मासमानजन्म । एकनिष्ठत्वाज्जन्मै
वोच्यते चैवश्चेज्जातेर्नित्यत्वमनुपपन्नं जन्मनस्तु क्षणि-
कत्वात् तस्मात् तादृशकारणसमवायात् समुदाय-
स्वरूपेणाद्यक्षणसम्बन्धजनकाद्यप्रकाश एव जन्म
नतु तादृशसमवाय इति नैवं वाच्यं कारणत्वे हि
पूर्ववर्तित्वं समवायश्च तादृशाद्यप्रकाशात् पूर्वं
नास्ति अस्ति चेत् तर्हि यदैव निरवशेषाणां घटक-
कारणानां समवायस्तदाऽयं जातोऽभ्युदितः प्रकाशितो
ऽभूदित्यादिकमुच्यते तथावस्थानां जन्मनैव प्रकाश
इति यावतां समवायिकारणानां द्रव्याणां संयोग
स्तदा कर्म्मद्रव्यत्वेन निखिलानां द्रव्यगुणकर्म्मणां
समवायश्च युगपत् सम्पद्यते नातस्तावत्समवायि-
संयोगजः समवायः कारणमपि नायं कार्यात्
पूर्वमसत्त्वात् । संयोगोऽनित्यस्तद्रूपा चेज्जातिस्त-
दाचानित्यास्यादपरापरयोगाक्तु नित्यत्वे संयोगस्त-
द्वन्द्वसर्वैककर्मजोऽनित्य इति वचनानर्थक्यं स्यात्
नहि तथाविधनित्यस्यानित्यत्ववचनमिदं तस्मादा-
द्यक्षणसम्बन्धोपि संयोगात्मकत्वान्नजन्मोच्यते सम-
वायानुकूलयावत्समवायिव्यापारस्तदुभयमुत्पत्तिः

सूत्रस्थानम् ।

११८

स च व्यापारः क्षणिकस्तत्र यस्तत्तत्प्रसिद्धाकृति
सम्पादकतया समवायः स नित्य इष्ट एवेति द्रव्याणां
यथा स्वघटकद्रव्यगुणकम्पाणि तथैवैषां समवाय
श्चेति चतुर्धा सामान्यं चतुर्धाविशेषश्च तत्तद्द्रव्याणां
समतया सूतानां मवादीनां घटकानां द्रव्यगुण-
कर्मणां तेषां समवायस्य च समानप्रसवात्मकत्वेन
ग्राह्यत्वात् । एतद्गवादिदत्तगवादेर्भिन्नप्रसूतात्म-
कत्वेन ग्राह्यत्वाच्च ।

इत्थञ्च घटेकार्ये नीलपीतादिगुणस्पन्दनादि-
कर्ममृदादिद्रव्याणां कारणानां सजातीयविजातीय-
तन्मात्रवैलक्षण्यवता मनेकतावताञ्च समुदायात्मके
मृज्जलवालुकादीनां यो रूपरसादिगुणो यच्च कर्म
तत्सर्वं परस्परं मृज्जलादेः संयोगकाले मृज्जलादे-
र्गुणैर्गुणस्य कर्मणा कर्मणः कपालाद्यवयवानां
परस्परसंयोगात् समुदायस्य तैर्गुणकर्मभिः सह
योगोऽप्युत्पद्यमानः समवायः तत्र नीलादीनि रूपाणि
एकद्विधादीनि यानि जायन्ते रसाश्चयेऽपरे परे वा
यावन्तो नित्या वा तेषां रूपादीनां परापरत्वसङ्ख्या-
दिभिः सहयोगश्च समवायः परत्वादौ संयोगवि-
भागौ तु द्रव्यनियतत्वेन निर्देशान्न गुणकर्मवृत्ती-
स्थानमित्यपि बोध्यम् ।

१२०

चरकसंहिता ।

एवं चेतनेपि बोध्यः समवायः । तस्य पूर्वं हि निर्गुणं निष्क्रियञ्च ब्रह्म गुणयोगेत्वाकाशादिवासितशब्दादिगुणयोगस्तत्ताभिव्यक्तिकाले वाख्यादिषु च सहजचलत्वादिगुणैर्जातोत्तरकालं जातानां कर्मणां युक्ताख्यो योगो न समवाय इति सुतरामयमकार्यः समवायिकारणानां द्रव्याणां परस्परसंयोगे क्रियमाणे समवायस्यापि तदैव सङ्गावात् तथा हि लक्ष्णोदाहरणार्थं दर्शयति भूत्यादीनामित्यादि ।

अयन्तुलक्षणोदाहरणं सावशेषेण नित्याभिप्रायेण । केचित्तु समवायं न मन्यमाना ब्रूवन्ते द्रव्याणां द्रव्यैर्वा गुणैर्वा कर्मभिर्वा गुणानां साधारणानां परत्वादीनां गुणैर्वा कर्मभिर्वा सामान्येन परिगृहीतैर्वा विशेषत्वेन परिगृहीतैर्वा सह योगोयुक्ताख्यो योगः स गुणैः सह नित्यद्रव्याणां नित्यः अन्यस्वनित्यः परत्वादयश्च नित्ये नित्या अनित्येन नित्या इति परत्वादिसाधर्म्यप्रधानुगम्यते तेन । एवमसंयोगाख्यं पृथक्त्वञ्च न मन्यमाना विभाग एवान्तर्भावयन्ति । तन्न द्रव्याणां द्वन्द्वसर्वकर्मजोऽनित्यः सहयोगो यः स संयोगः स्वसमवायेन द्रव्ये वर्तते । द्रव्याणां गुणैर्वा कर्मणो वा यः सहयोगः समवायेन तेषु वर्तते घटादीनान्तु द्रव्याणां स्वघटक

सूत्रस्थानम् ।

१२१

द्रव्यगुणकर्मभिर्यः सहयोग उक्तस्तेन समवायेन
वर्त्ततां न च समवायाख्यत्वेन पृथक्स्वीकान्तस्य तयोः
समवायेन वृत्तिरस्ति अनवस्थाप्रसङ्गात् अपि तु
स्वरूपतोऽवस्थानमिति ।

कश्चित् खादीनां गुणैरिति नोक्ता भूम्यादीना-
मित्युक्तायास्तस्याः प्रत्यक्षसिद्धाधाररूपत्वेन प्राधा-
न्यात् भूमिप्रकाराधारभूतानां गुणैरप्राधानै गुण-
संज्ञकर्मसंज्ञान्यतरैरप्यगभाव आधाराधेयभावः
सम्बन्धः समवाय इति निर्देशो निरवशेषेण लक्षण-
मप्येनत् । अतएवानेन न विरोधः समवायस्य
वैशेषिकैरप्ययुतसिद्धानामित्यादिनोक्तस्येत्याह तन्न
कार्यभूतद्रव्ये तद्घटकीभूतद्रव्यगुणादौ समवायस्या-
सङ्ग्रहेण सर्वेषामेव समवायानां नित्यत्वाभावेन स
नित्य इत्यादिवक्ष्यमाणवाक्यासङ्गतेः । नित्यत्वं चेत्तदा
भूतले घट इत्यादौ घटादियोगयोः समवायस्य
नित्यत्वं भवतु । स नित्य इत्यादिवचनस्य ह्ययमर्थः स
समवायस्तन्नित्यो यत्र हि द्रव्यमर्थान्नित्यमन्यत्रा-
नित्यः । ननु यत्र द्रव्यं नित्यं तत्र समवायो नित्य
इत्यत्र हेतुमाह न तत्रेत्यादि । तत्र गुणोनानियतः
प्रतिनियत एव गुणसहितमेव द्रव्यमभिव्यज्यते ऽव-
तिष्ठते च नागुणमिति नियमादित्यर्थ इति सम-

१२२

चरकसंहिता ।

वायस्य नित्यत्वानित्यत्ववादिनस्त्वतापि गुणशब्दोऽप्र-
धानपरो द्रव्यं खादितवान्यतमं द्रव्यं यत तत गुणः
कर्म्मचानियते नस्त इति ।

ननु यद्यपि कर्म्मणां द्रव्ये समवायो घटादि
कार्यारम्भकसमवायिकारणानां भूत्यादीनां कार्य-
घटादिनाशेऽपि स्वस्वकर्म्मसत्त्वान्नित्य इति तथापि
घटादिकार्यस्य नाशे तस्य कार्यस्य घटादेः कर्म्मणो
ऽसत्त्वादित्य एव एवं गुणो घटादौ चासे श्यामो
वङ्गिना पक्वे तु पीतादिः श्यामापगमादित्यनित्यः
समवायोऽनित्यद्रव्ये नित्यस्तु नित्यद्रव्ये इति न वाच्यं
नित्यद्रव्यगुणयोः समवायस्य नित्यत्वे मिद्वेऽन्यतायेक-
रूपत्वेनैव नित्यत्वाङ्गीकार एतेन स्वस्वविशेषगुण-
समवायनाशादेव द्रव्याणां नाश इति ख्यापितमिति
तन्न सङ्गच्छते यतो नित्यद्रव्याणां गुणसमवायो
नित्यः अनित्यद्रव्याणां द्रव्यगुणकर्म्मसमवायोऽनित्य
एव । अन्यथा द्रव्याणामनित्यानां नित्यत्वं स्यात् ।
नित्यानित्यसमवायादनित्येऽपि नित्यवान्नित्यद्रव्यसङ्गा-
वादनित्यमपि तथैव नित्यं प्रसज्यतेऽन्यत्रसङ्गावात् ।
समवायिकारण कार्यसमवायो हि जन्म तस्य ध्वंसो
पिनाशः स च न सम्भवत्यनित्यत्वात् किञ्च युक्त्याख्य-
गुणञ्च न मन्यामहे इति न किञ्चिदाश्रयविनाशे

सूत्रस्थानम् ।

१२३

सामान्यस्य विनाशः स्यात् यथा कतिचिद्गोव्यक्ति-
विनाशे गोत्वस्य सामान्यस्य न विनाशो नित्यस्यैव
समवायस्य कार्यारम्भकसमवायकारणद्रव्यसमुदाये
तत्र तत्र कार्येऽभिव्यञ्जका भवन्ति व्यक्तयो यथा
सामान्यस्तेति ।

यत्तु “योऽङ्गिनोऽङ्गेषु सामान्यविशेषगुणकर्मणाम् ।
द्रव्ये योगो विशेषस्य जातेष्व गुणकर्मणोः । सम-
वाय इति ज्ञेयो नित्य एव मनीषिभिः” रिति तन्मते
परत्वादेर्गन्धादिषु गुणेषु कर्मसु च योगः पर्याप्ति-
रतिरिक्ता स्यात् षड्भा द्वौ गन्धावित्यादौ पञ्चपुरुषा
इत्यादिष्विव संख्याप्रतीतिबलेन समवायस्याङ्गीकारो
लाघवात् कर्तव्य इति । यच्च कार्यव्यवहितं प्राक्-
क्षणावच्छेदे कार्यसमानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रति-
योगितानवच्छेदकधर्मवत्त्वं समवायत्वं यथा भवि-
ष्यता घटेन कार्येण व्यवहितं वर्तमानक्षणम् ।
यावत् कालावच्छेदेन घटो भविष्यति तत्कालो-
त्तरकालस्य प्राग्वर्तितदेतत्क्षणवच्छेदेन कार्यस्य
तस्य भविष्यतो घटस्याधिकरणे तस्मिन् प्राक्क्षणे
तद्वटारम्भं करिष्यन्मृदालकाजलादीनां योगेनै-
कीभावप्रयोजकसंश्लेषणस्यात्यन्ताभावः तस्य प्रति-
योगि स्तैतच्छणम् अप्रतियोगिपुनस्तद्भिन्नं यावद्वस्तु ।

१२४

चरकसंहिता ।

तदवच्छेदकोधर्मास्तु तद्विन्नतावद्वस्तुनिष्ठोधर्मः तद-
नवच्छेदकधर्मास्तु तत्संश्लेषणत्वं तदेव समवायत्व-
मिति स्यात् तथा तदानीं भविष्यद्वटारम्भकतत्त-
न्मदादिसंयोगस्याप्यत्यन्ताभावोऽस्तीति तत्संयोगे
ऽतिप्रसङ्गः स्यात् । यदिचात्यन्ताभावोऽत्र स्वप्रति-
योगितावच्छेदकावच्छिन्नत्वेन गृह्यते तदाऽपि तु ल-
भः । इतरसंयोगस्य तदानीं सत्त्वात् संयोगत्वाव-
च्छिन्न प्रतियोगिताकात्यन्ताभावासम्भवात् । वर्तमान-
स्य घटारम्भकमदादेः संयोगेन संश्लेषस्य सत्त्वात्संश्ले-
षत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकात्यन्ताभावस्यासम्भवादि-
त्यतस्तन्नसम्यक् । समवायत्वरूपधर्माभावाच्च । अन्ये
तु भूत्यादीनां द्रव्याणां गुणैरप्यथग्भावः समवायः ।
गुणैभ्यः पृथक् भूत्यादिगुणैरप्यथगभवतीति व्युत्पत्त्या
गुणगुणिनोरेकीभाव इति व्याप्तिनिश्चयादनेकविल-
क्षणानामेकीभावो यो भावः स समवायः कर्माणां
द्रव्यस्य न समवायः परन्तु योगः तस्यपर्याप्तप्राख्यक-
त्वान्नाव्याप्तिः परम्परयासमुदायेन समुदायिनां संयो-
गाच्च । पर्याप्तिर्हि युक्त्वाख्यो गुण इतित्वाज्जः । वस्तु-
तस्तु गुणैः सह भूत्यादीनां प्रकृतिभूतद्रव्याणां गुणैः
सहितानामर्थार्द्रद्रव्यगुणकर्माणां यथायथमप्यथग्भावः
कार्यत्वेऽपि समुदायत्वेनैकीभावोभवनं जन्मसमवायः ।

सूत्रस्थानम् ।

१२५

जातोत्तरकालं हि तत्राहितगुणादीनां योगस्तु
युक्तिरेव तच्चावस्थान्तरगमनमपि भाक्तमेव जन्मो-
च्यते । ननु कथं न तन्मुख्यमुच्यते इत्यत आह ।

स नित्य इति । स समवायो नित्यः समवायिका-
रणानां क्रमात् संयोगाज्जातोऽपि विलक्षणानेकस्य
द्रव्यादेः प्रकृतिभूतकारणस्य कार्य्यत्वैकत्वसङ्ख्या-
वत्तासम्पादकत्वस्वभावेन समवाये प्रकृतिभूततदनेक-
कारणस्यैकवद्भावलक्षणस्य संसिद्धत्वात् । न ह्यन्यथा
लक्षणमस्य कदाऽपि स्यात् । तस्य स्वभावस्य नित्य-
त्वाच्च । न च यतः समवायिहेतुसंयोगोऽव्यग्-
भावश्च भावानां युगपत् सम्भवति । पृथ्वीं हि शुक्रा-
र्त्तवसंयोगः पञ्चादात्मादीनामित्यतः क्रमेण हेतु-
संयोगादुत्तरं समवायः स्यात्तेन समवायिकारणानां
संयोगनाशान्तु कार्य्यघटादेर्नाशेऽपि घटादावनित्य-
नित्योभयविध समवायेनैव स्वस्वरूपप्रकाशात् तदा-
त्मकस्वभावकार्य्यत्वलक्षणस्य तदपरापरसाधारण्या-
न्नित्यः साधारणे तन्मात्रे त्वनित्यः । न हि जन्म-
वन्नाकार्य्यस्वरूपेण सम्पद्यते किञ्चित् । तस्माद्भा-
वानां जन्मरूपः समवायोऽयं स्वभावो नित्यः ।

ननु जातोत्तरकालमप्याधानीयगुणादीनां योगो-
ऽप्येवं भवति न हि तद्गुणाद्याधानं विना तदवस्था-

१२६

चरकसंहिता ।

गमनं स्यादतः सोऽपि नित्यः सम्भवतु नाप्यतिरिक्तो
वाऽस्तु इत्यत आह ।

यत्नेत्यादि । हि यस्मात् यत्र द्रव्यं वर्त्तते तत्र
द्रव्येगुणो गुणादिर्गोण्यात् नानियत एवेति द्रव्याणां
हि गुणाविनाभूतत्वस्वभावत्वेन च समवायोऽनपा-
यीति एकानित्याधेया गुणास्वनियता धनवान्धवादि-
क्षयलाभादिना दुःखसुखादीनां वक्त्रिजलादीनामि-
वौष्णप्रशीतादीनाञ्च मुञ्जमुञ्जर्योगायोगयोः पुरुषे
दर्शनात् मुञ्जमुञ्जर्भङ्गोत्पत्तिभ्यां तौ तु योगायोगौ
न नित्याविति । यावत्समवायिहेतूनां द्रव्याणां संयो-
गात् कार्ये समवायस्योत्पत्तिरुत्तिरूपैव तत्कार्ये हि
समवायस्य योजना वर्त्तत एवेति । इत्यस्य सिद्ध-
भावस्यानुकूलव्यापारो जन्मार्थधात्वर्थ स्तत्रातीतत्वा-
देरन्वयः । भवद्भूतभविष्यदिति भावत्रयाधाराः
कला वर्त्तमानकालादयस्तदाधेयत्वाद्भावा अपि
वर्त्तमानादयः स्युरिति समवायस्य नित्यत्वेऽपि तन्मा-
त्रत्वनित्यत्वादुत्पत्तिः क्षणिका किम्वा तदनुकूलव्या-
पाररूपा क्षणिका नतु समवायरूपेति तुल्यं वादि-
भिरस्माकमिति ।

अथ समवायो यद्यप्यकत्वं तर्हि कथं समवा-
याख्योऽपरः पदार्थः स्वीक्रियते ऽतिरिक्तः । पृथक्त्वा-

सूत्रस्थानम् ।

१२७

भावो हि खल्वष्टयत्वं तच्चाभावविशेष एवेति सामान्यविशेषद्रव्यगुणकर्माभावा इति षडेव पदार्थाभावाभावरूपेण द्विधा भवन्ति इत्येवं वादिवितण्डिताण्डवं परमाप्तात्वेयादिमहर्षिगणेन ज्ञानचक्षुषा समुपदिष्टार्थतत्त्वं विद्वद्भिः सान्निपातिकोन्मत्तताण्डवमिव मन्यमानैर्नैवालोच्यते वैतालिकत्वादिव येनोच्यते यन्नास्ति तद्वस्तु इति । तद्यथा स भावो यो भवति भूसत्तायामित्यस्य कृद्योगे निष्पन्नो भावशब्दः सत्ता पुनर्वर्त्तमानता चोत्पत्तिश्चेति द्विधा तयोर्द्वयोरपि सत्तयोरत्रग्रहणात् यो वा वर्त्तते चिरं यावत् प्रलयं वा भवन्नस्ति यो यो वा भवति वर्त्तते वा कालं कियन्तमिति भावो यो न भावः सोऽभाव इति तस्माद्यो नास्ति न च भवति सोऽभावः स च वस्त्वित्युन्मत्तवचनं यथा खपुष्पं कूर्मलोम शशविषाणमित्यादि । यदि च नञर्थो विरोधस्तेन भावविपर्ययधर्म्मवानऽभावस्तदा भावेभ्यो नातिरिक्तः सविपर्यया हि भावा भगवता स्मृत्यन्ते । तद्यथाकाशस्य अप्रतिघातलक्षणेन विरुद्धप्रतिघातवत्यो मारुतज्योतिरव्भूमय इति । समीरणस्य सतत सर्वतश्चलत्वधर्म्मेण विरुद्धोर्ध्वज्वलनाधश्चिर्यगतिमन्दचलनरूपस्थिरत्वधर्म्मिण्यो ज्योतिरव्भूमय एवमव्यक्तस्पर्शगुणेन विरु-

१२८

चरकसंहिता ।

द्वोष्णतैक्ष्णयाश्रयो ज्योतिः । द्रवशीतस्निग्धमन्द-
 चरसाद्रमदुपिच्छिलगुणानां वायोः क्रमात् सूक्ष्म-
 व्यक्तस्पर्शरूचचलत्वलघु खरविशदगुणैर्विरुद्धानामा-
 श्रयो जलं तथा वायो र्लघुसूक्ष्मचलगुणविरुद्धगुरु-
 स्थूलगुणाश्रयो भूरिति ।

तथा ज्योतिप्रसीक्ष्णोष्णसूक्ष्मलघुरूचविशद-
 गुणैर्विरुद्धानां मदुशीतसान्द्रगुरुस्निग्धपिच्छिलगुणा-
 नामाश्रयोजलम् । मन्दाव्यक्तस्पर्शस्थूलगुरुखरकठिन
 स्थिरसान्द्रगन्धगुणानां तेजससीक्ष्णोष्णसूक्ष्मलघु-
 मसृणविशदोर्ध्वज्वलनविरुद्धानामाश्रयो भूरिति ।
 जलस्य द्रवेण विरुद्धस्य कठिनस्य स्निग्धेन रूचस्य
 शीतेनानुष्णाशीतस्य सरेणस्थिरस्य मदुनामन्दस्य
 पिच्छिलेन विशदस्यान्यस्याश्रयोभूरिति ।

आत्मनश्चैतन्यविरुद्धगुणानां सर्वेषामाश्रयाः
 खादयः । मनसस्तु पाञ्चभौतिकत्वाभावाद्भूतगुणा-
 सत्त्वेन सत्त्वादिगुणमयत्वेन तद्विरुद्धगुणानां खादी-
 नामात्मान्तानां विरोधित्वम् । कालस्य सर्वव्या-
 पकत्वरूप परममहत्परिमाणं प्रतिद्विमिति चैतन्य-
 गुणैर्विरुद्धानामुक्तानां गुणानामाश्रयाः खाद्यात्म-
 मनांसि । एवं दिशामपीति परस्परविरुद्धगुणवन्ति
 नवद्रव्याणि भवन्ति । गुणाश्च शब्दस्पर्शरूपरस-

सूत्रस्थानम् ।

१२८

गन्धादयस्तेषां शब्दो बाध्यते सान्द्रस्थूलाभ्यां स्पर्शाभ्यां
 स्पर्शो बाध्यतेऽप्रतिघातसौक्ष्मेण । रूपं बाध्यते सान्द्र-
 स्थूलाभ्यां रसश्च ताभ्यां गन्धश्चापि आवरकत्वात् ।
 गुरुत्वं लाघवेन स्निग्धत्वं रौक्ष्येण शीतेनौष्ण्यं मान्द्यं
 तीक्ष्णेण स्थैर्यं सरेण मार्दवं काठिण्येन वैशद्यं पैच्छि-
 ल्येन हृत्क्षाल्यं खरत्वेन सौक्ष्म्यं स्थौल्येन सान्द्रेण च ।
 द्रवत्वं काठिण्येन सान्द्रेण च चैतन्यं तमसागुणेन
 प्रवृत्तिर्निवृत्त्या सुखं दुःखेन द्वेष इच्छया परत्व-
 मपरत्वेन युक्तिरयोगेनासंयोगाख्यपृथक्त्वेन बा-
 द्यते । सङ्ख्याऽभ्यासेन संयोगोविभागेन पृथक्त्वं
 समवायेन परिमाणमभ्यासेन संस्कारः स्वभावेन ।
 क्रियानिवृत्त्या सामान्यं विशेषेणेति परस्परं विरुद्ध-
 धर्माणो गुणाः क्रियाश्च कथं सम्भवति सप्तमं वस्तुचा-
 भावाख्यमिति । यदि वा नञ् अप्राशस्त्ये तदा सर्व्वा
 भावः क्वचिदर्थेऽप्रशस्तः क्वचिदर्थेऽप्रशस्त इति भावा-
 तिरिक्तः कथमभावः । यद्यपि चाल्पार्थेविवक्ष्यते नञ्
 तदाऽपि अल्पत्वं किं क्रियाकरणे न्यूनत्वं किं धर्मावत्त्वे
 तदपि स्वस्वक्रियायां परस्मान्न्यूनातिरिक्तत्वमस्ति यथा
 मधुरो रसः सर्व्वांशेन कफं वर्द्धयति नवाऽन्तोलवणो
 वा एवमन्यः सर्व्वा भावः । सादृश्यार्थो यदि नञ्
 वाच्यस्तदाऽपि सादृश्यं भेदघटितं स्वीयवज्जधर्मावत्त्वं

२३०

चरकसंहिता ।

तत्र भेदः परकीयधर्मवत्त्वमित्यतो भावातिरिक्तः
 कथमभावः । अन्यत्वं यदि नञर्थस्तर्हि चान्यत्वमपि
 भेदमात्रं तच्च तादात्म्येतरसंसर्गेणावस्थानम् अवस्थानं
 पुनर्यदि आधाराधेययोर्द्रव्ययोः संयोगः द्रव्य-
 गुणयोरेकत्वानेकत्वे समवायवृत्तत्वे योगो गुणो
 यच्च पर्याप्तिः सा युक्तिर्गुणकर्मणोश्च पर्याप्तिर्गुण
 सामान्ययोश्च गुणविशेषयोश्च सैव समवाय आधा-
 राधेयभावेन वर्त्तनमुच्यते तदा तच्च वैशिष्ट्यं यदु-
 च्यते सत्तेतितक्तु सामान्यं वा विशेषो वा स्यात्
 सत्तातिरिक्तयोः सामान्यविशेषयोर्द्रव्यगुणकर्म-
 स्वन्तभावेन वर्त्तनरूपयोः सामान्यविशेषयोर्द्रव्यगुण
 कर्मसमवायातिरिक्तत्वात् त्रिकालातीतत्वावस्थाने
 हि ब्रह्मणोऽस्तित्वं प्रयोगकर्तुरभावेन भूते च सर्गे
 त्रिकालज्ञतमपुरुषेणोच्यते सृष्टेः पूर्वं ब्रह्मासीदिति
 तदाऽपि कालस्तद्ब्रह्मणः सर्वकलनाप्रभावः परन्तु
 जन्मिनामभावेन भवद्भूतभविष्यत्त्वेन व्यपदेशस्तस्य
 दिति तादात्म्येनाधाराधेयभावेनापि वर्त्तनलक्षणाव-
 स्थानरूपाभेदोऽपि चाधिकोभावः स्यादुरोकार्थः । एवं
 तादात्म्यसंसर्गेणानवस्थानं भेद इति पक्षेऽप्युक्तोदोष
 इत्यतः कथमभावोऽतिरिक्तः स्यात् । इत्यञ्चनगौर्नर
 इत्यादौ भेदश्चतुष्पादश्चङ्गलातुलादिकमङ्गं द्विपदादि-

सूत्रस्थानम् ।

१३१

नरात् । अयं नरपादो न गोः पदः इत्यादौ विल-
 क्षणाकृतिर्वा परिमाणविशेषो वा वैलक्षण्यं गुणो
 वा भेदः । आकृतिपरिमाणविशेषो न गोः पाद-
 इत्यादौ गोपदस्य पाञ्चभौतिकत्वं भेदः । नायं स
 गौरित्यत्रापि एतद्भवैस्तद्भवस्यास्ति कश्चिद्भेदको गुण-
 कर्माकृतिविशेषः स एव किं भेदस्तस्येष्टत्वे भेदभेद-
 कयोर्भेदात् कस्य भवत्यापत्तिः क उ कर्मणोरेकत्वे
 क उ प्रयोगेऽपि कर्मणोर्भेदेऽपि नात्रभेदः कर्म तच्च
 तद्भव इति भेदः क्रिया तदनुकूलव्यापारशाली-
 भेदक इत्यनुभवादिति चेदुच्यते । तद्भवे यः कश्चिदस्ति
 गुणकर्माकृतिविशेषैरेतद्भवस्य विशेषः स च भेदक
 एव विशेषाख्योभावो विशेषस्तु पृथक्त्वकृदिति विशे-
 षस्य लक्षणो लभ्यते हि पृथक्त्वं गुणोभेदः पृथक्त्व-
 कृत् भेदको विशेषाख्योभावः । तस्माद्भेदः पृथक्-
 त्वाख्यो गुण एव नातिरिक्तः । तेन न भावोऽभाव
 इति चतुर्णां भावानां मध्ये यो भावो यस्माद्भावात्
 पृथक्त्ववान् सोऽभावः पृथक्त्वमात्रं वैलक्षण्यं भेद
 इति नञा बोध्यते नतु त्रिविधपृथक्त्वमेवाभावः ।
 तदर्थे द्योतकनञः समासासम्भवात् । नञ् तत्पुरुषो
 हि तुल्याधिकरणार्थद्योतकत्वे एव न तु भेदार्थे ।
 तथा हि न ब्राह्मण इति विग्रह एवाब्राह्मण इति

१३२

चरकसंहिता ।

समासो नञाद्योत्यभेदाश्रयस्य तादात्म्याश्रयो ब्राह्मण इत्यनुभवात् । न हि भवति नञ्द्योत्यस्य भेदस्यान्वयः प्रथमान्तब्राह्मणपदार्थे तादात्म्येन । न हि भेदो ब्राह्मण इति यदि च ब्राह्मणस्य भेद इति विग्रहे षष्ठ्यन्तब्राह्मणेन सह नञ् समस्यते तर्हि पृथङ्नञ् समाससूत्रप्रणयनमनर्थकं स्यात्तच्चेद्विध्यते तदा उत्तरपदस्य सम्बन्धपर्यन्तार्थे वृत्त्या गौणत्वे नासौ ब्राह्मणः अगौरः अगौरीकालीत्यादौ सर्वनामसंज्ञासामानाधिकरण्यञ्च व्याहन्यते । एवं सति द्रव्यादिचतुर्भावन्यतमभावभिन्नोऽन्यतमो भावोऽभावः स च यत्र वाक्ये तादात्म्येनान्वेतुं महत्त्वप्रसज्य पदार्थतया भासते तत्र नञा यत् पृथक्त्ववक्तव्या प्रतिपाद्यते तत् पृथक्त्व मन्योन्याभावः । भावप्रधाननिर्देशे । यथा न ब्राह्मणो राजा इत्यादौ समानविभक्तिमत्त्वेन तादात्म्येन नान्वेतुं प्रसज्यतया भासमानो ब्राह्मणपदार्थो राजपदार्थेन नञा चात्र ब्राह्मणात् पृथक्त्वगुणशालीराजेति गम्यते । राज्ञि पृथक्त्वस्य प्रतियोगी ब्राह्मणः प्रतियोगितावच्छेदकश्च पृथक्त्वकृत् विशेषो मनुष्यत्वसामान्यापेक्षो ब्राह्मणत्वम् । सति हि सामान्येन ग्रहे विशेषणग्रह एव पृथक्त्वग्रहे हेतुः । स चान्योन्याभाव स्त्रिविधः

सूत्रस्थानम् ।

१३३

सजातीयप्रतियोगिको विजातीयप्रतियोगिको धार्मिक-
धर्मिकश्च । तद्वया ।

न ब्राह्मण इत्यादौ सजातीयत्वेन चत्रियादि-
मनुष्यो न जा प्रत्याख्यते न तु गवादिः । नरात्
पृथक्पशुरित्यादौ विजातीयत्वेन पृथक्शब्दः पञ्चा-
दिप्रत्यायको द्रव्यत्वसामान्यापेक्षपशुत्वादिप्रतियो-
गिताकत्वात् । पुरुषो न हस्तो घटात् पृथक् तद्रूप-
मित्यादौ धर्मधर्मिणोः पृथक्त्वात् धर्मधर्मिणोः
परस्परं हि भावत्वप्रमेयत्ववाच्यत्वादिसामान्येन
सत्यपि सजातीयत्वे सजातीयत्वव्यवहारो विलक्षण
सामान्यधर्मैरेव न तु सामान्यभात्रधर्मैण विजाती-
यत्वानुपपत्तेः । सर्वे हि सर्वजातीयस्तथात्वे
स्यात् । धर्मधर्मिणोश्च विजातीयत्वेऽपि समवेतत्वे-
नैकत्वेन ग्राह्यत्वं विजातीयत्व व्यवहारो न तु सजा-
तीयत्वव्यवहारः । यत्र च वाक्ये आधाराधेयभा-
वापन्नयोः पदार्थविषयाभासमानयो राधाराधेयता
घटकसंसर्गविषयाप्रसज्योऽप्रसज्योवायस्तु भावस्तयो-
र्मध्ये प्रसज्यस्य संसर्गविषयाभासमानस्य भावस्य
विरोधिनि भावेऽप्रसज्यस्य च आधाराधेयताघटक-
संसर्गयता प्रसज्यभावे यत्पृथक्त्वं तत्संसर्गाभावः
स च विरोधिप्रसज्यश्च भाव आधाराधेयताघटक-

१३४

चरकसंहिता ।

संसर्गस्तत्र संसर्गाभावतया ग्राह्यं तत्पृथक्त्वञ्च सं-
 सर्गाभाव इति । स च संसर्गाभावस्त्रिविधः प्रागभाव-
 ध्वंसात्यन्ताभावभेदात् । तत्र प्रागुत्पत्तिकालेन सह
 भावस्य द्रव्यस्याधाराधेयत्वे संयोगो गुणकर्मणोः
 परम्परया समवायिसंयोगो वा संसर्गः प्रसज्यस्तस्य ।
 तद्भावोत्पत्तेः पूर्वकालेन सह आधाराधेयतायां
 विरोधीविभागोऽयोगरूपपृथक्त्वं परम्परया सम-
 वायिविभागो वा पृथक्त्वं प्रागभावः । यथा घटो
 रूपञ्च श्वोभविष्यतीत्यादौ घटरूपयोरुत्पत्तिकाल
 परदिनात् पूर्वकाले वर्तमानेन दिनेन सह घटस्य
 संयोगासम्भवात् विभागः रूपस्य चासंयोगाख्यपृथ-
 क्त्वं प्रागभावो घटरूपयोरस्मिन्दिने । अनेन दिनेन
 सह घटरूपीयविभागपृथक्त्वयो र्यद्वैलक्षण्यं स प्राग-
 भावः । ध्वंसः पुनरुत्पत्त्युत्तरकालेन सह तत्तल्लक्ष-
 णाधाराधेयतायां विरोधी विभागपृथक्त्वान्यतर-
 रूपः संसर्गो वैलक्षण्यं ध्वंसः । यथा घटो नष्टः रूपं
 नश्यति इत्यादि । यद्वा उत्पत्तेः पूर्वकाले यः स-
 मवायिकारणानां समवाययुक्त्यन्यतरलक्षणोत्पत्ति-
 विपर्ययपृथक्त्वं प्रागभावस्तत्र च वैलक्षण्यं प्राग-
 भावः । उत्पत्तेरुत्तरकाले च ध्वंसः । आमे हि घटे
 स्थमगुणस्य प्रागात् पृथक्त्वान्मकोदृश्यते । तत्र

संज्ञस्थानम् ।

१३५

यस्याभावोयस्तस्य प्रतियोगी स एव तत्त्वञ्च प्रति-
योगितावच्छेदकम् । संयोगादेश्चोत्पत्तिः संयोगिषु
समवाययुक्त्यन्यतरः समवायस्यानित्यत्वात् । व्याख्या-
तञ्च स नित्य इत्यादिना । वृत्तप्रभावस्तु खलु वर्त-
माने सति काले कालैतरयदाधारे यस्याधेयतया
वृत्तौ प्रसज्यो यः संयोगसमवाययुक्त्यन्यतमः संस-
र्गस्तस्य विरोधी विभागानेकत्वासंयोगरूपपृथक्त्वा-
न्यतरोभावोऽत्यन्ताभावः बैलक्षण्यं तु तत्त्वमत्यन्ताभा-
वस्याङ्गरन्ये । यथा अद्य इह भूतले घटो नास्ती-
त्यादौ भूतलनिष्ठाधिकरणतानिरूपितघटनिष्ठाधे-
यताघटक संसर्गतया प्रसज्यस्य संयोगस्य विरोधी
भूतलघटयो विभागोऽस्तीत्यर्थः । इह घटे नीलरूपं
नास्तीत्यादौ घटरूपयोः समवायस्य विरोधिपृथक्त्व-
मस्तीत्यर्थः । गवि लाङ्गुलं नास्ति इत्यादौ समवाय-
विरोधी गोलाङ्गुलयोः पृथक्त्वं विभागोवाऽस्तीत्यर्थः ।
अस्मिन् पुरुषे सुखं नास्तीत्यादौ पुरुषसुखयोर्योग-
विरोधी असंयोगत्वमस्तीति । अप्रसज्यस्य तु संस-
र्गस्य वृत्तेरभावो यथा । इह भूतले समवायेन
घटो नास्तीत्यादौ भूतलघटाद्योः समवायस्याप्रसज्यस्य
संसर्गस्य विरोधीवृत्तिनियामकः संयोग इति संयो-
गोऽत्रात्यन्ताभावः । इह घटे संयोगेन रूपं नास्ती-

१३६

चरकसंहिता ।

त्यादौ अप्रसज्यसंयोगस्य विरोधीप्रसक्तोऽस्ति समवाय इति समवायोऽत्रात्यन्ताभावः । रूपे संयोगेन रूपत्वं नास्तीत्यादौ अप्रसज्यस्य संयोगस्य विरोधीप्रसक्तोऽस्ति समवाय इत्यपि समवायोऽत्रात्यन्ताभावः । पक्षे घटे श्यामो नास्तीत्यादौ समवायेन प्रसक्तस्य श्यामस्यापायात् प्रसज्यस्य समवायस्य विरोधी असंयोगाख्य-
 पृथक्त्वं अत्यन्ताभावः । एवमाम घटे लौहित्यं नास्तीत्यादौ समवायेन प्रसज्यस्य लौहित्यस्य निषेधात् प्रसज्यस्य समवायस्य विरोधी असंयोगः पृथक्त्वम् । आकाशस्य पुष्पं नास्तीत्यादौ चैवमेव बोध्यः । पर्युदासनजा अभावबोधने प्रसज्यत्वं नापेक्ष्यते तत्सम-
 भिव्याहृतपदार्थैतरवस्त्वस्तुद्योतकत्वात् । अत एव नज्जनिपातो द्विविधः प्रसज्यप्रतिषेधार्थकः पर्युदासार्थकश्च । प्रतियोगिनः प्रसक्तिं कृत्वा यत्प्रतिषिध्यते स प्रसज्यप्रतिषेधः । परितः सर्वतः प्रसिद्ध-
 प्रसिद्धिभ्यामुदास्यते यत्प्रतिषिध्यते सः पर्युदासः । क्रियायोगे प्रसज्यप्रतिषेधार्थो नज् अन्यथा ग्रामं न गच्छतीत्यादौ ग्रामादेः कर्मत्वादि कारकत्वानुप-
 पत्तिः । नामयोगे धातुयोगे पर्युदासो यथा अत्रा-
 क्षणः न रूपमाकाशे आकाशं न पश्यत्यन्ध इत्यादौ पर्युदासः । अभाव इत्यत्र च नज् उभयार्थे ।

सूत्रस्थानम् ।

१३७

अथ पटोऽयं न पटो घटत्वेनेत्यादौ घटत्व-
विशिष्टपट पटत्वावच्छिन्नपटयोस्तादात्म्येनान्वया-
सिद्धिः प्रसज्यत्वाभावात् । सति हि सामान्येन
तद्ग्रहे तत्पृथक्त्वग्रहस्तादात्म्यग्रहेणैव । न ह्य-
प्रसज्यघटत्वविशिष्टपट पटत्वावच्छिन्नपटयोः सा-
मान्यं पटत्वं घटत्वविशिष्टपट पटत्वविशिष्टपटयोः
पृथक्त्वग्रहो भावश्चेति । परन्तु घटत्वविशिष्टनियाम-
कप्रसिद्ध संसर्गस्य समवायस्य विरोधिघटत्वपटयो-
रयोगाख्यं पृथक्त्वं तच्चाद्वयत्वाद्घटत्वस्य विभागभि-
न्नमेव तदेव नञा द्योत्यं स्यात् व्यधिकरणधर्मावच्छि-
न्नभावो यः परैरुच्यते स संसर्गाभाव एव पर्युदास-
नञा व्यधिकरणधर्मास्य प्रतिषेधात् सधर्मात्रसं-
सर्गस्य विधानात् इत्यत्यन्ताभाव इति । प्रतियोगि-
तावच्छेदकस्तु समवायत्वरूपधर्माभावात् समवायि-
समुदाय एव धर्माधर्मासमवायस्य तस्य तस्य साधा-
रणसमवायादव्यवच्छेदकः एवं सति घटत्वनिष्ठवृत्ति-
नियामकतया प्रसज्यसमवाय संसर्गप्रतियोगिताका-
संयोगलक्षणपृथक्त्वशाली पट इति बोधः ।

न तु घटत्वप्रतियोगिकभेदवत् पटत्वशालीपट इति
बोधः । भेदवत्तया बोधे तादात्म्येनान्वयप्रसज्यता-
जनक प्रयोगस्य हेतुत्वात् । न वा पटत्वावच्छिन्न-

१३८

चरकसंहिता ।

प्रतियोगिताकष्टयक्त्वाश्रयो घटत्वविशिष्टो घट इति
 यावदिति बोधः । निर्घटे भूतले घटत्वेन पटो नास्ती-
 त्यादौ पटत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदवद्घटविशिष्टो
 भूतलेऽस्तीति बोधानुदयात् निर्घटत्वात् अस्तीति
 कर्तृविहिततिङन्तपदस्य घटत्वेनेति विशिष्टार्थवृत्ती-
 यान्तेन सहान्वयासम्भवाच्च । घटत्वनिष्ठाधेयता-
 नियामकतया प्रसज्यस्य समवायस्य प्रतिषेधात् ।
 समवायप्रतियोगिकभेदवदयोगाख्यष्टयक्त्वान् पटो
 निर्घटे भूतलेऽस्तीति वो निर्दोषः ॥

आन्वीक्षिकीन्यायेचाप्युक्तं गौतमेन । प्रत्यक्षानु-
 मानोपमानशब्दाः प्रमाणानि । इति प्रमाणनिर्देश
 सूत्रस्यानुयोगसूत्रम् ॥ न चतुष्टमैतिह्यार्थापत्ति-
 सम्भवाभाव प्रामाण्यात् ॥

अस्य वात्स्यायनभाष्यम् । न चत्वार्येव प्रमा-
 णानि । किं तर्हि । ऐतिह्यमर्थार्थापत्तिः सम्भवो
 ऽभाव इत्येतान्यपि प्रमाणानीति होचुरिति । अनि-
 र्दिष्टप्रवक्तृतं प्रवादपारम्पर्यमैतिह्यम् । अर्थादा-
 पत्तिरर्थार्थापत्तिः । आपत्तिः प्राप्तिः प्रसङ्गः । यत्ना-
 मिधीयमाने योऽन्योऽर्थः प्रसज्यते सोऽर्थार्थापत्तिः । यथा
 मेघेष्वसत्सु दृष्टिर्न भवतीति । किमत्र प्रसज्यते ।
 सत्सु भवतीति । सम्भवो नाम अविनाभाविनोऽर्थस्य

सूत्रस्थानम् ।

१३६

सत्ताग्रहणादन्यस्य सत्ताग्रहणम् । यथा द्रोणस्य
सत्ताग्रहणादादकस्य सत्ताग्रहणम् । आदकस्य
सत्ताग्रहणात् प्रस्थस्येति । अभावोविरोधी । अभूतं
भूतस्य अविद्यमानं वर्षकर्मविद्यमानस्य वाय्वम्भ
संयोगस्य प्रतिपादकम् । विधारके हि वाय्वम्भ
संयोगे गुरुत्वादपां पतनं कर्म न भवतीति । सत्य-
मेतान्दपि प्रमाणानि न तु प्रमाणान्तराणि । प्रमा-
णान्तराणि च मन्यमानेन प्रतिषेध उच्यते ।

सोऽयम् । शब्द ऐतिह्यस्थानर्थान्तरभावादनु-
मानेऽर्थापत्तिसम्भवाभावानामर्थान्तरभावाच्चाप्रति-
षेधः ।

अनुपपन्नः प्रतिषेधः कथम् । आप्तोपदेशः शब्द
इति न च शब्दलक्षणमैतिह्यादव्यावर्त्तते । सोऽय-
मभेदः सामान्यात् संगृह्यते इति । प्रत्यक्षेणाप्रत्य-
क्षस्य सम्बन्धस्य प्रतिपत्तिरनुमानं तथाचार्थापत्ति-
सम्भवाभावाः । वाक्यार्थसम्प्रत्ययेनानभिहितस्यार्थस्य
प्रत्यनीकभावाद्ग्रहणमर्थापत्तिरनुमानमेव । अवि-
नाभाववृत्त्या च सम्बन्धयोः समुदाय समुदायिनोः
समुदायेनेतरस्य ग्रहणं सम्भवस्तदप्यनुमानमेव ।
अस्मिन् सतीदं नोपपद्यत इति विरोधित्वेप्रसिद्धे
कार्यानुपपत्त्याकारणस्य प्रतिबन्धकमनुमीयत इति ।

१४०

चरकसंहिता ।

सोऽयं यथार्थमेव प्रमाणोद्देश इति सत्यमेतानि च प्रमाणानि न तु प्रमाणान्तराणीत्युक्तम् । अथार्थापत्तप्रादीनां प्रामाण्यपरीक्षानन्तरमभावस्य प्रामाण्यं परीक्षितं तत्रैव तद्यथा भाष्यम् । अभावस्य तर्हि प्रमाणभावाभ्यनुज्ञा नोपपद्यते ।

कथमिति ॥ नाभावप्रामाण्यं प्रमेयासिद्धेः ॥

अस्य भाष्यम् । अभावस्य भूयसि प्रमेये लोकसिद्धे वैजात्यादुच्यते नाभावप्रामाण्यं प्रमेयासिद्धेरिति ॥

भाष्यस्यास्यानुव्याख्यानम् । अभावस्य भावविरोधिनो भावस्य भूयसि प्रमेये सिद्धे सत्यपि भावानां भावत्ववैजात्यादवस्तुत्वादुच्यते नाभावप्रामाण्यं प्रमेयासिद्धेरिति ॥

अथ भाष्यम् । अथायमर्थबलत्वादर्थकदेश उदाह्रियते ॥ लक्षितेष्वलक्षणलक्षितत्वादलक्षितानां तत्प्रमेयसिद्धिः ॥

सूत्रस्यास्य भाष्यम् । तस्याभावस्य सिद्धाति प्रमेयम् । कथम् । लक्षितेषु वासःस्वनुपादेयेषूपपादेयानामलक्षितानामलक्षणलक्षितत्वान्नक्षणाभावेन लक्षितत्वादिति । उभयसन्निधावलक्षितानि वासांस्यानेति प्रयुक्तो येषु वासःसु लक्षणानि न भवन्ति

सूत्रस्थानम् ।

१४१

तानि लक्षणाभावेन प्रतिपद्यते । प्रतिपद्यचानयति
प्रतिपत्तिहेतुश्च प्रमाणमिति ॥

भाष्यस्यास्यानुव्याख्यानम् । तस्याभावस्य प्रमेयं
सिद्ध्यति । कथमिति प्रश्नः । ततोत्तरम् । लक्षि-
तैष्वित्यादि । वासःसु वस्त्रेषु खल्वग्राह्येषु ग्रहण-
योग्यलक्षणरहितेषु तल्लक्षणेन लक्षितेषु उपा-
देयानां ग्राह्याणां वस्त्राणां तल्लक्षणेनाग्राह्यवस्त्र-
लक्षणेनालक्षितानामलक्षणेनाग्राह्यवस्त्रलक्षणभिन्न-
लक्षणेन खल्वग्राह्यवस्त्रलक्षणाभावेनलक्षितत्वात् ।
तस्याभावस्याग्राह्यवस्त्रलक्षणाभावरूपस्य ग्राह्यवस्त्र-
लक्षणस्य ग्राह्याणां वस्त्राणां प्रमेयाणां सिद्धि-
रिति । ततोभयस्य ग्राह्याग्राह्यस्य वस्त्रस्य सन्नि-
धाने सति कश्चित्पुरुषं कश्चित्पुमान् प्रेरयति ।
अलक्षितानि वासांस्थानयेति । अलक्षितानि ग्रह-
णयोग्यत्वलक्षणाभाववन्ति वस्त्राण्यनयेति । इत्येवं
प्रयुक्तः प्रेरितः पुरुषो येषु वासःसु ग्राह्यलक्ष-
णानि न भवन्ति तानि लक्षणाभावेन ग्राह्य-
लक्षणेतरलक्षणेन प्रतिपद्यते नेमानि ग्रहणयो-
ग्यलक्षणानीति जानीते । ज्ञात्वा तान्यानयति
ग्राह्यलक्षणभिन्नलक्षणमभाव एव तद्ग्राह्यवस्त्रप्रति-
पत्तिहेतुः प्रमाणमेवेति । कस्यचिद्ग्राह्यं लोहि-

१४२

चरकसंहिता ।

तवस्त्वं यन्नलोहितं तदानयेति प्रेरितो लोहित-
रहितं नीलादिकमानयतीति भावः ॥

अत्र वादिवचनमुपन्यस्य संभाषत्ते ।

असत्यर्थे नाभाव इति चेन्नान्यलक्षणोपपत्तेः ॥

अस्यभाष्यम् । यत्र भूत्वा किञ्च भवति तत्र
तस्याभाव उपपद्यते । अलक्षितेषु वासःसु ल-
क्षणानि भूत्वा लक्षितेषु न भवन्ति तस्मात्तेषु लक्ष-
णाभावो ऽनुपपन्न इति । नान्यलक्षणोपपत्तेः ।
यथायमन्येषु वासःसु लक्षणानामुपपत्तिं पश्यति ।
नैवं लक्षितेषु । सोऽयं लक्षणाभावं पश्यन्भावे-
नार्थं प्रतिपद्यते इति ॥

भाष्यस्यास्यानुव्याख्यानम् । न सत् असदिति
अवस्तुभूतेऽर्थेऽभिधेयेऽभावशब्दो न वर्तते । कथं
तद्विदुषोति भाष्येण । यचेत्यादि । यत्र स्थले
किञ्चिद्वस्तु भूत्वा पुनः किञ्चिन्नभवति तत्र स्थले
तस्य वस्तुनो ऽसङ्गावोऽभाव उपपद्यते यथामेफले-
जायमाने रूपं श्यामो भूत्वा पक्वे न भवतीत्य-
भावः श्यामस्य । वासःसु पुनरलक्षितेषु अग्राह्य-
लक्षणानि भूत्वा किञ्चिन्नभवतीत्येवं न दृश्यते
लक्षितेषु वस्तुषु लक्षणानि न भवन्ति भवन्तिचा-
लक्षणानीति । तस्मादेकस्मिन् भूत्वाऽन्यस्मिन्नभवती-

सूत्रस्यानम् ।

१४३

त्यस्मात्तेषु लक्षितेषु ग्राह्येषु वस्त्रेषु लक्षणाभावो
 ऽनुपपन्न इति असति खल्ववस्तुनि अर्थेऽभिधेये
 ऽभावशब्दो न वर्तते इति चेत् । नान्यलक्षणीप-
 पत्तेः । यत्रैकस्मिन् भूत्वा तत्रैव पुनस्तत्किञ्चिन्न भव-
 तीति वस्तुनोऽसङ्गावमात्रमभावो न असति खल्वव-
 स्तुन्यर्थेऽभिधेयेऽभावशब्दो न वर्तते इति चेन्न ।
 कस्मात् । अन्यलक्षणीपपत्तेः । पर्युदासनजा भा-
 वादन्यो ऽभाव इति व्युत्पत्त्या समभिव्याहृतपदा-
 र्थादन्यलक्षणी वस्तुभूतश्चावस्तुभूतश्चेत्युभयस्योपपत्तेः ।
 यथा । अनन्विचेति सूत्रे पर्युदासनजा खल्वचोऽन्य-
 स्मिन् वस्तुभूते हलिचावस्तुभूतेऽवसाने च यरः स्थाने
 रेफवर्जं द्वेरूपे वा भवत इति । दृष्टव दध्यतेत्यादौ
 हलि । वाक् वागित्यादाववसाने । तथैवायं कश्चित्
 वस्त्वानेता पुमान् अलोहितं वस्त्वमानयेति नियुक्तो
 ऽन्येषु वासःसु लक्षणानामुपपत्तिं लोहितान्यलक्षणा-
 नामुपपत्तिमिदं वासो न लोहितमित्येवमुपपत्तिं
 पश्यति । नैवं लक्षितेषु । दृश्यमानेषु लोहितेषु
 वासःसु तथा खल्वलोहितलक्षणीपपत्तिं ग्रहण-
 योम्यतां न पश्यति । सोऽयं खलु स एषो ऽलोहित-
 वस्त्वानयने नियुक्तः पुमान् अलोहितलक्षणाभावं
 लोहितलक्षणं पश्यन्नभावेन खल्वलोहिताभावेन

१४४

चरकसंहिता ।

लोहितेनाद्यं रक्तवस्त्रं नेतुमयोग्यं प्रतिपद्यते
उपलभते इति तल्लक्षणाभावज्ञानेनैतल्लोहितं वस्त्रं
ग्रहणयोग्यत्वाभाववदित्यनुमीयत इति एतद्वस्त्रम-
ग्राहप्रत्वेन प्रमेयमभावस्येति । अवस्तुभूतस्वभावो
ऽपदार्थत्वादप्रमेयत्वात् न प्रमाणमिति तदुदाहरण-
मिहदर्शितमिति ॥

अत्र बाह्यप्रदर्शितदोषमाह ।

तत्सिद्धेरलक्षितेष्वहेतुः ॥

सूत्रस्यास्यभाष्यम् । तेषु वासःसु लक्षितेषु सिद्धि-
र्विद्यमानता येषां भवति न तेष्वभावो ऽस्यलक्षित-
लक्षणानाम् । यानि च लक्षितेषु विद्यन्ते लक्षणानि
तेषामलक्षितेष्वभाव इत्यहेतुः । यानि खलु भवन्ति
तेषामभावो व्याहत इति ॥

भाष्यस्यचास्यानुव्याख्यानमिदम् । नन्वसति सति
च वस्तुन्यभावशब्दो वर्त्तते ऽन्यलक्षणोपपत्तिरिति
हेतुरहेतुहेत्वाभासः । कस्मात् अलक्षितेषु तत्सिद्धेः ।
क्रयमलक्षितेषु तत्सिद्धिरित्यत आह ।

तेष्वित्यादि । तेषु लक्षितेषु वासःसु खल्वलो-
हितेषु सिद्धिरलौहितस्य विद्यमानता येषां लक्ष-
णानामलौहितस्यूलसूत्रनिर्मितत्वादिरूपाणां भवति
तेषु लक्षितेषु खल्वलौहितस्यूलसूत्रनिर्मितवासःसु

सूत्रस्यानम् ।

१४५

अलक्षितलक्षणानां लोहितसूक्ष्मसूत्रनिर्मितवस्त्र-
लक्षणानां नाभावोऽस्ति । तर्हि केषामभावः कुत्रा-
सीत्यत आह ।

यानिचेत्यादि । यानि च लक्षणानि लक्षितेषु
अलोहितसूक्ष्मसूत्रनिर्मितेषु वस्त्रेषु खल्वानेतव्येषु
प्रादेयेषु अलोहितसूक्ष्मसूत्रनिर्मितादीनि विद्यन्ते
तेषां लक्षणानामलक्षितेषु लोहितसूक्ष्मसूत्रनि-
र्मितेष्वभावोऽस्तीति तस्मादहेतुरन्यलक्षणोपपत्ते-
रिति हेतुः ।

कस्मात् खल्वलोहित्यादीनामभावो लोहितेषु
नाभाव उच्यते इत्यत आह ।

यानि खल्वित्यादि । यानि वस्तूनि खलु भवन्ति
तानि भावा यानि भूत्वा न भवन्ति तेषां सोऽभावः स
चात्र व्याहृत इत्यतोऽन्यलक्षणोपपत्ते रिति हेतु-
रहेतुः ।

अत्र सिद्धान्तमाह ॥

न लक्षणावस्थितापेक्षसिद्धेः ॥

सूत्रस्यास्यभाष्यम् । न ब्रूमो यानि लक्षणानि
भवन्ति तेषामभाव इति । किन्तु केषुचिल्लक्षणान्य-
वस्थितानि । अनवस्थितानि केषुचिदवेक्षभाष्यो येषु

१४६

शरकसंहिता ।

लक्षणाणां भावं न पश्यति तानि लक्षणाभावेन प्रति
पद्यत इति ॥

भाष्यस्यास्यानुव्याख्यानम् । न खलु वयमेव ब्रूमः ।
यानि लक्षणानि भवन्ति भूत्वा न भवन्तीति तेषा-
मभाव इत्येवं वयं न ब्रूमः । किन्तु ब्रवीषीति तदु-
च्यते ।

किन्त्वित्यादि । यः पुमान् केषुचिल्लक्षणान्यव-
स्थितानि केषुचिदनवस्थितानि पश्यन् तेषु वस्तुषु
लक्षणाणां भावं विद्यमानतां न पश्यति स तानि
वस्तूनि लक्षणाभावेन तेन प्रतिपद्यते ऽनुमीयते तानि
वस्तूनि तल्लक्षणाभावस्य प्रमेयाणि भवन्ति । इति
लक्षणावस्थितवस्त्वपेक्षया खल्वभावस्य सिद्धेरन्यलक्ष-
णोपपत्तेरिति हेतुर्नाहेतुरिति ॥

प्रागुत्पत्तेरभावोपपत्तेश्च ॥

श्रुतस्यास्यभाष्यम् । अभावद्वैतं खलु भवति ।
प्राक्चोत्पत्तेरविद्यमानता । उत्पन्नस्य चालनो-
द्धानादविद्यमानता । तत्रालक्षितेषु वासःसु प्रा-
गुत्पत्तेरविद्यमानतालक्षणो लक्षणानामभावो नेतर
इति ॥

भाष्यस्यास्यानुव्याख्यानम् । अन्यलक्षणोपपत्तेरिति
वचनेन वैलक्षण्यं वस्तूनामभावोदर्शितः । लक्षितेष्व-

सूत्रस्थानम् ।

१४७

लक्षणां लक्षितत्वादलक्षितानामित्याद्युक्तरूपेण । लक्षितेष्वलक्षितानां लक्षणाभाव एव वैलक्षण्यं तदेकैकोदाहरणेनान्योन्याऽभावात्यन्ताभावौ द्वौ प्रदर्शितौ । अलक्षितानां वाससां लक्षणतोवैलक्षण्यं पृथक्त्वं नाम शुणो लक्षितेषु वासःसु ॥ पृथगन्यदित्यनर्थान्तरमिति कणादसूत्रम् ॥ पृथक्त्वं स्यादसंयोगो वैलक्षण्यमनेकतेति चरकेणोक्तम् ॥

तथा च । लक्षितेषु वासःस्वलक्षितानां वाससां लक्षणानि न सन्तीत्यत्यन्ताभावः । सचापीह पृथक्त्वम् । वाससां ह्यलक्षितानां तल्लक्षणैः सम्बन्धः समवायः स खल्वपृथग्भावः सस्ययोगाख्यपृथक्त्वविपर्ययो मेलको भावः । तेषामलक्षितवासोलक्षणां लक्षितवासःसु तत्समवाय सम्बन्ध प्रतिषेध एव समवायविपर्ययस्त्वयोगाख्यः पृथक्त्वमेवेति । इत्येवं द्वावभावोपपाद्य प्रागभाव उपपाद्यते ।

प्रागुत्पत्तेरभावोपपत्तेरिति । नन्वेवमस्त्वन्योन्याभावात्यन्ताभावयोर्व्यस्तुभूतयोः प्रमेयसिद्धिः आभ्यामन्यौचाभावौ प्रागभावध्वंसौ प्रागुत्पत्तेर्भावानामुत्पन्नानामुत्तरकालवृद्धयेते तयोः प्रामेयं कथं सिद्धंतीत्यत आह ।

भाष्यम् । अभावद्वैतमित्यादि । द्वैतं द्वितया

१४८

चरकसंहिता ।

वर्त्तते यत्तद्वैतम् । तद्यथा । प्राक्चेत्यादि ।
 प्रागुत्पत्तेर्भावस्य याचाविद्यमानता । अवर्त्तनं स
 प्रागभावः । उत्पन्नस्य भावस्यात्मनः स्वस्य सङ्गाव-
 हेतोर्हानात्तत्रागादविद्यमानता अवर्त्तनं स ध्वंस
 इति द्वैतमभावस्य । तदुदाहरति । अलोहितानि
 वासांस्यानयेति प्रेरणे तत्रालक्षितेषु वासः सुलो-
 हितेषु प्रागुत्पत्तेर्जन्मनः पूर्वकाले यदवर्त्तनं
 कार्यरूपेण समवायिकारणानां वर्त्तनाभावः स
 खलु समवायिकारणानां स्वस्वरूपेण वर्त्तनं पृथक्
 पृथक् तत्तस्य कार्यस्य प्रागभावः । स खलु यद्य-
 क्षणानि वासांसि भविष्यन्ति तेषां समवायिका-
 रणसमवायविपर्ययः खल्वयोगाख्यं पृथक्त्वं प्रागुत्-
 पत्तेः काले वर्त्तत इति पृथग्भावो गुण एवाविद्यमा-
 नता लक्षणानामभावः प्रागभावो नेतर इति । तेन
 समवायिकारणानां पृथग्भावेनानुमीयते अस्त्येषां
 कार्यं किमपीति तस्य तत्कार्यं प्रमेयमिति । उत्-
 पन्नस्य चात्मनोहानादविद्यमानता खलु ध्वंस एतेन
 व्याख्यातः । तद्यथा । लक्षितेषु तन्नुसंयोगात्
 यावत्कालं समवायो वर्त्तते तावत्कालं स्वखल-
 क्षणवत्तया तानि वासांसि अनुवर्त्तन्ते यदा तेषां
 तन्नुसंयोगो विभागान्निवर्त्तते निवर्त्तते च समवायः

सूत्रस्थानम् ।

१४८

तदातल्लक्षणस्यात्मनो हानात्तानि वासांसि नश्य-
न्तीत्यविद्यमानतैव भवति तत्समवायनिवृत्तिरयोग
एव पृथक्त्वं नाम गुणो नेतर इति । एतेनानु-
मीयते त्वासीदेषां संयोगात् समवाय इति स तस्य
प्रमेय इति ॥

अथ खलु कः पुनः कस्य भावस्याभावो नाम भाव
इत्याकाङ्क्षायां तत्रैव गौतमोक्तमेकान्तं दर्शयति ॥

सर्वमभावो भावेष्वितरेतराभावसिद्धेः ॥

सूत्रस्यास्यभाष्यम् । यावद्भावजातं तत्सर्व-
मभावः । कस्मात् । भावेष्वितरेतराभावसिद्धेः ।
असन् गौरश्चात्मनाऽनश्वो गौः असन्नश्वो गवात्मना
अगौरश्च इत्यसत्प्रत्ययस्य प्रतिषेधस्य च । भावश-
ब्देन सामानाधिकरण्यात् सर्वमभाव इति प्रतिज्ञा-
वाक्ये पदयोः प्रतिज्ञाहेत्वोश्च व्याघातादयुक्तम् ।
अनेकस्याशेषता सर्वशब्दस्यार्था भावप्रतिषेधश्चाभाव-
शब्दस्यार्थः । पूर्वं सोपाख्यमुत्तरं निरुपाख्यम् ।
तत्र समुपाख्यायमानं कथं निरुपाख्यमभावः स्या-
दिति । नजात्वभावो निरुपाख्योऽनेकतयाऽशेष-
तया शक्यः प्रतिज्ञातुमिति । सर्वमेतदभाव इति
चेद्यदिदं सर्वमिति मन्यसे तदभाव इति । एवञ्चे-
दनिवृत्तो व्याघातः । अनेकमशेषञ्चेति नाभावप्रत्य-

१५०

चरकसंहिता ।

येन शक्यं भवितुम् । अस्तिचायं प्रत्ययः सर्वमिति
तस्मान्नाभाव इति प्रतिज्ञाहेत्वोच्च व्याघातः । सर्व-
मभाव इति भावप्रतिषेधः प्रतिज्ञा भावेष्वित-
रेतराभावसिद्धेरिति हेतुः । भावेष्वितरेतराभावम-
नुज्ञायाश्चित्यचेतरेतराभावसिद्ध्या सर्वमभाव इत्यु-
च्यते । यदि सर्वमभावो भावेष्वितरेतराभाव सिद्धे-
रिति नोपपद्यते इति ॥

अस्य भावस्यानुव्याख्यानम् । सर्वमभाव
इत्येकान्तः । यावद्भावजातं निखिलभावसमूहः ।
तत्सर्वमभाव इति । भवतीति भावः कर्त्तरि णः ।
न तु भावेघञ् । त्रिकालार्थत्वात् । यद्भूतं यद्भवद्-
यद्भवं तत्सर्वं भावोऽभावश्च । कस्मात् । भावेष्वित-
रेतराभावसिद्धेः । भावेषु मध्ये यः कश्चिद्भावः कस्य-
चिदपरस्य भावस्य भिन्नस्य च भिन्नः सोऽपरोभाव
इत्यन्योन्यमभावसिद्धेः सर्वो भावोऽभावश्च । तद्यथा ।
असन्नित्यादि । न सन् असन् गौः । सन्निहिश्वः ।
अश्वात्मना अश्वरूपो न गौरित्यनश्वो गौरित्यर्थो-
ऽसन् गौरित्यस्य । एवं सन् गौर्नसन्नसन्नश्वो गवा-
त्मना गोरूपो नाश्व इत्यगौरश्च इत्यर्थः । इत्येवमसत्-
प्रत्ययस्य सङ्गिन्नप्रत्ययस्य प्रतिषेधस्य खल्वसत्प्रदा-
र्थस्य गवाश्वप्रदार्थेन भावेन सह सामानाधिकरण्या-

सूत्रस्थानम् ।

१५१

दभेदादसदभिन्नो गौ रसदभिन्नोऽथ इत्यभेदप्रतीत्या
 असन् गौ रसन्नश्च इति । अथात्र विप्रतिपत्तिमिमां
 दर्शयति । सर्वमभाव इति प्रतिज्ञावाक्ये इत्यादि ।
 सर्वमभाव इति प्रतिज्ञापदं भावेष्वितरेतरापेक्षसि-
 द्धेरिति हेतुपदमित्यनयोः प्रतिज्ञाहेत्वोः पदयोस्तु
 व्याघातादयुक्तं सर्वमभाव इति वाक्यम् । व्याघातानु
 दर्शयति । अनेकस्येत्यादि । सर्वमभाव इत्यत्र सर्व-
 शब्दस्यार्थोऽनेकस्याशेषता । अभावशब्दस्यार्थस्तु भा-
 वप्रतिषेधः । तत्र पूर्वं सर्वमिति यदुक्तं तत्सोपा-
 ख्यमुपाख्यानसहितम् । उत्तरमभाव इति यदुक्तं
 तन्निरुपाख्यमुपाख्यानरहितम् । कृत्स्नं वस्तुभाव
 उच्यते तदेव कृत्स्नं वस्तु कथमभाव उच्यते । सम्यगु-
 पाख्यायमानं वस्तुरूपेणाख्यायमानं सर्वं कथं निरु-
 पाख्यमुपाख्यानरहितमभावः स्यादिति व्याघातः ।
 एवं न जातु कदाचिदपि निरुपाख्योऽभावोऽनेक-
 तयाऽशेषतया च शक्यः प्रतिज्ञातुमिति कुतचिदेक-
 स्याभावोऽथ कुतचिदुभयस्य कुतचित्त्वयागामित्येव-
 मादिरूपादशक्योऽभावो निरवशेषतया प्रतिज्ञातु-
 मिति च व्याघातः । भावो हि सर्वमेव तस्य सर्वस्य
 प्रतिषेधे सर्वातिरिक्तं किमस्ति किञ्चिदपि नास्तीति
 सर्वातिरिक्तं नास्ति यत्तदवस्तु तस्मादनेकतया ऽनव-

१५२

चरकसंहिता ।

शेषतया नाभावः शक्यो भवता प्रतिज्ञातुमिति ।
 तत्राहोत्तरम् । सर्वमेव तदभाव इति । यदिदं सर्व-
 मिति मन्यते तत्सर्वमभाव इति चेदुच्यते । तदेवमेव
 प्रकारेणाऽपि व्याघातो ऽनिवृत्त एव । तं च व्याघातं
 दर्शयति । अनेकमित्यादि । सर्वमित्यनेकमशेष-
 चेति यदनेकं निःशेषं च तन्नाभावप्रत्ययेन भवितुं
 शक्यम् । कथमित्यत आह ।

अस्तिचायमित्यादि । सर्वमित्ययं प्रत्ययश्चास्ति
 तस्मात् प्रत्ययादभावः सर्वमिति न प्रत्ययः स्यात् ।
 एकद्वितयादीनामभावस्यानवशेषत्वाभावात् । इति
 प्रतिज्ञाहेत्वोश्च व्याघातः । अत्र पुनराहोत्तरम् ।
 सर्वमभाव इत्यादि । सर्वमभाव इति सर्वं न भाव
 इति भावप्रतिषेधः प्रतिज्ञा । तत्र भावेष्वितरेतरा-
 भावसिद्धेरिति हेतुः । अत्र हेतुवचने । भावेष्वि-
 तरेतेराभावं परस्परभावमनुज्ञाय तमेव परस्पर-
 भावमाश्रित्य च परस्परभावसिद्ध्या । एको हि
 भावो ऽपरस्तस्याभावस्तस्याभावश्च स इत्येवं परस्पर-
 सिद्ध्या सर्वमभाव इत्युच्यते यदि सर्वमभाव इत्युच्यते
 तदा भावेष्वितरेतराभावसिद्धेरिति हेतुर्नोपपद्यते ।
 सर्वमभावः कस्येत्यनुपपत्तिरिति । तत्रोत्तरमाह ।

स्वस्थानम् ।

१५३

अथेत्यादि । भावानां स्वभावसिद्धेर्भावेऽपि तरे-
तराभावसिद्धिरित्युपपत्तिः स्यादिति ॥

अत्राप्यनुयोगसूत्रम् ॥ न स्वभावसिद्धेर्भावा-
नाम् ॥

अस्य भाष्यम् । न सर्वमभावः । कस्मात् । स्वेन
भावेन सङ्गावात् । भावानां स्वेन धर्मेण भावा
भवन्तीति प्रतिज्ञायते । कश्चस्वोधर्मो भावानाम् ।
द्रव्यगुणकर्मणां सदादि सामान्यम् । द्रव्यादीनां
क्रियागुणवदित्येवमादिर्विशेषः । स्पृशंपर्यन्ताः
पृथिव्यादेरिति च प्रत्येकं चानन्तो भेदः । सामान्य-
विशेष समवायानाञ्च विशिष्टाधर्म्या गृह्यन्ते । सोऽय-
मभावस्य निरुपाख्यत्वात् सम्प्रत्यायकोऽर्थभेदो न
स्यात् । अस्तिद्वयं तस्मान्न सर्वमभाव इति ।

अथ वा । न स्वभावसिद्धेर्भावानामिति । स्वरू-
पसिद्धेरिति । गौरिति प्रयुज्यमाने शब्दे जाति-
विशिष्टं द्रव्यं गृह्यते । नाभावमात्रम् । यदि च
सर्वमभावः । गौरित्यभावः प्रतीयते । गोशब्देन
चाभावउच्यते । यदि च गोशब्दप्रयोगे द्रव्यविशेषः
प्रतीयते नाभावस्तस्मादयुक्तमिति ।

अथ वा । न स्वभावसिद्धेरिति । असन् गौर-
श्चात्मनेति गवात्मना कस्मान्नोच्यते । अवचनात् ।

१५४

चरकसंहिता ।

गवात्मना गौरसीति स्वभावसिद्धिः । अनश्वोऽश्व इति वा । अगौ गौरिति वा कस्मान्नोच्यते । अवचनात् । स्वेन रूपेण विद्यमानता द्रव्यस्येति विज्ञायते अव्यतिरेकप्रतिषेधे च । भावानामसंयोगादिसम्बन्धो व्यतिरेकः । अत्राव्यतिरेकोभेदाख्यसम्बन्धः । प्रत्ययसामानाधिकरण्यं यथा न सन्ति कुण्डे वदराणीति । असन् गौरश्चात्मनाऽनश्वो गौरिति च गवाश्वयोरव्यतिरेकः प्रतिषिध्यते । गवाश्वयोरेकत्वं नास्तीति । तस्मिन् प्रतिषिध्यमाने भावेन गवा सामानाधिकरण्यमसत्प्रत्ययस्य । असन् गौरश्चात्मनेति । यथा न सन्ति कुण्डे वदराणीति । कुण्डे वदरसंयोगे प्रतिषिध्यमाने सद्भिरसत्प्रत्ययस्य सामानाधिकरण्यमिति ॥

भाष्यस्यास्येदमनुव्याख्यानम् । न सर्वमभाव इति स्वस्वरणार्थवचनं तेन सर्वमभावो भावेष्वितरेतराभावसिद्धेरिति न । तत्र कस्मादिति हेतुप्रश्नः । स्वेन भावेन सद्भावाद्भावानामिति वार्तिकेन स्वभावसिद्धेरित्यस्यार्थः प्रदर्शितः ।

तद्वार्त्तिकं भाष्येण व्याख्यायते । स्वेनेत्यादि । स्वेन भावेन भावानां सद्भावः स्वेन धर्मेण भावा भवन्तीति सद्भाव इति प्रतिज्ञा । भावा हि स्वस्व-

सूत्रस्थानम् ।

१५५

धर्मवत्तया जायन्ते भवन्तीति भावा एवोच्यन्ते न तु
न भवन्तीत्यभावा उच्यन्ते । स च धर्म इतरेतरा-
भारूपप्रत्ययत्वज्ञत् तद्धर्मवत्तया भावा भवन्तीति
भावा एव नत्वभावा इति प्रतिज्ञायते । तत्र प्रश्नः ।

कश्चेत्यादि । येन खेन धर्मेण भावा भवन्तीति
स स्वोधर्मः क इति पृष्ट आह ।

द्रव्येत्यादि । वैशेषिके कणादेन यदुक्तं तदनुमतत्वं
स्युत्वेदमुक्तम् । तत्र तूक्तमिदम् । धर्मविशेषसूत्रात्
द्रव्यगुणकर्म सामान्यविशेषसमवायानां साधर्म्य-
वैधर्म्यप्राभ्यां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसम् । पृथिव्यग्नेजो
वाय्वाकाशं कालोद्दिगात्मामन इति द्रव्याणि । रूप-
रसगन्धस्पर्शाः सङ्ख्यापरिमाणं पृथक्त्वं संयोग-
विभागौ परत्वापरत्वे बुद्धय इच्छादीप्तौ सुखदुःखे
प्रयत्नश्च गुणाः । उत्क्षेपणमवक्षेपणमप्रसारणमा-
कुञ्चनं गमनञ्चेति कर्माणि । सन्नित्यमद्रव्यवत् कार्यं
कारणं सामान्यविशेषवदिति द्रव्यगुणमर्म्माणामवि-
शेष इति द्रव्यगुणकर्मणां सदादि सामान्यमेको-
धर्मः । ततो विशेषश्च पृथक्त्वज्ञत् स्वोधर्मो द्रव्या-
दीनां क्रियागुणवदित्यादिः । क्रियागुणवत् सप्त-
वायिकारणमिति द्रव्यलक्षणम् । द्रव्याश्रय्यगुणवान्
संयोगविभागेष्वकारणमन्यापेक्षो गुण इति सप्त

१५६

अरकसंहिता ।

वायिकारणमित्यनुवर्त्तते । तथा । संयोगविभागेष्व-
 नपेक्षकारणं कर्मेति विशेषः । ततोऽपि पृथिव्या-
 देविंशेषो धर्मः स्पर्शपर्यन्ता गुणाः । प्राणौतमे-
 नोक्ताः । गन्धरसरूपस्पर्शशब्दाः पृथिव्यादिगुणा-
 स्तदर्थः । गन्धरसरूपस्पर्शशब्दानां स्पर्शपर्यन्ताः
 पृथिव्यप्तेजोवायूनामुत्तरोत्तरमेकैकमपोष्णप्रचान्त्यो
 ऽन्वस्य । इति च पृथक्त्वकृत् स्तो धर्मः पृथिव्या
 गन्धोगुणौनैसर्गिकः । अपां रस स्तेजसो रूपं वायोः
 स्पर्श इति गन्धादीनां पञ्चात्तां स्पर्शपर्यन्ताः पृथि-
 व्यप्तेजोवायूनाम् । तेषामेव गन्धरसरूपस्पर्शशब्दा-
 नामुत्तरोत्तरमेकैकमपोष्णप्र च । पृथिव्यप्तेजोवायूनां
 सांसर्गिकागुणाः । तेन पृथिव्यागन्धौनैसर्गिको रस-
 रूपस्पर्शशब्दाः सांसर्गिका इति पञ्चगुणा पृथिवी
 गुहत्वादीनामनभिव्यक्तत्वादिह्नोपदेशः क्रियते ।
 एवमपां रसो नैसर्गिकस्तमपोष्णप्र च । रूपस्पर्श-
 शब्दाश्च सांसर्गिका इति चतुर्गुणा अपः । द्रवत्वा-
 दीनामनभिव्यक्तत्वादिह्नोपदेशः । तेजसो रूपं
 नैसर्गिकं तदपोष्णप्रच स्पर्शशब्दौ च सांसर्गिकाविति
 त्रिगुणं तेजः उष्णत्वादीनामनभिव्यक्तत्वादिह्नो-
 पदेशः । वायोः स्पर्शो नैसर्गिकः स्तमपोष्णप्र च
 शब्दश्च सांसर्गिक इति द्विगुणोवायुरौच्यादीनाम-

सूत्रस्यानम् ।

१५७

नभिव्यक्तत्वादिहनोपदेशः । अन्यः शब्दोऽन्यस्या-
 काशस्य नैसर्गिक एव नास्ति तु सांसर्गिकः । सञ्ज्ञा-
 त्वादीनामनभिव्यक्तत्वादिहनोपदेशः पाञ्चभौतिके
 तूपदेशः करिष्यते । कस्मादेवमेकैकगुणह्नास इत्यत
 उक्तं तत्रैव । अनुप्रविष्टं ह्यपरम्परेणेति । परेण परे-
 णाकाशादिना हि यतोऽपरम्पूर्वं पूर्वमनुप्रविष्टं तस्मा-
 दाकाशगुणो वायौ द्वात्मकश्च वायुः । तस्य द्वा-
 त्मकस्य वायोस्तेजस्यनुप्रवेशात्तद्वात्मकं त्रिगुणं तेजः
 तस्याप्स्वनुप्रवेशादापश्चतुरात्मिकाश्चतुर्गुणास्तासां
 पृथिव्यनुप्रवेशात् पृथिवी पञ्चात्मिका पञ्चगुणा चेति
 प्रत्येकञ्च पृथिव्यादीनां कार्यभूतानां द्रव्यगुणकर्म-
 णामनन्तो भेदः पृथक्त्वम् । पृथक्त्वगुणयुक्ताधर्मी-
 वत्त्वेनोत्पत्त्या प्रसिद्धेः । एवं सामान्यविशेष सम-
 वायानां विशिष्टा धर्मी गृह्यन्ते । द्रव्यगुणकर्मसम-
 वायान्यतमात्मकस्य सामान्यस्य विशिष्टधर्मी रुर्ध्व-
 भावानां दृष्टिहेतुत्वैकत्वकरत्वे । तथैव विशेषस्य
 सर्वभावह्नासहेतुत्व पृथक्त्वकरत्वे । सभवायस्य
 तु द्रव्यगुणकर्मणां मेलकत्वं विशिष्टो धर्मी इति ॥
 इत्येवं स्वेन स्वेन धर्मेण जातानां द्रव्यादीनां भावानां
 सोपाख्यत्वादुपाख्यानसङ्गावात् सम्प्रत्यायकोऽर्थभेद-
 स्तत्तद्वस्तुरूपेण बोधको भवितुमर्हति । अभावस्य

१५८

चरकसंहिता ।

निरुपांख्यत्वादुपाख्यानाभावात् सभ्रत्यायकोऽर्थभेदो
न स्यात् । यदि सर्वोभाव एवाभावः स्यात् तदा
सोपांख्यत्वादयं सम्रत्यायकोऽर्थभेदस्त्वस्ति । तस्मान्न
सर्वमभाव इति । अतोत्तरमिदम् । एवम्भेदको
धर्म्मश्चेत्तदा विभिन्नधर्म्मवत्त्वेन जाताः सर्वे भावाः
परस्परं भिन्ना इतिभेदवत्त्वात् सर्वं वस्तुचाभाव
उच्यते । उक्तरूपेण परस्पराभावस्य भेदस्य सिद्धे-
रिति अश्वाभावो गौः गवाभावोऽश्व इति । इत्येवं
वचनं निरसितुमाह ।

अथ वेत्यादि । सूत्रस्यास्यान्यप्रकारोवाऽर्थः ।
स्वभावसिद्धेरिति स्वरूपसिद्धेरित्यर्थः । स्वरूपञ्च
स्वभावञ्च निसर्गश्चेत्येकोऽर्थः । कथं स्वेन रूपेण
सिद्धिरिति तद्दर्शयति । गौरित्यादि । गौरिति
प्रयोगात् गोत्वजातिविशिष्टसास्त्रादिमद्द्रव्यं गो-
स्वरूपं गृह्यते । नत्वभावमात्रमश्वाभावमात्रम् ।
यदि च सर्वमभावस्तदा गौरिति प्रयोगादश्वाभावो
गौरिति प्रतीयते गोशब्देन चाश्वाद्यभाव उच्यते ।
यदि च गोशब्दप्रयोगे सास्त्रादिमद्द्रव्यविशेषो न
प्रतीयते तदाऽश्वाद्यभाव एव प्रतीयते । यदि च
गोशब्दप्रयोगे सास्त्रादिमद्द्रव्यविशेषः प्रतीयते
तदानाभावोऽश्वाद्यभावो न प्रतीयते । तस्मात्

स्वत्वस्थानम् ।

१५१

सर्वमभाव इत्युक्तमिति । अतः प्येतदुत्तरम् । भावे-
ष्वितरेतराभावसिद्धेरित्युक्तम् तेन गोशब्देनाभाव-
भावं न प्रतीयते । भावान्तरेण सह परस्परं
भेदवद्द्रव्यस्वरूपेण जातत्वादृशादिस्वरूपादभाव
एव गौर्द्रव्यं प्रतीयते ऽनश्वो गौरिति । तस्मात्
सर्वमभाव इति युक्तमित्यतः पुनराह ।

अथवेत्यादि । न स्वभावसिद्धेरित्यस्यापरोऽय-
मर्थः । तदर्थं दर्शयति । अमन् गौरश्वात्मनेति
गवात्मना कस्मान्नोच्यते अवचनादिति वार्त्तिकं भाष्येण
व्याचष्टे गवात्मना गौरस्तीत्यादि । यथोच्यते सन्न-
श्वोनाम भावः । सतोऽभावोऽनश्वोऽमन् गौरिति तथा
गवात्मना गौरसन्निति कस्मान्नोच्यते । परस्परं
भेदवद्द्रव्यसाक्षादिमत्त्वेन प्रतीतेर्गवात्मना गौरस्त्ये-
वेति स्वभावसिद्धिः । अश्वात्मनाश्वोऽस्तीति । स चेद-
भावो भवति तदा ऽगौर्गौरनश्वोऽश्व इति वा कस्मा-
न्नोच्यते । अपि तु नैवोच्यते । कस्मात् । अवच-
नात् । गोशब्देनागौरश्वशब्देनानश्वस्यावचनात् ।
कुतोऽप्यवचनं तदाह । स्वेनेत्यादि । यतः सत्पदेन
स्वेन रूपेण द्रव्यस्य विद्यमानतेति विज्ञायते नत्व
सत्पदेन । यदि नत्राऽत्राव्यतिरेकप्रतिषेध उच्यते
तत्रापि भावानामव्यतिरेक इत्यत्र व्यतिरेको भावा-

१६०

चरकसंहिता ।

नामसंयोगादिसम्बन्धो येन सम्बन्धेन विना घटकानां समुदाये वृत्तिः स्यात् स सम्बन्धोऽसंयोगादिः पृथक्त्वविभागादिः संयोगादिसम्बन्धेन तु घटकानां समुदाये वृत्तिः स्यात् ततः समवायादेकीभावेऽप्राप्यतिरेको भवत्यभेदाख्यः सम्बन्धः । तस्याप्यतिरेकस्य सम्बन्धस्य प्रतिषेधे एकीकृत् संयोगसमवायादिसम्बन्धप्रतिषेधे प्रत्ययसामानाधिकरण्यम् यथा न सन्ति कुण्डेवदराणीति वार्त्तिकं व्याचष्टे असन्नित्यादि । प्रत्ययार्थस्य सामानाधिकरण्यम् ।

तदुदाहरति । यथेत्यादि । न सन्ति केण्डेवदराणीति । सन्तीति कर्त्तर्ये भिप्रत्ययः । तदर्थ-कर्त्तृसामानाधिकरण्यं वदराणीति बहुवचनान्तवदरपदार्थे तस्य प्रतिषेधो न सन्तीति । एवं असन् गौरश्चात्मनाऽनश्वो गौरित्यर्थे गवाश्वयोरप्यतिरेकस्तादात्म्यं प्रतिषिध्यते ऽनश्वो गौरिति । गवाश्वयोरेकत्वमभेदो नास्तीति । भेदस्तु पृथक्त्वमस्तीति नञा पृथग्भावो गुणः प्रत्याख्यते । अयमेकत्वाख्यस्तु भावः प्रतिषिध्यमानः सतित्वस्मिन्नेकत्वे प्रतिषिध्यमाने सन्नश्वः । स एवाश्वात्मनैवास्तीति नाश्वोऽनश्व इत्यस्या सत्प्रत्ययस्य भावेन गवा सह सामानाधिकरण्यमसन् गौरनश्वो गौरश्चात्मनेत्यसत्प्रत्ययश्च । अभावप्रतीतिश्चेत्यर्थः । अयमन्योन्याभावः । दृष्टान्तं

सूत्रस्थानम् ।

१६१

व्याचष्टे । यथा न सन्तीत्यादि । कुण्डे वदरसं-
योगे कुण्डानुयोगिकवदरप्रतियोगिको यः संयोगः
प्रसज्यते तस्मिन् प्रतिषिध्यमाने कुण्डेवदराणि न
सन्तीत्युच्यते । तेन संयोगेमाव्यतिरेकेण सम्बन्धेन
कुण्डे वदराणि सन्तीति तस्मिन् कुण्डे वदर संयो-
गस्य प्रतिषेधे सद्भिर्वदरैः सहासत्प्रत्ययस्याभाव-
तया प्रतीतिविषयस्य कुण्डवदरविभागस्य सामाना-
धिकरण्यं कुण्डानुयोगिकविभागवन्ति वदराणि स-
न्तीति । विभागाख्यो गुणोऽत्राभावः ।

इत्येवमव्यतिरेकप्रतिषेधपक्षेऽभेदसंयोगादिसम्ब-
न्धप्रतिषेधस्वभावो भेदविभागादिर्भाव एवेति भावे-
ष्वितरेतराभावसिद्धिरिति स्वपक्षेऽन्तर्भावादप्रति-
सिध्यानुमत्य स्वभावमात्रसिद्धिर्भावानां प्रतिषिध्यते ॥

न स्वभावसिद्धेरापेक्षिकत्वात् ॥ सर्व्वमभावो न
स्वभावसिद्धेर्भावानामिति स्वभावमात्रसिद्धिर्भावानां
नापेक्षिकत्वात् । भाष्यस्यास्य । अपेक्षाकृतमापेक्षिकं
ह्रस्वापेक्षाकृतं दीर्घं दीर्घापेक्षाकृतं ह्रस्वं न स्वेनात्म-
नाऽवस्थितं किञ्चित् । अपेक्षासामर्थ्यात् । तस्मान्न
स्वभावसिद्धिर्भावानामिति । व्याहृतत्वादेतदयुक्तम् ।
यदि ह्रस्वापेक्षाकृतं दीर्घम् । किमिदानीमपेक्ष्य
ह्रस्वमिति गृह्यते ।

१६२

चरकसंहिता ।

अथ दीर्घापेक्षाकृतं ह्रस्वं दीर्घमन्वापेक्षिकमेव-
मितरेतराश्रययोरेकाभावेऽन्यतराभावादुभयाभाव
इति अपेक्षाव्यवस्थाऽनुपपन्ना । स्वभावसिद्धावसत्यां
समयोः परिमण्डलयोर्वा द्रव्ययोरापेक्षिकदीर्घत्व-
ह्रस्वत्वे कस्यान्न भवतः । अपेक्षाया मनपेक्षायाञ्च
द्रव्ययोरभेदः । यावतीद्रव्ये अपेक्षमाणे तावती-
द्रव्ये एवानपेक्षमाणे नान्यतरत भेदः । आपेक्षिकत्वे
तु सति अन्यतरत विशेषोपजनः स्यादिति । किम-
पेक्षा सामर्थ्यमिति चेत् । द्वयोर्ग्रहणेऽतिशयग्रह-
णोपपत्तिः । द्वे द्रव्ये पश्यन्नेकत्र विद्यमानमतिशयं
गृह्णाति तद्दीर्घमिति व्यवस्यति । यच्च हीनं गृह्णाति
तद्ह्रस्वमिति व्यवस्यतीति । एवञ्चापेक्षासामर्थ्य-
मिति ।

माध्यस्याख्यानुव्याख्यानम् । अपेक्षाकृतमापे-
क्षिकमिति येन स्वेन रूपेण भावो भवति तत्स्वरूपं
तद्भावोत्पत्तौ खल्वव्यापन्नोपादानकारणान्यपेक्षते ।
यथा भूतोपादानैरारभ्यते कार्यं तदनुगुणमेव स्वरू-
पमापद्यमानं निष्पद्यते । एकदेशव्यापन्नैरारभ्यमा-
णमेकदेशवैकृतं कार्यं अव्यापन्नैरविकृतं तस्यात् यथा
जाल्यन्धकाणवधिरादिः । सर्वसम्पूर्णाङ्गश्च दृश्यते । एत-
देवापेक्षिकस्वभावं कश्चिदुदाहरति । ह्रस्वापेक्षा-

स्वतस्थानम् ।

१६३

ज्ञतमित्यादि । सर्वस्वैतद्भाष्यं तिस्रैषणीये स्वभाव-
कारणवादव्याख्याने व्याख्यास्यते । इति । वैशेषिके
कणादेनाप्येवमेवोक्तम् ।

क्रियागुणव्यपदेशाभावात् प्रागसत् ॥१॥ सद-
सत् ॥२॥ असतः क्रियागुणव्यपदेशाभावादर्थान्तर-
भावात् ॥३॥ सच्चासत् ॥४॥ यच्चान्यदसदतस्तदसत्
॥५॥ असदितिभूतप्रत्यक्षाभावाद्भूतसृतेर्विरोधिप्रत्यक्ष-
त्वात् ॥६॥ तथा भाविभावप्रत्यक्षत्वाच्च ॥७॥ एतेना
घटो गौ रधर्मश्च परश्चातः ॥८॥ कथमन्यथास्तम्भश्च
॥९॥ अभूतं नास्तीत्यनर्थान्तरम् ॥१०॥ नास्तिघटो
गेह इति सतो घटस्य गेहे संसर्गस्य प्रतिषेधः ॥११॥
इति । भाष्याणि चैषां क्रमेण । क्रियागुणव्य-
पदेशाभावात् प्रागसत् । यद्वस्तु यद्रूपेण भविष्यति
तद्वस्तु स्वस्वरूपेण सदपि भाविस्वरूपस्य क्रियागुण-
व्यपदेशाभावात् प्राग्भाविनोऽसदुच्यते । यथा ।
असद्वा इदमग्र आसीत् ततोवैसदजायत । तदात्मानं
स्वयमकुरुत तस्मात् तत् सुकृतमुच्यते । इति तैत्ति-
रीयोक्तमन्त्रे । इदं रुद्रमग्रे प्राक्सर्गादसदेवा-
सीत् ततोऽसतः सर्गकाले सदजायतेति । क्रिया-
गुणव्यपदिष्टं तेजोऽवन्नलक्षणा गायत्री अजायतेति ।
नचानुपादानकं वस्तुत्पद्यते ।

१६४

चरकसंहिता ।

तस्मात् ॥१॥ सदसत् ॥२॥ प्राक्सर्गाद्यदासीत्
 तत् सदेवासत् ॥२॥ कस्मात् ॥०॥ असतः क्रिया-
 गुणव्यपदेशाभावादर्थान्तरभावात् ॥३॥ सतः क्रिया-
 गुणव्यपदेशो यस्तत्क्रियागुणव्यपदेशाभावः प्राक्
 तदुत्पत्तेरित्यर्थान्तरत्वम् । यथा ॥ मृदादि
 स्वरूपेण यद्वस्तु तत् घटादिरूपेणोत्पत्तेः पूर्वं
 घटादिक्रियागुणव्यपदेशाभावादसत् घटादिरूपेण
 सङ्गिन्नमित्यतः ॥३॥ सञ्जासत् ॥४॥ मृदादिरूपेण
 सदपि घटादिरूपेण प्रागसत् । तच्च घटादिकं
 सदप्यसन्मृदादिसतोऽभावः ॥४॥ कथम् ॥०॥ यच्चान्यद-
 सदतस्तदसत् ॥५॥ सतो घटादेरन्यन्मृदादिकमसत् ।
 अतोऽसत एव सतो मृदादिकादन्यदूघटादिकमसद-
 भाव इत्यर्थः । उपादानाभाव उपादत्त उपादत्ता-
 भाव उपादानम् । मृदाद्यभावो घटादिकं घटा-
 द्यभावो मृदादिकम् । अनश्वो गौरश्वाभावो गौर-
 गौरश्वो गवाभावोऽश्व इति स्वेन रूपेण स्वभावेन
 भावेष्वितरेतराभावसिद्धेः सर्वमेव वस्तु खलु भावो
 ऽभाव इति ॥५॥ कथमसदिति प्रतीयत इत्यत आह ॥

असदिति भूतप्रत्यक्षाभावाद्भूतस्मृतेर्बिरोधिप्रत्य-
 क्षत्वात् ॥६॥

अनश्वे गवि त्वश्वाभावेऽसदिति अश्वाभाव इति

सूत्रस्थानम् ।

१६५

प्रतीतिभूतप्रत्यक्षाभावात् । इदमग्रेऽसददेवासीदिति
अतीतस्यासतः प्रत्यक्षाभावात् । भूतस्य भूतेर्विरोधि-
वर्त्तमानस्य प्रत्यक्षत्वात् । अथप्रत्यक्षाभावेऽप्यथस्य
अथाभावो गौरिति प्रत्यक्षत्वात् विरोधिचोक्तं भूत-
मभूतस्य अभूतं भूतस्य भूतं भूतस्येति ॥६॥ कथं
भविष्यतः प्रागभावप्रत्यक्षमित्यत आह ॥

तथा भाविभावप्रत्यक्षत्वाच्च ॥७॥ तथा भावि-
भावस्य प्रत्यक्षाभावात् । भाविभावस्य भूतेर्विरोधिनः
प्रत्यक्षत्वाच्चासदिति प्रतीतिः । भविष्यतो घटस्य
प्रत्यक्षाभावात् । तदुपादानसामग्रीणामायोजने
भाविघटस्य तेस्तत्सङ्गावाभावो विरोधी समवायिका-
रणकपालमास्त्रानां विभागो ऽयोगो वा प्रत्यक्षमुप-
लभ्यते तदुपलम्भादसदिति घटप्रागभाव इति प्रतीतिः
॥७॥ एतदुदाहर्तुमाह ॥

एतेनाघटो गौ रधर्म्माश्च परश्चातः ॥८॥ एतेने-
त्युक्तप्रकारेणाभावप्रत्ययेन अघटोगौर्घटाभावोगौ-
रधर्म्माश्च गोधर्म्माभावो गौः परश्चातः । अतो गोः
परोषटोगवाभावो घटः । तथा धर्म्माश्च गोः पर इति
गवाभावो धर्म्मा इति प्रतीतिः । एवं सति निर्वि-
शेषेण प्रयोगे भावमात्रतया प्रतीतिः । यथा गौ-
रिति गोत्वजातिविशिष्टसास्त्रादिमन्त्रीलपीतादिनि-

१६६

चरकसंहिता ।

खिलद्रव्यविशेषो गौरिति भावतया प्रसीतौ नीलो
 गौरिति तज्जोसामान्यात् पृथक् क्रियते नीलो
 गौरिति तन्नीलातिरिक्तगवप्रतिषेधे नीलगवाभावः
 पीतादिगवः पीतादिगवाभावो नीलगव इत्येवं सर्व-
 मभावो भावेष्वितरेतरासिद्धेरिति समम् ॥८॥ अतः
 प्रश्नः ॥ कथमन्यथास्तम्भश्च ॥९॥ नस्तम्भोऽस्तम्भस्त-
 म्भाभावः कथमन्यथास्तम्भाभावादन्यथा । स्तम्भा-
 भावो घटादिर्घटाद्यन्यथास्तम्भ इति । भावेष्वितरे-
 तराभावसिद्धेः ॥९॥ एवमव्यतिरेकप्रतिषेधे अभेदा-
 ख्यसम्बन्धाभावं दर्शयित्वा । प्रागभावमुदाहरति ॥
 अभूतं नास्तीत्यनर्थान्तरम् ॥१०॥ यन्नाभूत्तन्नास्तीति
 प्रागभावः । यन्नास्तितन्नाभूदिति तुल्योऽर्थः ॥१०॥
 अव्यतिरेकप्रतिषेधे प्रत्ययसामानाधिकरण्यसम्बन्धा-
 भावमुदाहरति ॥ नास्ति घटो गेह इति सतो घटस्य
 गेहे संसर्गस्य प्रतिषेध इति ॥ अस्तिपदसमाना-
 धिकरणो घटः कर्तृपदं गेह इत्यधिकरणपदं
 कारकत्वार्थं गेहे घटोऽस्तीति प्रसज्य प्रतिषिध्यते नेति
 गेहे घटस्य सतो भावस्य संसर्गस्य प्रतिषेधो विभाग
 इति सर्वमभावो भावेष्वितरेतराभावसिद्धेरित्यनेन
 सममिति । पृथक्त्वाभावः समवायः समवायाभावः
 पृथक्त्वमित्यविरोधोऽतः कथमभावोऽतिरिक्तोऽस्तीति

सूत्रस्थानम् ।

१६७

यत्ताश्चिताः कर्मगुणाः कारणं समवायियत् ।
तद्द्रव्यं समवायी तु निश्चेष्टः कारणं गुणः ॥

नाभावः सप्तमः पदार्थ इति । अनयैवरीत्या घटवति
भूतले समवायेन घटो नास्तीत्यादावपि सर्वत्र सम-
न्वयेयः । इति व्याख्यातः समवायः ॥

अथोद्दिष्टानां सामान्यादीनां षष्ठां सामान्यवि-
शेषसमवायानां लक्षणं निर्देशं कृत्वा द्रव्यगुण-
कर्मणान्तु निर्देशमात्रं कृत्वा क्रमेण लक्षणान्याह ।

यत्ताश्चिता इत्यादि । इहकारणमित्युक्त्याकार्यं
इति चोक्तं भवति । कार्यमारभमाणे यत्र कारणे
कर्मगुणा आश्रिताभवन्ति कार्यजायमानेजायमान
तत्कर्मगुणाश्चयः सन् यत्कारणं समवायि तत्कार्यं
समवायि भवति तत्कारणं द्रव्यमुच्यते । समवैतुं
सजातीयविजातीयरूपेण परिणमदेकीभवितुं शील-
मस्येति समवायि कार्यरूपेण परिणमदेकीभावि
समवायि । कारणं कारयति यत्तत्कारणम् । लक्ष-
णस्यास्य लक्ष्यं प्राङ्निर्दिष्टं खादिनवकम् । द्रव्य-
गुणयोः सजातीयारम्भकत्वं साधर्म्यम् । द्रव्याणि
द्रव्यान्तरमारभन्ते गुणाश्च गुणान्तरम् । कर्मा-
साध्यं कर्म न विद्यते । खादिद्रव्याणि खादिसजा-

१६८

चरकसंहिता ।

तोयद्रव्यान्तरमारभन्ते न तु खादीनि वाष्वादिद्रव्या-
 न्तरम् । शब्दादिगुणं कर्म्म वा । गुणाश्च शब्द-
 स्पर्शादयः शब्दादीन्गुणान्तरानारभन्ते न तु स्पर्शा-
 दीन्गुणान्न वा खादीनि द्रव्याणि कर्म्माणि वा नेत्येवं
 सजातीयारम्भकत्वं द्रव्यगुणयोः स्वभावसिद्धमस्ति ।
 कर्म्म तु सजातीयमात्रं कर्म्म नारभते न च
 कर्म्मासार्थं विद्यते । कार्यारम्भेचिन्त्याचिन्त्यक्रिया-
 हेतुभूतं तु कर्म्मारभते । तथा च । सक्रियाणि
 वायुतेजोऽस्त्र पृथिवी मनांसि स्वभावसिद्धानि खात्म-
 कालदिशश्च निष्क्रियाः स्वभावसिद्धाः खादीनि
 पञ्चभूतानि सगुणानि मनश्च सगुणम् । आत्मकाल-
 दिशो निर्गुणाः । नवैतानि यदा देवनरादीनि
 आरभन्ते तदा सक्रियाणां वाष्वादीनां कर्म्माभि
 खात्मकालदिशां संयोगे जाते पुनर्विभागे पुनः संयोगे
 पुनर्विभागेचैवं नवानां पुनः पुनः संयोगविभागाभ्यां
 खात्मकालदिशां क्रिया जायन्ते गुणाद्यानभिव्यक्ताये
 शब्दबुद्धिश्रोतोष्णवर्षलक्षणाकृद्गुणापेक्षाकृद्गुणास्तेऽभि-
 व्यज्यन्ते । इति तेऽनभिव्यक्ताः शब्दादयो गुणा
 व्यक्तशब्दलक्षणादीनारभमाणाः खात्मकालदिग्भिः
 रारभमाणाः खात्मकालदिश आश्रयन्ति जायमानाः
 क्रियाश्चेत्येवं ज्ञानमानकर्म्मगुणानाश्रयन्त्यः खात्म-

सूत्रस्थानम् ।

१६६

कालेदिशः कार्ये समवयन्ति । एवं वाच्यादयः पञ्च
वाच्यादीनि पञ्चारभन्ते तेषां गुणाश्चाव्यक्ताश्च खर
त्वादयो व्यक्ताश्च स्पर्शादयो व्यक्तानेव खरत्वादीन्
स्पर्शविशेषादीन् गुणानारभन्ते । क्रियाश्च क्रिया-
न्तराण्यारभन्ते ते च गुणा ताश्च क्रिया जायमाना
जायमानान् वाच्यादीनामश्रयन्तीत्येवं जायमान-
क्रियागुणानामश्रयन्तो वाच्यादयः कार्ये समवयन्ति ।
इत्येवं जायमानक्रियागुणवन्त एव नव खादयो
भावा द्रव्याणि भवन्ति । न च ते जायमानाः
कर्मगुणाः स्वस्वोपादानकर्मगुणानामश्रयन्ति । नापि
ते तत्तत्कर्मगुणानामुपादानभूताः कर्मगुणा जाय-
मानकर्मगुणानामश्रयन्तः कार्ये समवयन्ति । सामा-
न्यविशेषौ तु सत्ताख्यौ समवायरूपौ द्रव्येषु गुणेषु
कर्मसु यावन्तौ तावन्तौ तेषामेकत्वष्टयकत्वकरौ
न जायमानकर्मगुणानामश्रयन्तौ कार्ये समवेतः ।
नचैवं समवायश्च एकत्वष्टयकत्वमेलकत्वकारणत्वेऽपि
समवायि कारणत्वाभावाद्देषां न द्रव्यत्वम् । अस्तु
क्रियावत् समवायि कारणं द्रव्यमिति किमर्थं
गुणेति । वाच्यादीनां कर्माणि यदा चिन्त्याचिन्त्य-
क्रियाहेतुकर्माण्यारभन्ते तदातान्यप्येकीभूय यत्-
कर्मरूपेण परिणस्यन्ते तत्कर्म तत्तदुपादानकर्म-

१७०

धरकसंहिता ।

वदेव भवति । तदुपादानक्रियावत् सत्कर्मसमुदा-
यात्मके कार्ये नरादौ चिन्त्याचिन्त्यक्रियायां कारणं
समवैति । यथा खाद्यारब्धखादीनि शब्दाद्यारब्ध-
शब्दादयश्च समुदाये कार्येतन्नरादौ शारीरावय-
वादिकारणानि समवयन्ति । तदुपादानक्रियावत्-
कर्मव्यावृत्त्यर्थं गुणेति । गुणाश्रयत्ववचनेन जा-
यमाना गुणाः कारणपदेन ख्यापितास्तद्गुणसमभि-
व्याहारेण कर्मग्रहणात् कर्मापि जायमानं ख्या-
पितं नतुपादानभूतं कर्म प्राप्यते । गुणशब्दानु-
पादाने क्रियावत् समवायि कारणमिति मात्वोक्तौ
तु न जायमानक्रिया प्राप्यते । कार्यं यत्कारणं
क्रियावदित्येवमात्रं प्राप्यते तच्च तदुपादानीभूत-
क्रियावत् कर्मापि भवति । यत्कारणं कार्यमा-
रभमाणं गुणमाश्रयत् समवैतीत्युक्तौ हि स्वस्वगुण-
वत्त्वसिद्धौ सत्यां तत्तद्गुणापायासम्भवात् पुनर्गुण-
वद्वचनं व्यर्थमिति कार्यारम्भे जायमानगुणा एव
प्राप्यन्ते तत्समभिव्याहारेण निर्देशात् कर्मापि
कार्यारम्भे जायमानं गृह्यते न तु प्राक्सिद्धं कर्म
गृह्यते । प्राक्प्रसिद्धकर्मग्रहणे स्वात्मकालदिशां
क्रियाभावान्नद्रव्यत्वं स्यादिति । अस्तु तर्हि गुण-
वत् समवायिकारणं द्रव्यमिति ॥ नैवं भवति ।

सूत्रस्थानम् ।

१७१

सत्कारणं गुणवत् सत्कार्यसमवैति तद्द्रव्यमिति
 हि प्राप्यते गुणाश्च कर्माणि च गुणान्तरं सजा-
 तीयमारभन्मया मिलित्वैकत्वमाश्रयन्तः कार्ये सम-
 वयन्ति । यथा खादिभिरारभ्यमाणे कार्ये तेजो-
 ऽम्बुभूमिषु सिद्धा लोहितशुक्लकृष्णवर्णाः सजाती-
 यानि लोहितशुक्लकृष्णरूपाण्यारभ्यमाणानि मिलित्वै-
 कत्वमापन्नाः पीतरूपत्वेन निष्पद्य कार्येनरादि-
 देहे समवयन्ति । इत्यत उक्तं गुणोऽपि विभाव्यते
 गुणेनापीति कणादेन । एवमेव गुणवत् समवायि-
 कारणं गुणः स्यात् । कार्यगुणा नत्वेकगुणा-
 रब्धाः स्युः । एवं कर्माणि वाद्यादीनामनेकेषा-
 मनेककर्माभिरारभ्यमाणमेकत्वमापन्नं सत्कार्यसम-
 वैति । यथा मणिविशेषे विषवारणादिकर्म । न
 च ते गुणाः कर्माणि च द्रव्याणि संज्ञायन्ते क्रिया-
 वत्त्वाभावात् । द्रव्याणि गुणाश्च कर्माणि च यथा
 द्रव्यान्तरं सजातीयं गुणाश्च गुणान्तरं कर्माणि
 च सजातीयविजातीयकर्मान्तरमारभ्य कार्यद्रव्या-
 न्यारभन्ते तद्विस्तरेण।चेयमद्रकापीये शारीरस्थाने
 च व्याख्यास्यते ।

अयेन्द्रियाणि शारीराणि मनःश्रोत्रादीनि कार्य-
 द्रव्याणि । न प्रकृतिभूतानि खादीनि द्रव्याणि ।

१७२

चरकसंहिता ।

उक्तं ह्येतत् कणादेन । पृथिव्यादिकार्यद्रव्यं पुनः
शरीरेन्द्रियविषयसंज्ञकमिति ।

मनु द्रव्यारब्धत्वात् कार्यद्रव्यं, चैन्द्रियं चेतनं
द्रव्यं निरिन्द्रियमचेतनमित्युक्तम् । मनःश्रोत्रादीनि
किं खादिभिरनिन्द्रियैर्द्रव्यैर्विजातीयान्यारभ्यन्त इति
चेन्न । मनःश्रोत्रादीनि ह्यात्मकार्याणि वक्ष्यन्ते ।
तत्रात्मा प्रत्यगात्मोच्यते यः सूक्ष्मशरीरादिसमुदा-
यात्मको बीजधर्मा । स खलु जायापत्योः संयोगेऽ-
दुष्टप्रच्युतशुक्रार्त्तवसंयोगमदुष्टगर्भाशयगतमवक्रव्या-
मुप्रविश्य पूर्वतरमाकाशं स्वस्थाकाशेन सृजति ततः
क्रमेण वाष्पादिना वाष्वादीन् सृजति सत्त्वादिना
च सत्त्वादीन् कालेनाणुना । ततः स्वकृतान्यैकैका-
धिकानि खादीनि पञ्चैवभूतानि तदात्मस्थाहङ्कारि-
काणि श्रोत्रादीन्याश्रित्य शरीरेजायमानेत्वेकीभूय
शरीरं श्रोत्रादिकं पञ्चेन्द्रियरूपेण निष्पद्यन्ते ।
तथा कर्मेन्द्रियाणि चाहङ्कारिकाणि तदात्मकतभूतै-
रारभ्यन्ते । मनश्चाहङ्कारिकं आत्मकतैः सैः सत्त्वा-
दिगुणैरेकैकाधिकैस्त्रिभिरारभ्यते त्रिविधं सात्त्विकं
राजसं तामसश्चेति तद्विशरेणात्र वक्ष्यते । इत्येवं
भौतिकत्वाद्दृष्टेन्द्रियाणि प्रकृतिभूतद्रव्यनिर्देशे नि-
र्दिष्टानि न कृतानि । मनस्तु कार्यद्रव्यमपि न

सूत्रस्थानम् ।

१७३

भौतिकं न कालिकं न चात्ममयं न दिङ्मयमित्यतः
पृथगुक्तम् । एतद्विद्वांसो मनो भौतिकमाहुः ।

अन्नमशितं तेषां विधीयते तस्य यः स्थविष्ठो
भागस्तन्मलं यो मध्यमस्तन्मांसं योऽणिष्ठस्तन्मनः ।
अन्नमयं हि सौम्यमन इति वेददर्शनात् । तन्न
सा हि श्रुतिर्जातोत्तरकालमाहारांशेन मनःपो-
षणवचना न त्वारम्भकवचना इति ।

अथ क्रियावद्वा गुणवद्वा समवायिकारणं वा
द्रव्यमित्युक्तौ घटादिसमुदायस्य क्रियागुणाश्रयत्वात्
स्वस्मिन् द्रव्यत्ववारणाय समवायिकारणमिति वक्तव्यं
न क्रियावन्मात्रं द्रव्यं स्वात्मकालदिशाञ्च क्रियावत्त्वा-
भावात् । समवायिकारणमिति न द्रव्यं गुणानां
वारणाय कर्मेति । सङ्ख्यापरिमाणपृथक्त्वपर-
त्वापरत्वगुणाः द्रव्येषु गुणेषु कर्मसु च वर्तन्ते तेन
गुणवद्द्रव्यमिति न भवति । कर्माश्रय समवायि-
कारणं द्रव्यमित्युक्तौ कर्मशब्देन जायमानकर्मणो-
ऽप्राप्तिः स्वात्मकालदिक्षु क्रियावत्त्वाभावान्न तेषां
द्रव्यत्वं स्यात् । गुणवत् समवायिकारणं द्रव्यमि-
त्युक्तौ सङ्ख्यादिगुणवत्त्वाद्गुणकर्मणोर्द्रव्यत्वप्रसङ्गः ।
इत्यञ्च द्रव्यत्वं कर्मगुणाश्रयत्वसमवायिकारणत्वो-
भयरूपमेवेत्याहुरेके । परे तु कर्मणा सहिता

१७४

चरकसंहिता ।

गुणाः कर्मगुणा न तु कर्म वा गुणा वा तेन पर-
त्वादिगुणानां कर्मणा सहितत्वासहितत्वस्वभावेन
समवायिकारणत्वेऽपि तदाश्रयत्वेन न द्रव्यत्वं कर्म-
रहितत्वं कर्मसहितत्वमात्रस्वभावगुणरहितत्वं कर्म-
वतामेव कर्मसहितत्वस्वभावगुणवत्त्वं न त्वन्यस्येति
ख्यापितं भवति ।

तथा च शब्दादीनां गुर्वादीनां बुद्धेः प्रयत्ना-
न्तानाञ्च गुणानां कर्मण्यवृत्तित्वात् कर्मरहितत्व-
मात्रस्वभावानां कर्मरहितानामाश्रयत्वं स्वात्मका-
लदिशास्त्रीपचारिककर्मवत्त्वेन शब्दाद्याश्रयत्वम् ।
कर्मसहितत्वासहितत्वस्वभावानां परत्वादीनान्तु
द्रव्यगुणादिषु सर्वत्रैव वृत्तिर्न च सा नियम्यत इति
कारणं कारयति क्रियाहेतुः कारणं येन विना यन्न
भवति तस्य तत्तद्भवति तच्च त्रिविधं जनकमात्रं
समवायिचेति तद्द्विविधं निमित्तम् । समवायिका-
रणान्तु तत्तत् खदिकं शब्दादयः कर्म च । शब्दा-
दिगतपरत्वादिकं कर्मगतञ्च परत्वादिकं तदेतत्
सर्वं यथायथं मिलित्वैकत्वेन परिणमत्यतः कार्य-
रूपं विशिष्टापूर्वमेकं भवति तत्तत्सर्वं तस्य कार्यस्य
समवायिकारणं यथातथं भवति । सुतरां द्विविधं
समवायिकारणं भवत्येकं समवायानुयोगिरूपं द्वितीयं

सूत्रस्थानम् ।

१७५

समवायप्रतियोगिरूपं तयोर्मध्येत्वेकस्यादपरं विशेष-
 ष्यति । यत्रेत्यादि । कर्मगुणा यत्राश्रितास्तद्-
 यद्यस्य कार्यस्यारम्भे कर्मगुणाश्रयीभूतं सत् समवा-
 यिकारणं तत्क्रियया विक्रियमाणं कार्यरूपेण
 परिणामि भवति तत्तस्य द्रव्यं नाम कारणं भवति ।
 तद्यथा । सत्त्वात्मशरीरेति त्रयात्मके पुरुषे खल्वा-
 रम्भमाणे वायुतेजोजलभूममनसां क्रियाभिः
 सर्वेषां नवानां संयोगे तत्तत्क्रियाभिरुपचरितक्रि-
 यावन्त आकाशात्मदिक्काला भवन्तो वाय्वादिभिः
 सह मिलित्वा तत्तत्पुरुषरूपेण परिणमन्त एव
 नवैव तस्य पुरुषस्य समवायिकारणानि भवन्तीति
 स्वादीन्यात्मा मनः कालो दिक्चेति नवैव पुरुषस्य
 द्रव्याणि द्रुतिक्रियया यद्रूपान्तरेण यत्परिणामि
 तत् समवायिकारणं तस्य कार्यस्य तद्द्रव्यं नाम-
 कारणमिति योगरूढमिदं बोध्यम् । कर्मेत्युक्त्या
 कार्यारम्भकाणां कार्यत्वेन परिणमने स्वस्वकर्मेव
 हेतुरिति ख्यापितं न हि स्वस्वक्रियां विना परस्परं
 संयोगः स्यात् तत्संयोगाधीनञ्च तद्द्रव्यगुणानां
 परस्परं समवायः कर्मणाञ्च परस्परं समवायञ्च
 स्यात् तत्तद्रूपेण परिणामञ्च लभ्यते । गुणानुक्तौ
 तत्तत्कार्यारम्भे स्वादीनां प्राधान्यं न ख्याप्यते गुणा-

१७६

चरकसंहिता ।

रम्भकत्वं च खादीनां सम्भाव्यते । कालदिशोर्नि-
 गुणयोश्च कार्यारम्भे सक्रियवाच्यादिक्रियया शोभैः
 सह संयोगे तद्वाच्यादिक्रिययोपचरितक्रियावत्त्व-
 वत् खादिगुणोपचरितगुणवत्त्वञ्च न प्राप्यते । तस्मात्
 तदुपचरितगुणवत्त्वेन कार्यत्वेन परिणामार्थं गुणा
 इति पदम् । आश्रिता इति पदेन कार्यारम्भे
 गुणकर्मणामप्राधान्यं स्थापितं द्रव्यस्य द्रव्यात्मक
 भूतप्रारम्भे समवायिकारणत्वं स्थापितं न तु गुण
 कर्मप्रारम्भकत्वमिति । समवायीत्युक्त्या कार्याना-
 रम्भकाणां कर्मगुणवतां तत्कार्यद्रव्यत्वं व्यवच्छि-
 न्नम् । यथा घटादिकार्यस्य नात्मा मनश्च द्रव्यं
 कर्मगुणाश्रयोऽपि न घटारम्भे घटस्य समवायिका-
 रणमात्माननञ्चास्ति । इत्येवं तुल्यकार्यकरत्वं कार्यं
 गुणकर्मणाश्रयसमवायिकारणत्वं खादीनां नवानां
 साभान्यं तथाविधसमवायो वा । पुरुषाणाञ्चैतानि
 तुल्यनिमित्तकत्वसामान्यानि । कर्म च गुणाश्च
 यत्राश्रितास्तत् समवायिकारणं यद्भवति तद्द्रव्यं
 तस्य कार्यस्येत्यर्थः । परत्वाद्याश्रया अपि शब्दा-
 दयो गुणा न कर्मणाश्रयास्तेन शब्दादीनां द्रव्यत्ववार-
 णायकमेतिपदम् । एवं कर्मापि परत्वाद्याश्रय
 समवायिकारणं भवदपि न कर्माश्रय इति । काल

सूत्रस्थानम् ।

१७७

खात्मादिशां कर्माश्रयत्वाभावेऽपि गुणाश्रयत्वाद्द्रव्य-
त्वमिति । आश्रयः समवायिकारणं द्रव्यमित्युक्तौत्वा-
श्रयाश्रितत्वनियमाप्राप्तौ समवायिनां खादीना-
माश्रयत्वं शब्दादीनां कर्मणश्चाश्रितत्वमित्युपदेशार्थं
कर्मागुणा इति स्फुटमुक्तमित्येके यद्व्याचक्षते तदपि
प्रायेणानपवादं परन्तु शब्दादिसमवाययोगित्वमा-
काशादीनां प्रसिद्धमस्ति । कार्यन्तु यत्पुरुष घटा-
दिकं तत्राकाशादीनां शब्दादीनाञ्च कर्मणश्च सम-
वाया दृश्यन्ते न ह्याकाशादिषु शब्दादीनां यः सम-
वायः स पुरुषघटादिकार्ये पूर्वमेव हि शब्दादि-
मत्तयाकाशादीनां प्रसिद्धिरस्ति । तस्मात् समवा-
यिकारणं द्विविधं प्रधानमप्रधानञ्च तयोर्ज्ञापनार्थ-
माह ।

यत्नेत्यादि । सर्वमन्यत्तुल्यमित्यपरे । अत्राप्याहु-
रन्ये उपदेशार्थलक्षणे त्वाधाराधेयत्वख्यापनाया-
धिकपदोपादानेगौरवं भवति तथा कर्मानाश्रयत्वेऽपि
गुणाश्रयत्वेनात्मकालव्योमदिशां द्रव्यत्ववत् कर्मा-
नाश्रयत्वेऽपि परत्वादिगुणाश्रयत्वात् शब्दादीनां
कर्मणश्च द्रव्यत्वापत्तिः स्यादिति तस्मादेवं व्याचक्षते
कर्मलक्षणे वक्ष्यमाणस्य कर्तव्यस्येत्यस्यानन्वयात्
कारणमित्युक्त्यार्थादेव लब्धस्य कार्यस्येति बोध्यम् ।

१७८

चरकसंहिता ।

समवायीति समवैतुं शीलमस्येति तत्समवायि विल-
क्षणानेकं यथायथं खादिकं तच्छब्दादिकं तत्कर्म्म
च तच्छब्दादेस्तत्कर्म्माणश्च परत्वादिकं यदेतत्सर्वं
मिलित्वा परिणम्य कार्यत्वेनैकीभवितुं शीलं यस्य
खादि शब्दादि स्पन्दनतत्तदीयं परत्वादि यावत्
तत्समवायि । तच्चद्विविधं कर्तृभूतत्वेन मुख्यमकर्तृ-
भूतत्वेन गौणं तत्र मुख्यस्य गौणाद्व्यावृत्तार्थमाह ।

यत्रेत्यादि । यस्य कार्यस्य यद्यत् समवायि-
कारणं खाद्यादिकं तेषु मध्ये तस्य कार्यस्य समवा-
यिकारणभूतं कर्म्म समवायिकारणभूताश्च गुणा
यत्र समवायिकारणे आश्रिता एव नत्वनाश्रिताः
समवायेन वर्तितुं योग्यास्तत् समवायिकारणं तस्य
कार्यस्य द्रव्यमित्यर्थः । यथा घटादौ पुरुषादौ च
खादिनवकम् । कर्म्म च गुणाश्च परत्वादिगुणा-
श्रया अपि न कदाप्यनाश्रिता नियमतो यथायथं
खादिवृत्तिकत्वात् ततः कर्मगुणाश्च न द्रव्याणि
भवन्ति । खात्तकालदिशां गुणाश्रयत्वात् मनो-
वायादिसक्रियद्रव्यान्तरसंयोगेनोपचरितक्रियावत्त्वा-
दपि वाय्वग्निजलभूमनसां गुणकर्माश्रयत्वात् द्रव्यत्वं
समन्वितं नचाधिकरणघटाद्याश्रितत्वादनुपपन्नं
घटादीनां सदाश्रधिकरणानां घटादिषु समवायि-

सूत्रस्थानम् ।

१७६

कीरणत्वाभावात् । इति समवायिकारणे इति
 द्वेषदे तेन च घटादिस्थकर्मगुणानां घटाद्याश्रित-
 त्वनियमेऽपि तद्वटादौ तेषां स्वस्य समवायिकारण-
 त्वाभावाच्च स्वस्य सूद्रव्यत्वम् । श्यामामकपालमाला
 संयोगाज्जाते श्यामामधटे वह्निनापाकादन्यतमक-
 पाले रक्तोवर्णोऽन्यत्रकपाले कृष्णोवर्ण आहितः सन्ना-
 श्रित एव समवायिकारणञ्च पूर्वं सर्वं कपालं घट-
 रूपत्वे तु कार्यमेव पृथक्त्वेन कपालत्वेन ज्ञातत्वे
 समवायिकारणत्वेन ज्ञानदशायां तत्रस्थ एवाहि-
 तरक्तकृष्णादिर्न तद्वटादेः समवायिकारणमिति
 तेषु मध्ये तस्य कार्यस्य समवायिकारणभूतं कर्म
 गुणाच्चेति पदम् । कर्मगुणाधिकरणत्वेन खादीनां
 प्राधान्यं खाद्याश्रितत्वनियमेन कर्मगुणानां गौरवत्वं
 स्थापितं भवति यत्ताश्रिता एव गुणा इत्युक्तौ तु
 गुणानामप्राधान्यं खादीनां प्राधान्यं स्थाप्यते न तु
 कर्मणोऽप्राधान्यं प्राधान्यं वेति मनसि कृत्वा कर्म-
 गुणा इत्युक्तं तथा यत्ताश्रितमेव कर्मैत्युक्तौ च
 बोध्यम् । कर्माश्रयत्ववचनेन च द्रव्याणां खादीनां
 कर्तृत्वेन च प्राधान्यं स्थापितं न तु केवलाधारत्वेन
 कर्मगुणानाञ्चाकर्तृत्वेन चाप्राधान्यं स्थापितं न तु
 केवलाश्रितत्वेनेति कर्त्ता हि कारके स्वतन्त्रः प्रयो-

१८०

चरकसंज्ञिता ।

जकोहेतुश्चेति तत्र स्वतन्त्रप्रयोजकयोरधीनः कर्म-
 रूपहेतुः कर्त्ता तयोराश्रितत्वादिति तत्र स्वतन्त्रः
 कर्त्तापि त्रिधा क्रियाजनकप्रयत्नवान् मुख्यः फल-
 जनककारकान्तरव्यापाराजन्य तज्जनकव्यापारेवान्
 परः स्वैतरसंयोगादितरव्यापारेण जनितव्यापार-
 वक्षयोपचारादपर इति द्वौ भाक्तौ तेनात्मा चैत-
 न्यात् क्रियाभावेऽपि मुख्यकर्त्ता चैतनपुरुषश्च तद्-
 द्वयवत्त्वात् मनोवाय्वग्निजलभूमयस्तु चैतन्याभावात्
 प्रयत्नाभावात् क्रियावत्त्वाच्च मध्यमा भाक्तकर्त्तारः
 खकालदिशामचैतन्येन प्रयत्नाभावात् क्रियाभावाच्च
 मनो वाय्वादिसक्रिय संयोगादुपचरितक्रियावत्त्वाद-
 धमभाक्तकर्त्तृत्वमिति । कर्मगणानान्तु चैतन्याभावे
 प्रयत्नाभावात् स्वाभाविकोपचरितोभयक्रियाभा-
 वाच्च न त्रिधान्यतमकर्त्तृत्वमिति । अथान्ये व्याच-
 क्षते यत समुदायलक्षणे कार्ये घटपुरुषादौ यत्
 समवायिकारणमाश्रिताः कर्मगणा सतृकर्मगणा-
 श्रयसमवायिकारणं तस्य कार्यस्य द्रव्यम् । यथा
 पुरुषे कार्ये शुक्रशोणितिकानि पञ्चभूतान्यात्मा
 सूक्ष्मशरीरी मनः कालोदिगात्मजानि पञ्चभूतानि
 रसजपञ्चभूतानीति क्रमिकजातकरचरणादिकं
 सर्वं समवायिकारणं तदाश्रिता एव तत्तदीयाः

सूत्रस्थानम् ।

१८९

कर्मगुणाः समवायिकारणानीति तत्सर्वं तत्क-
 र्मगुणाश्रयस्तत्पुरुषस्य द्रव्यम् । एवं घटादौ
 बोध्यम् । तत्र ह्यात्मा केवलो निष्क्रियः पूर्वं ततो
 मनसा संयोगात् तत्क्रियवोपचारात् सक्रियः
 स्थान्मनश्चाचेतनं तस्य चैतन्येनोपचाराच्चेतनं स्या-
 दिति । कालः क्षणादि गर्भशरीरावयवोपचये
 समवायी सन् कारणं भवति न हि कालप्रकर्षमन्त-
 रेण तत्क्षणं गर्भशरीराद्युपचयापचयौ सम्भवतः ।
 दिशश्च स्वीपाधिविशेषप्राच्यपाचीप्रतीच्युदीच्यादिभि-
 र्विशेषितदेशाधिकरणे गर्भशरीराद्यवयवबलवर्ण-
 प्रकृतिसत्त्वसात्मप्रवाग्वीर्यादिविशेषहेतुतया समवा-
 यिन्यः सत्यः कारणानि भवन्ति । एवमाकाशश्च
 वाय्वादिमक्रियसंयोगेन यथावृत्तं सूक्ष्मवृहन्मध्यम-
 शुषिरलाघवैशद्यहेतुक्रियावत् समवायिकारणं
 भवतीति यदि हि स्वात्मकालदिशामुपचारेण क-
 र्मवत्त्वं न मन्यसे तर्हि तेषां कार्योपदर्शनमनागमं
 स्यादिति । कार्यस्य घटादेस्तद्गुणानाञ्च तत्कर्म्म-
 णाञ्च कार्यभूतापरद्रव्यसंयोगेन जातेत्वेकीभूतेद्रव्ये
 समवायिकारणत्वात् तेषु तदाश्रिताश्च कर्म्मगुणा
 स्तद्द्रव्यं तस्य कार्यस्येति घटादिकमिति बोध्यं यथा
 शुण्ठीकणामरिचानां संयोगाज्जातं यदेकं विशि-

१८२

चरकसंहिता ।

ष्टापूर्वद्रव्यं तत्र समवायिकारणानि शुण्ठपादीनि
तत्रतत्रच कर्म्मगुणाः सन्ति तत्तच्छुण्ठपादीनि
तदेकद्रव्ये द्रव्याणि तदीयकर्म्मगुणाश्च कर्मगुणा इति
बोध्यम् ।

यत्तु कर्म्मगुणा यत्र कार्ये आश्रितास्तत्र यत्
कर्मगुणेभ्योऽन्यत् समवायिकारणं तत् तस्यकार्यस्य
द्रव्यमित्यर्थः । यथा पुरुषेगमनादिकर्म रूपादयश्च
गुणा आश्रिता स्तत्पुरुषे तद्गमनादिकर्मणोरू-
पादिगुणेभ्यश्चान्यद् यद्यत्खादिकं शुक्रशोणितपा-
णिपादादिकं समवायिकारणं तत् तस्य पुरुषस्य
द्रव्यम् । सामान्यविशेषौ तु समवायिनावपिद्रव्य-
गुणकर्मरूपावेव जातिजन्मरूपौ तु समवायौ
सामानासमानप्रसवात्मकौ न तदुत्पत्तौ कारणे
अपि तु वृद्धिह्वासयोरेकत्वव्यक्त्ययोश्च कारणे
भवतः । समवायस्त्वपरोनास्तोति व्याख्यातं तन्न
खादीनां शब्दादिगुणा वाय्वादोनाश्च स्रग्दनादि-
कर्म्म पुरुषीयगुणकर्म्मप्रकृतिभूतत्वेन कार्यभूतद्रव्य-
गुणकर्म्मसमुदायात्मकपुरुषे समवायिकारणत्वेन द्र-
व्याणिस्युरिति ।

अन्यच्च कर्म्मगुणा यत्राश्रिताः समवायेन वर्त्तन्ते
अथ तत् समवायिकारणं यत् तद्द्रव्यं घटादिषु

सूत्रस्थानम् ।

१८३

पुरुषादिषु च यानि मृज्जलादीनि श्यामपीतगुण-
 लाघवादयश्च स्पन्दनगमनादीनि च वर्तन्ते तेषां
 मध्ये यत्र मृज्जलादौ समवायेन कर्मगुणा आश्रिता-
 स्तन्मृज्जलादिकरूपं यत् समवायिकारणं तदेव घटा-
 दिकार्यस्य द्रव्यम् । तथा मृज्जलादि द्रव्यं खादिक-
 मेवेति प्राहुः । परे तु समवायिकारणन्तु तत् । यत्
 समवेतं कार्यं भवति गुणकर्म समवेतन्तु न कार्यं
 भवति नहि गुणकर्मणी कार्यं कुरुत इति न गुणक-
 र्मणी समवायिकारणे भवतः भवतश्चासमवायिकारणे
 इति तयो र्न द्रव्यत्वं यत् समवायिकारणं तद्द्रव्य-
 मित्येव लक्षणमेकं कार्यरूपे घटादौ द्रव्यत्वानुपपत्ति-
 वारणाय लक्षणान्तरमाह यत्रेत्यादि यत्र समवायेन
 कर्मगुणा आश्रिता वृत्तास्तदपि द्रव्यं यथा घटा-
 दिकमित्याहुस्तन्न दृश्यन्ते हि मृद्वालुकादिसम-
 वायिकारणीयगुणकर्मघटितान्येव घटादिषु गुण-
 कर्माणि घटादिषु गुणकर्मणोः समवायिकारणा-
 न्येव तत्समवायिकारणीभूतद्रव्याणां गुणकर्माणि
 अन्यथाऽन्यथात्वेन गुणकर्मसम्भवापत्तेर्ह्यदादिगुण-
 कर्मातिरिक्तगुणा हि न तत्र दृश्यन्ते । कारण-
 गुणपूर्वको हि कार्यगुणो दृष्ट इति कणादकपि-
 लादिसर्वविमतमिति ।

१८४

चरकसंहिता ।

कश्चित्तु कर्माश्रयत्वोपदेशो द्रव्यस्य गुणादिपञ्चव्यवच्छेदार्थमात्रज्ञापको न तु सजातीयव्यावर्त्तन-
 ज्ञापकत्वेन स्वात्मकालदिशां कर्माभावेऽपि द्रव्यत्वं
 गुणाश्रयत्वोपदेशश्च विजातीयगुणादिपञ्चव्यावृ-
 त्तिज्ञापनार्थमिति समावायिकारणत्वञ्च सजातीय-
 विजातीयगुणकर्मीणोः साधर्म्यज्ञापनार्थमिति । द्र-
 व्यन्तूत्पन्नमात्रं क्षणमगुणं द्वितीयक्षणावश्यम्भावि-
 गुणवदिति यद्युच्यते तदप्युत्तरक्षणे यद्गुणयोगावश्य-
 म्भावित्वं स गुणस्तद्द्रव्योत्पत्तिकाले कुत्र तिष्ठति
 किमुपादनकञ्च कथं वा जातं किंप्राग्द्रव्योत्पत्तेः
 पूर्वं जातः किं तुल्यकालं द्वितीयक्षणजातोवाऽय
 प्रसिद्धएवाजातइति । अथ किन्नुखल्वाकाशेतिष्ठति ।
 प्राक्सिद्धएवाजातः खपुष्पवदश्वाण्डवद्वा यत्र च
 तिष्ठति ततएवोल्लम्फनेन तत्तदुत्पन्नद्रव्यमाविशतीति ।

अथ पुनरेतल्लक्षणं व्याचष्टे । यत्राश्रिताः कर्मी-
 गुणाः कारणं समावायि यत् । तद्द्रव्यमिति
 कारणवचनेन कार्यं दूतिख्यापितम् । यत्र कार्यं
 कर्मीगुणा आश्रिता भवन्ति तस्य यत् कारणं समा-
 वायि भवति न तु निमित्तं तस्य कार्यस्य तद्द्रव्यम् ।
 येगुणाः सहजभावोत्पत्तौ नाभिव्यक्ततया जाताः स-
 हकारिकारणान्तरयोगे तु कार्यमारभमाणात् सह-

सूत्रस्थानम् ।

१८५

जभावात् तत्कार्यारम्भककर्मणा कार्येऽभिव्यज्यन्ते
 ते कर्मगुणाः क्रियागुणा ऋचन्ते । तत्र तामसादेव
 खलुभूतादेरहङ्काराज्जायमाने खे शब्दश्चक्षुःसूक्ष्म-
 लघुशृङ्गुणा अनभिव्यक्ततया जाता एव । वायौ
 च सूक्ष्मविशदखररूक्षशीतलघुगुणा अनभिव्यक्ता
 जाता एव स्पर्शस्तु साधारणो व्यक्ततया । तेजसि
 च विशदरूक्षलाघवसूक्ष्मतोक्ष्णोष्णगुणा अनभि-
 व्यक्तत्वेन जाता एव । रूपन्तुसाधारणं व्यक्तं जातम् ।
 अप्सु च जायमानासु पिच्छिलमृदुसान्द्रसरमन्द
 शीतस्निग्धद्रवगुणा अनभिव्यक्ता जाता एव । रसस्तु
 व्यक्तः साधारणो जातः । पृथिव्यामपि स्थूलसान्द्र-
 विशदस्थिरमन्दकठिनखरगुरुत्वगुणा अनभिव्यक्ता
 जाता एव । गन्धस्तुसाधारणः प्रव्यक्त एव जातः । एव-
 मात्मन्यव्यक्ताख्ये चतुर्विंशे तत्त्वे कालानुप्रविष्टात् चेत-
 न्नाधिष्ठितादनभिव्यक्तगुणरूपात् प्रधानात् कालेन
 चेतनज्ञोभनपूर्वकसङ्कोचविकाशाभ्यां प्रव्यक्तसत्त्वर-
 जस्तमोगुणरूपेण निष्पद्यमानाज्जायमाने समसत्त्वर-
 जस्तमोलक्षणे कालचेतनप्रव्यक्तत्रिगुणप्रधानसमुदा-
 यात्मके संहते बुद्धिरव्यक्ता साधारणरूपा जातैव ।
 तस्माज्ज्ञात्मेत्युच्यते चैतन्यन्तु व्यक्तमेव जातमिति
 चेतनस्योच्यते । मनसि च सात्त्विकादेव वैकारिका-

१८६

चरकसंहिता ।

ख्यादहङ्काराज्जायमाने युगपज्ज्ञानोत्पत्त्यनुत्पत्ति-
हेतुर्गुणोऽव्यक्ततया जातएव । शब्दद्वाकाशस्य न
हि निर्गुणं मनो जातमिति ।

कालेचाव्यक्तात् स्वान्तर्निविष्टकालांशेन सत्त्वादि-
गुणयुक्तेन जायमाने सखत्सरे चक्रवद्वनमणस्वभावे
भावानां प्रत्यग्रभावसमभावापचयभावकृत्परिणा-
मविरोधकङ्गुणस्त्वव्यक्त एव जातः शब्दद्वाकाशस्य
न हि निर्गुणः कालोजातः । दिशश्च प्राच्यादय
आहङ्कारिकादाकाशाधिदेवताया दिशो जायमा-
नासु तासु प्राच्यादिषु देशनिष्ठासु तत्तद्देशाधिकरणे
गर्भशरीराद्यवयवबलवर्णप्रकृतिसत्त्वसात्मप्रवागीर्या-
दिविशेषहेतवो गुणा अनभिव्यक्ता जाताएव शब्द-
द्वाकाशस्य न हि निर्गुणादिशोजाताइति ।

एते खलु स्वस्वसहजातानां खादीनां नवा-
नामनभिव्यक्ताः ये शब्दादयो गुणा देवनरादिचेत-
नाचेतनकार्यमारभमाणेभ्यः खादिभ्यः परस्परं पुनः
पुनः संयोगविभागाभ्यामेकीभावे स्थूलाः सन्तः खा-
दिभ्यएव यथास्वं शब्दादयस्ते तत्कार्यारम्भककर्म-
णाभिव्यज्यन्ते । तेते ऽभिव्यक्ताः शब्दरूपादयो
गुणा देवनरादिषु खादिभ्योजायमाणेषु खादिष्वा-
श्रिता भवन्ति । तेषां जायमानानां खादीनां सम-

सूतस्थानम् ।

१८७

वायिकारणं प्रकृतिभूतानि खादीनि नव दिगन्तानि जातानां खादीनां द्रव्याणि । नैते कर्मगुणाः स्पर्शादिभ्यो जातेषु शीतादिस्पर्शादिषु आश्रिता भवन्ति । तस्माच्छीतादीनां समवायिकारणानि प्रकृतिभूतस्पर्शादयो गुणा न द्रव्याणि । न च कर्मसामान्यविशेषसमवायाः । अतएवं वक्ष्यते गुणा गुणाश्रया नोक्तादिति । देवनरादेरुत्पादकाः पित्रादयस्तु यत्र कार्येषु खादिष्वाश्रिताः कर्मगुणास्तेषां निमित्तकारणानि न समवायिकारणानीति न ते पुत्रादेर्द्रव्याणि । एवं कर्मणा निष्पन्ना गुणाः कर्मगुणादिति वा भवति अथवा कारणवचनेन कार्यदिति ख्यापनात् यत्र कार्यं जायमाने जायमानाः कर्मगुणाः कर्माणि गुणाश्चाश्रिता भवन्ति तेषां जायमानकर्मगुणाश्रयाणां यद्यत् समवायिकारणं तत्तत्तस्य तस्य द्रव्यमिति ।

पूर्ववदनभिव्यक्ता गुणा एवामिव्यज्यमाना जायमाना उच्यन्ते । स्पर्शरूपरसगन्धादेव प्रागेव व्यक्ता एव सङ्खा परिमाणं पृथक्त्वं परत्वापरत्वे संयोगविभागौ सुखदुःखे इच्छाद्वेषौ प्रयत्नश्चेत्येते गुणा जाताः सहजा एवेति स्पर्शरूपरसगन्धाः साधारण-

१८८

चरकसंहिता ।

रूपाः पूर्वपूर्वभूतानुप्रवेशे द्वयात्मकादिषु वाय्वादिषु
 शीतोष्णखरस्पर्शरूपेण जायमानः स्पर्शः लोहित-
 शुक्लकृष्णवर्णतया जायमानं रूपं स्वादुस्वादुरूपेण
 जायमानो रसः सौरभरूपेण जायमानो गन्धश्च न
 जायमाना उच्यन्ते । प्राक् साधारणत्वेन व्यक्ततयैव
 जातत्वादनभिव्यक्ततया जातास्तु ये ऽभिव्यज्यन्ते
 ते जायमानाः कार्ये जायमाने ऽभिधीयन्ते । तदा
 स्पर्शाः शीतादयो रूपाणि लोहितादीन्येवमन्यान्यपि
 पृथक्त्वगुणवन्ति जायन्ते न च तानि जायमान-
 पृथक्त्ववन्ति पृथक्त्वादयो हि प्रागेवाभिव्यक्ता न
 त्वनभिव्यक्ता इति ते शीतादयो न द्रव्याणि । कर्माण्य-
 पि शब्दलक्षणादय इवाकाशस्यात्मनः कालस्य दिशां
 वायुतेजोऽस्त्रभूतनामाञ्च जायमानानामनभिव्यक्तानि
 जातान्येव कार्यारम्भे तु सहकारिकारणान्तरयोगे
 ऽभिव्यज्यन्ते । न हि निष्क्रियाणि तानि जातानि ।
 तत्र वाय्वादिषु पूर्वपूर्वभूतानुप्रवेशात् द्वयात्मकादिषु
 वाय्वादिषु सर्वतोऽगमनोर्द्ध्वज्वलनाधोगमनमन्दाधोग-
 मनान्यभिव्यज्यन्ते मनसोऽनवस्थितगतिः । पुनरासां
 खाद्यात्मनः कालदिशां देवनरादिचेतनाचेतन-
 कार्यारम्भे परस्परं भूयोभूयः संयोगविभागाभ्यां प-
 रिणामेन कार्यरूप आकाशे माहवशौशिर्यलाघ-

सूत्रस्थानम् ।

१८६

वकराणि कर्म्मान्यभिव्यज्यन्ते तदारम्भकादाका-
 शादेव । एवं कालस्य परिणामेन प्रत्यग्रभावादिना
 परिणामकराणि कर्म्माण्यभिव्यज्यन्ते । दिशाश्च
 तदुपाहितदेशाधिकरणे गर्भशरीराद्यवयवबलवर्ण-
 प्रकृतिसत्त्वसात्मप्रवाग्वीर्यादिविशेषकराणि कर्म्मा-
 ण्यभिव्यज्यन्ते । आत्मनश्च मनःप्रेरणादिकानि
 कर्म्माणि अभिव्यज्यन्ते तानि कार्यरूपानाकाश-
 कालदिगात्मन आश्रयन्तीति तत्राश्रितानि कर्म्माणि
 तस्मादयत्र कार्ये कर्म्माणि गुणाश्च जायमाना आ-
 श्रिता सन्तु समवायि यत्कारणं तद्द्रव्यं खादिनवक-
 मेव नत्वधिकम् । आत्मनस्तु कार्यः प्रत्यगात्मा
 सक्रियः । वक्ष्यते च शारीरे । निष्क्रियस्य
 क्रिया तस्य भगवन् विद्यते कथमिति प्रश्ने । अचेतनं
 क्रियावच्च चेतश्चेतयिता परः । युक्तस्य मनसा तस्य
 निर्दिश्यन्ते विभोः क्रिया इति ।

आत्मकालयोरारम्भकाणां कार्ये चात्मनि काले
 जायमाने कर्म्माणि गुणाश्च नाभिव्यज्यन्ते मनोदिगा-
 काशवायुतेजोऽस्त्रुभूमीना मारम्भकस्याहङ्कारस्य का-
 र्येषु तेषु मनोदिगाकाशादिषु जायमानेषु च कर्म्मा-
 णि नाभिव्यज्यन्ते स्पर्शादयश्च गुणा वाच्यादिष्वभि-
 व्यज्यन्ते इति जायमानगुणाश्रयाणां वाच्यादीनां

१६०

चरकसंहिता ।

कार्याणां गुणाश्चयत्वेऽपि कर्माश्चयत्वाभावाद्देशा-
नवानां समवायिकारणानि न द्रव्याणि भवन्त्यहङ्का-
रादीनि । यत्र कारणे कर्मगुणा आश्रिता स्तत्का-
रणं यत् समवैति तद्द्रव्यं प्रागेव व्याख्यातम् । ये तु
खादीनि नवैव द्रव्याणि प्रागुत्पत्तावनभिव्यक्तक्रि-
याणि जातानीत्येवं न विदन्ति पूर्वपूर्वभूतानुप्रवे-
शाद्द्वात्मकादीनि वाय्वादीनि चत्वारि सक्रियाणि
कार्यद्रव्याणि विषयसंज्ञकानि प्रकृतिभूतद्रव्याणि
विदन्तो नैतद्द्रव्यलक्षणेन लक्षयितुं प्रभवान्ति व्या-
ख्यान्ति च वक्तुं प्रकाशयन्ति ।

अथेतदभिप्रायेणैव कणादेनाप्युक्तं वैशेषिके । प्रकृति-
भूतानि पृथिव्यादीनि नवद्रव्याणि प्रकृतिभूताः सप्त-
दशैव गुणाः पञ्चकर्माणि । तद्यथा । पृथिव्यप्ते-
जोवाय्वाकाशं कालो दिगात्मा मन इति द्रव्याणि ।
रूपरसगन्धस्पर्शाः सङ्ख्यापरिमार्णं पृथक्त्वं परत्वा-
परत्वे संयोगविभागौ बुद्धय इच्छाद्वेषौ सुखदुःखे
प्रयत्नश्च गुणाः । उत्क्षेपणमवक्षेपणं प्रसरणमाकु-
ञ्चनं गमनानीति कर्माणि । एषां लक्षणानि ।
क्रियागुणवत्समवायिकारणमिति द्रव्यलक्षणम् ।

द्रव्याश्चय्यगुणवान् संयोगविभागेष्वकारणमन्या-
पेक्षो गुणइति गुणलक्षणम् । संयोगविभागेष्वनपेक्षका-

सूत्रस्थानम् ।

१६१

रणमिति कर्मलणमिति । स्पर्शश्च वायोः । दृष्टं
 लिङ्गमित्यनुवृत्तम् । पृथिव्यागन्धः । अपां रसः ।
 तेजसोरूपम् । रूपरसगन्धस्पर्शवती पृथिवी । रूप-
 रसस्पर्शवत्य आपो द्रवाः स्निग्धाः । तेजो रूपस्पर्श-
 वत् । स्पर्शवान् वायुः । त आकाशे विद्यन्ते ।
 सर्व्वधारतैव दिक्कालयोः । निष्क्रमणं प्रवेशनमि-
 त्याकाशस्य लिङ्गम् । अपरस्मिन् परं युगपच्चिरं क्षि-
 प्रमिति काललिङ्गानि । नित्येष्वभावादनित्येषु भावात्
 कारणे कालाख्येति । इत इदमिति यतस्तद्दिश्यं
 लिङ्गम् । आदित्यसंयोगाद् भूतपूर्व्वलिङ्गविध्यतो भूताञ्च
 प्राची । तथा दक्षिणाप्रतीच्युदीचीच । एतेन दिग्-
 न्तरालानि व्याख्यातानि । प्राणापाननिषेधोन्नेष-
 जीवनमनोगतीन्द्रियान्तरसञ्चारा बुद्धिः सुखदुः-
 खेकादेषप्रयत्नाश्चात्मनो लिङ्गानि । प्रवृत्तिनिवृत्ती
 प्रत्यगात्मनि दृष्टे परत लिङ्गम् । आत्मेन्द्रियार्थ-
 सन्निकर्षे ज्ञानस्य भावो ऽभावश्च मनसोलिङ्गमिति ।

व्याख्यायते च । शब्दगुणमाकाशस्य नोक्ता
 निष्क्रमणं प्रवेशनं लिङ्गमाकाशस्येत्युक्त्या आकाशस्या-
 नभिव्यक्तशब्दसहितोत्पन्नत्वमभिप्रेत्य प्रकृतिगुणम-
 ध्येऽनभिव्यक्तत्वात् शब्दगुणो नोक्तः कार्य्यगुणत्वेन
 प्ररीक्षितश्च तद्दर्शयिष्यामः शब्दपरीक्षायाम्

१६२

चरकसंहिता ।

स्पर्शश्च वायोर्दृष्टं लिङ्गं तेजसो रूपमपां रसः ।
 पृथिव्यागन्धइत्युक्त्वा पुनारूप रसस्पर्शगन्धवती पृथिवी
 रूपरसस्पर्शवत्य आपो द्रवाः स्निग्धा इति वचनेन
 संसर्गजाः कार्यगुणा द्रवस्निग्धत्वादयः ख्यापिताः ।
 तेजोरूपस्पर्शवत् । स्पर्शवान् वायुरित्युक्त्या च
 द्रवस्निग्धादिगुणोत्पत्तौ भूतान्तरसंसर्गे हेतुः पूर्व
 पूर्वभूतानुप्रवेशः ख्यापितः । तस्मात् । क्रियागुण-
 वत्समवायिकारणमित्यस्य व्याख्यानं पूर्ववद्बोध्यम् ।
 कार्यद्रव्येह्यारभ्यमाणे प्राणिनि नवभिर्द्रव्यैरप्राणिनि
 सप्तभिरात्मनोवर्जं तेषां परस्परं संयोगविभागाभ्यां
 परिणामे जायमानेत्वाकाशादाकाशः शब्दश्चक्षुर्दि-
 गुणशौश्र्व्यादिऋत्स्मैवान् जायते । इति जायमा-
 नक्रियागुणवतः समवायि कारणमनभिव्यक्तशब्दगुण-
 माकाशम् । एवं कालाज्जातः कालो जायमानक्रिया-
 गुणवान् जायते तस्य समवायिकारणं कालः । एव-
 मात्मनो जायमाने प्रत्यगात्मनः प्रवृत्तिनिवृत्ती क्रिये
 इच्छाद्वेषादयो जायन्ते तस्य प्रत्यगात्मनः समवायि-
 कारणमात्मा निष्क्रियः । एवं दिशो जायमानासु
 दिक्षु तदुपाहितदेशेषु गर्भशरीरावयवबलवर्णादि-
 वाग्वीर्यविशेषहेतवो गुणा जायन्ते तासां सम-
 वायिकारणमेकादिक् लोके द्रव्यं प्राच्यादयः शारी-

सूत्रस्थानम् ।

१६३

रद्रव्यम् । एवं पूर्वपूर्वभूतानुप्रवेशे द्वयात्मकादिषु
 वाच्यादिषु स्पर्शविशेषादयो गुणा जायन्ते क्रियाः
 सर्वतोगमनादय इति तस्य तस्य क्रियागुणवतः सम-
 वायिकारणं द्वित्रादिभूतं द्रव्यम् । क्रियागुणवदिति
 प्रथमान्तं चेन्नन्यते तदापि समवायिकारणं कार्य-
 त्वेन परिणमत् क्रियागुणवत् जायमानक्रियागुण-
 वद्भवतीति लक्षणसमन्वयः । जनकहेतुव्यावृत्त्यर्थं
 समवायीति । द्रव्याणां खादीनां मनोदिशोश्च
 समवायिकारणमहङ्कारस्य खादिरूपेण जायमा-
 नत्वे जायमानगुणवत्त्वेन जायमानत्वमपि जायमान-
 क्रियावत्त्वेन परिणामाभावान्न द्रव्यत्वम् । तथा
 कालात्मनोश्च समवायिकारणं व्याख्येयम् । गुणवत्
 समवायिकारणमिति वचने । रूपादिभ्यः प्रकृति
 गुणोभ्यो जायमानेषु लोहितश्चेतकृष्णादिषु पृथक्त्वं
 गुणो जायते पुनः पाञ्चभौतिके तल्लोहितश्चेतकृष्ण-
 मेलने समवायादेकत्वं पीतत्वादिकं कार्यं जायते ।
 तद्गुणवतः समवायिकारणं प्रकृतिरूपादिकमिति
 तेषु द्रव्यत्वप्रसङ्गः । कर्म तु न कर्मगुणाश्रय इति
 न द्रव्यं तथा सामान्य विशेष समवाया इति सभं
 चरककणादयोरिति ।

क्रमिकत्वादगुणलक्षणमाह । समवायी तु निश्चेष्टः

१८४

चरकसंहिता

कारणं गुणः । कारणपदेन कार्यस्योपस्थितौ यस्य कार्यस्यारम्भे यो भावो निश्चेष्टः क्रियाहीन एव स-
न्नन्यक्रिययापरिणमन् कार्यत्वमापद्यते स तस्य का-
र्यस्य गुणो नाम कारणमुच्यते क्रियाहीनत्वात् कर्तृ-
त्वाभावादप्रधान्यात् । निश्चेष्ट इत्यनेन खादीनां न-
वानां व्यावृत्तिः । समवायीत्युक्त्या कर्मणां द्रव्याश्रि-
तानां द्रव्याश्रितगुणपरिणामहेतुत्वेन निश्चेष्टत्वेन
च न गुणत्वं तस्मिन् कार्ये गुणे समवायित्वा-
भावात् । विजातीयगुणानाञ्च विजातीयकार्य-
गुणे समवायित्वाभावाच्च न विजातीये कार्ये गुणत्व-
मिति । प्रमादिनस्तु वैशेषिके कणादोक्तं गुण-
लक्षणं । द्रव्याश्रय्यगुणवान् संयोगविभागेष्व-
कारणमन्यापेक्षो गुण इति दृष्ट्वा गुणकर्मणी अस-
मवायिकारणे भवतइत्याहुः स्तेषामयं हि प्रमादः ।
सूत्रकृतकणादेन क्रियागुणवत् समवायिकारण-
मिति पूर्वस्मादनुवर्त्य समवायिकारणपदं द्रव्याश्र-
यीत्यादि सूत्रं कृतम् । तेन द्रव्याश्रय्यगुणवान्
संयोगविभागेष्वकारणमन्यापेक्षः समवायिकारणं
गुण इतिगुणलक्षणं पर्यवसितम् । यदि हि गुणो
गुणान्तरस्य समवायिकारणं न भवति । कथं तर्हिगु-
णाश्च गुणान्तरमारभन्ते इतिवचनं तत्रैव कणा-

सूत्रस्थानम्

१६५

देनोक्तं सङ्गच्छते । गुणा हि द्रव्याश्रिता रूपरसा-
 दयः खल्वन्यापेक्षाः स्वस्वाश्रयद्रव्यनिष्ठक्रियापेक्षाः
 स्वाश्रयद्रव्यनिष्ठक्रियया परिणमन्तः क्वचित्
 साधारणभूताः पृथक्त्वगुणं समवायेनापद्यमानाः
 पृथग्भूय तेजोस्वभूमिषु लोहितशुक्लकृष्णरूपेण
 मधुरास्वादिरूपेण गुणान्तरहीनाः सन्तो द्रव्या-
 श्रयिणः सन्तश्च समवयन्ति कार्ये । इति समवा-
 यिनएव कारणानि गुणा न च ते स्वाश्रयद्रव्याणां
 संयोगविभागेषु कारणानीति लक्षणसमन्वयः ।
 प्रकृतिगुणानां कार्यगुणेषु समवायित्वमन्तरेण
 निरुपादानककार्यापत्तिः स्यात् । कर्माणि
 तु तथैव कार्ये समवयन्ति सन्ति द्रव्याश्रयीणि
 च सन्ति जायमानगुणानाश्रया एव स्वाश्रय-
 द्रव्याणां संयोगविभागेषु कर्मान्तरानपेक्षकार-
 णानि भूत्वापि कार्यभूतविशिष्टकर्माङ्गेषु परि-
 णामे द्रव्यान्तरनिष्ठमन्यत् कर्मापेक्षमाणानि न तु
 संयोगविभागेष्वकारणानि तस्मान्नगुणाः । प्रकृति-
 भूतद्रव्याणि कार्यद्रव्याश्रयीणि संयोगविभागेषु
 स्वक्रियापेक्षकारणानीति संयोगविभागेषु न सा-
 द्धात् कारणानि । स्वक्रियया परिणम्य सम-
 वायीनीत्यन्यापेक्षसमवायीनि सन्त्यपि नागुणवन्तीति

१८६

धरकसंहिता ।

संयोगे च विभागे च कारणं द्रव्यमाश्रितम् ।
कर्त्तव्यस्य क्रिया कर्म कर्मनान्यदपेक्षते ॥

न गुणाः । रूपरसादिप्रकृतिभूतगुणारम्भकाण्य-
हङ्कारादीनि न द्रव्याश्रयोनीति न गुणा इति ।
व्याख्यातं गुणलक्षणम् ।

क्रमिकत्वात् कर्म लक्षणमाह । संयोगे च वि-
भागेचेत्यादि । चकारद्वयेन । नार्थमारभमाणानां
द्रव्याणां संयोगे पुनर्विभागे चाथ पुनः संयोगेचाथ-
पुनर्विभागेचेत्येवं पुनः पुनः संयोगे च विभागे च
यत्कारणमन्यत् कर्म स्वभिन्नं कर्मान्तरं नापेक्षते
तद्द्रव्यमाश्रितं कर्म कर्त्तव्यस्य तस्य कार्यस्य कर्मणः
समवायिकारणं कर्मोच्यते । चेतनाधिष्ठितानि
पृथिव्यादीनि निष्क्रियाण्यपि चेतनानि भूत्वा संयु-
ज्यन्ते चेतनेन चेतनेनात्मना परस्परं पृथिव्यादीनां सं-
योगात् प्रवर्त्तकेन रजोगुणेन जायमानं स्पन्दनमुत्-
क्षेपणादिपञ्चविधमेव भूत्वा पृथिव्यादीनि नवैव पुनः
पुनश्चालयत् संयोजयति विभाजयतिचेत्येवं स्वाश्र-
यद्रव्याणां संयोगविभागेषु नान्यकर्मोपेक्षते तत्तद्-
द्रव्यमेवाश्रित्य संयोगविभागौ पुनः पुनः कृत्वा तानि
द्रव्याणि तत्स्थांश्च गुणान् परिणमयत् स्वयं

सूत्रस्थानम् ।

१६७

स्वयञ्च परिणमदेकीभूय चिन्त्याचिन्त्यक्रियाहेतु-
विशिष्टकर्म्मरूपेण जायमानं समवैतीति कार्यस्य
तत् कर्म्म । मन्यादीनां विषहरणादि मदनफला-
दीनां वसनकृत् कर्म्म त्रिष्टतादीनां विरेचनकृत् ।
इत्येवमादिकर्म्म प्रतिद्रव्यमातेयमद्रुकाषीयान्नपा-
नादिकाद्यध्यायेषु वक्ष्यते । तत्राचिन्त्यक्रियाहेतुः
प्रभाव उच्यते या द्रव्याणां शक्तिरभिधीयते ।
नैवं द्रव्यगुणसामान्यविशेषसमवायादिति ते कर्म्मा-
ख्या न भवन्ति । द्रव्याणि संयोगविभागेष्वन्यत्
स्वनिष्ठं कर्म्मोपेक्षन्ते । न त्वन्यानपेक्षकारणं संयो-
गविभागेषु । गुणादयश्च न संयोगविभागेष्वन-
पेक्षकारणानिति । वैशेषिकेकणादेन च यदुक्तं
कर्म्मलक्षणं । संयोगविभागेष्वनपेक्षकारणं कर्म्मिति
तत्रापि पूर्वस्मादनुवर्त्तते सर्व्वं संयोगविभा-
गेष्वकारणमिति तु प्रतियोगिनिर्देशमिमं संयोग-
विभागेष्वनपेक्षकारणमिति दृष्ट्वा निवर्त्तते । तेन
द्रव्याश्रय्यगुणवत् संयोगविभागेष्वनपेक्षकारणम-
न्यापेक्षं समवायिकारणं कर्म्मिति लक्षणं पर्य्यवसितं
सर्व्वमिदं व्याख्यातम् । अथैतेषां स्वादीनां नव-
द्रव्याणां देवनरादिकार्य्यभारभमाणानां खं स्वमा-
रभते वायुर्वायुं तेजस्तेज आपोऽपो भूर्भूवमात्मा-

१६८

चरकसंहिता ।

त्मानं मनोमनः कालः कालं दिशोदिश एषाञ्चरूपं
 लोहितादिरूपं रसोमधुरादिरसान् गन्धः सौरभा-
 दीन्गन्धान् स्पर्शः शीतादीन् स्पर्शानभिव्यक्तः शब्द-
 स्त्वभिव्यक्तानुदात्तादीन् शब्दाननभिव्यक्तं गुरुत्वं व्यक्तं
 गुरुत्वं लघुत्वं लघुत्वं मृदुत्वं मृदुत्वं काठिन्यं काठिन्यं
 मान्द्यं मान्द्यं तैक्ष्ण्यं तैक्ष्ण्यं स्निग्धः स्निग्धः रौक्ष्ण्यं
 रौक्ष्ण्यं स्थैर्यं स्थैर्यं सरत्वं सरत्वं प्रैच्छित्यं प्रैच्छित्यं
 वैशद्यं वैशद्यं खरः खरं मरुणो मरुणं स्थौल्यं
 स्थौल्यं सौक्ष्म्यं सौक्ष्म्यं सान्द्रः सान्द्रं द्रवत्वं द्रवत्व-
 मित्यैवमेषां कर्माणि सजातीयानि विजातीयानि
 चारभन्ते । तत्र कुत कस्मानुवृत्तिः स्वरूपेणान्य-
 रूपेण वा भवतीति ।

उच्यते । न द्रव्यं कार्यं कारणञ्चवर्धति ।
 गन्धमात्रादिष्टयिव्यादिद्रव्यं कार्यारम्भे स्वस्वसजा-
 तीयं द्रव्यमारभमाणं यदन्येनारभमाणं कार्यं स्वस्व-
 विजातीयं मूर्त्यादिकं न वर्धति न हन्ति । न च
 स्वारम्भकं कारणं त्रिगुणविकारात्मकमहङ्कारं
 निर्गुणञ्च कालक्षेत्रज्ञप्रधानानि वर्धति । स्वस्वा-
 रम्भकानुवृत्त्यैव स्वस्वसजातीयं कार्यमारभतेइति ।

उभयथा गुणः । तत् कार्यारम्भे ष्ठयिव्यादि-
 द्रव्यस्था गुणा गन्धादयः खलु स्वस्वसजातीयं

सूत्रस्थानम् ।

१६२

गन्धविशेषादिकमारभमाणा यदारभ्यमाणं स्वस्ववि-
जातीयं कार्यं स्वारम्भकं कारणश्चाहङ्कारादिस्थं
गुणांशमुभयथा । कुत्रचिद्धत्वा कुत्रचिन्नहत्वा
सजातीयं गुणविशेषमारभन्ते । यथा पारद-
गन्धकयोः संयोगे कज्ज्वलीभूतेद्रव्यं पारदस्थः शुक्लः
शुक्लविशेषमारभमाणो गन्धकस्थः पीतः पीतमा-
रभमाणः पारदस्थतीक्ष्णेन तैक्ष्ण्यमारभमाणेन वि-
रोधिना वध्यते सर्व्वतैव शैल्यं सत्त्वगुणयोनिकं
तमोगुणयोनिकेन तैक्ष्णेन विरोधिना वध्यते गन्ध-
कस्थपीतस्थौ च लोहितशुक्लौ रजःसत्त्वयोनिकौ
वध्यते तयोः शुक्ललोहितवधे तैक्ष्ण्यप्रसमान-
योनिः कृष्णोऽभिव्यज्यते । इति पारदगन्धको-
भयात्मके कार्यं श्वेतपीतमेलनेन सम्भाव्यं कार्यं
यद्वर्णं तत्तोक्ष्णगुणेन वध्यते । तत्कारणं शुक्ल-
लोहितं हत्वेति एवं हिङ्गुले पारदगन्धकाभ्यामार-
भ्यमाणे यन्त्रविशेषे वज्जिना पच्यमाने रजोवज्जलयो-
निकेन तैक्ष्णेन सत्त्वतमोयोनिकौ शुक्लकृष्णौ वध्यते
पारदस्थशुक्लगन्धकस्थ पीतमेलनेन सम्भाव्यं कार्यं
वर्णञ्च वध्यते । रजोयोनिकलौहित्यश्चाभिव्यज्यते
इति । एवं हरिद्राचूर्णसंयोगेऽपि लौहित्यमभि-
व्यज्यते चूर्णस्थतैक्ष्णेन हरिद्रास्थशुक्लकृष्णवधे ।

२००

चरकसंहिता ।

अथावधे यथा । हिङ्गुलवङ्गभस्मसंयोगे श्वेतलोहि-
तवर्णमेवोभयात्मकं भवति पाटलवर्णं न चात्र
हिङ्गुलस्य लौहित्यं वङ्गभस्मस्य शैल्यश्च केनापि
वध्यते । एवं शुक्लसूत्रनिर्मितपटस्य शैल्यप्रमे-
येति ।

कार्यं विरोधि कर्म । कर्तव्यस्यक्रियाकर्मस्य तु
कार्यविरोधि । तत् कार्यारम्भे एथिव्याद्या-
रम्भे कार्ये पारदे यत् कर्म गन्धके च यत्
कर्म तत् पारदगन्धकसेलनेन कज्जलीभूते हिङ्ग-
लीभूते च द्रव्ये पारदकर्मणा कर्तव्यं शरीरभेद
कुठादिकं कार्यं गन्धकस्यकर्मणा च कार्यं यत्त-
दुभयं विरोधयदपूर्वमेकं कर्म निर्वर्त्तते इति
प्रकृतिद्रव्यस्यकर्मणा कर्तव्यकार्यस्य विरोधि क-
र्मारभ्यते । इति कर्मासाध्यं कर्म न विद्यते ।
एतेन प्रभावादिनिखिलकर्म व्याख्यातं भवतीति ।

अथमेवं समवायो भवतीति ॥ द्रव्यगुणकर्मणां
द्रव्यं कारणं सामान्यम् ॥ एथिव्याद्यारब्धानां
द्रव्यगुणकर्मणामारम्भकं द्रव्यं कारणसामान्यमेकत्व-
करम् । द्रव्यारम्भकद्रव्यमपि हि तद्द्रव्याश्रितगुण-
कर्मणाञ्च कारणसाधारभावान्नत्वारम्भकं कारण
मिति कारणसामान्यं द्रव्यम् ।

सूत्रस्थानम् ।

२०१

उभयथागुणः । द्रव्यारब्धानां द्रव्यगुणक-
र्म्मणामुभयथा कारणसामान्यं कार्यसामान्यञ्च गुण-
एकत्वकरः । द्रव्यारम्भे तदारम्भकद्रव्यस्थो गुण-
स्तेषां कार्यद्रव्यगुणकर्म्मणां कारणं गुणानां कार्या-
णां श्वेतपीतादीनामुपादानकारणमिव तत्कार्यद्रव्य-
कर्म्मणोरपि कारणमविनाभावात् । न हि निर्गुणं
द्रव्यमस्ति न चाद्रव्यं कर्म्मास्ति ततः सहकारिकारणं
द्रव्यकर्म्मणोरपि गुणः । कार्यञ्च गुणः सामान्यं श्वेत-
पीतादिको गुणः शुङ्गानां श्वेतः सामान्यं पलाश-
कुसुमहरिद्राणां पीतः सामान्यमिति ।

संयोगविभागवेगानां कर्म्म । संयोगविभाग-
वेगानामुभयथा कारणरूपेण कार्यरूपेण च द्रव्य-
गुणकर्म्मणां शरीरादीनां सामान्यं कारणसामान्यं
कार्यसामान्यञ्च कर्म्म एकत्वकरम् । संयोगा-
दीन् हि जनयति कर्म्म । कर्म्म च संयोगादिभ्यो
जायते ॥ कर्म्म तु द्रव्याणां सामान्यं भवति कथं
संयोगादीनां कारणसामान्यं कार्यसामान्यमिति ।

न द्रव्याणां कर्म्म व्यतिरेकात् । कार्यद्रव्याणां
कर्म्म न कारणसामान्यं न कार्यसामान्यम् । कस्मात् ।
व्यतिरेकात् । देवनरादीनां चेतनानां गमनादिव-
ज्जविधं कर्म्म नाचेतनानां घटादीनां वा । छागमा-

२०२

चरकसंहिता ।

सञ्च यत्कर्म करोति न तत् कुक्कुटसांसमिति ।

कस्यचिद्द्रव्यस्य पुनरव्यतिरेकात् । मांसस्य
मांसवर्द्धनं सामान्यं कर्म शोणितस्य शोणितवर्द्धन-
मित्येवमादि । द्रव्याणां द्रव्यं कार्यम् । पृथिव्यादीनां
कार्यं पृथिव्यादिद्रव्यं कार्यं सामान्यम् । द्वित्वप्र-
भृतयः सङ्ख्याः पृथक्त्व संयोगविभागाश्च । द्रव्याणां
द्वित्वादिसङ्ख्याः पृथक्त्वसंयोगविभागाश्च गुणाः
कार्यं सामान्यम् । सर्वाणि द्रव्याणि द्वित्वादिसङ्ख्या-
वन्ति नत्वेकानि । पृथक् च संयुक्तानि च विभक्तानि
चेति । संयोगादीनां द्रव्यम् । संयोगादीनां द्रव्यं का-
र्यं सामान्यम् । अनेकद्रव्यसंयोगाद्वि सर्वाणि द्रव्याणि
जायन्ते इति ।

रूपाणां रूपम् । रूपाणां कार्यसामान्यं लो-
हितादिरूपम् । एतेन रसादयो व्याख्याताः ॥
समवायित्वं यथाकारणमपि ॥ यथाकारणं क्रिया-
गुणवत् समवायिकारणमिति समवायित्वं द्रव्यस्य
सामान्यम् । द्रव्याश्रय्यगुणवान् संयोगविभागेष्व-
कारणमन्यापेक्षः समवायिकारणं गुणइति गुणानां
समवायिकारणत्वं सामान्यम् । द्रव्याश्रय्यागुणवत्
संयोगविभागेष्वनपेक्षकारणमन्यापेक्षं समवायिका-
रणं कर्मेति समवायिकारणत्वमुत्क्षेपणादीनां क-

सूत्रस्थानम् ।

२०३

कर्मणां सामान्यम् ॥ गुरुत्व प्रयत्न संयोगानामुत्क्षेप-
 णम् ॥ गुरुत्वादीनामुत्क्षेपणं कार्यसामान्यम् ।
 गुरुणि हि द्रव्याणि शक्यन्ते उत्क्षेपुं हस्तादिप्रयत्नेन
 संयोगान्न तु लघूनि ॥ संयोगविभागवेगाश्च कर्म-
 णाम् ॥ कर्मणामुत्क्षेपणादीणां कार्यसामान्यं
 संयोगोविभागश्च वेगश्चेति । कर्मणाविना सं-
 योगो विभागोवेगो वा न जायते ॥ सन्नित्य-
 मद्रव्यवत् कार्यं कारण सामान्यविशेषवदिति द्रव्य-
 गुणकर्मणामविशेषः ॥ खद्वस्तु नित्यमुत्पद्य पुनर्न जा-
 यते इति । अद्रव्यवत् द्रव्यानारब्धं कार्यमुपादा-
 ननिष्पन्नं कारणमुपादानं समवायिकारणं सामान्यं
 समानार्थता विशेषस्त्वसमानार्थता तत्सामान्यवत्
 तद्विशेषवच्च सर्वं नवद्रव्यसप्तदशगुणपञ्चकर्म ।
 अव्यक्तं नामात्मा कालक्षेत्रज्ञप्रधानानीति त्रयो-
 पादानकः कार्य एवाद्वयवाञ्छ न हि कारणभूत-
 कालादीनि द्रव्याणि । कालश्च सन्नित्यश्चाद्रव्यवान्
 खल्वव्यक्तस्य कालांशोद्रेके त्रिगुणविशिष्टः सम्बत्सर
 इतएव कार्यः । दिशोऽपि चाद्रव्यवत्यः सान्त्विका-
 हङ्काराज्जाताह्लाकाशाधिदेवतासत्त्वादिगुणयोगात्
 प्राच्यादिरभूदिति ततश्च कार्याः । खादीनि मनश्चा-
 हङ्कारिकाणि । रूपादयश्च सप्तदश गुणा आव्य-

२०४

चरकसंहिता ।

क्तिकाहङ्कारिकसत्त्वादिगुणोपादाना इत्यद्रव्यवन्तः
कार्याश्च । रजोगुणोपादानानि कर्माणि पञ्चा-
द्रव्यवन्ति कार्याणि । त्रीण्येव सत्तादि द्रव्यत्वादि-
सामान्यवन्ति । पृथिवीत्वादिविशेषवन्ति चेति
त्रयाणामविशेष इति ।

अद्रव्यवत्त्वान्नित्यत्वमुक्तम् ॥ संयोगाद्धि खल्वनेक-
द्रव्यमेकीभूय कार्यद्रव्यं स्यात् तस्मादद्रव्यवद्भावं
कार्यं नित्यम् । अद्रव्याणां क्षुपादानानां समवायो
नित्यो भूयादीनां गुणः समवायइव ॥ कारणाभा-
वात् कार्यभावः ॥ कार्याणामनेकद्रव्यारब्धानामनेक
गुणारब्धानामनेककर्मारब्धानाञ्च द्रव्यगुणकर्माणां
समवायिकारणसमवायाभावादभावः । नैषामुपा-
दानानां कार्ये समवायोनित्यः ॥ संयोगाद्द्रव्याणां
द्रव्यगुणकर्मासमवायः स्यादिति ।

न कार्याभावात् कारणाभावः ॥ कार्याणां
द्रव्यगुणकर्माणामभावान्नतदुपादानकारणाभावः स्या-
त् । कार्यं हि नष्टमुपादानरूपमापद्यते । कार-
णलयो हि नाशः । क्वं यथास्थानं विस्तरेण
व्याख्यास्यते इति ।

अथैतदुपसंहरति । इत्युक्तं कारणं कार्यमिति ।
क्वदा सर्वभावानामित्यादिना कस्मि नान्यद-

सूत्रस्थानम् ।

२०५

इत्युक्तं कारणं कार्यं धातुसाम्यमिहोच्यते
धातुसाम्यक्रियाचोक्तातन्त्रस्यास्य प्रयोजनम्॥

पेक्षते इत्यन्तेन सामान्यं नाम कारणं तस्य कार्यं
सर्वभावानां वृद्धिरेकत्वञ्च । विशेषो नाम कारणं
तस्य कार्यं सर्वभावानां ह्रासः पृथक्त्वञ्च द्वयम्
समवायः कारणं तस्य कार्यं सर्वभावानां मेलनम् ।
द्रव्यं कारणं तस्य कार्यं गुणकर्मन्मात्रयसजातीयद्रव्यं
मूर्त्यादि । गुणः कारणं तस्य कार्यं निश्चेष्टसजा-
तीयगुणविशेषाः । कर्म च कारणं तस्य कार्यं
सजातीयविजातीयकर्म संयोगविभागौ चेति सर्व-
मुक्तम् । अथैतदायुर्वेदस्याधिकरणं पुरुषञ्च कारण-
मुक्त्वा तत्र कार्यमाह । धातुसाम्यमिहोच्यते ।
धातुसाम्यक्रिया चोक्ता तन्त्रस्यास्यप्रयोजनमिति ।

इह सत्त्वादितयात्मके पुरुषे धातुसाम्यं सम-
धातुरक्षा तन्त्रस्यास्यायुर्वेदस्य प्रयोजनमुच्यते ।
न केवलं समधातुरक्षा प्रयोजनं धातुसाम्यक्रिया
चास्य तन्त्रस्य प्रयोजनमुक्त्वा । विषमधातौ पुरुषे
धातुसाम्यकरणं धातुसाम्यक्रिया । धातुसाम्यन्तु
प्रकृतिरारोग्यमित्येकोऽर्थः । विकारो धातुवै-
षम्यं साध्यं प्रकृतिरुच्यते । सुखसंज्ञकमारोग्यं

२०६

चरकसंहिता ।

विकारो दुःखमेव तु । इति वक्ष्यते । अत्राय-
मभिसन्धिः । सर्वत्रैव मुख्यप्रयोजनं सुखं दुःख-
निवृत्तिश्च । तदुभयं न धातुसाम्यकार्यं धातु-
साम्यकार्यं हि सुखं दुःखनिवृत्तिस्तु मोक्षे भवति
न तदा नित्यसुखाभिव्यक्तिर्भवति पारमार्थिकतत्त्व-
ज्ञानान्तु निःशेषेण दुःखनिवृत्तिर्भवति । यदि वा
यावन्न पारमार्थिकतत्त्वज्ञानमुदेति न तावन्मनः
समधातु भवति तस्मात् धातुसाम्यकार्यैव दुःख-
निवृत्तिरिति ॥ यस्तु व्याचष्टे । इत्युक्तं सामान्या-
दिकं षड्विधं कारणमुक्तं इह शास्त्रे धातु-
साम्यकार्यं मुच्यते । च यस्माद्धातुसाम्यक्रियाऽस्य
तन्त्रस्य प्रयोजनमिति ।

तन्त्रसाधु । विषमधातोरेव हि धातुसाम्यकरण-
मुपपद्यते । स्वस्थस्य धातुसाम्यरक्षणं प्रयोजन-
मस्य तन्त्रस्य नोक्तं भवति तत्प्रयोजनाय च स्वस्थ-
परायणहेतुलिङ्गौषधज्ञानमिह शास्त्रे प्रोक्तमिति ।
सुश्रुते चोक्तम् । अथायुर्वेदप्रयोजनं व्याध्युप-
हृतानां व्याधिपरिमोक्षः साम्यरक्षणञ्चेति ।

धातुसाम्ये सति धातुसाम्यकरणमनुपपन्नं धातु-
साम्यरक्षणमेवोपपद्यते धातुवैषम्ये धातुसाम्यकरण-
मुपपद्यते । तच्च धातुवैषम्यं कुतो भवति कुतो

सूत्रस्यानम् ।

२०७

कालबुद्धीन्द्रियार्थानां योगो मिथ्यानचातिच ।
द्वयाश्रयाणां व्याधीनां त्रिविधो हेतुसङ्ग्रहः ॥

वा साम्यमित्यतः संग्रहेण तयोः कारणमाह ।

कालबुद्धीन्द्रियार्थानामित्यादि । अत्र बुद्धि-
पदेन धीवृत्तिस्मृतयस्तत्प्रयुक्तवाङ्मनः शरीरप्रवृत्ति-
श्चोच्यन्ते । तथैव प्रपञ्चयिष्यति तिस्रैः प्रणीये क-
तिधातुपुरुषीये च । इन्द्रियपदेनेहार्थोपादा-
नात् वाच्यानां श्रोत्रादीनां पञ्चानां ग्रहणम् ।
तेन मनोमनोऽर्थचिन्तनीयादीनां व्यावृत्तिः कृता ।
इन्द्रियोपक्रमेऽध्याये हि पञ्चेन्द्रियाणीति वक्ष्यते ।
यद्यपि पञ्चार्था इति च तत्रैव वक्ष्यते अर्थाः शब्द-
स्पर्शरूपरसगन्धा इति च वक्ष्यते तेनार्थपदमात्र-
ग्रहणेन पञ्चानां प्राप्तौ यत् पुनरिन्द्रियग्रहणं कृतं
तेन मनोऽर्थः पुनश्चिन्त्यमिति च यद्वक्ष्यते तद्व्या-
वृत्तिः कृता स्वशास्त्रे मनस इन्द्रियाभिधानाभावात्
परतन्त्रसिद्धेन्द्रियत्वानुमतत्वेऽपि स्वतन्त्रे व्यवहारार्थं
पञ्चेन्द्रियाणीत्युक्तम् । कालश्च बुद्धयश्चेन्द्रियार्था इति
तेषां योगः सम्बन्धः पुरुषे मिथ्या च न चाति चेति
त्रिविधविकल्पो द्वयाश्रयाणां व्याधीनां त्रिविधो हेतु-
संग्रहः । अथवा । कालश्च बुद्धयश्चेन्द्रियाणि च

२०८

चरकसंहिता ।

तैः सहार्थानां योगो मिथ्या न चाति च । कालै-
 रर्थस्य पुरुषशरीरस्य योगः । बुद्धिभिरर्थस्य बोद्ध-
 व्यचिन्त्यादेर्योगः । इन्द्रियैः श्रोत्रादिभिः स्वस्वा-
 र्थानां शब्दादीनां योग इति । मिथ्या याथार्थवि-
 पर्ययः । नञर्योऽत्र क्वचिदल्पत्वं क्वचित् सर्वशः प्रति-
 षेध इति । अतीति अयिप्रयः । द्वयं शरीरं सत्त्वसं-
 च्छन्नाश्रयोऽधिकरणं येषां तेषां तथा । व्याधीनामव्य-
 वहितपूर्वोत्तरकालप्रवृत्तिशीलधातुवैषम्यदुःखानां
 हेतुरव्यभिचारी हेतुस्तेषां संग्रहः संक्षेपः । सूत्र-
 मिदं स्वयं भाष्येण तिस्रैः षणीये व्याख्यास्यते । तद्यथा
 शीतोष्णवर्षलक्षणाः पुनर्हेमन्तग्रीष्मवर्षाः सस्वत्सरः
 स कालस्तत्तातिमात्रस्वलक्षणः कालातियोगः । ही-
 नस्वलक्षणः कालायोगः यथास्वलक्षणविपरीतलक्ष-
 णस्तु कालमिथ्यायोगः कालः पुनः परिणामइति
 अत्र परिणामत्ववचनेन कालस्य कारणान्तरजन्य-
 मानभावानां परिणतिहेतुत्वस्वभावः स्थापित स्तेन
 हीनातिमिथ्याभूतः कालो वातपित्तकफरजस्तमसां
 वैकृतीं प्राज्ञादिस्तत्तद्दोषसमगुणः प्रकृतानां वैष-
 म्यलक्षणां दृष्टिं जनयति तथाच यथास्वलक्षणस्तु
 भावानां तत्तद्रूपेण कारणान्तरजन्यमानानां परि-

सूत्रस्यानम् ।

२०८

शक्तिं जनयति न तु वैकृतवैषम्यमित्यभिप्रायेणात्र
 प्राज्ञादिकालस्य सम्प्राप्तिर्न पृथगुक्ता । यद्वाऽत्र
 कालस्य हीनातिमिथ्याभूतयोगानामव्यभिचारि-
 हेतुत्वेनोक्तिः । कतिधापुरुषीये तु कालसम्प्राप्ते र्य-
 हेतुत्वं वक्ष्यति तत् तत्रैव तदुदाहरणदर्शनात्
 तत्तद्रूपेण कारणान्तरोत्पाद्यमानभावानां ताद्रूपेण
 परिणतिजनकत्वं बोध्यम् । यदुक्तमुदाहरणम् ।
 निर्दिष्टा कालसम्प्राप्तिर्व्याधीनां हेतुसंग्रहे । चय-
 प्रकोपप्रशमाः पित्तादीनां यथा पुरा । मिथ्याऽ-
 तिहीनलिङ्गाश्च वर्षान्ता रोगहेतवः । जीर्णभूत-
 प्रजीर्णान्नकालाकालस्थितिश्चया । पूर्वमध्यापराङ्गाश्च
 रात्र्या यामा स्त्रयश्च ये । येषु कालेषु नियता ये
 रोगास्ते च कालजाः । अन्येद्युष्कोद्वग्रहग्राही तृती-
 यकचतुर्थकौ । स्वेस्वेकाले प्रवर्तन्ते कालेह्येषां बला-
 गमः । एते चान्ये च ये केचित् कालजा विविधा
 गदाः । अनागते चिकित्स्यास्ते बलकालौ विजा-
 नता । कालस्य परिणामेन जरामृत्युनिमित्तजाः ।
 रोगाः स्वाभाविका दृष्टाः स्वभावो निष्प्रतिक्रियः ।
 निर्दिष्टं दैवशब्देन कस्मै यत् पौर्वदेहिकम् । हेतु-
 स्तदपि कालेन रोगाणामुपलभ्यते । नहि कस्मै महत्
 किञ्चित् फलं यस्य न भुज्यते । क्रियाघ्नाः कस्मै जा-

२१०

चरकसंहिता ।

रोगाः प्रशमं यान्ति तत्क्षयादिति । इत्यञ्चापि
 मिथ्याहीनातिलिङ्गानि कालस्य प्रज्ञापराधादेव
 जायन्ते पापानि च । जनपदोद्धंसनीये हि वायु-
 रुदकं देशः काल इति चत्वारोभावा जनपदोद्धं-
 सने सामान्यहेतव उक्ता स्तेषां यथाविधत्वेन हेतुत्वं
 तदुक्तं कालं तु खलु यथर्तुलिङ्गविपरीतलिङ्गमति-
 लिङ्गं हीनलिङ्गं चाहितं व्यवस्थेदिति वक्ष्यते ।
 तदुत्तरमग्निवेशप्रश्नः अथ खलु भगवन् कुतोमूलमेषां
 वाय्वादीनां वैगुण्यमुत्पद्यते येनोपपन्ना जनपद-
 मुद्धंसयन्तीति तमुवाच भगवानात्मनः सर्वेषाम-
 प्यग्निवेश वाय्वादीनां यद्वैगुण्यमुत्पद्यते तस्य मू-
 लमधर्म्मस्तन्मूलञ्चासत् कर्म्म पूर्वज्ञतं तयोर्योनिः प्र-
 ज्ञापराध एवेति वक्ष्यते तथा कतिधापुरुषीये धी-
 धृतिस्मृतिविभ्रंशः सम्प्राप्तिः कालकर्म्मणाम् । असा-
 त्मप्रार्थागमश्चेति विज्ञेया दुःखहेतव इति रोगहे-
 तुसंग्रहे धीधृतिस्मृतिविभ्रंशएव बुद्धेर्मिथ्यादियोगः
 कालमिथ्यादियोगस्वसात्मप्रार्थागमेऽन्तर्भूत एव तु
 कर्म्मणामिति कालशब्देन भावानां परिणतिप्रतिनि-
 यतः कालो मिथ्यादियोगवान् वा समो वा तस्य स-
 म्प्राप्तेर्धातुवैषम्यजनकत्वे व्यभिचाराद्धीनमिथ्याति-
 लिङ्गस्य तु व्यभिचारादसात्मप्रार्थागमेऽन्तर्भूय का-

सूतस्यानम् ।

२११

रणान्तरेण जन्यमानभावानां परिणतौ हेतुत्वेन प्राकृतवैषम्यहेतुत्वेन च पृथगुपदिष्टः । तथा चार्थस्य व्यञ्जकोत्पादकसर्व्वहेतूपसंहाराभिप्रायात् । एवं कालस्य तद्देशपरिहारमन्तरेण हीनातिमिथ्यालक्षणस्यापरिहार्य्यत्वेन बुद्ध्यादेः पूर्व्वमभिधानमिति । प्रज्ञापराधजन्यत्वात् विषमवाङ्मनःशरीरप्रवृत्तिलक्षणकर्मण इव विषमवाङ्मनःशरीरप्रवृत्तिजन्यपापस्यापि प्रज्ञापराधेऽन्तर्भाव इत्याह तद्वीजाङ्कुरन्यायेन सङ्गतम् । यच्च पापस्य कर्मजव्याधौ साक्षाद्वेतुत्वं नान्यत्रततोऽत्रहेतुसंग्रहोनयुज्यते । यस्तु कालपरिणामेन पापस्य रोगहेतुत्वात् कालेऽन्तर्भाव इति वदति तदपि न युक्तं सर्व्वस्यैव हेतोः कालेनार्थकरत्वात् कालेऽन्तर्भावापत्तेः रोगजनकत्वाच्च ।

बुद्धिरिति । यद्यपि बुद्धिः पञ्चधा कतिधापुरुषीये दृश्यते । चेतनाष्टतिर्बुद्धिः स्मृतिरङ्गकारो लिङ्गानि परमात्मन इति वचनेन । तथाप्यत्र बुद्धिश्चेतनाहङ्कारवर्ज्जं त्रिविधा ष्टति बुद्धि स्मृतिभेदेन सम्भाव्यते । चेतना हि सा यथा वस्तूनि पश्यन्नपि जातमात्रबाल इव न जानीते शब्दं शृण्वन्नपि न बुध्यते किमिदमिति स्पृश्यं स्पृशन्नपि न वेत्ति किमिदमिति ।

२१२

चरकसंहिता ।

दुग्धादीन् पिवन्नपि न जानीते किमिदमिति । गन्धं
जिघ्रन्नपि नावगच्छति किमिदमिति तच्च चैतन्य-
मात्रं येन बुद्धिकर्मेन्द्रियाणि स्वार्थेषु केवलं प्रयु-
ञ्जते न तु तत्स्वार्थविज्ञानायेति । तथाविधाया-
श्चेतनाया अंशासम्भवात् । अहङ्कारो हि त्रि-
विधो वैकारिकस्तैजसस्तामसश्चेति तत्र वैकारिको
जागरितावस्थायां प्रत्यक्षादिधीष्टतिस्मृतिहेतुः । तै-
जसः स्वप्नावस्थायां प्रविविक्तोपभोगहेतुबुद्धिर-
न्तःप्रज्ञानमुच्यते तामसः सुषुप्तप्रवस्थायामानन्दमा-
त्रोपभोगहेतुबुद्धिः प्रज्ञाऽभिधीयते तथाविधस्याह-
ङ्कारस्य विभ्रंशासम्भवाच्च तद्विभ्रंशेऽजागरितोऽसुप्तो-
ऽसुषुप्तश्च स्यात्तथात्वं तु नास्ति च लोके । धृति-
र्हि नियमात्मिका तस्या अंशसम्भवाच्च बुद्धिर्हिसम-
दर्शिनी तस्या अपि अंशसम्भवाच्च स्मृतिर्हिसम-
र्थाधिता तस्याश्च अंशसम्भवाच्चेति मेधा तु धारणा-
वती बुद्धिरेवेति नाधिकत्वात् नास्या असंग्रहः ।
कतिधापुरुषीयेऽपिधीष्टतिस्मृतिविभ्रंशइति दर्शनाच्च
त्रिधैव बुद्धिर्गृह्यतेऽतः । तासु मध्ये बुद्धिः समदर्शन-
लक्षणा सा चाप्तोपदेशेन समययोगात् समां वाङ्मनः
शरीरप्रवृत्तिं जनयति । तद्यथा नित्यावश्यम्भावे वाच्यं
वाचं वाचयति काले । कालेचानित्ये वाच्यं वाचंवाच

सूत्रस्थानम् ।

२१३

यत्यवश्यम्भावे हिते चावश्यम्भावे हितं वाचयति वाचं
 काले काले चाहितमहिते वाच्यं वाचयत्यवश्यम्भावे ।
 नित्ये चावश्यम्भावे मनो निवेशयति काले । काले च
 मनो निवेशयत्यनित्येऽवश्यम्भावे । हिते च हितं मनो
 ऽवश्यम्भावे निवेशयति काले । काले च हितं मनो नि-
 वेशयत्यहितेऽवश्यम्भावे । काले च दापयत्यादापयति
 देयमादेयं हितं पाणी नाकाले न चाहितम् । गम-
 यति काले चागमयति काले हितं गम्यमागम्यं पादौ
 नाकाले न चाहितम् । पुमांसंशाययति स्थापयत्या-
 सयति काले न चाहितम् । काले सृजति मूत्रं शकत् ।
 रमयति काले हितं विहितं नाकाले न चाहित-
 मिति बुद्धिसमयोगः सुखहेतुः । साचहीनस्वलक्षणा
 चेत्तर्हि काले चाकाले च हिते चाहिते च सर्व्वेशो
 वाच्यं न वाचयतीति बुद्धिहीनयोगाद्वागयोगः ।
 स्वलक्षणातिलक्षणा तु बुद्धिः काले चातिवाचं
 वाचयत्यकाले च हिते चाहिते चार्थे इति बुद्ध्य-
 तियोगाद्वागति योगः । स्वलक्षणविपरीतलक्षणा
 तु बुद्धिरावश्यकेऽनावश्यके च हिते चाहिते च
 वाचं सूचकयत्यनृतयत्यकालकलहे प्रियां करोति
 प्रलापयत्यननुकूलयति परुषयतीत्येवमादिर्वाङ्मि-
 थ्यायोगो बुद्धिमिथ्यायोगाद्भवति । एतच्च चित्त-

२१४

चरकसंहिता ।

नियमात्मिका । सा हि पुनराप्तोपदेशेन चित्तं
 नियम्याहितादार्थाहिता एव वाङ्मनःशरीरप्रवृ-
 त्तीर्जनयति । तद्यथा नियमयति वाचमर्थे हिते
 मनो नियम्य न चाहिते प्रवर्त्तयत्यर्थे । हिते मनो
 नियमयत्यर्थे न चाहिते । स्वस्वार्थे नियमयत्यर्थे हिते
 शरीराङ्गानि मनो नियम्य न चाहिते । इति धृति-
 समयोगः सुखहेतुः । सा च हीनस्वलक्षणा चेद्वा-
 चं कालेचाकाले च हितेचाहिते च वाचयति मनो
 'सत्यं' नियम्येति धृतिहीनयोगाद्वागयोगः । स्वल-
 क्षणातिलक्षणा तु धृतिर्हिते चाहिते चातिशयेन
 मनो नियम्य न वाच्यं वाचयतीति धृत्यतियोगान्नि-
 यतवागतिर्योगः । स्वलक्षणविपरीतलक्षणा तु धृति-
 रहितादर्थान्मनो न नियन्तु मर्हति विषयप्रबलम् ।
 तेन वाचमन्यथा वाचयति देवं गां गुरुं वृद्धान्
 सिद्धावृषीन् निन्दयति यद्वाचा न युज्यते यस्तं तथा
 वाचयति इति धृतिमिथ्यायोगाद्वाङ्मिथ्यायोगः ।
 स्यात्तिष्ठु स्यार्त्तव्याधिष्ठिता सा ह्याप्तोपदिष्टान् स्यार्त्त-
 व्यानर्थान्वैधान् मानसे नियमतो निधायाम्बान्या
 तत्त्वतोऽनुभावयन्त्यनुवर्त्तयन्तो च विहिता हिता
 वाङ्मनःशरीरप्रवृत्तीर्जनयति नातोऽविहितानर्थान्
 हितानाचरितुं शक्नोति कश्चित् स्यात्तिमानिति । तद्य-

सूतस्थानम् ।

२१५

या। देवानृषीन् गुरुन् गा नमस्यान् साधून् वाचं स्ताव-
यति हितञ्च मधुरञ्च प्रियं च मृदु च नात्युच्चैर्नाति-
नीचैः सत्यं कालेऽनुकूलं वाचयति मनश्च तान् पूजय-
ति भक्तिश्च द्वातिशयेन मानयति काले हिते चावश्यके-
चार्थे पाणी पादादीनि च स्वस्वकर्म्मणि यथा-
र्हाणि प्रयोजयति कर्तुं मिति स्मृतिसमयोगः सुख-
हेतुः । सा पुनारजस्तमोभ्यां परिभूता स्वलक्षणा-
हीनलक्षणा देवादीन् क्वचिदर्चयति नार्चयति वा
क्वचिन्मधुरां क्वचित् परुषां क्वचित्प्रियां क्वचिदप्रियां
वा सत्यां वा ऽनृतां वाऽनुकूलां वाननुकूलां वा वाचं
वाचयति विनष्टा च न देवादीन् वाचं स्तावयति ना-
र्चयति नमधुरां न प्रियां न सत्यां वा वाचं वाचयति
नानुकूलाभित्येवमादिः स्मृत्ययोगाद्वागयोग इति बु-
द्ध्यादितयायोगाद्वागयोगत्वयं तस्मात् सिद्धं तद्व गुरु-
देव ब्राह्मणर्षिप्रभृतीनामवमानेन कोपादभिशापा-
भिचारादितो भस्मताप्राप्तिरागन्तुज्वरादयो वा
भवन्ति । कलहाभिनिर्वृत्तिं वा जनानां कोपादिति ।
अथ हीनस्वलक्षणा च बुद्धिर्नावश्यम्भावे निवेशयति
चित्तं हिते वा नावश्यके निवेशयत्यहितेवेति बुद्धि-
हीनयोगाभ्यनोहीनयोगः । सा पुनः स्वलक्षणात्तिल-
क्षणा चेत्तर्हि नित्यावश्यके कालेचाकाले च हिते चा-

२१६

चरकसंहिता ।

हिते चातिमात्रं निवेशयति चित्तमिति मनोतियोगो
 बुध्यतियोगात् । सा पुनः स्वलक्षणविपरीतलक्षणा
 चेत्तदा भयशोककोपलोभमोहमानेष्वामिथ्यादर्श-
 नादिषु मनोनिवेशयति नित्ये चानित्ये चार्थे हिते
 चाहिते चेति बुद्धिमिथ्यायोगान्मनोमिथ्यायोगः । एवं
 धृतिश्च स्वलक्षणहीनलक्षणा चेत्तर्हि चित्तमहितेऽर्थे
 चपलयति न च हिते नियमयतीति धृतिहीनयो-
 गान्मनोहीनयोगः । सा चातिस्वलक्षणा तु चित्तमर्थे-
 प्यहितेकाले चातिमात्रं निवर्त्तयति न च हितेऽपि
 प्रवर्त्तयतीति धृत्यतियोगान्मनोऽतियोगः । स्वल-
 क्षणविपरीतलक्षणा तु धृतिश्चित्तं न भीषयति
 भीषणादभीषणाद्वा विभीषयति न शोचयति शोच-
 कादशोचकाद्वा शोचयति न कोपयति कोपनादको-
 पनाद्वा कोपयति लोभयत्यलोभनीये लोभनीये च न
 वा लोभयति । न मोहयति मोहनादमोहनाद्वा मो-
 हयति । नाभिमानयत्यभिमानिकेऽनभिमानिकेवाऽ-
 भिमानयति चित्तं न चेर्षयतीर्षणीयायानीर्षणी-
 यायवेर्षयति द्रोहयत्यद्रोहणीयाय नद्रोहयति च
 द्रोहणीयायैवमादि धृतिमिथ्यायोगान्मनोमिथ्या-
 योगः । तथा स्मृतिरपि हीनस्वलक्षणा चेत्तर्हि
 क्वचिच्चित्तमाप्तोपदिष्टार्थं हितमहितञ्च स्मारयति

सूत्रस्थानम् ।

२१७

न वा क्वचित् काले इति स्मृतिहीनयोगान्मनोहीनयोगः । अतिलक्षणा तु स्मृतिरतिस्मारयति चिन्तं हितमर्थमहितञ्च शोचनीयादिकमिति स्मृत्यतियोगान्मनोतियोगः । स्वलक्षणविपरीतलक्षणा पुनर्हितमहितं स्मारयति स्मारयति चाहितं हितमिति । तदूयया । शोकमशोकमशोकं शोकमित्येवमादिस्मृतिमिथ्यायोगान्मनोमिथ्यायोग इति बुद्ध्यादितयतियोगान्मनस्त्वियोगतः कामशोकादिहेतुका ज्वरातिसारादय आगन्तवो भवन्ति ।

अथ हीनलक्षणा बुद्धिर्नावश्यम्भावे चेष्टयति ओत्तादीनीन्द्रियाणि हस्तादीनि च स्वार्थेषु शेषमङ्गस्येति बुद्धिहीनयोगाच्छरीरहीनयोगः । अतिलक्षणा तु योजयत्यतिमात्रेण चेष्टयति चेति बुद्ध्यतियोगाच्छरीरातियोगः । विपरीतलक्षणा पुनर्वैगविधारणविषमस्वलनपतनगमनप्रहरणप्राणरोधाङ्गविव्यासवैषम्यादिकं जनयतीति बुद्धिमिथ्यायोगाच्छरीरोमिथ्यायोगः । एवं हृतिश्च हीनस्वलक्षणा हिते शरीरकर्माणि शरीरं चेष्टयति मुञ्जरिति हृतिहीनयोगाद्देहहीनयोगः । अतिस्वलक्षणा तु हितेऽपि शरीरकर्माणि न चेष्टयत्यकालेऽपीति धृत्यतियोगाद्देहातियोगः । विपरीतलक्षणा तु हृतिर्हिते

२१८

चरकसंहिता ।

शारीरकर्मणि न चेष्टयति काले चेष्टयत्यकाले चा-
 हिते चेति वेगविधारणादि स्यादिति धृतिमिथ्यायो-
 गाच्छारीरमिथ्यायोगः । अथ स्मृतिर्यदि हीनस्वलक्ष-
 णा तदाप्तोपदिष्टार्थानुपपन्नं वा नवा स्मारयन्ती शा-
 रीरकर्मसु शरीरं हस्तादिकमल्पं वा नवा चेष्टयति
 इति स्मृतिहीनयोगाच्छारीरहीनयोगः । अति-
 स्वलक्षणात्वतिस्मारयन्ती अतिचेष्टयतीति स्मृत्यति-
 योगाच्छारीरातियोगः । विपरीतस्वलक्षणा तु
 स्मृतिरन्यथा स्मारयन्ती चान्यथा चेष्टयतीति स्मृ-
 तिमिथ्यायोगाच्छारीरमिथ्यायोगः । इति बुद्ध्या-
 दित्रययोगतयाच्छारीरकर्मयोगत्रयादभिधाताद्या-
 गन्तुजाज्वरादयः स्युरित्येव युक्त्या प्रज्ञापराधादेवे-
 न्द्रियार्थायोगमिथ्यायोगातियोगा भवन्त्येवेति चे-
 त्तथापि शारीरेष्वङ्गेषु बाह्येषु मध्ये बुद्धीन्द्रियाणां
 बुद्धिहेतुत्वेन प्राधान्यात्तेषां व्यापत्करधातुवैषम्य-
 हेतुमसात्मेन्द्रियार्थसंयोगं श्रयणुपदिदेश । तत्र
 सततावधानविधानार्थमिति । एवं प्रज्ञापराधादे-
 वाधर्म्यः स्यात् प्रज्ञापराधकृतत्वादधर्म्यहेत्वसत्क-
 र्मण इति न तस्य श्रयणुपादानमिति । तथा च स्वयं
 तिस्रैषणीयेऽध्याये वक्ष्यति । श्रोतोष्णवर्षलक्षणाः
 पुनर्हेमन्तग्रीष्मवर्षाः सम्बत्सरः । स कालस्तदा-

सूत्रस्थानम् ।

२१८

तिमात्रस्वलक्षणः कालातियोगः । हीनस्वलक्षणः
 कालायोगः । यथास्वलक्षणविपरीतलक्षणस्तु का-
 लमिथ्यायोगः । कालः पुनः परिणाम उच्यते
 इति तेनात्र कालशब्देन यथास्वलक्षणहीनातिमि-
 थ्यालक्षणर्तुरूपः । तथात्वेऽपि भावाणां परिणति-
 हेतुत्वानपायात् । न तु समलक्षणः कालो गृह्यते
 वैषम्याजनकत्वेन व्यभिचारात् अतस्तु धातुवैषम्ये
 व्यभिचारिहेतुसंग्रहोऽभिप्रेतः कतिधापुरुषीये
 सर्वहेतुसंग्रहोऽभिप्रेत इति बोध्यम् । एवं तत्रै-
 वोक्तम् । कस्मै वाङ्मनःशरीरप्रवृत्तिः । तत्र
 वाङ्मनःशरीराणामतिप्रवृत्तिरतियोगः । सर्व-
 शोऽप्रवृत्तिरयोगः । सूचकावृताकालकलहाप्रिया-
 वद्धानुपचारपरुषवचनादि वाङ्मिथ्यायोगः । भय-
 शोकक्रोधलोभमोहमानेर्व्याभिध्यादर्शनादिर्मानसो
 मिथ्यायोगः । वेगविधारणोदीरणविषमस्वलन-
 गमनपतनादिप्रणिधानाङ्गप्रदूषणप्रहारावमर्दनप्रा-
 णोपरोधसंक्लेशनादिः शारीरो मिथ्यायोग इति ।

एवमयोगात् योगवर्जं कस्मै वाङ्मनः शरीरजम-
 हितमनुपदिष्टं यत्तदपि मिथ्यायोगं विद्यादिति यत्
 कस्मै त्रिविधं वाङ्मनःशरीराणामुक्तं तद् बुद्धेरति
 योगायोगमिथ्यायोगेभ्यः सम्यग्योगविपरीतेभ्य एव

१२०

धरकसंहिता ।

भवति सति हि बुद्धेः सम्यग्योगे तथाविधं त्रिवोधं
 कर्म नोपपद्यते इति त्रिविधविकल्पं तान्त्रविधमेव
 कर्म प्रज्ञापराध इति व्यवस्येत् । कतिधापुरुषीये-
 ऽपि विषमाभिनिवेशो यो नित्यानित्येहिताहिते ।
 ज्ञेयः स बुद्धिविभ्रंशः समं बुद्धिर्हि पश्यति । विषय-
 प्रबलं चित्तं धृतिभ्रंशान्नशक्यते । नियन्तुमहिता-
 दध्याद्धृतिर्हि नियमात्मिका । तत्त्वज्ञाने स्मृतिर्यस्य
 रजोमोहादृतात्मनः । अश्रुते स स्मृतिभ्रंशः स्मृतिव्यं
 हि स्मृतौ स्थितम् । धीधृतिस्मृतिविभ्रष्टः कर्म
 यत् कुरुतेऽशुभम् । प्रज्ञापराधं तं विद्यात् सर्वदो-
 षप्रकोपणम् । उदीरणं गतिमता सुदीर्घाणाञ्च
 निग्रहः । सेवनं साहसानाञ्च नारीणाञ्चातिसेवनम् ।
 कर्मकालातिपातश्च मिथ्यारम्भश्च कर्मणाम् । वि-
 नयाचारलोपश्च पूज्यानाञ्चाभिधर्षणम् । ज्ञातानां
 स्वयमर्थानामहितानां निषेवणम् । परमौन्मादिका-
 नाञ्चाप्रत्ययानां निषेवणम् । अकालादेशसञ्चारौ
 मैत्रीसंक्लिष्टकर्मभिः । इन्द्रियोपक्रमोक्तस्य सदृ-
 तस्य च वर्जनम् । ईर्ष्यामानभयक्रोध लोभमोहम-
 दम्भमाः । तज्जं वा कर्म यत्क्लिष्टं क्लिष्टं यद्देह-
 कर्म च । यच्चान्यदीदृशं कर्म रजोमोहसमु-
 त्तितम् । प्रज्ञापराधं तं शिष्टा ब्रूवतेव्याधिकारणम् ।

सूत्रस्थानम् ।

२२१

बुद्ध्याविषमविज्ञानं विषमञ्च प्रवर्त्तनम् । प्रज्ञापराधं
जानीयान्मनसोगोचरं हि तदिति । सामान्यतो
निर्दिष्टं विशेषयित्वा बोध्यम् । तथार्थानामतिमात्र-
पटहोत्कुष्टादिशब्दानामतिमात्रं श्रवणमतियोगः ।
सर्वशोऽश्रवणमयोगः । परुषेष्टविनाशोपघातप्रध-
र्षणभोषणादिशब्दश्रवणं मिथ्यायोगः । तथाति-
शीतोष्णानां स्पृष्टानां स्नानाभ्यङ्गोत्सादनादीना-
श्चात्युपसेवनमतियोगः । सर्वशोऽनुपसेवनमयोगः ।
विषमस्थानाभिघाताशुचिभूतसंस्पर्शादयश्चेति मि-
थ्यायोगः सर्वशोऽनादानमयोगः । तथातिप्रभा-
वतां दृष्ट्यानाञ्चातिमात्रं दर्शनमतियोगः । सर्वशो-
ऽदर्शनमयोगः । अतिसूक्ष्मातिविप्रकृष्टरौद्रभैर-
वादुभुतद्विष्टबीभत्सविकृतादिरूपदर्शनं मिथ्यायो-
गः । तथा रसानामत्यादानमतियोगः । सर्वशोऽना-
दानमयोगः । आहारद्रव्याणामतिप्रमाणानामादा-
नमतियोगः । सर्वशोऽल्पप्रमाणानां वाऽनादानमयो-
गेऽन्तर्भवति । मिथ्यायोगस्तु रसनार्थानां प्रकृतिक-
रणसंयोगदेशकालोपयोगसंस्थोपयोक्तृणामाहारवि-
धिविशेषायतनानां सप्तानां विपर्ययेणोपयोगः ।
तत्र प्रकृतिरुच्यते स्वभावो यः स पुनराहारौषध-
द्रव्याणां स्वाभाविको गुर्वादिगुणयोगः । तद्यथा

२२२

चरकसंहिता ।

माघसुद्गयोः शूकरैणयोः । करणं पुनः स्वाभाविकानां द्रव्याणामभिसंस्कारः । संस्कारो हि गुणधानमुच्यते । ते गुणाश्च तोयाग्निसन्निकर्षशौचमन्यनदेशकालवशेन भावनादिभिः कालप्रकर्षभाजनादिभिश्चाधीयन्ते । संयोगस्तु द्वयोर्वद्धनां वा द्रव्याणां संहतीभावः स विशेषमारभते यं नैकैकशो द्रव्याण्यारभन्ते । तद्यथा मधुसर्पिषो मधुमत्स्यपयसां संयोगः । देशः पुनः स्थानं द्रव्याणामुत्पत्तिप्रचारौ देशसात्म्यप्राप्ये । कालो हि नित्यगन्धावस्थिकश्च । तत्रावस्थिको विकारमपेक्षते नित्यगस्तु ऋतुसात्म्यप्रापेक्षः । उपयोगसंस्थातूपयोगनियमः । स जीर्णलक्षणापेक्षः । उपयोक्ता पुनर्यस्तमहारमुपबुद्धे यदायत्तमोकसात्म्यमित्याहारविधिविशेषायतनानि सप्त अष्टमस्तुराशिरेतान्यष्ट रसविमाने स्वयं वक्ष्यमाणानि विस्तरेण व्याख्यास्यामः ।

तथा तीक्ष्णोग्राभिष्यन्दिगन्धानामतिमात्रं प्राणमतियोगः सर्व्वशोऽप्राणमयोगः । पूतिद्विष्टामेध्यक्लिन्नविषपवनकुण्ठपगन्धादिप्राणं प्राणमिध्यायोगः तत्रैकं स्पर्शनेन्द्रियमिन्द्रियाणामिन्द्रियव्यापकं चेतः-समवायि स्पर्शव्याप्ते व्यापकमपि चेतस्तस्मात् सर्व्वे-

सूत्रस्थानम् ।

२२३

न्द्रियव्यापकस्पर्शकृतो भावविशेषः सोऽयमनुपशयात्
 पञ्चविध स्तिविधविकल्पो भवत्यसात्मेन्द्रियार्थसंयो-
 गः सात्मप्रार्थोऽनुपशयार्थः । कतिधापुरुषीये च ।
 अत्युग्रशब्दश्रवणात् श्रवणात् सर्वेशो न च । श-
 ब्दानाञ्चातिहीनानां भवन्ति श्रवणाज्जडाः । परु-
 षोऽङ्गीपणाशस्ताप्रियव्यसनसूचकैः । शब्दैः श्रवण-
 संयोगो मिथ्यायोगः स उच्यते । असंस्पर्शीऽति
 संस्पर्शी हीनसंस्पर्श एव च । स्पृक्षानां संग्रहे-
 णोक्तः स्पर्शनेन्द्रियबाधकः । यो भूतविषवाताना-
 मकालेनागतश्च यः । दुष्टशीतोष्णसंस्पर्शो मिथ्या-
 योगः स उच्यते । रूपाणां भास्वतां दृष्टिर्विनश्यति
 हि दर्शनात् । दर्शनाञ्चातिसूक्ष्माणां सर्वशब्दा-
 यदर्शनात् । द्विष्टभैरववीभत्सदूरातिक्लिष्टदर्श-
 नात् । तामसानाञ्च रूपाणां मिथ्यासंयोग उच्य-
 ते । अत्यादानमनादानमोकसात्मप्रादिभिश्च यत् ।
 रसानां विषमादानमल्पादानश्च दूषणम् । अति-
 मृद्वतितीक्ष्णानां गन्धानामुपसेवनम् । असेवनं
 सर्वशब्दप्राणेन्द्रियविनाशनम् । पूतिभूतविषद्विष्टा
 गन्धा ये चाप्यनार्त्तवाः । तैर्गन्धैर्प्राणसंयोगो मि-
 थ्यायोगः स उच्यते । इत्यसात्मप्रार्थसंयोग स्ति-
 विधो दोषकोपणः । असात्मप्रमितितद्विद्याद् यन्-

२२४

चरकसंहिता ।

याति सहात्मप्रताम् । इत्येव मिथ्यायोगायोगाति-
 योगात्मकत्विविधविकल्पितः परिणामः प्रज्ञापरा-
 धोऽसात्त्वेन्द्रियार्थसंयोगश्चेति त्रिविधो द्वयाश्रयाणां
 वक्ष्यमाणं शरीरं सत्त्वसंज्ञश्चेति द्वयमाश्रयो येषां
 तेषां व्याधीनां पूर्वोत्तरनिवृत्तिस्वभावानां धातुवै-
 षम्यदुःखानां परस्परं व्यतिहार्यधातुसाम्यसुखानां
 हेतुसंग्रहः कालप्रकर्षापकर्षाभ्यामुत्पत्तिहेतूनाम-
 सङ्क्षेपेयत्वेऽपि त्रिविधकल्पनया संक्षेपः । काल-
 स्यासमलक्षणस्य तद्देशपरिहारमन्तरेणापरिविहार्य-
 त्वादादावुपादानम् । बुद्धेस्तु कालायोगादिषु तथे-
 न्द्रियार्थायोगादिषु हेतुत्वेन द्वयोर्मध्ये उपादानम्
 वक्ष्यते हि प्रज्ञापराद्विहितानर्थान् पञ्च निषेवते
 इति जनपदोद्धंसनीये च तयो र्योनिः प्रज्ञापरा-
 ध एवेति । अत्र कश्चित् प्रत्यासन्नहेतुत्वादसा-
 त्त्वेन्द्रियार्थसंयोगस्य पृथगुपादानमित्याह तन्न म-
 नोरमं शस्त्राभिधातादेरपि तथाविधप्रत्यासन्नहेतु-
 त्वेन पृथगुपदेशापत्तेः । एषां खलु व्याधुत्पत्ति-
 हेतूनां चयादिकरत्वे सन्निकटहेतुत्वं विशिष्टव्या-
 धिजनने कालप्रकर्षसहायत एव हेतुत्वं बोध्यम्
 तेनात्र कालकर्षसंप्राप्तिरूपोऽपरो योऽधिको हेतुः
 कतिधापुरुषीये वक्ष्यते तदनुक्तितोऽत्र न न्यूनत्वं स्व-

सूत्रस्थानम् ।

२२५

लक्षणसमविषमयोगेनापि कालप्रकर्षस्येव सर्वेषा-
मभिव्यक्तौ हेतुत्वात् एवं कर्मणामपि कालप्रकर्षतः
समागमे हेतुत्वादिति ।

इत्यञ्च बीजाङ्कुरन्यायेन पूर्वजन्मनि कर्मवशात्
धीष्टतिस्मृतिविभ्रष्टः सन्नशुभं यत् कर्म कृतवां-
स्तदशुभकर्मजसंस्कारविशेषरूपः कर्माख्योऽधर्म-
स्तत्सम्प्राप्तौ कालप्रकर्षात्तदधर्मागमे पुनरिहजन्म-
न्यपि धीष्टतिस्मृतिभ्रंशो भवति ततश्चासात्मेन्द्रिय-
संयोगश्च भवति जनपदप्रज्ञापराधात्तु कालश्च विष-
मलक्षणः स्यादित्येवं सर्वं प्रज्ञापराधेऽन्तर्भूतं तेन
प्रज्ञापराधः कालकर्मसम्प्राप्तिश्चेति द्विविधो हेतु-
संग्रहो युक्तोऽप्याचार्याणां शिष्यव्यवसायार्थं नाना-
धर्मख्यापनाय नानाप्रकारेणोपदेशो युज्यते । अत्र
कालस्य दुष्परिहार्यत्वादसात्मेन्द्रियार्थसंयोगस्य
शारीराङ्गेषु बुद्धीन्द्रियाणां तदिन्द्रियजव्याध्यु-
पघातेऽङ्गान्तरस्यव्याध्यपेक्षयाऽतिवैकल्यं पुंसां स्या-
दितिख्यापनार्थं पृथगुपादानम् । कतिधापु-
ष्पीये तु कालस्य विषमशीतोष्णवर्षणान्यतमस्य
स्पर्शनेन्द्रियग्राह्यत्वादसात्मेन्द्रियार्थागमेऽन्तर्भावः कृतः
कालकर्मसम्प्राप्तेः सर्वत्रैव हेतुत्वादभिव्यञ्जकत्वेऽपि
हेतुत्वेनोपादानं कृतम् । अतएव हेतुर्द्विविध उत्पा-

१२६

चरकसंहिता

दकोऽभिव्यञ्जकश्च । चतुर्विधश्च सन्निहृष्ट विप्रहृष्ट
 प्राधानिक व्यभिचारिभेदात् । सन्निहृष्टो यथा नक्तं
 दिनर्तभुक्तांशा वातादिवैषम्यहेतुवः ते पुनर्न चया-
 दिकमपेक्षन्ते । इति सम लक्षणकालस्यापि सम्प्रा-
 र्थाध्युत्पत्तौ हेतुत्वेऽपि स्वाभाविकत्वेन तद्दोष-
 वैषम्यस्य नातिबाधकत्वेनात्र व्याधिशब्देन स्वभावव्या-
 ध्यतिरिक्तव्याधिर्वाच्य इति । पूर्वाह्णादिदृष्टिस्वभा-
 वकफादिमयशरीरपरिग्रहे प्रज्ञापराधस्यैव हेतुत्वं
 वा । विप्रहृष्टो यथा पौषमाघरूपे हेमन्ते सञ्चितः
 कफः फात्पुण्यचैत्ररूपे वसन्ते तज्जान् व्याधीन् क-
 रोति । प्राधानिको यथा विषादि सद्यः प्राणहारि ।
 व्यभिचारी तु यो दुर्बलत्वाद् व्याधिकरणासमर्थोऽहि-
 तस्तस्य व्याध्युत्पत्तौ व्यभिचारिहेतुत्वं यथा व्याया-
 मजनितबलवदग्नौ बलवति पुरुषे संयोगविरुद्धाशनं
 न व्याधिकारणमिति । यस्तु दोषरोगोभयहेतु-
 भेदेन त्रिविधो हेतुः । मधुररसादयस्त्रयस्त्रयो
 दोषहेतवः पाण्डुरोगादिहेतुर्हृद्गच्छणादिः । ह-
 स्थश्वादियानारोहणादिरुभयहेतुरिति वदति
 तन्तु न मनोरमं विकारो धातुवैषम्यमिति हि वक्ष्य-
 ते ततो दोषवैषम्यस्यऽपि व्याधित्वात् । अथात्र
 मिथ्या न चातीति त्रयाणां कालबुद्धीन्द्रियार्थयोगे

सूत्रस्थानम् ।

२२७

शरीरं सत्त्वसंज्ञञ्च प्राधोनामाश्रयोमतः
तथासुखाना योगस्तु सुखानां कारणं समः॥

शान्वयात् विपरीतहीनातिशयशीतोष्णवर्षलक्षणस्य
कालस्य योगात् सम्यक्शीतादिलक्षणस्यापि कालस्य
निरन्तरप्रावरणाग्नितापादिनाऽन्यथा योगेऽपि का-
लमिथ्यायोगः । तथा तत्कालस्याल्पो योगः
कालायोगः तथा प्रावरणाद्यभावेन तत्कालस्य
सततयोगः कालातियोगः । एवं बुद्धेरपि सम्यक्
चित्त्येऽन्यथासमप्रवृत्तिर्मनोमिथ्यायोगः । सर्वशोऽप्र-
वृत्तिर्मनोऽयोगः । सततप्रवृत्तिर्मनोऽतियोग एवं
सम्यग्वक्तव्येऽन्यथा वाक्प्रवृत्तिर्वाङ्मिथ्यायोगः सर्व-
शोऽप्रवृत्तिर्वागयोगः सततप्रवृत्तिर्वागतियोगः ।
एवं सम्यक्शक्यशरीरस्यान्यथाप्रवृत्तिः शरीरमिथ्या-
योगः । सर्वशोऽप्रवृत्तिः शरीरायोगः सततप्रवृत्तिः
शरीरातियोगः । एवमिन्द्रियाणां स्वस्वसम्यगर्थे
स्वशक्त्यनुरूपेऽन्यथायोगो मिथ्यायोगः सर्वशोऽयोगो-
ऽयोगः सततयोगोऽतियोगइत्येवं प्रागुक्ताश्च स्वयमेव
ये तेषां सम्यगसम्यग्भावानां त्रयो योगा द्विधा-
बोद्धा इति ।

अनु द्वयाश्रयानामित्युक्तौ द्वयं यद्व्याध्याश्रयो ना-

२२८

चरकसंहिताम् ।

मोक्तं तत्किमित्यत आह शरीरमित्यादि । अस्य वेद-
 स्याधिकरणं पुमानुक्तः स च संयुक्तसत्त्वात्मशरीरेति
 त्रयात्मक सस्य समधातोः सुखिनश्च पुरुषस्य धातु-
 साम्यसुखरूपस्यास्यपरचरणं विषमधातो दुःखिनश्च
 तस्यातुररूपस्य धातुसाम्यसुखजननं तदेव धातु-
 वैषम्यदुःखनिवृत्तिकरणं वेदस्यास्य च प्रयोजनमुक्त-
 मित्यतस्तस्यैव पुरुषस्यात्माधिष्ठितं शरीरं चेन्द्रियं
 निरिन्द्रियं वा पञ्चमहाभूतविकारसमुदायात्मकम् ।
 सत्त्वसंज्ञश्च मनश्चेति द्वयं व्याधीनां धातुवैषम्यत्रि-
 धादुःखयोः पूर्वोत्तरकालभूतयोरश्रयो धातुवैष-
 म्याश्रय स्तज्जातदुःखाश्रयश्चेति यावत् । सतो
 वेदविद्धिः सम्मतः । नत्वायुर्लक्ष्णोक्तं शरीरमिह
 शरीरं प्रकरणाभावात् । शरीरस्य प्रथममुपा-
 दानं सत्त्वात्माधिष्ठानत्वेन कथयच्चिकित्साप्रधानतया
 ऽस्यतन्त्रस्य प्रायेण शारीरव्याधिषु प्रवर्त्तकत्वादिति ।
 सत्त्वसंज्ञमिति सत्त्वमित्युक्त्यैवमनोलाभे यत् सत्त्वसंज्ञ-
 मित्युक्तं तत् सत्त्वगुणस्याशङ्कानिरासार्थम् । सत्त्व-
 गुणवज्रलतिगुणात्मकत्वेन तस्य हि सत्त्वसंज्ञा ।
 शरीरात्मसम्बन्धेनैव व्याध्याश्रयत्वं न तु केवलस्य
 वेदाधिकरणत्वाभावात् । कश्चित्तु आत्माधिष्ठितं
 शरीरं सत्त्वसंज्ञं पृथक् पृथक् व्याध्याश्रयश्चकारेण युग-

सूत्रस्थानम् ।

२२८

लभपि व्याध्याश्रयः स्याद्यथा ज्वरकुष्ठादयः शारीरा
एव व्याधयो भवन्ति कामशोकादयस्तु मानसा एव
अपस्मारोन्मादादयो हयाश्रया एवेति व्याचष्टे नच
ततो व्याधीनां हयाश्रयत्वं व्याहन्यते । किन्त्वत ऊहं
शारीरमानसदोषोपशमयोरुपदेशेन युगलस्याश्रय-
त्वालाभात् । उन्मादादयो हि शारीरदोषजा अपि
मानसत्वेन यद्व्यपदिश्यन्ते तन्मनोभ्रंशप्राधान्येन ।
उद्विक्तरजस्तमोगुणाभ्यां निवृत्तीकृतसत्त्वगुणवतो
मनो हि वातादिभिर्दूष्यते तेन वातादिजत्वेन व्यप-
दिश्यन्त इति शारीरमानसोभयदोषजत्वादुभयाश्रि-
ता भवन्त्युन्मादादय इति । चेतनपुरुषस्यैवैतद्देहाधिक-
रणत्वाच्चेतनाचेतनप्राण्यप्राणिनामपि शारीरव्या-
धयो ये दृश्यन्ते तेऽप्युपलक्ष्याः । यथा वृक्षस्य को-
टरो जलस्य नीलिका भूमेरूपर एवमादयः ।

नन्वस्तु हयमेतद्व्याधीनामाश्रयो भवत्वेतद्व्याश्र-
याणां व्याधीनां निरुक्त एव त्रिविधो हेतुसंग्रहः कि-
न्त्वेषां व्याधीनां प्रतिक्रियया चारोग्यं किं सत्त्वात्मश-
रीरेति त्रयात्मकपुरुषाश्रयमथ किमात्माश्रयमथवा
सत्त्वाश्रयमथवा शरीराश्रयमित्याशङ्क्याह । तथा
सुखानामिति । सुखानां धातुसास्यपूर्वकोद्भवानां प्रे-

२३०

चरकसंहिता ।

मास्यदरूपाणामारोग्याणामाश्रयोऽपि तथा शरीरं
सत्त्वसंज्ञश्च चेतनाधिष्ठितं शरीरं मनश्चेतिद्वयम् ।
एतेनैतदुक्तं यत्तैव यो रोगस्तैव तत्प्रशान्तौ तदा-
रोग्यं नत्वन्यत्रेति शरीरमानसाश्रयत्वेऽपि रोगारो-
ग्ययोरुपचारः पुरुषे बोध्यश्चेतनानुप्रवृत्तेः । कतिधा-
पुरुषीयेत्युक्तम् । न श्रेयो न सुखं नार्त्तिर्न गतिर्ना-
मतिर्न वाक् । न विज्ञानं न शास्त्राणि न जन्म मरणं
न च । न वन्धो न च मोक्षः स्यात् पुरुषो न भवेद्यदि ।
कारणं पुरुषस्तस्मात् कारणज्ञैरुदाहृत इति ।

नन्वस्वारोग्याणामप्याश्रयो व्याध्याश्रय एव
देहो मनश्चेति द्वयम् । आरोग्याणां कारणमपि
किं तद्व्याधिकारणमेवेत्यत आह योगस्त्वित्यादि ।
तुशब्दो भिन्नक्रमे पूर्वेषां कालेत्यादीनामनुवृत्तौ
च । सुखानामारोग्याणां धातुसाम्यपूर्वकजातानां
सुखानां च कारणन्तु न व्याध्याश्रयवत्तुल्यमपि
तु भिन्नं तत्किमित्याह । योगः सम इति ।
कालबुद्धीन्द्रियार्थानां समयोगः सुखानां का-
रणमित्यर्थः । तत्र कालानां शीतोष्णवर्षलक्ष-
णानां प्रसाम्यतूनां यथास्वलक्षणयोगः काल-
समयोगः कालसमयोगादपि प्राज्ञादीनां हेम-
न्तादीनाञ्च वातादीनां वैषम्यचयादिहेतुत्वं दत्त-

सूतस्थानम् ।

२३१

त्प्राकृतं स्वाभाविकं क्षत्पिपासाजराजन्ममरणादि-
 बत् । समदर्शनशीलाधी मनोनियमहेतुत्वशीला
 धृति र्यथार्थस्मर्त्तव्याश्रयरूपास्मृतिस्ताश्च बुद्धिसंज्ञा-
 स्तत्समयोगः कर्त्तव्याकर्त्तव्यहिताहितमित्येतद्रूपेण
 ज्ञानं धीसमयोगः । विषयप्रबलचित्तस्य विषये
 नियतो योगो धृतिसमयोगः । स्मर्त्तव्यस्य तत्त्वतो
 ज्ञानाय स्मर्त्तव्ये योगः स्मृतिसमयोग इति बुद्धि-
 समयोगः । तस्माद्वाङ्मनःशरीराणां सम्यक् प्रवृत्ति
 भवति । यद्वक्तव्यत्वेनोचितं तद्वदतीति वाक्समयोगः ।
 यच्चिन्त्यत्वेनोचितं तच्चिन्तते मन इति मनःसमयोगः ।
 यच्चेष्टितव्यतयोचितं तच्छरीरं चेष्टते इति शरीर-
 समयोग इति । एवं श्रोत्रं शक्त्यनुरूपमर्थं शब्दं यच्छृ-
 णोति स शब्दसमयोगः । स्पर्शनं तथाभूतं स्पर्शं यत्-
 स्पृशति स स्पर्शसमयोगः । चक्षुश्च यत्तथारूपं प-
 श्यति तद्रूपसमयोगः । रसनं यत्तादृशं रसमास्वदते स
 रससमयोगः । गन्धं च तादृशं घ्राणं जिघ्रति स घ्राण-
 समयोग इति मनोवाक्कायसम्भूतं सुखं तेभ्यो यो-
 गेभ्यो जायते । इति कतिधापुरुषीयेऽपि वक्ष्यते ।
 वेदनानामसात्मप्रानामित्येते हेतवः स्मृताः । सुख-
 हेतुर्मतस्त्वेकः समयोगः सुदुर्लभः । नेन्द्रियाणि
 न चैवार्थाः सुखदुःखस्य हेतवः । हेतुसु सुख-

२३२

चरकसंहिता ।

दुःखानां योगो दृष्टश्चतुर्विधः । सन्तीन्द्रियाणि स-
न्त्यर्था योगो न च न चास्ति रुक् । न सुख कारणं
तस्माद्योग एव चतुर्विध इति ।

अथायं भावः प्रतिसन्धेयः । यस्मान्निध्या-
योगायोगातियोगयुक्तकालबुद्धीन्द्रियार्थकर्मणांमि-
थ्यायोगादियुक्तबुद्धिहेतुकत्वान्निध्यायोगादियुक्तबु-
द्धिहेतुकं दुःखं तस्माच्छरीरं सत्त्वसंज्ञञ्च दुःखा-
श्रयः । दुःखहेतुमिथ्यादियोगनययुक्तबुद्ध्याश्रय-
त्वात् । तथा समयोगयुक्तबुद्धिहेतुकं यस्मात् सुखं
तस्माच्छरीरं सत्त्वसंज्ञञ्च सुखाश्रयः समयोगयुक्तबु-
द्ध्याश्रयत्वात् । तथा घटः कपालमालादीयगुणवान्
तत्तद्गुणहेतुकपालमालाद्याश्रयत्वात् । यथा वा
घटो मृद्वालुकादीयगुणहेतुगुरुत्वादिगुणवान् गुरु-
त्वादिगुणहेतुगुरुत्वादिगुणाश्रयमृद्वालुकाद्याश्रयत्वा-
दिति । नन्वेवं तद्देवोपपद्यते यदि शरीर-
मनसोर्गुणो बुद्धिर्भवति नच बुद्धिः शरीर-
गुणो नापि मनोगुणः । कतिधापुरुषीये ज्ञात-
लिङ्गत्वेन वक्ष्यमाणत्वात् । तद्यथा प्राणापाना-
वित्यारभ्य इच्छाद्वेषः सुखं दुःखं प्रयत्नश्चेतनादिति ।
बुद्धिः स्मृतिरहङ्कारो लिङ्गानि परमात्मन इति ।
तथा गौतमेनापि । इच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःख-

सूत्रस्थानम् ।

२३३

ज्ञानान्यात्मनो लिङ्गमित्युक्तम् । कणादेनापि चोक्तम् ।
 प्राणापाननिमेषोन्मेषजीवनमनोगतीन्द्रियान्तरसञ्चा-
 रा बुद्धिः सुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नाश्चात्मनो लिङ्गा-
 नि । प्रवृत्तिनिवृत्ती प्रत्यगात्मनि दृष्टे परत्र लिङ्ग-
 मिति चेत्सत्यं मनसोऽपि लिङ्गत्वेन ज्ञानस्य भावा-
 भावयोर्वक्ष्यमाणत्वेन कतिधापुरुषीये गुण एव
 भावानां लिङ्गं भवति न त्वन्यदिति न यौक्तिकं प्राणा-
 पानादीनामपि तत्रैवात्मलिङ्गत्वेनोक्तत्वात् । अथा-
 त्मनो लिङ्गं बुद्धिरिच्छाद्वेषसुखदुःखप्रयत्नाश्च न च
 शारीरगुणा न वा मनसो गुणा स्ते भवन्ति । उक्तं
 हि गौतमेन । नेन्द्रियार्थयोस्तद्विनाशेऽपि ज्ञाना-
 वस्थानादिति । न बुद्धिरिन्द्रियाणां नवार्थानां गुणस्त-
 योर्विनाशेऽपितच्छ्रवणादिज्ञानस्य स्वरणरूपत्वेना-
 वस्थानात् । न चानुभावकस्यासत्त्वे स्वरणमप्युपपद्यते ।
 युगपज्ज्ञेयानुपलब्धेऽथ न मनस इति मनसो निखि-
 लबुद्धिमत्त्वे युगपदेकदैवानेकज्ञेयानामनुपलब्धेर्न
 बुद्धिर्मनसोगुणः । न ग्वेवं चेत्तदात्मगुणेऽपि तुल्यमा-
 त्मनो युगपत्सर्वेन्द्रियासंयोगात् युगपदनेकज्ञेयानु-
 पलब्धिः कथमिति चेन्न सन्निकर्षाभावात्तदनुत्प-
 त्तिः । आत्मनो युगपदनेकेन्द्रियार्थसन्निकर्षाभावा-
 द्युगपज्ज्ञानानुत्पत्तेः । ज्ञानोत्पत्तौ कारणोपदेशाद्-

२३४

शरकसंहिता ।

बुद्धिरात्मगुणइति चेन्न आत्मनद्वय युगपन्मनसोऽपि
 सर्वेन्द्रियसन्निकर्षाभावाद्युगपज्ज्ञानानुत्पत्तेरिति
 किञ्च विनाशकारणानुपलब्धेष्वात्मावस्थाने तन्नित्य-
 त्वप्रसङ्गः आत्मा हि नित्य स्तत्र बुद्धेरवस्थाने तदाश्र-
 यस्यात्मनो विनाशाभावेन बुद्धेर्विनाशकारणान्तरा-
 नुपलब्धेच्च नित्यत्वप्रसङ्ग इति चेन्नात्मनो बुद्धित ए-
 वात्ममनोयोगेनेन्द्रियार्थसन्निकर्षादुत्पन्नस्यैन्द्रियकस्य
 बुद्ध्यन्तरस्य नाशात् । यथा शब्दः पूर्वस्य शब्द-
 स्थानन्तरोत्पन्नस्य शब्दान्तरस्य नाश इति ।
 उत्तरकालबुद्ध्युत्पत्तिः पूर्वबुद्धिनाशे हेतुरपल-
 भ्यते । अथैवमस्त्वनित्यत्वं मनोगुणत्वेऽपि तथात्वमस्ति
 बुद्धेर्युगपदुत्पत्तिस्त्वात्मनगुणत्वेऽपि न परिहृता भवत्ये-
 वञ्चेत्तत्ताहैकदेशी । ज्ञानसमवेतात्मप्रदेशसन्नि-
 कर्षान्मनसः स्मृत्युत्पत्तेर्नयुगपदुत्पत्तिरिति ज्ञानं
 संस्कारकरणं यत् तत्तु समवेतं यदात्मप्रदेशे तत्र प्र-
 देशे मनसः सन्निकर्षात् स्मृतिरुत्पद्यते कथं बुद्धिस्मृ-
 त्योर्युगपदुत्पत्तिः सम्भवतीति न युगपदुत्पत्तिरेताव-
 तापिबुद्धेरात्मगुणत्वे यौगपद्यमेकत्वादात्मनोऽनेकेषुयु-
 गपत्प्रवृत्त्यभावान्न यथा सम्भवति तथा मनोगुणत्वेऽ-
 पीतितस्मादात्मगुणत्वस्थापनार्थं बुद्धेरपरयुक्तिमुवाच
 गौतमः । ज्ञस्येच्छाद्वेषनिमित्तत्वादारम्भनिवृत्त्योरिति ।

सूत्रस्थानम् ।

२३५

ज्ञस्य ज्ञानवत एवात्मन इच्छाद्वेषहेतुकत्वादारम्भनि-
 वृत्त्योः प्रवृत्तिनिवृत्त्योर्न मनसि बुद्धिः । इच्छाद्वेषौ
 चात्मगुणावन्यदीयज्ञानजनितौ किमात्मनि वर्तितुं
 युज्येते इति आत्मनएव बुद्धिरात्मन एव स्वबुद्धिज-
 न्याविच्छाद्वेषौ ताभ्याश्च जनितौ प्रवृत्तिनिवृत्तिल-
 क्षणप्रयत्नौ चात्मन एवेति बोध्यम् । अत्राह चार्वाकः
 आरम्भनिवृत्तिलिङ्गकौ हीच्छाद्वेषौ पार्थिवादिदेहे-
 ष्वपि चेष्टा चेष्टारूपप्रवृत्तिनिवृत्तिमत्त्वादिच्छाद्वेषा-
 वपि वर्तन्ते तौ ज्ञस्यैव भवत इत्यतो भौतिकदेहादि-
 रपि ज्ञो भवतीति तन्न परदिनादिष्वारम्भनिवृ-
 त्तिदर्शनाद्भौतिकदेहादिप्रवृत्तिनिवृत्त्योः प्रयत्नज-
 न्यत्वादप्रयत्नत्वात् । नन्विच्छाद्वेषजन्ये प्रवृत्तिनिवृत्ती
 प्रयत्नः शारीरप्रवृत्तिनिवृत्तीतु क्रिया न प्रयत्न
 इत्यत्र को नियम इत्यत उवाच नियमानियमौ तु
 तद्विशेषकौ इति तयोरिच्छाद्वेषजप्रवृत्तिनिवृत्त्योः
 प्रयत्नत्वं तज्जन्यशारीरप्रवृत्तिनिवृत्त्योः क्रियात्वमि-
 त्येतयोर्विशेषकौ भेदकौ चेतनाचेतनौ नियमौ ।
 अचेतनचेतनावनियमौ चेतने हि प्रवृत्तिनिवृत्ती प्र-
 यत्नाख्ये अचेतने हि क्रियाख्ये इति तत्प्रयत्नजनकौ
 पुनरिच्छाद्वेषौ चेतनस्यैव नत्वचेतनस्येति शरीरस्य
 नेच्छाद्वेषौ तयोर्जनकबुद्धिरपि चेतनस्यैवेति नत्व

२३६

चरकसंहिता ।

चेतनयोः शरीरमनसो ज्ञेयतन्त्रात् स्वकृतक-
 र्मणां फलभोगाय पुनः पुनरभ्यागमाच्च न मनसो बु-
 द्धिरिति। परिशेषादात्मन एव बुद्धीच्छादयश्चेति। अत्र
 ब्रुवते। बुद्धेरिच्छादिजनकत्ववत् सुखदुःखजनकत्वे-
 नात्मगुणत्वे बुद्धिजन्येच्छाद्वेषयोस्तज्जनप्रयत्नस्य तज्ज-
 नयोः सुखदुःखयोश्चात्मनि निवृत्तिर्नोपपद्यते शरीरे
 व्याधिसङ्गावदर्शनात् व्याधिर्हि दुःखं तज्जनिकयो-
 रिच्छाद्वेषजप्रवृत्तिर्निवृत्त्योः प्रयत्नत्वं तज्जन्ययो-
 र्बाधनः शरीराणां प्रवृत्तिर्निवृत्त्योश्च क्रियात्वमित्येत-
 यो विशेषकौ तु चेतनाधिष्ठितानधिष्ठितशरीररूपौ
 नियमानियमौ । चेतनाधिष्ठितशरीरे हि प्रवृत्ति-
 निवृत्ती प्रयत्न उच्येते चेतनानधिष्ठितशरीरे तु क्रि-
 योच्यते तज्जनकाविच्छाद्वेषौ च शरीरे तज्जनिका
 बुद्धिरपि शरीरे वर्तते । द्रव्ये स्वगुणपरगुणोपलब्धे-
 रिति चेन्न । रूपादीनां यावद्द्रव्यभावित्वेन श-
 रीरस्य भूतविकारत्वात्। ननु घटादौ श्वासे पाकज-
 गुणान्तरोत्पत्तेर्भौतिकेऽपि शरीरेऽभूतगुणा बुद्ध्या-
 दयो भवन्ति इति चेन्न पाकजानां गुणानां विरोधि
 गुणसिद्धेरिष्टापत्तेः । किञ्च शरीरविशेषगुणा नां
 शरीरव्यापित्वेन केशनखादिषु सुखदुःखाभावेन
 गुणाभावाच्च न बुद्धिः शरीरगुण इत्यत्राह । त्वक्-

सूतस्थानम् ।

२३७

पर्यन्तत्वं शरीरस्य नतु केशनखादिपर्यन्तत्वं न
हि केशेऽस्ति त्वगित्याहुः चैतन्यस्य तत्त्वानुपलब्धेः ।
शरीरगुणवैषम्याच्च न बुद्धिः शरीरगुणः । वह्निरि-
न्द्रियवेद्यो हि शरीरगुणो बुद्धिस्त्वभ्यन्तरेन्द्रियवे-
द्येति स्फुटं तयोर्वैषम्यम् ।

अथ रूपादीनां शरीरगुणानामितरवैषम्यं रूपं
हि तेजसो गुरुत्वादयो जलादेरिति चेन्न वह्नि-
रिन्द्रियग्राह्यत्वसाधर्म्यात् शरीरगुणानामवैषम्या-
दिति । एतेन बुद्धिर्बुद्धिजन्याविच्छादेषो तज्जन्ये
प्रवृत्तिनिवृत्ती तज्जन्ये च सुखदुःखे चैते गुणा न
शरीरे न च शरीरेन्द्रियेषु श्रोत्रादिषु न वा मनसि
वर्तन्ते किन्वात्मन्येव तल्लिङ्गत्वाद् वर्तन्ते इति पर्य-
वसितम् । अत्रानुभवसिद्धं युक्तिसिद्धं च दृश्यते य-
स्मिन् शरीरप्रदेशे भवति न वा भवति व्रणादि व्या-
धिरुच्छरीरप्रदेश एव दुःखं सुखं वेति लोकेऽपि प्र-
भाषते स स एव गात्रप्रदेशो व्यथते न व्यथते इति ।
नन्वेवं तदैव स्याद्यदि सुखसंज्ञकमारोग्यं विकारो
दुःखमेवत्विति स्वीक्रियते न च सुखमारोग्यं दुःखं
व्याधिरिति मन्यामहे मन्यामहेतु विकारो धातुवै-
षम्यं साम्यं प्रकृतिरुच्यते इति तयोरारोग्यरोगयोः
फलं सुखदुःखमिति धातुवैषम्यरूपव्याधीनां धातु-

२३८

चरकसंहिता ।

निर्विकारः परस्त्वात्मा सत्त्वभूतगुणेन्द्रियैः ।
 चैतन्येकारणं नित्योद्द्रष्टा पश्यति हि क्रियाः॥
 साम्यरूपारोप्याणाञ्चाश्रयो भवतु शरीरं सत्त्वसंज्ञ-
 स्वेति तयोः फले सुखदुःखे त्वात्मनि वर्त्तते चानुभूये-
 तेचात्मनैवेति तथा सुखानामित्यत्र सुखानां सुखहे-
 तुधातुसाम्यानामिति व्याख्येयमिति यदुच्यतेतथाह ।
 ननु च सुखदुःखतद्भेदुधातुसाम्यवैषम्यात्मकारोम्य
 रोगाश्रयत्वे सत्त्वशरीरयोः सत्त्वमात्मा शरीरज्ञे-
 त्यत्र राशिपुरुषे आत्मग्रहणं निष्फलमित्याशङ्का-
 निरासार्थञ्चाह ।

निर्विकार इत्यादि । परस्तु सत्त्वशरीराभ्यां
 श्लेषआत्माविकारान्निर्गतः इति 'निर्विकारः । कथं
 दुःखमात्मगुणः स्यादिति मनः शरीरगुण एवेति य-
 दीह विकारो धातुवैषम्यं तस्मान्निर्गत आत्मेत्युच्यते
 तर्हि अस्तु विकारो धातुवैषम्यं तच्च स्वरूपतो वा गु-
 णतो वा कर्मीतो वा स्वरूपगुणकर्मीतो वा वृद्धिर्द्धास-
 स्वेति द्वयं तत्त्वात्मनो नास्ति तुशब्दस्य भिन्नक्रमत्वात् ।
 हि यस्मात् परः शरीरसत्त्वाभ्यां भिन्नः शरीरं हि
 पञ्चमहाभूतविकारात्मकं सत्त्वन्तु सत्त्वगुणवज्जल-
 त्विगुणात्मकमात्मा तु न तथाभूतः परन्तु समन्वि-
 त्गुणलक्षणश्चित्सम्प्रसादः चेन्न सत्त्वान्निर्विकार

सूत्रस्थानम् ।

२३८

इत्याह कश्चित्तन्न शरीरभिन्नत्वान्नसो मनोभिन्न-
 त्वाच्छरीरस्य निर्विकारत्वापत्तौ तदुभयस्यात् पर-
 इत्युक्तितोऽपि सुषुप्तौ तथाविधत्वादात्मन आनन्दमा-
 न्नभोगित्वात् । अन्येतु मनःशरीराभ्यां हि यस्यात् तु
 भिन्नक्रमे । परः श्रेष्ठ आत्मा तस्यान्निर्विकारः ।
 निर्विकारस्तु यस्यात् तस्यान्मनःशरीराभ्यां श्रेष्ठआ-
 त्मेति व्याचक्षते तन्न साध्यसमत्वादहेतुत्वात् । वस्तु-
 तस्तु निरुक्तं धातुवैषम्यं दुःखश्चेति द्वयं विकारः
 आत्मेत्यस्य परइति विशेषणान्न खल्वात्मा केवलश्चेत-
 नाधातु र्यं पुनरस्मिन् पुरुषे नान्तःप्रज्ञं न वह्निः
 प्रज्ञं नोभयतःप्रज्ञं न प्रज्ञं नाप्रज्ञं न प्रज्ञा-
 नघनमव्यपदेश्यमव्यहार्यमचिन्त्यमलक्षणमेकात्मप्र-
 त्ययसारं प्रपञ्चोपशमं शान्तं शिवमद्वैतं चतुर्थं म-
 न्यन्ते एष आत्मा स विज्ञेयः सोऽव्यक्तः सोऽध्यक्षः
 सोऽक्षरः सोऽनादिः स विश्वं सोऽव्ययः स परमत्मा
 द्रष्टारमुपद्रष्टा भोक्तारमनुभोक्ता न द्रष्टा न भोक्ता
 तर्हि किं सः । अव्यक्तमात्माक्षेत्रज्ञइत्यादि पर्यायेण
 शरीरे वक्ष्यमाणः समसत्त्वरजस्तमोऽनुप्रविष्ट
 सान्निगुणलक्षणः पुरुष एतस्मिन् सत्त्वात्मशरीरा-
 त्मकराशिपुरुषे भवत्यात्मा । स यत्ताविष्ठाने यस्या
 भवस्थायां च सम्प्रतिष्ठितो द्रष्टा क्रियाणां भोक्ता

२४०

चरकसंहिता

भोगैः सुखदुःखानां तदधिष्ठान स्तदवस्थ एवात्मात्म-
 विङ्क्तिरुच्यते । स एकोऽधिष्ठानायौगपद्यात् । त्रीणि
 खल्वस्याधिष्ठानानि हृदयं कण्ठो नेत्रञ्चेति तत्र हृ-
 दयं नित्याधिष्ठानं तत्र तिष्ठन् विभुत्वाच्छेषमधि-
 स्थानमधितिष्ठतीति तिस्रश्चावस्थाः सुषुप्तिः स्वप्नो
 जागरितञ्चेति । सुषुप्तप्रवस्थाने प्रवर्त्तमाने सर्वाणी-
 न्द्रियाणि भूतानि च सर्वाणि सर्वेचार्या मनसि लीय-
 न्ते मनश्चाहङ्कारेऽहङ्कारो महत्तत्त्वे प्रज्ञाने तदा प्र-
 ज्ञानं घनीभवति प्रज्ञोपाहितश्चायं प्रज्ञानघनः सुष्व-
 पिति परमात्मनि शिवे सम्प्रतितिष्ठते परमो-
 ह्यात्मा रसोऽमृतोऽमृतरसाश्रयत्वात् । रसं क्षेवाय-
 मानन्दयस्तमेनं लब्ध्वा शुद्धसत्त्वमयेन प्रज्ञानेन मह-
 त्तत्त्वेन चेतसा सुखेनानन्दं रसं भुञ्जान आनन्दी
 भवतीति चेतोसुख आनन्दभुगानन्दमयः प्राज्ञ
 एष सुषुप्तिस्थानः । एष सर्वेश्वर एषोऽन्तर्याम्यन्त-
 र्यामिपरमात्माधिष्ठानात् । एष सर्वज्ञ एष योनिः
 सर्वस्य प्रभवश्चैष एषोऽप्यव्ययः ॥ १ ॥

पूर्वकृतकर्मफलयोगादेष प्रतिबुध्यमानः पुन-
 र्महतोऽभिव्यज्यमानान्यहङ्कारादीनि गृहीत्वा स
 एव पुरुषः सन् प्रतिबुध्यते । प्रतिबुद्धश्चायं यदा
 मनसि क्लान्ते विषयेभ्यो निवर्त्तमानानोन्द्रियाणि

सूत्रस्थानम् ।

२४१

लीयन्त तदा स्वपिति स्वपञ्चायमस्मिञ्छरीरे
 सूक्ष्मशरीरेणोपाहितः स्वप्नान् पश्यन् प्रविविक्तभो-
 गान् भुञ्जानः सुखदुःखभुग्भवति स्वप्नस्थानोऽयं पञ्च-
 महाभूतदशेन्द्रियमनोबुद्धिहङ्कारप्रज्ञानमयशरीर-
 सौरेव सुखैः सुखदुःखहेतुभोगोपभोगेन सुखं दुःखं
 तस्मिञ्छरीरे धातुसाम्यवैषम्यजमनुभवतीति स सूक्ष्म
 शरीरी प्रत्यगात्मा तैजसो नामान्तःप्रज्ञः सुखदुःख
 गुणवानव्यक्तस्यात्मनोलिङ्गं सुखदुःखमिति सूक्ष्मश-
 रीरे मनः शरीरञ्च सुखदुःखाश्रयइति गौतमक-
 णादादिभिः सहाविरोधः ॥ २ ॥

एवं स यदा जागर्ति तदा वह्निःप्रज्ञसौरेव
 स्थूलैर्मुखैरिमान् स्थूलान् भोगान् भुञ्जानः सुख-
 दुःखगुणवान् वैश्वानर उच्यते । तत्राव्यक्तस्यात्मनो
 लिङ्गं सुखदुःखं प्रत्यगात्मन्यस्मिन् देहे मनसि वर्त्तते
 इति प्रत्यगात्मनो गुणः सुखदुःखमिति गौतम क-
 णादादाभिः सहाविरोधः । स्थूलसूक्ष्मशरीरसत्त्वात्म-
 समुदायो हि प्रत्यगात्मा द्विविधो भूतात्मा वैश्वानर-
 स्संजसश्चेति । प्रज्ञोपाहितस्त्वव्यक्ताख्यः क्षेत्रज्ञ आत्मा
 प्रज्ञया सत्त्वोद्भूतया सुखवांस्ततो निर्विकारो
 यदा रजस्तमउद्रेके सत्यहमिति मन्यते तदा तदह-
 ङ्कारेणाविद्यया आकाशादीन् सृष्ट्वा तैजसो भूतात्मा

२४२

धरकसंहिता ।

भवति स्थूलभूतयोगात्तु वैश्वानरः । दुखाभावात्तु
सुतरामव्यक्ते प्राज्ञेत्वात्मनि न व्याधिर्नित्यसुखत्वा-
त्तु नित्यारोग्यं खलु वर्त्तते इति ।

ननु गोतमोक्तं बुद्धीच्छाद्द्वेषसुखदुःखप्रयत्नाना-
मात्मलिङ्गत्वमिव कतिधापुरुषीयेऽपि स्वयमपि
इच्छाद्द्वेषः सुखं दुःखं प्रयत्नश्चेतनाधृतिः । बुद्धिः
स्मृतिरहङ्कारो लिङ्गानि परमात्मन इति वक्ष्यते
ते चेत् चेतज्ञात्मानि न वर्त्तन्ते निरूपादानाः कथं
प्रत्यगात्मनीच्छाद्द्वेषादयो गुणा निर्वर्त्तन्ते नित्यबु-
द्ध्यादिमत्त्वान्निर्गुणत्वं वा कथमात्मन इति नाशङ्क्यम् ।
चेतज्ञस्य चेतनादयोऽनभिव्यक्तास्त्विहृदभूतते-
जोवन्मात्मका न सत्त्वादिगुणात्मका सास्मान् लौकिक
गुणाः समसत्त्वादियोगे त्वव्यक्तावस्थायां चैतन्यादयो
ऽव्यक्ता महता योगे विद्याबुद्धिरहङ्कारयोगे चाविद्या
बुद्धिर्व्यज्यते । राशिपुरुषभावे महदङ्काराभ्यां विद्या
विद्याबुद्ध्यादयो जायन्त इति न निरूपादाना बुद्ध्या-
दयः । राशिपुरुषभावेन जायमानेऽस्मिन् जायन्ते ये
क्रियागुणास्तै केवलेऽस्मिन् वर्त्तन्त इति निष्क्रियो
निर्गुणआत्मोच्यते । एवञ्च महदहङ्काराभ्यां जाय-
न्ते तर्हि चात्मा नास्तीत्येवं मन्यामह इत्यत उच्यते ।
स खेत्यादि । कृत्वं मनः । भूतानिखादीनिपञ्च

सूत्रस्यानम् ।

२४३

गुणा स्तेषां शब्दादयः पञ्च इन्द्रियाणि पञ्च बुद्ध्याः
 श्रोत्रादीनि तः सह विशिष्टं चैतन्यं कारणं राशि-
 पुरुषे चैतन्यं जनयति चैतन्यन्तु चेतनस्य भावश्चेत-
 नस्तु चेतनावान् चेतना तु स्वयं प्रकाशरूपा परप्र-
 काशिनी सत्त्वादियोगेन पुनरात्मना तल्लक्षणेन जनि-
 तगुणविशेषरूपा लौकिकी चेतना बुद्धिविशेष आ-
 त्मलिङ्गत्वेनोक्ता सा चात्र यथा बुद्ध्या चक्षुषा पश्य-
 न्नपिभावान् जातमात्रवालक इव न विजानाति कि-
 मिदमिति । शब्दं शृण्वन्नपि न बुध्यते किमिदमिति
 स्पृश्यं स्पृशन्नपि न वेत्ति किमिदमिति दुग्धादीन् पि-
 वन्नपि न वेद किमिदमिति । जीवन्नपि पद्मादीन्
 नावगच्छति किमिदमिति । यथाच बुद्धिकर्मेन्द्रियाणि
 स्वार्थेषु केवलं प्रयुङ्क्ते न तु तत्तदर्थविज्ञानं नि-
 ष्पादयितुमलं भवति स्पन्दते क्रीडते च यथा वा-
 लकइत्येवं सति पुरुषे भवति । चेतनाधातुः खलु प-
 रप्रकाशकः प्रकाशकलक्षणः प्रकाशवानेव । यत्र
 हि यत्कारणं यन्नवर्त्तते तत्र तत्कार्यमुत्पादयितुं
 स कथमलं भवति । यदि हि चेतनाधातुर्न चेतति क-
 थमितराणि तर्हि चेतयेत् यथा यदि प्रकाशो न स्वयं
 प्रकाशते कथमितराणि प्रकाशयेत्तदिति चेतना स्वरू-
 पतश्चेतनरूपैव सत्त्वादियोगजा चेतनेत्यत उक्तं चेतना

२४४

चरकसंछिता ।

वानतश्चात्मेति तथा ज्ञः साक्षीत्युच्यते इति नतु लौ-
 किकगुणरूपचैतन्याख्यचेतनावान् न वा लौकिक-
 गुणाख्यज्ञानवान् इत्यभिप्रायः । तथाहि चेतना-
 धातुः परप्रकाशकः स्वयं प्रकाशरूपः सत्त्वेन यदा
 युज्यते तदा सत्त्वक्रिययोपचर्यमाणः सक्रियः सन्
 मनसि चैतन्यं जनयति इति सत्त्वस्थचैतन्यगुणेनो-
 पचर्यमाणं चेतनागुणवानयं जागरितस्थान इत्यु-
 च्यते इत्येवं यावत् सत्त्वमात्माशरीरश्चेति वचने
 प्रपञ्चेन व्याख्यातं तत्सर्वमत्रानुसर्तव्यम् । तस्मात्
 प्राणापानादिकार्यवदिच्छाद्वेषादयो गुणा अप्यात्म-
 लिङ्गत्वेनोक्ता नत्वात्माश्रितगुणत्वेन । एवमात्मा
 सत्त्वेन युक्तो यदा यद्गुणं शब्दादिकं जिघृक्षन्
 यच्छ्रवणादिवहिरिन्द्रियेण युज्यते तदा तदर्थेषु त-
 दिन्द्रियस्य चैतन्यं जनयति इति तदिन्द्रियस्थचेतना
 गुणेनोपचर्यमाणं सदिन्द्रियचेतनावानप्यात्मोच्यते
 तदाहि स वहिश्चेतनो भवतीत्येवं सगुण आ-
 त्मोच्यते इत्येवं यावत् पूर्वोक्तप्रकारेण हृत्पादय
 इच्छादयश्च गुणा इन्द्रियस्था बोध्या मनःस्थाः प्र-
 त्यगात्मस्थाश्च । इच्छादयः प्रत्यक्षान्ताश्चेतनाद-
 योऽहङ्कारान्ताश्च गुणा आत्मना जनिता मनसि त-
 येन्द्रियेषु च प्रत्यगात्मनि चोपचाराद्रथादिषु क्रिया

सूतस्थानम् ।

२४५

वत् साक्षाद्वर्त्तन्ते । माण्डूक्येऽप्युक्तम् । तत्र जागरि-
 तस्थानो वह्निः प्रज्ञः स्वप्नस्थानो ऽन्तः प्रज्ञः सुषुप्ति
 स्थानः प्रज्ञानघनः प्राज्ञः स च त्रिपादात्मा रा-
 शिपुरुषावस्थायामभूत् महत्तत्त्वरूपप्रज्ञाश्रयत्वात्
 प्राज्ञः पञ्चतन्मात्रादिसूक्ष्माभूतेन्द्रियाश्रयत्वात्तैजसः
 स्थूलभूतेन्द्रियाश्रयत्वाद्वैश्वानर इति त्रिपादसमु-
 दायस्थत्वेन बुद्ध्यादीनामव्यक्तात्मनः शरीराश्रितत्वं
 व्याख्यातं भवति । नन्वेवञ्चेत्तर्हि किं जागरिता
 द्यवस्थात्रयं मनस एव नत्वात्मन इति चेन्न सर्व-
 दैव ह्यात्मा जागर्त्ति राशिपुरुषावस्थायां यदा
 सर्वाणि जाग्रति तदा जागरणावस्था यदा वह्निरि-
 न्द्रियाणि मनसि लीयन्ते तदा स्वप्नावस्था मनः
 प्रणाश्च जाग्रति । यदा तानि सर्वाणि प्रज्ञाने
 महति लीयन्ते तामसराजसप्रज्ञानच्चात्मनि तदा
 सुषुप्तप्रवस्थेति आत्मन एवावस्थात्रयमिति । अत-
 एव सुषुप्तप्रवस्थायामपि चेतोमुख एवेति नि-
 र्दिष्टः क्वचिदप्यवस्थायामात्मनः सत्त्वसंयोगाभावो
 न भवति भवति च निर्वाणमित्यस्य तुर्याव-
 स्थायां तस्मान्नित्यानुबन्धमनोबन्धमोक्ष एव
 मोक्षः । सुषुप्तौ च प्रज्ञोऽभिहितो न ज्ञानसा-
 मान्याभावेन क्षित्यादिराजसमहदन्तसर्वतत्त्वानां

२४६

चरकसंहिता ।

सात्त्विके महति विलीनत्वे ह्यव्यक्ताख्य आत्मा सा-
त्त्विकमहत्तत्त्वरूपचित्तवान् परमात्मनि शिवे रसे
सम्प्रतितिष्ठते रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भव-
तीत्यामयः स्यात् । ननु यस्य ये समवायिकार-
णीभूतद्रव्याश्रितगुणारब्धगुणा सौ तस्य गुणा उच्यन्ते
ते च शरीरेचेन्द्रियेषु च पञ्चभूतानां समवायिकार-
णत्वं तद्गुणकर्मणाञ्च शरीरेन्द्रियगुणकर्मिण्यु सम-
वायिकारणत्वमिति भौतिकगुणाः शरीरेन्द्रियेषु
वर्तन्ते न मनसि न चात्मनि मनसस्तु सत्त्वप्रधानत्रि-
गुणाः शारीरमनोगुणस्य समवायिकारणानि शारी-
रस्थूलमनसि वर्तन्ते नतु देहे चात्मनि च तत्
कथमात्मजा बुद्धीच्छादयो गुणा इन्द्रियेषु शरीरे
च मनसि च वर्तन्ते इति चेदत्र ब्रूमहे ।

उक्तं तावदनपरादं परन्तु गुणा द्विविधाः सङ्ग-
जाः संसर्गजाश्च तत्र सङ्गजाः समवायिकारणीभूत-
द्रव्यगुणारब्धा इन्द्रियेषु भूतगुणाः शब्दादयः श-
रीरे च ते गुर्वादयश्च परत्वादयश्च साधारणा म-
नसि सत्त्वरजसमांसि प्रकृतिभूतानि तदारब्धानि
सत्त्वादीनि ब्राह्मर्षादिरूपाणि तथाणुत्वमेकत्वञ्च द्वौ
साधारणौ गुणौ । संसर्गजास्तु स्वत्वात्मनि ये बुद्ध्या-
दयोऽनभिव्यक्ता सौ सूक्ष्मदेहस्य मनःस्थाभ्यां मह-

सूत्रस्थानम् ।

२४७

देहङ्काराभ्यां विद्याविद्याभ्यां सहैकीभूय सूक्ष्म-
 देहस्थमनसि विद्याऽविद्याबुद्ध्यादिरूपेण परिणम्य-
 माना वर्तन्ते । ते च पुनः स्थूल शरीरस्थमनःस्थाभ्यां
 महदेहङ्काराभ्यां विद्याविद्यारूपाभ्यां स्थूलाभ्यां
 सहैकीभूय विद्याविद्याबुद्ध्यादिरूपेण परिणम्यमा-
 नाः स्थूलदेहस्थमनसि वर्तन्ते । ते चेन्द्रियार्थसन्निक-
 र्षाज्जाताः आवर्ण्यारूपेण व्यवदिष्टा अस्मिन्नमनसि
 वर्तन्ते । इत्यत इन्द्रिये च शरीरे च वर्तन्ते इति प्रोक्तं
 ब्राह्मणार्पादिकाय संसर्गाद्वि मनो ब्राह्मणार्पादि भवति ।
 तथा चात्मनश्चेतनात् एषा चेतना मनसि । बुद्धितो
 विद्याविद्याधीष्टतिस्मृत्यहङ्काररूपा बुद्धिः इच्छात
 इच्छा प्रयत्नतः प्रयत्नः सत्त्वात् सुखं रजस्तमोभ्यां
 द्वेषदुःखे भवतः । न च शब्दादय आकाशादिगुणा
 इवात्मनो बुद्धीच्छादयो गुणाः सहजाः । आका-
 शादीनि हि भूतानि सगुणान्येव जातानि आत्मा तु
 नित्य एव निर्गुणो निष्क्रियः पूर्वम् । मनःसस्त्वन्वेन
 सक्रियः स चेतनादिकान् गुणान् मनसि जनयित्वा
 तच्चेतनादिभिरुपचरित एव सगुण उच्यते न तु
 वास्तवम् । स च समना आत्मा पञ्चभूतपञ्चबुद्धी-
 न्द्रियाणि च सूक्ष्मदेहमारभमाणानि सूक्ष्मदे-
 हिनः पुरुषस्य परलोकगमिद्रव्याणि भवन्ति तेषु च

२४८

चरकसंहिता ।

मध्ये आत्माधिष्ठितसत्त्वाश्रिता बुद्धीच्छादयश्च नि-
 श्चेष्टाः समवायिन एव हेतवो गुणाख्या भवन्ति
 पञ्चभूताश्रिताश्च शब्दादयः स्तथाविधा गुणा एव
 मनोमात्राश्रितावणुत्वैकत्वे गुणौ तथेन्द्रियाश्रितौ
 एवं पुनस्तथाविधसूक्ष्मशरीरिपुरुषः शुक्रशोणि-
 तमात्राहारजरसगतानि पञ्चभूतानि च चतु-
 विंशतिकेऽस्मिन् राशिपुरुषे समवायिकारणीभूतद्र-
 व्याणि तत्तदाश्रिताश्च बुद्ध्यादयः शब्दादयो गुर्वा-
 दयः परत्वादयश्च निश्चेष्टाः समवायिनो हेतव इति
 ते गुणाः ।

अथात्र सूक्ष्मदेहस्यानि सत्त्वेन्द्रियाणि समवा-
 यिकारणान्यपि पुरुषेऽस्मिन् न किञ्चित् कार्यमारभ-
 न्ते परन्त्वेषामस्य पुरुषस्योत्पत्तवुपपादकत्वमात्रं
 न तु धातुत्वम् । वक्ष्यते हि शारीरे । अस्त्युपपादकं
 सत्त्वसंज्ञकं नामेति तथैतदभिप्रायेण च वक्ष्यते ।

खादयश्चेतनापष्ठधातवः पुरुषः स्मृत इति ।

अत्र सूक्ष्मेन्द्रियाणां मनसो भौतिकत्वाभावेन
 खादिष्वन्तर्भावाभावाच्चेतना धातुश्चात्मा तत्राप्यन्त-
 र्भावाभावाच्च । खादिष्वङ्धातुकत्वं पुरुषस्येति कश्चि-
 त्तन्न शारीरे सत्त्वादीनां सूक्ष्मशरीरस्यानां कार्य-
 तथा स्थूलशरीरे मनःप्रभृतेर्वक्ष्यमाणत्वात् रूपादि-

सूत्रस्थानम् ।

२४२

रूपप्रभवः प्रसिद्धः कर्मात्मकानां मनसो मनस्त इति ।
 ततस्तु धातुभेदेन चतुर्विंशतिकः स्मृत इति वक्ष्य-
 माणेन सत्त्वेन्द्रियादीनां धातुत्वं समवायिकारणत्वञ्च
 स्थूलदेहारम्भे वक्ष्यते तर्हि खादयश्चेतनाषष्ठधातवः
 पुरुषः स्मृत इति कथं षड्धातुत्वं सङ्गच्छते इति चे-
 त्तदोच्यते । तत्र चेतनाधातुः पुरुषः सूक्ष्मदेहीति
 तदन्तर्गतानि सूक्ष्ममनइन्द्रियाणि । एतदभिप्रायेण
 सुश्रुतेऽप्युक्तं पञ्चमहाभूतशरीरिसमवायः पुरुष
 इति । निमित्तमात्रत आधानजास्तु गुणाः शास्त्रा-
 ध्ययनादिषनवान्धवादिलाभालाभादिनिमित्ततो बु-
 द्धीच्छादयो ढक्कादिषु दृढच्छब्दादयो लाजादिषु
 लघुत्वादयः । एवं परत्वादयोऽपि बोध्याइति ।

नन्वेवञ्चेदात्मजा ये बुद्ध्यादयो गुणाः सूक्ष्ममनः
 प्रभृतिषु वर्तन्ते इति भवद्भिरुच्यते ते खल्वस्याभि-
 रात्मन्येवेष्यन्ते तेन पुनः का हानिरिति चेन्न ।
 बुद्धीच्छादीनां दृढिह्वासाभ्यां गुणतो दृढिह्वासा-
 वात्मनो भवत स्तेनोक्तस्य विकारत्वदोषतादवस्थात् ।
 न चैष चेतनाधातुरनित्यस्तस्य सूक्ष्मशरीरिणो नि-
 त्यत्वेन स्वरूपतो गुणतः कर्मातो वा न दृढिह्वासो स-
 मभवतः । स्थूलपुरुषोत्पादने तु तदारम्भकात्मजसत्त्वा-
 दिगुण पञ्चमहाभूतशुक्रार्त्तवीयपञ्चभूतान्यनुप्रविश्य

२५०

चरकसंहिता ।

विक्रियमाणैस्तेहपाहितानि स्थूलमनइन्द्रियशरी-
राणि भवन्ति सूक्ष्मदेहस्यानि मनइन्द्रियमहा-
भूतानि न च विक्रियन्ते । इति चेत्तर्ह्येव सत्त्वस्य
पृथगुपादानमनर्थकं स्यादत इह परस्वात्मा खलु
क्षेत्रज्ञः समन्तिगुणलक्षणाव्यक्ताख्य इति ज्ञापनार्थ-
मुक्तम् । नित्यइति ।

तथासति सूक्ष्मस्यात्मनोऽव्यक्तस्य समसत्त्वरजस्त-
मोभिरुपाहितपुरुषस्य चेतनाधातुव्ययत्वासम्भवेन
नित्यत्वाव्याघातो व्ययत्वाभावादविनाशित्वाच्चेति
ततः किमात्मनो बुद्धीच्छादितो वृद्धिह्वासौ नस्त
इति चेत्ततो व्यते त्वस्माभिः । सूक्ष्मस्याव्यक्ताख्या-
त्मनो नित्यबुद्ध्यादेर्न वृद्धिह्वासौ मदहङ्कारवि-
कारस्योपाधेस्तु वृद्धिह्वासौ तदुपाहितबुद्धेर्वृद्धिह्वासा
बुच्येते नतु फलतः । तद्वृद्धिह्वासवद्बुद्ध्यादित
इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नादिबुद्ध्यादिगुणा जायन्ते
तेन शरीरस्य नित्यबुद्ध्यादेर्न वृद्धिह्वासाभावान्नि-
र्विकारत्वमुक्तमिति ।

अथैवं वास्तवविकाराभावादात्मनो निर्विकार-
त्वं सत्त्वशरीरसंयोगात्तु या विशेषोपलब्धिः प्रति
प्राणिं स चेद्विकार आत्मन इष्यते इष्यतामवास्तव-
विकारत्वान्नास्मिद्विस्तद्विकार इष्यते । नन्वव्यक्तात्

सूत्रस्थानम् ।

२५१

पुरुषः पर इति श्रुतेरव्यक्तस्यात्मनः प्रकृतेः पुरुषस्य
 च वैधर्म्यमुक्तं प्रकृतिः प्रसवधर्म्मिणी वह्निःस्थधर्म्मिणी
 चाचेतना चैकाचेति पुरुषस्त्वप्रसवधर्मा मध्यस्थधर्मा
 वज्रचेतनश्चेति ततोऽव्यक्तात् पुरुषः पर इत्युक्तमिति
 प्रसवधर्म्मादव्यक्तस्यात्मनः सविकारत्वमस्त्येव य-
 द्गुणवैषम्यात्मकस्तु महानासीदिति चेन्न । सुश्रुते
 हि ऽ कृतिपुरुषयो र्थे साधर्म्यवैषम्ये उक्ते तद्वया ।
 उभावप्यनादी उभावप्यनन्तावुभावप्यलिङ्गावुभावपि
 नित्यावुभावप्यपरावुभौ सर्व्वगताविति साधर्म्यम् । ए-
 कात् प्रकृतिरचेतना त्रिगुणा बीजधर्म्मिणी प्रसवध-
 र्म्मिण्यमध्यस्थधर्म्मिणीचेति । वह्नवस्तु पुरुषा
 श्वेतनावन्तो निर्गुणा अबीजधर्म्मिणो मध्यस्थधर्म्मिण-
 श्वेति वैधर्म्यं तत्र कारणानुरूपं कार्यमिति कृत्वा
 सर्व्व एवैते विशेषाः सत्त्वरजस्तमोमया भवन्ति तद्गु-
 णत्वात्तन्मायत्वाच्च तद्गुणा एव पुरुषा भवन्तीत्येके
 भाषन्ते ।

इति सत्त्वरजस्तमोगुणत्रयमात्रात्मिकायाः प्र-
 कृतेः प्रसवधर्म्मावचनादव्यक्तं नामात्मा तु समसत्त्व-
 रजस्तमोमया प्रकृत्यैवोपाहितः चेतज्ञः पुरुष एवैकः
 चित्सम्प्रसादरूपपुरुषस्य न प्रसवधर्म्मात्वं तत्स्था-
 याः समसत्त्वरजगुणमात्रमयाः प्रकृतेः प्रसवध-

२५२

चरकसंहिता ।

म्यत्वादव्यक्तस्य तत्त्वगुणवैषम्यान्महतोऽभिव्यक्तिश्च
 नादादिदृष्टौ सिद्ध्यो रव्यक्तस्य तस्याचिन्त्यम-
 हिन्नः सिद्धेरिति । उक्तं हिं सुश्रुते सर्वभूतचिन्ता
 शरीरे । सर्वभूतानां कारणमकारणं सत्त्वरज-
 स्तमोलक्षण मष्टरूपमखिलस्य जगतः सम्भवहेतु
 रव्यक्तं नाम तदेकं ब्रह्मनां चेतज्ञानामधिष्ठानं समुद्र
 द्वौदकानां भावानाम् । तस्मात् चेतज्ञाविधि-
 तार्त्तल्लक्षण एव महानुत्पद्यते इति । स्थूल
 शरीरान्मेतु न खलु तथाविधवैषम्यमव्यक्तस्यात्मनो
 ऽस्ति । महदादीनां सूक्ष्मसूक्ष्मात्वासंयोगादेव
 सूक्ष्मदेहिपुरुषसर्गस्य मनुनोक्तत्वात् । निर्विकारत्व
 मव्यक्तस्यात्मनः परमस्य । अव्यक्तं चेत् प्रधानपुरुषो-
 भयात्मकं तर्हि चाव्यक्तात् पुरुषः पर इति कठोप-
 निषदि मन्त्रे कः पुनः पुरुष इति उच्यते स परमः
 पुरुषः परमात्मा न चेतज्ञः पुरुष इति ज्ञापनार्थं
 सा काष्ठा सा परागतिरित्युक्तम् । ननु सत्त्वशरीर
 संयोगाद्विशेषोपलब्धिरात्मनः स विशेषो विकारोऽ-
 वास्तवो वास्तवो वाऽस्तु तेन वो नञ् का हानिरिति
 चेन्न शरीरमानसव्याध्युपशमननिदानाद्युपदेशम-
 न्तरेणात्मस्य व्याध्युपशमननिदानाद्युपदेशो न कुत्रा-
 प्यायुर्वेदादिशास्त्रे हि दृश्यते । शरीरमानसघातु

सूत्रस्थानम् ।

२५३

नैषम्यप्रशमनेनैव सत्त्वशरीरसंयोगजस्यात्मस्यविशेषस्य प्रशमनात् । वक्ष्यते चात्र मानसो ज्ञानविज्ञान धैर्यस्यैति समाधिभिरिति ।

नन्वात्मा तदैवैवं निर्विकारः स्याद्यदि सत्त्वशरीरसङ्घात्परः स्यात् नच सत्त्वशरीरसंघाताद्व्यतिरिक्ता-
आत्माऽस्ति सत्त्वशरीरसंघातएवात्मेत्याहुर्नास्तिकाः ।
नेत्याहोच्चपादगौतमो यथा न्यायसूत्रम् । दर्शन-
स्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणात् ।

अस्यार्थः । दर्शनेन्द्रियस्पर्शनेन्द्रियाभ्यामेकार्थस्य
रूपस्पर्शज्ञानेन ग्रहणाज्ज्ञानादात्मा सत्त्वशरीरा-
भ्यां परः नतु दर्शनेन्द्रियस्य रूपज्ञानेन घटाद्यर्थज्ञानं
स्पर्शनेन्द्रियस्य शीतलादिस्पर्शज्ञानेन घटाद्यर्थज्ञानं
यथाऽहमिमं घटं पश्याम्यहमेव स्पृशामीति सत्त्वश-
रीरसंघातात् परस्यात्मनो घटाद्येकार्थज्ञानं भव-
तीति सत्त्वशरीराभ्यां पर आत्माऽस्ति । तत्राहु-
र्नास्तिकाः । न विषयव्यवस्थानात् ।

अस्यार्थः । दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणं न
रूपस्य दर्शनेन्द्रियस्य परं विषयः स्पर्शनेन्द्रियस्य
स्पर्शा हिमादि विषय इति विषयभेदव्यवस्थानात् ।
दर्शनस्पर्शनेन्द्रिययोरेव रूपस्पर्शज्ञानं तस्मात्तयो-
श्चैतन्ये कारणत्वं न ह्यन्तरेण चैतन्यं बुद्धिरुत्पद्यते

२५४

चरकसंहिता !

इति । सत्त्वशरीरसङ्घातात् परात्मा नास्ति यः स-
त्त्वादियोगे चैतन्ये कारणमुच्यते। इति चैतन्ये कार-
णमिन्द्रियं सत्त्वशरीरसंघात आत्मावेति समाधत्ते ।
तद्व्यवस्थानादेवात्मसङ्गावादप्रतिषेधः ।

अस्यार्थः । सत्त्वशरीराभ्यां परस्यात्मनोऽस्तित्वस्याप्र-
तिषेधः । कस्मात् । तद्व्यवस्थानादेवात्मसङ्गावात् ।
तस्य दर्शनविषयस्य रूपस्य स्पर्शनविषयस्य स्पर्शस्य च
घ्राणविषयो गन्धो रसनविषयो रसः श्रवणविषयः
शब्द इत्येवं विषयस्य व्यवस्थात एवात्मनः सङ्गावो-
ऽस्तित्वं सिध्यति यद्येकमिन्द्रियं सर्वविषयं स्यात्तदा-
त्मानमन्तरेण ज्ञानोत्पत्तिः शक्येत वक्तुम् । तस्माद-
स्यात्मा सत्त्वभूतगुणेन्द्रियैश्चैतन्ये हेतुः सत्त्वशरी-
राभ्यां परः । सर्वशरीरसंघातव्यतिरिक्तात्मास्तित्वे
कारणान्तरञ्च ।

सव्यवृष्टस्येतरेण प्रत्यभिज्ञानात् । सत्त्वशरीर
संघातव्यतिरिक्त आत्मास्ति । कस्मात् । सव्यवृष्ट-
स्येतरेण प्रत्यभिज्ञानात् । पूर्वापरयोर्विज्ञानयो-
रेकविषये प्रतिसन्धानं प्रत्यभिज्ञानम् । तमेवार्थमि-
दानीमहं जानामि यमर्थमज्ञासिषं स एवार्थोऽय-
मिति । तथाहि सव्येन चक्षुषा दृष्टस्यार्थस्य तदितरेण
चक्षुषा दक्षिणेन प्रत्यभिदर्शनम् । यमेव सव्येन च-

सूत्रस्थानम् ।

२५५

क्षुषाद्राक्षं तमेवेदानीं दक्षिणेन चक्षुषा पश्यामीति
स एवार्थोऽयमिति योऽद्राक्षीत् स इदानीं पश्यतीति
सद्यदक्षिणचक्षुर्व्यतिरिक्त एकः कश्चिदस्ति द्रष्टेति
स एवात्मा ।

तत्राहुर्नास्तिकाः । इत्येवं प्रत्यभिज्ञानेऽपि तदिन्द्रियव्यतिरिक्त आत्मा चेतनः कस्मान्नैकस्मिन्नासास्थिव्यवहिते द्वित्वाभिमानात् । एकमेवेदं चक्षु मध्ये नासास्थिव्यवहितं तस्यान्तौ द्वौ भागौ दृश्यमानौ द्वित्वाभिमानं लोके प्रयोजयतः । दीर्घस्य कस्यचिद्वस्तुनो मध्ये व्यवहितमिव ।

तत्राह । एकविनाशे द्वितीयाविनाशान्नैकत्वम् । एकस्मिं चक्षुष्यपहते चोद्धृते वा द्वितीयं चक्षुरवतिष्ठते विषयग्रहणलिङ्गमितरेण दर्शनात् । तस्मादेकस्य व्यञ्जानानुपपत्तिरिति ।

तत्राहुर्नास्तिकाः । अवयवनाशेऽप्यवयव्युपलब्धेरहेतुः । चक्षुष एकत्वप्रतिषेधे एकविनाशे द्वितीयाविनाशादिति हेतुरहेतुः । कस्मात् । अवयवनाशेऽप्यवयव्युपलब्धेः । दृक्षस्य हि शाखासु कासुचिच्छिन्नासु स एव दृक्ष इत्युपलभ्यते इति ।

तत्राह । दृष्टान्तविरोधादप्रतिषेधः । चक्षुष एकत्वप्रतिषेधस्य प्रतिषेधो न भवति । कस्मात् । दृष्टा-

२५६

चरकसंहिता ।

न्तविरोधात् । वृक्षस्य शाखानामवयवानां नाशे
 स्वयविवृक्षस्योपलब्धिर्दृष्टान्तस्तस्य विरोधोऽयम् ।
 यदि चक्षुर्दृष्टवयवं स्यात्तदैकावयवनशेऽवयविचक्षुष
 उपलब्धिः स्यात् । भवद्भिरुच्यते एकस्मिन्नासास्थि-
 व्यवहिते द्वित्वाभिमानमिति तस्मादेकस्य चक्षुषो
 व्यवधानानुपपत्तिः । अनुमीयतेचायं देहादिसंघात-
 व्यतिरिक्त आत्मा चेतन इति ।

कस्मात् । इन्द्रियान्तरविकारात् । अस्मरस-
 द्रव्यालोडने तद्द्रव्यदर्शनादिना कस्यचिदस्म-
 शितवत स्तत्स्मरणेन सुखोदकस्माव इत्येकेन्द्रियग्र-
 हणेऽपरेन्द्रियविकारादनुमीयते चास्तयात्मा देहा-
 दिसंघातव्यतिरिक्त इति न ह्यन्यदृष्टमन्यः स्मरति ।

तत्राज्जर्नास्तिकाः । न स्मृतेः स्मर्तव्यविषय-
 त्वात् । अस्मददर्शने त्विन्द्रियान्तरविकारो यस्तत्रात्मा
 न स्मरति । कस्मात् । स्मृतेः स्मर्तव्यविषयत्वात् ।
 स्मृतिर्हि निमित्तादुत्पद्यते यस्याः स्मृतेर्विषयः स्मर्त-
 व्योभावः । तदस्मादिभावकत इन्द्रियान्तरविका-
 रो नात्मकत इति ।

तत्राह । तदात्मगुणसङ्गावादप्रतिषेधः । तस्याः
 स्मृतेरात्मगुणत्वेन सङ्गावादात्मा नासीति प्रतिषेधो न
 भवति । तथाचान्यदृष्टं नान्यः स्मरतीत्युपपद्यते ।

सूत्रस्थानम् ।

२५७

इन्द्रियचैतन्येऽपि नानाकर्तृकाणां रूपादिग्रहणानां
यदिन्द्रियं यमर्थं गृह्णाति तदर्थस्मरणञ्च तस्यैव भ-
वितुमर्हति न चान्यस्य तस्मादस्मदर्थं न प्राणादितो
रसनस्वावो नोपपद्यत इति देहादिसंघातव्यति-
रिक्त आत्मास्तीति ।

तत्राहुर्नास्तिकाः । अस्मरसप्रभावाद्दृष्टास्त्वं सु-
खस्वावो भवति न च तिरक्तद्रव्यं दृष्टा । तस्मादात्मा
स्मृता नास्तीति ।

तत्राह । अपरिसङ्ख्यानाञ्च स्मृतिविषयस्य ।
न स्मृतेः स्मृतिविषयत्वादिति यदुक्तं सचप्रतिषेधो
न भवति । कस्मात् । स्मृतिविषयस्यापरिसङ्ख्यानात् ।
इमे हि खलु स्मृतिविषयाः । स्मृतिश्चेयमगृह्यमा-
णोऽर्थेऽमुमर्थमहमज्ञासिषमिति । एतस्याः स्मृतेर्ज्ञा-
तज्ञानविशिष्टः पूर्वज्ञातोऽर्थो विषयः । नत्वर्थमा-
त्रम् । अहममुमर्थं ज्ञातवान् असवयो मया ज्ञातः ।
ज्ञातं । अस्मिन्नर्थे मम ज्ञानमभूदिति चतुर्विधं वाक्यं
स्मृतिविषयज्ञापकम् समानार्थं सर्वत्रैव ज्ञाता ज्ञानं
ज्ञेयञ्चेति वाक्यभेदमात्रम् । या च प्रत्यक्षे वस्तुनि
स्मृतिस्तया स्मृत्या तीणिज्ञानान्येकस्मिन्नर्थे प्रतिस-
न्धोयन्ते । समानकर्तृकाणि न नानाकर्तृकाणि नाक-
र्तृकाणि । एककर्तृकाणि यथा अमुमर्थमहम-

२५८

चरकसंहिता

द्राक्षं यमेवेदानीं पश्यामीति । अद्राक्षमिति दर्शनं दर्शनप्रमाच । न ह्यसंख्यदितेऽर्थेऽद्राक्षमिति दर्शनमात्रे स्यात् । ते एते हे ज्ञाने । यमेवेदानीं पश्यामि तत्तु तृतीयं ज्ञानमिति त्वेकोऽर्थस्त्वभिर्ज्ञानैर्युज्यते न चाकर्तृको न नानाकर्तृकः स्यादिति । तथाचैककर्तृकः सोऽयं स्मृतिविषयोऽपरिसङ्ख्यायते । नास्त्यात्मा स्मृतेस्मर्तव्यविषयत्वादिति स्मर्तव्यार्थः प्रतिप्रिध्यते यत्तन्न स्मृतिमात्रं स्मर्तव्यमात्रविषयं वा । एको हि ज्ञाता सर्वविषयः स्वानि ज्ञानानि प्रति सन्वत्ते । अहममुमर्थं विज्ञास्याम्यमुमर्थं जानाम्यमुमर्थमज्ञासिषममुमर्थं जिज्ञासमानश्चिरमर्थं ज्ञात्वा व्यवस्यामि । अज्ञासिषमिति तथा स्मृतिमपि त्रिकालां सुस्मृर्षाविशिष्टां च प्रतिसन्वत्ते । संस्कारसन्तानमात्रे तु वस्तुनि संस्कारा उत्पद्योत्पद्य तिरोभवन्ति । ततो नास्तेष्वैकः संस्कारस्त्रिकालं ज्ञानं स्मृतिश्च त्रिकालामनुभवेत् । न ह्यनुभवं विना ज्ञानस्य स्मृतेश्च प्रतिसन्धानमुत्पद्यते देहान्तरवत् । तस्मादनुमीयते अस्ति खल्वेकः सर्वविषयः कश्चिद्यः प्रतिदेहं संज्ञाप्रबन्धं स्मृतिप्रबन्धश्चप्रतिसन्वत्ते इति । यस्य देहान्तरेषु देवदत्तादेरात्मनो यज्ञदत्तादिदेहेषु वृत्त्यभावान्न तत्प्रतिसन्धानं भवतीति

सूत्रस्थानम् ।

२५२

सत्त्वशरीरसंघातव्यतिरिक्तोऽस्तप्रात्मा नतु नास्तप्रा-
त्मेति । इत्येवं संघातवादिनास्तिके निरस्ते पुनरि-
न्द्रियचैतन्यवादिनो नास्तिका आहुः । इन्द्रियार्थ
सन्निकर्षात्पन्नं ज्ञानमुक्तं भवद्भिस्तत एव भवद्भिरे-
वोक्तं भवति इन्द्रियाणि चार्थाश्च चैतन्ये कारणं त-
स्मान्नास्तप्रात्मा चेतन इन्द्रियार्थव्यतिरिक्त इति ।

तत्राह । नेन्द्रियार्थयोस्तद्विनाशेऽपि ज्ञानाव-
स्थानात् । इन्द्रियाणामर्थानां वा न चैतन्यादि-
बुद्धिः । कस्मात् । तद्विनाशेऽपि ज्ञानावस्थानात् ।
तयो रन्द्रियार्थयोर्विनाशेऽपि ततोज्ञातेऽर्थे ज्ञानस्य
सङ्गावात् । तथा चेन्द्रियार्थयोः श्रोत्रश्रुतयोः स्पर्शन-
पृष्ठयोर्दृष्टिदृष्टयोरसनरसितयोर्घ्राणघ्रातयोरनन्त-
रविनाशे तदिन्द्रियजातायास्तदर्थबुद्धेरवस्थानात् ।
तत्तदर्थस्मरणत् । नह्यनुभवितुरभावे स्मरणमु-
पपद्यते । इन्द्रियं नित्यमनित्यञ्च तत्र सूक्ष्मदेहस्य
नित्यं स्थूलदेहस्यमनित्यमित्यतः स्थूलदेहेन्द्रियनाशे
सूक्ष्मदेहस्येन्द्रियेण स्मर्यते इति न वाच्यं सूक्ष्मदेह-
स्येन्द्रियादेः स्वप्नावस्थायां ज्ञानकरणात् । स्वप्ना-
वस्थो हि तैजसो नामात्मा स चान्तःप्रज्ञस्तस्याह-
ङ्कारिकमिन्द्रियं स्वप्नगतभावग्रहणे करणं जागरि-
तावस्थायां तस्य ज्ञानकरणत्वाभावात् । अस्त्वेवं दे-

२६

चरकसंहिता ।

वदन्तोऽहमिदं जानामीति प्रतीतेः शरीरस्यैव चत-
स्याच्छरीरस्य पञ्चभूतमयस्य गुणो बुद्धिरुत्पद्यत इ-
त्यतो नास्तप्राप्तेति चाहुर्नास्तिका स्तन्नेति गौतमा-
क्षपादः । कस्मादित्यत आह सूत्रम् ।

शरीरदाहे पातकाभावात् । शरीरस्य शवरूपस्य
दाहेपुरुषवधपापभावदर्शनेन खत्वात्मविहीनजी-
वत्पुरुषस्य दाहेऽपि पातकाभावप्रसङ्गान्नात्मव्यति-
रिक्तः सत्त्वशरीरसंघात आत्मा नित्य इति ।

तत्राहुर्नास्तिकाः । तदभावः सात्मकप्रदाहेऽपि
तन्नित्यत्वात् । सात्मकस्य जीवतः पुरुषस्य प्रदाहे
ऽपि मनःशरीरमात्रप्रदाहादात्मनः प्रदाहाभावेन
तस्य पुरुषवधपापस्याभावः । कस्मात् तन्नित्यत्वात् ।
भवतां मते तस्यात्मनो नित्यत्वादिति ।

तद्दोषं परिहरति । न कार्यश्रयकर्तृबधात् ।
सात्मकप्रदाहे तदभावो न । कस्मात् । कार्यश्रयकर्तृ-
बधात् सात्मकप्रदाहे नित्यस्यात्मनः सङ्गावेऽपि का-
र्यस्य वैधवैधकार्यस्याश्रयस्याधिकरणस्य राशिपुरु-
षस्यकर्तृबधात् । तत्प्रत्यवायजन्यपातकस्य प्रसिद्धेः ।
संघातेऽपि चेत्तथा कार्यश्रयकर्तृबधात् पातकं स्या-
दित्युच्यते । तत्रब्रूमः । आत्मा नित्यः कर्त्ता तस्य भो-
गायतनं शरीरं मनोबुद्ध्यादिसहितं तद्भोगविनाशे

सूत्रस्थानम् ।

२६९

पातकम् । नात्महीनस्य संघातस्य पुनरेको भा-
क्तास्ति । अतएवात्मनः सत्त्वभूतगुणेन्द्रियै चेतन्ये
कारणत्वादात्मन एव बुद्धि रत आत्मास्तीति
भावः ।

अथ बुद्ध्यादेः शारीरगुणत्वे संशयमाह । द्रव्य-
स्वगुणपरगुणोपलब्धेः संशयः । द्रव्ये पाञ्चभौतिकै
मृदादौ स्वगुणस्य स्वारम्भकपञ्चभूतगुणशब्दादेर्गु-
त्वादेः परगुणस्य स्वारम्भकपञ्चभूतातिरिक्तस्योपलब्धे
रिव शरीरे शरीरारम्भकपञ्चभूतगुणानां गुर्वादी-
नामुपलब्धे बुद्ध्यादयोऽपि परगुणाः शरीरे सन्ति न
वेति संशयः । तत्र सिद्धान्तसूत्रम् ।

यावच्छरीरभावित्वादूपादीनाम् । प्रकृतिगुणातिरि-
क्तानां नीलपीतादिगुत्वादीनां यावच्छरीरभा-
वित्वात् । पाञ्चभौतिकं हि शरीरं न पञ्चभूतगुण-
विकाराश्चेतनादय इति चेतनादयो न शरीर-
गुणाः ।

अत्र ब्रीहिपाकवादीत्वाह । न पाकगुणान्तरोत्पत्तेः ।
चेतनादयो न शारीरगुणा इति न पाकजगुणान्त-
राच्च द्रव्ये उत्पद्यन्ते । यथा हरिद्राचूर्णसंयोगाल्लौ-
हित्रं अमदकरनानाद्रव्यसंयोगेन मद्ये मदकरत्वं
गुणउत्पद्यते । एवमेव पञ्चभूतारब्धशरीरेऽपि भूत-

२६२

चरकसंहिता ।

गुणातिरिक्ता चेतनादयः शरीरे उत्पद्यन्ते इति शरीरे चेतनादयो गुणाः । अतोत्तरमाह ।

प्रतिद्वन्द्वसिद्धेः पाकजानामप्रतिषेधः । पाकजानां गुणानां निरुक्तानामप्रतिषेधः । पाकजा गुणा अस्माभिर्न प्रतिषिध्यन्ते । कस्मात् । प्रतिद्वन्द्वसिद्धेः । प्रतिद्वन्द्विनां परस्परविरोधिगुणानां द्वये सिद्धेः । ब्रौहेर्गुरोः संस्काराल्लघुत्वं लाजानां सिध्यति नतु प्रतिद्वन्द्विनामपरेषां गुणानां सिद्धिर्यथा ब्रौहेर्गुरोः संस्काराल्लघुत्वमिव लाजानां चैतन्यादिः सिध्यति तथा शरीरगुणा न चैतन्यादयः । हरिद्राचूर्णसंयोगाल्लौहित्यवन्मदशक्तिवच्चसिध्यन्ति चेत् । तत्र हेत्वन्तरमाह ।

शरीरव्यापित्वात् । शरीरगुणानां शरीरव्यापित्वात् शरीराव्यापका हि चैतन्यादयो न शरीरगुणाः ।

सर्वशरीरव्यापिन चेतनादय इति चेन्न केशनखादिष्वनुपलब्धेः । चेतनादीनां शरीरव्यापित्वमिति चेन्न । कस्मात् । केशनखादिषु चैतन्यादेरनुपलब्धेः

एतद्दोषमुद्धरन्ति । त्वक्पथ्यन्तत्वाच्छरीरस्य केशनखादिष्वप्रसङ्गः । शरीरव्यापित्वेऽपि केशनखादिषु चैतन्यादीनां न प्रसङ्गः । कस्मात् ।

सुखस्थानम् ।

२६३

शरीरस्य त्वक्पथ्यन्तत्वात् । त्वक्पथ्यन्तं हि शरीरं न केशनखादिपथ्यन्तम् । जीवलिङ्गं हि शरीरं यच्छेदादौ सुखदुःखे जीव उपलभते । केशनखादिच्छेदे सुखमुपलभते न दुःखं तस्मान्न केशादिकं शरीरमिति । तत्र चैतन्यादीनां शरीरगुणत्वनिराशाय हेत्वन्तरमाह ।

शरीरगुणवैधर्म्यात् । चेतनादिर्नशरीरगुणः । कस्मात् । शरीरगुणवैधर्म्यात् । शरीरगुणा हि द्विधा गुणत्वादयोऽप्रत्यक्षा रूपादयः शारीरेन्द्रियवेद्या न चेतनादयः किन्त्वन्तरिन्द्रियमनोवेद्या इति वैधर्म्यात् ।

अत्र नास्तिकाः परिहरन्ति । न रूपादीनामितरेतरवैधर्म्यात् । शरीरगुणवैधर्म्याच्चैतन्यादयो न शरीरगुणा इति यत्तन्न । कस्मात् । रूपादीनामितरेतरवैधर्म्यात् । रूपादीनां चक्षुरादिवेद्यत्वं न स्पर्शनेन्द्रियादिवेद्यत्वं स्पर्शादीनां स्पर्शनेन्द्रियादिवेद्यत्वं न चक्षुरादिवेद्यत्वमिति परस्परवैधर्म्याच्छरीरगुणा न भवन्तु रूपादय इति तस्माच्छरीरगुणवैधर्म्यादिति हेतुः स्वभिचारः ।

अत्र समाधानमाह । ऐन्द्रियकत्वाद्वरूपादीनामप्रतिषेधः । रूपादीनां परस्परवैधर्म्येऽपि शारीरगुणत्वा-

२६४

चरकसंहिता ।

प्रतिषेधः कस्मात् ऐन्द्रियकत्वात्। रूपरसगन्धस्पर्शशब्दादीनां वहिरिन्द्रियग्राह्यत्वसाधर्म्येण परस्परवैधर्म्याभावात् । चैतन्यादेस्तु वहिरिन्द्रियाग्राह्यत्वग्राह्यत्वाभ्यां रूपादीनां शरीरगुणवैधर्म्यादिति भावः । एवं चैतन्यादेः शरीरगुणत्वे निरस्ते पुनः ।

अथात्र नास्तिका आहुः ॥ नात्मप्रतिपत्तिहेतूनां मनसि सम्भवात्। मनसो नित्यत्वान्नन एव सत्त्वसंज्ञकं चैतन्ये कारणम्। चैतन्ये जाते मनसि बुद्धिरुत्पद्यते बुद्ध्या खल्वभीष्टमिच्छत्यनिष्टं द्वेष्टीति बुद्ध्या मनसीच्छाद्वेषौ भवतः । अभीष्टेच्छया चाभीष्टं साधयितुं प्रवर्त्तते अनिष्टद्वेषेणानिष्टं साधयितुं निवर्त्तते इति प्रवृत्ति निवृत्तिरूपः प्रयत्नो मनसि जायते । ततो ऽभीष्टसाधितेऽनिष्टान्निवृत्तौ प्रज्ञापराधादनिष्टसाधितेऽभीष्टानिवृत्तौ सुखमभीष्टेदुःखं मनसि भवतीत्यात्मप्रत्ययहेतूनां चैतन्यबुद्धीच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखानां मनसि सम्भवादेवं योऽहं घटमद्राक्षं सोऽहमेव स्पृशामीत्येवं दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकस्यैव मनसोऽर्थग्रहणादिसम्भवान्नात्मन एते चैतन्यादयः प्रत्ययहेतवस्ततश्चात्मा नास्तीत्याहुर्नास्तिकाः ।

तत्र समाधत्ते । ज्ञातुर्ज्ञानसाधनोपपत्तेः संज्ञाभेदमात्रम् । अस्यार्थः । युष्माकं मते मनसो ज्ञातुर्ज्ञान-

सूत्रस्थानम् ।

२६५

साधनस्य ज्ञानकरणस्य चक्षुरादेरुपपत्तेः संज्ञाभेदमात्रम् । मनो जानातीति ज्ञातुर्मनसो ज्ञानसाधनञ्च चक्षुरादि । चक्षुषा पश्यति ध्याणेन जिघ्रतीत्येवं ज्ञानसाधनोपपत्तेः संज्ञाभेदमात्रं भवन्तो मन आह वयमात्मानं ब्रूम इति नार्थे विवादः । यदि य एको मनसा मनुते चक्षुषा पश्यति स प्रत्याख्यायते तदात्मैवास्ति मनोनास्तीति प्रत्याख्यायेत । ननु रूपादिप्रत्यक्षं चक्षुरादिकरणं ज्ञातुरस्ति सर्वविषयं मतिसाधनं मनो ज्ञातुर्नास्तीत्येवं नियमे मन एव जानाति चक्षुषा पश्यतीत्येवं सुखमनुभवति दुःखञ्चेति चेत् । तत्राह सिद्धान्तम् ।

नियमश्च निरनुमानः । ज्ञातुर्ज्ञानसाधनोपपत्तेः करणं चक्षुरादिक्रमस्ति बुद्ध्यादिकरणं मनो नास्तीति नियमो निरनुमानः । कर्त्ता हि करणं विना न किञ्चित् कर्त्तुं शक्नोति वक्ष्यते हि शरीरेऽस्मिंस्तन्ते । करणानि मनोबुद्धिर्बुद्धिकर्मेन्द्रियाणि च । कर्त्तुः संयोगजं कर्म वेदना बुद्धिरेव च । नैकः प्रवर्त्तते कर्त्तुं भूतात्मा नाश्रुते फलम् । संयोगाद्वर्त्तते सर्वं तम्यते नास्ति किञ्चन । तथा तत्रैव च वक्ष्यते । न च कारणमात्मा स्यात् खादयः स्थिरहेतुकाः । न चैषु सम्भवेज्ज्ञानं न च तैः स्यात्

२६६

चरकसंहिता ।

प्रयोजनम् । सद्गुणवक्रैश्च कृतं कुम्भकारादृते
 घटमिति । युगपज्ज्ञेयानुपलब्धे न मनसः ।
 युगपज्ज्ञेयानामनुपलब्धे मनसो न बुद्धिर्गुणः ।
 अणुचैकश्च मन एकदा नानेकेषु प्रवर्त्तते तस्मान्नैक-
 काला सर्वेन्द्रियप्रवृत्तिरिति वक्ष्यते । यद्यपि महान-
 नेकश्च सूक्ष्म एकदा सर्वेषु न प्रवर्त्तने समर्थस्तथापि
 द्वादिषु यथाशक्ति प्रवर्त्तनक्षम इति बोध्यं मनस्तु
 न द्वादिष्वपि प्रवर्त्ततेऽणुत्वादेकत्वाच्च ।

अत्र नास्तिका आहुः । तदात्मगुणत्वेऽपि तुल्यम् ।
 तस्या बुद्धेरात्मगुणत्वेऽपि तुल्यं युगपज्ज्ञेयानुपलब्धे
 न तस्यात्मनो गुणो बुद्धिः । मनो हि यथा सूक्ष्म-
 मेकं नानेकेषु युगपत्प्रवर्त्तनक्षमं तथैवात्मा सूक्ष्म
 एकश्चानेकेष्विन्द्रियेषु नैककालं प्रवर्त्तितुं सम्भव-
 तीति तुल्यम् ।

तत्राह । इन्द्रियै मनसः सन्निकर्षाभावात्त-
 दनुत्पत्तिः । सूक्ष्मस्यैकस्य मनसो युगपदनेकेन्द्रि-
 येषु सन्निकर्षासामर्थ्यात् युगपन्नानाविषयोपलब्धे-
 रनुत्पत्तिः । आत्मन्द्रियसन्निकर्षेऽपि आत्मनस्तु
 चैतन्याद्बुद्धिरुत्पद्यते सूक्ष्मत्वादेकत्वाच्च न युगपत् ।
 युगपज्ज्ञेयानुपलब्धेरिति भावः ।

अत्राहुर्नास्तिकाः । नोत्पत्तिकारणानप-

सूत्रस्थानम् ।

२६७

देशात् । आत्मन चैतन्यादात्मिन्द्रियसन्निकर्षाद्
 बुद्धिरुत्पद्यते न । कस्मात् । उत्पत्तिकारणस्या-
 नपदेशात् । येन कारणेन येन प्रकारेण बुद्धि-
 रुत्पद्यते तद्वचनाभावात् । इन्द्रियार्थसन्निकर्षात्-
 पन्नं ज्ञानमित्युक्तेन्द्रियार्थसन्निकर्षस्य बुद्ध्युत्पत्तिहे-
 तुत्वख्यापनात् । या यदिन्द्रियजा बुद्धिः सा तथैव
 व्यवदिश्यते आवर्णी बुद्धिः अवर्णजा स्पर्शणात् स्पर्श
 नबुद्धिश्चाक्षुषी बुद्धिश्चक्षुर्जा रासनी बुद्धिस्तु रसनजा
 घ्राणबुद्धिर्घ्राणजा मानसी बुद्धिर्मनोभवेति व्यप-
 देशो दृश्यते । वक्ष्यते हि शरीरेऽस्मिंस्तन्त्रे । या
 यदिन्द्रियमाश्रित्य जन्तोर्बुद्धिः प्रवर्तते । याति सा
 तेन निर्देशं मनसा च मनोभवेति ।

अपरञ्चदोषमाहुः । विनाशकारणानुपलब्धे-
 चावस्थाने तन्नित्यत्वप्रसङ्गः ।

अस्यार्थः । भवतामात्मनित्यत्वादात्मगुणत्वे बु-
 द्धेरात्मन्यवस्थाने बुद्धेर्नित्यत्वप्रसङ्गः स्यात् । कस्मात्
 बुद्धेर्विनाशकारणानुपलब्धेर्नित्यस्यात्मनो गुणस्य नि-
 त्यत्वात् । गुणनाशकारणं द्वेषा आश्रयनाशो वि-
 रोधीगुणश्च आत्मनस्त्वाश्रयस्य नित्यस्य नाशासम्भवः ।
 विरोधी गुणश्च नोपलभ्यते इति ।

तत्र सिद्धान्तसूत्रम् । अनित्यत्वग्रहाद्बुद्धे-

२६८

चरकसंहिता ।

बुद्ध्यन्तराह्विनाशः शब्दवत् । एकस्यां बुद्धौ खल्वात्मनो बुद्ध्युपादानिकायां जातायां यदा परा-
बुद्धिरुत्पद्यते तदा पूर्वबुद्धेर्नाशः स्यादिति बुद्ध्य-
न्तरोत्पत्तिः पूर्वबुद्धिर्नाशे हेतुः । इति सर्वप्रा-
णिनां प्रतिजनवेद्यमिदं गृह्यते बुद्धिसन्तानः ।
बुद्धेर्बुद्ध्यन्तरं विरोधी गुण इत्यनुमीयते । तत्र
दृष्टान्तमाह शब्दवदिति । पूर्वशब्दस्य यथा शब्दा-
न्तरोत्पत्तितो नाशः स्यादिति यथा शब्दसन्ताने
शब्दः शब्दान्तरविरोधी गुण इति ।

अत्राहुर्नास्तिकाः । भवता यत्किञ्चिदृष्टञ्च्युतञ्च स्मृ-
ष्टञ्च रसितञ्च धातञ्चेत्येवमसङ्ख्येयेषु ज्ञानकारितेषु
संस्कारेषु स्मृतिकारणेषु मध्ये समाने खल्वात्ममनसोः
सन्निकर्षे स्मृतिहेतौ वर्त्तमाने कारणाद्यौगपद्यं ना-
स्तीति कारणयौगपद्याद्युगपत् स्मृतयः स्युरिति ।
तत्राहुः केचित् । ज्ञानसमवेतात्मप्रदेशसन्निर्षान्नसः
स्मृत्युत्पत्तेर्न युगपदुत्पत्तिः । दर्शनस्पर्शनादिभि-
र्ज्ञातानां ज्ञानं यस्मिन्नात्मनः प्रदेशे भवति तत्र त-
ज्ज्ञानजः संस्कारो वर्त्तते तत्वात्मप्रदेशे मनसः स-
न्निकर्षात् क्रमेणाणुत्वैकत्वाभ्यां स्मृत्युत्पत्तेर्न युगपत्
स्मृत्युत्पत्तिर्भवति । अणुचैकं हि मनः सर्वसंस्का-
रेषु न युगपत्प्रवृत्तये प्रभवति ।

सूतस्थानम् ।

२६६

तत्राहुर्नास्तिकाः । नान्तःशरीरवृत्तित्वान्म-
 नसः । ज्ञानसमवेतात्मप्रदेशे सन्निकर्षो मनसो न ।
 कक्षात् अन्तःशरीरवृत्तित्वात् । आत्माह्यन्तः
 शरीरवृत्तिर्विना योगं मनसस्तत्मान्निश्चयं न भवति ।
 यदि सान्निध्यं स्यात्तदा भनसात्मप्रत्यक्षोऽयात्मप्रदेश
 प्रत्यक्षः संस्कारप्रत्यक्षश्च स्यात् । स्याच्चेत्तदात्मप्रत्यक्षेण
 सखित्तिरात्मनः सर्वदैवोपपद्येत नानुपपन्ना स्या-
 दिति । न च मन आत्मवदन्तःशरीरवृत्तिः । स्पर्श-
 नेन्द्रियसमवेतत्वात् । स्पर्शनस्य सर्वेन्द्रियव्यापक-
 त्वात्तत्समवेतत्वेन मनोऽपि चात्मना प्रेरितं सर्वेन्द्रियं
 क्रमेण व्याप्नोति । तथाच । सुस्पर्शया मनः प्रति-
 दधानः पुमान् चिरादपि किञ्चिद्वस्तु स्मरति । नचा-
 कक्षात् । भवतां मनसो ज्ञत्वाभावात् । तद्यथा ।
 व्यासक्तमनसः पादव्यथनेन संयोगविशेषेण समा-
 नम् । ज्ञातः पुमान् कण्टकशर्करादिवेधेन पादो व्य-
 थत इति स पुनर्व्यासक्तमना गच्छन्नान्वेष्ट्य कण्टका-
 दीन् कण्टकादिना विड्वापादः पादव्यथनेन संयोग-
 विशेषेणैवं समानम् । यहच्छया तु विशेषो नाक-
 स्मिकीक्रिया नाकस्मिकः संयोग इति भोगार्थं क्रिया
 हेतुरदृष्टं कर्मेतिचेत्तुल्यं स्मृतिहेतोरपि संयोगवि-
 शेष इति ।

२७०

चरकसंहिता ।

तत्राहुः । प्रणिधानलिङ्गादिज्ञानानामद्युग-
पङ्गावाद्युगपदस्मरणम् । सति च कारणानां
संस्काराणां यौगपद्ये खत्वात्ममनः सन्निकर्षसं-
स्कारादिस्मृतिहेतुवत्प्रणिधानलिङ्गादिज्ञानानाम-
पि स्मृतिहेतूनां यौगपद्यासम्भवाद्युगपन्नस्मरणं भव-
तीति ।

तत्राहुर्नास्तिकाः । प्रातिभवत्तु प्रणिधानाद्यु-
नपेक्षे स्मार्त्तं यौगपद्यप्रसङ्गः । परोक्तवाक्यस्य श्रुति
मात्रार्थावगमशक्तिः प्रतिभा तज्ज्ञातज्ञानवत् स्मार्त्तं
ज्ञानं प्रणिधानं विनैव यदि जायते तदा स्मृतेर्युग-
पदुत्पत्तिप्रसङ्ग इति । बह्वर्थविषये चिन्ताप्रबन्धे
कश्चिदर्थः कस्यचित् स्मृतिहेतुस्तस्याशुचिन्तना-
त्तस्य स्मृतिर्भवतीति ।

तत्र दोषमाह । साध्यत्वादहेतुः । ज्ञानसम-
वेतात्मप्रदेशसन्निकर्षो मनसो न । अन्तःशरीरवृ-
त्तित्वादिति यो हेतुरुक्तः स साध्यत्वादहेतुः । ज्ञान-
समवेतात्मप्रदेशसन्निकर्ष आत्मप्रदेशसंयोगः स
एवान्तःशरीरवृत्तिरिति साध्यत्वान्न तत्प्रत्याख्यानं
हेतुरिति । स्मरतः शरीरधारणोपपत्तेरप्रतिषेधः ।

तत्राहुर्नास्तिकाः । स्मरतः शरीरधारणमुप-
पद्यते धारकप्रयत्नेन । शरीराद्वहिर्निःसृते हि म-

सूत्रस्थानम् ।

२७१

नसि धारकप्रयत्नस्याभावः स्यात् पतनञ्च शरीरस्य गुरुत्वाद्भवतीति अन्तःशरीरवृत्तित्वं मनसो वर्त्तत एव स्मरतो जनस्य । आत्ममनःसंयोगजस्तु प्रयत्नः प्रेरको धारकश्च द्विधा । प्रेरकप्रयत्नेन मनःप्रेरितं सुसूक्ष्मया स्मर्त्तव्ये पुंसां प्रणिधीयते चिरादपि कश्चिदर्थं स्मरतीति अन्तःशरीरवृत्तित्वप्रतिषेधो न भवति ।

तत्राह । न तदाशुगतित्वान्मनसः । शरीरधारणस्योपपत्तितो मनसः खल्वन्तःशरीरवृत्तित्वाप्रतिषेधो न । कस्मात् । तदाशुगतित्वान्मनसः । मनो ह्याशुगति । आत्मना प्रेरितं ज्ञानसमवेतात्मप्रदेशेन ज्ञानहेतुसंस्कारवता धावत् सन्निवृष्यते स्मर्त्तव्यं स्मृत्वा प्रत्यागतं वह्निःशरीरं धारयतीति मनसस्तदाशुगतित्वात् ।

तत्राहुर्नास्तिकाः । न स्मरणकालानियमात् । मनस आशुगतित्वादात्मप्रदेशसन्निकर्षो वाह्यशरीरागमनं न । स्मरणकालानियमात् । किञ्चित्चिरेण स्मर्यते किञ्चिद्द्रुतमिति शरीरसंयोगानपेक्ष स्वात्ममनःसंयोगो न स्मृतिहेतुः शरीरस्य भोगायतनत्वात् ।

तत्राह । आत्मप्रेरणयदृच्छाज्ञताभिश्च न

६७२

चरकसंहिता

संयोगविशेषः । आत्मना प्रेरणेन मनसो वह्निः शरीरात् संयोगविशेषो न स्यात् । आत्मनो यहच्छया या इच्छा यहच्छा अकस्माद्वा न वह्निः शरीरात् संयोगविशेषः स्यात् । न वा ज्ञतया ज्ञता बुद्धिशक्ति स्तथापि न वह्निः शरीरात् संयोगविशेषः । शरीरसंयोगात् आत्मन एव ज्ञतया कार्यकारण करण प्रयोजनान्यध्यवस्य यहच्छया तथा स्यादन्यथा न स्यादित्येवमभिमतं प्रेरणप्रयत्नेन मनः साधयितुं प्रेरयतीति न मनस चैतन्यादयो बुद्ध्यो न वर्तन्ते ।

तत्ताज्जर्नास्तिकाः । तल्लिङ्गत्वादिच्छाद्वेषयोः पात्रिवादिष्वप्रतिषेधः । पात्रिवादिषु शरीरेषु ज्ञानादयः सन्ति न तेषां प्रतिषेधः ।

कस्मात् । इच्छाद्वेषयोस्तल्लिङ्गत्वात् । शरीरस्यारम्भाणि पृथिव्यादीनि भूतानि तेषां प्रवृत्तिः शरीरारम्भे स्तथा प्रवृत्ते लोङ्गादिष्वभावो निवृत्तिरिति प्रवृत्तिनिवृत्ती इच्छाद्वेषाभ्यां जन्येते इति पृथिव्यादिषु शरीरारम्भप्रवृत्तिदर्शनाल्लोङ्गादौ तथा प्रवृत्त्यभावदर्शनाच्च । पृथिव्यादिष्विच्छाद्वेषयोगाच्चैत्यातिदज्ञानयोगः । ऋते चैतन्यादिज्ञानादिच्छा-

सूत्रस्यानम् ।

२७३

द्वेषौ न भवत इति तस्मात् सत्त्वशरीरसंघात एव
पुमान्नास्ति व्यतिरिक्त आत्मेति ।

तत्राह । कुम्भादिष्वनुपपन्नरहेतुः । कुम्भा-
द्यारम्भकेषु सुदादिषु प्रवृत्तिनिवृत्त्योरदर्शनादि-
च्छाद्वेषाभावाच्चैतन्यादिज्ञानाभावात् पार्थिवादि-
ष्विच्छाद्वेषयोस्तल्लिङ्गत्वादितिहेतुरहेतुरिति ।
यदिशरीररारम्भकपृथिव्यादिभूतानां प्रवृत्तिनिवृत्ति-
लिङ्गाविच्छाद्वेषौ यतोऽवयवव्यूह स्तेषां प्रवृत्तिनिमि-
त्त इत्यत इच्छाद्वेषौ भूतानामिव मृदादीनामपि प्र-
वृत्तिः कुम्भारम्भे ततश्चैतन्यादिज्ञानमिति चेन्नदो-
च्यते ।

नियमानियमौ तु तद्विशेषकौ । तयो रिच्छा-
द्वेषयोर्विशेषकौ भेदकौ नियमानियमौ । तस्यैवे-
च्छाद्वेषौ नाज्ञस्य । प्रवृत्तिनिवृत्ती चेच्छाद्वेषनि-
मित्ते न ज्ञात्रयस्येच्छाद्वेषौ । तर्हि च प्रयोजको ज्ञ-
स्तेन प्रयुज्यमानेषु करणादिष्वपि प्रवृत्तिनिवृत्ती स्त-
इति न सर्वेषु तेन चात्मना ज्ञेन प्रयुक्तैः पृथिव्या-
दिभिर्भूतैः शुक्रशोणितादि सैः शरीरमारभ्यते न
ज्ञेनाप्रयुक्तैः केवलैर्भूतैरिति ।

कस्मात् । तस्येच्छाद्वेषनिमित्तादारम्भनिवृत्तयोः ।
जानीते खल्वनेन मे सुखं स्यादनेन दुःखमिति

२७४

चरकसंहिता ।

सुखदुःखसाधनं ज्ञात्वा सुखसाधनमिच्छति दुःख-
साधनं द्वेष्टि । इदंश्च सुखसाधनं साधयति दुःख-
साधनान्निवर्त्तत इति ज्ञानेच्छाद्वेष प्रवृत्तिनिवृत्ति-
सुखदुःखानामेकेन सहाश्रयतया सम्बन्धः । तस्मात्
ज्ञस्येच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखानि धर्माणि नत्व-
ज्ञस्य । प्रवृत्तिनिवृत्ती द्विविधे गुणाख्ये कर्मा-
ख्ये च । ये ज्ञस्येच्छाद्वेषनिमित्ते ते प्रयत्नाख्यगुण
संज्ञे । ये यत्प्रयत्ननिमित्ते वाङ्मनःशरीरारम्भप्रवृ-
त्तिनिवृत्ती ते कर्मसंज्ञे इति । ज्ञप्रयत्ननिमित्तत्वात्
परत्वादिषु प्रवृत्तिनिवृत्तिदर्शनात् स्वतः स्वदभावा-
द्भूतानां न चैतन्यादिज्ञानम् ।

यथोक्तहेतुत्वात् पारतन्त्र्यादकृताभ्यागमाच्च ने-
न्द्रियार्थभूतमनसाम् । इन्द्रियार्थभूतमनसां यथोक्त-
हेतुभ्यो ज्ञानादयो न वर्त्तन्ते । तत्र चेदुच्यते प्रवृत्ति-
निवृत्त्योः सुखदुःखसाधनत्वाद्दुःखानाश्रयत्वादात्मनो
न प्रवृत्तिनिवृत्ती तदा ब्रूमः । पारतन्त्र्यात् । पर-
तन्त्राणीन्द्रियार्थभूतमनांसि । ज्ञेन प्रयुज्यमानानि
यथास्वकर्मासु प्रवर्त्तन्ते ऽभ्येष्टे निवर्त्तन्ते ऽनभी-
ष्टेभ्य इति । इति प्रत्यगात्मन्यारम्भनिवृत्त्योः सु-
खदुःखभोगस्य च दृष्टत्वात् परवानुमानं लिङ्गत्वेन
प्रवृत्तिनिवृत्ती । तद्वेतुश्च प्रयत्न आत्मनि प्रवृत्ति-

सूत्रस्थानम् ।

२७५

निवृत्त्याख्यो गुण इति । नन्वात्मा नास्ति मन
एव स्वतन्त्रं प्रवृत्ते चेन्द्रियानीति चेत् तदोच्यते ।
अकृताभ्यागमाच्चेति । आत्मना क्रियते यत् कर्म
तत्कर्मफलभोगादिन्द्रियभूतमनसां स्वस्वकृतकर्म-
फलाभ्यागमाभावात् । स्वकृतकर्मफलोपभोक्ता
ह्यात्मा स्वतन्त्रः इति ।

तर्हि कस्य चैतन्यादिज्ञानमित्यत आह । परि-
शेषाद्यथोक्तहेतूपपत्ते आत्मनः । इन्द्रियार्थभूतम-
नोभ्यः परिशिष्टोऽस्मिन्वाशिपुरुषे खल्वात्मा तस्यैव चै-
तन्यादिगुणः स एवास्य सत्त्वभूतगुणेन्द्रियैः सहितः
संश्लेषितन्ये कारणं भवतीति सत्त्वशरीराभ्यां पर आ-
त्मास्तीति नात्मव्यतिरिक्तः सत्त्वशरीरसंहतः पुरुष
आत्मा नास्तीति होवाचाक्षपादगौतमः ।

साङ्ख्ये कपिलेनाप्युक्तम् । शरीरादिव्यति-
रिक्तः पुमान् । संहतपरार्थत्वात् । शरीरञ्चो-
क्तम् । पाञ्चभौतिको देहः । सप्तदशैकं लिङ्गम् ।
अध्यवसायो बुद्धिः । अभिमानोऽहङ्कारः । पञ्च-
महाभूतानि दशेन्द्रियान्येकादशं मन इत्येतेभ्यः श-
रीरादिभ्यो व्यतिरिक्तः पुमानात्मा ।

तवाङ्गनास्तिकाः । आत्मव्यतिरिक्तः शरीरादिसं-

२७६

पुरकसंहिता ।

हतः चमान् नास्त्यात्मा ॥ तत्र सांसिद्धिकं चैतन्य-
मिति ।

तत्राह । न सांसिद्धिकं चतन्यं प्रत्येकादृष्टेः ।
विनात्मानं शरीरादिसंघाते चैतन्यं न सांसिद्धि-
कम् । कस्मात् । प्रत्येकादृष्टेः । महदादीनां त्रयो-
विंशतेः पुरुषारम्भकाणां प्रत्येके चैतन्यादर्शनात् ।
कारणगुणपूर्वको हि कार्यगुणो दृष्ट इति ।

प्रपञ्चमरणाद्यभावश्च । शरीरादिव्यतिरिक्तस्य
प्रपञ्चमरणाद्यभावश्च शरीरादिसंहतस्य तु प्रपञ्च-
मरणादिमत्त्वादित्यत्वमिति ।

तत्राज्जर्नास्तिकाः । शरीरादिसंहतीभावे जा-
यमाने संयोगादेव चैतन्यं जायते मदशक्तिवदिति ।

तत्राह । मदशक्तिवच्चेत् प्रत्येकपरिदृष्टे सांहत्ये
तदुद्भवः । मद्ये या मदशक्तिर्न सा खल्वमदकरा
रम्भे निरुपादाना जायते । मद्यारम्भकाणां पिष्टगुड-
मध्वादीनां प्रत्येके ऽनभिव्यक्तरूपेण परिदृष्टे मदक-
रे भावे सांहत्ये तदुद्भव उद्भूतत्वं जायत इति कारण-
गुणपूर्वक एव कार्यगुणः स्याद्गुरुत्वादिवत् । नत्व-
नुपादानः स्यादिति । तस्माच्छरीरादिव्यतिरिक्तः पु-
मानित्यतस्त्वस्त्यात्मा नतु नास्त्यात्मेति । कणादेना-
प्युक्तं वैशेषिके । द्रव्यगुणयोः सजातीयारम्भकत्वं

सूत्रस्यानम् ।

२७७

साधर्म्यम् । द्रव्याणि द्रव्यान्तरमारभन्ते गुणाश्च गुणान्तरम् । कर्म्यं कर्म्यासाध्यं न विद्यते इति ।

तत्राहुर्नास्तिकाः । मद्ये या मदशक्तिः सा किं पिष्टादिगुणकार्या तर्हि च केन गुणेन कृता । कश्च गुणो मदशक्तिः । न शब्दादिषु न गुरुत्वादिषु न परापरत्वादिषु न बुद्धीच्छादिषु कोऽपि दृश्यते मदो नाम गुणाख्या शक्तिरिति ।

तत्राह । मद्ये मदशक्तिर्न गुणः । मद्यारम्भकाणां पिष्टगुडमध्वादीनां यद्यस्य कर्म्यं तैः कर्म्यभिरारब्धं स्वस्वकर्म्यविरोधिकर्म्यं यदुच्यते प्रभाव इति ।

तत्राहुर्नास्तिकाः । विनात्मानं शरीरादिसंघातेऽपि पुरुषे महदादिभिरारब्धे महदादीनां कर्म्यवतां कर्म्यभि रारब्धं स्वस्वकर्म्यविरोधि कर्म्यं चैतन्यादिकं ज्ञानमिति ।

तत्राह । चैतन्यादिकं न कर्म्यं पुरुषस्य गुणमध्ये सर्वैर्महर्षिभिः पठितत्वात् । संयोगविभागेष्वकारणत्वाच्च गुणः । शरीरश्रितिलीकरणान्तु मदशक्तिः संयोगविभागेषु कारणं कर्मैवेति ।

तत्राहुर्नास्तिकाः । तर्हि कारणगुणपूर्वकः कार्यगुणो दृष्ट इत्युक्तमुक्तमिति । नैवमाहुर्भ-

२७८

चरकसंहिता ।

हर्षयः । गुणशब्देन कर्मगुणवचनात् । द्रव्या-
पेक्षया गुणीभावात् । द्रव्याश्रितत्वाच्च । द्रव्यप्रा-
धान्यादिति ।

अथाक्षपादगौतमस्याह । बह्वर्थोपपत्तेरात्म-
न चैतन्यादिज्ञानं न शरीरादिसंहतरूपस्य । जा-
तिस्मरणाद्युपपत्तेः । अनित्यत्वात् संहतरूपस्ये-
ति । स्मरणन्वात्मनो ज्ञस्वाभाव्यात् । स्मरणश्चा-
त्मनो गुणः । कस्मात् । ज्ञस्वाभाव्यात् । ज्ञानवत्-
स्वभावत्वात् । ज्ञोहि भावान् ज्ञात्वा कारणवशात्
स्मरति नाज्ञो मनःप्रवृत्तिस्त्वज्ञः । ननु स्मरणं केभ्यो
हेतुभ्यः स्यादित्यत उक्तप्रणिधानलिङ्गादिकं सर्वं
विट्णोति ।

प्रणिधाननिबन्धाभ्यासलिङ्गलक्षणमाह स्वपरिग्रहा-
श्रयाश्चिन्तसंखन्धानन्तर्यवियोगैककार्यविरोधातिशय
प्राप्तिव्यवधानं सुखदुःखेच्छाद्वेष भयार्थित्वक्रियारा-
गधर्माधर्मेनिमित्तेभ्यः । प्रणिधानादिभ्यो निमित्तेभ्यः
स्मरणं आत्मन उत्पद्यते । तत्र प्रणिधानं मनस
एकाग्रत्वं तच्च विषयान्तरसञ्चरणाभावः सुसमूर्पया
मनसिधारणम् । निबन्ध एकग्रन्थोपनिबन्धनं यथा
प्रमाणेन प्रमेयादिस्मरणम् । अभ्यासः शीलनं
सततक्रियेत्यनर्थान्तरम् । लिङ्गमनुमानकरणं सं-

सूत्रस्थानम् ।

२७८

योगिसमवायेकार्यसमवायिविरोधि च । लक्ष्यं
 लक्ष्यसाधनम् । यथा कपिध्वजादि रज्जुनादेः ।
 सादृश्यं साम्यं चित्रादिगतप्रतिरूपं देहादेः । परि-
 ग्रहः सर्वतोग्रहः । आश्रयाश्रितौ राजादित-
 त्परिजनौ परस्परस्मारकौ । सम्बन्धो गुरुशिष्यभा-
 वादिः । आनन्तर्यं प्रेक्षणावधातादेरुत्तरकालः ।
 यथा दारादेर्वियोगः । एककार्या अन्तेवासिप्रभृ-
 तयः परस्परस्मारकाः । विरोधादहिनकुलादेः
 स्मरणमन्यतरेणान्यतरस्य । अतिशयः येनातिशय
 उत्पादितः उपनयनादिसंस्कारादिः आचार्यादि-
 स्मारकः । प्राप्तिर्धनादेर्दातारं स्मारयति । व्य-
 वधानमावरणं खड्गादेः कोशादिः । सुखदुःखबो-
 रन्यतरेणापरस्य तात्त्वां तत्प्रयोजकस्य कारणस्य
 स्मरणम् । इच्छादेषौ तद्विषयतया ग्रहीतव्यस्य
 स्मारकौ । भयं मरणादेर्भयं हेतोर्वा स्मारकम् ।
 अर्थित्वं दातुः । शाखादेर्भङ्गादिक्रिया वाक्यादेः
 स्मारिका । रागात् प्रीतेः पुत्रादेः स्मरणम् । ध-
 र्माधर्माभ्यां जन्मान्तरानुभूतसुखदुःखसाधनयोः
 प्रागनुभूतसुखादेश्च स्मरणम् । इत्येव मत्तदादगौ-
 तमेन न्यायसूत्रे बुद्धीच्छादेषप्रयत्नस्मरणानां य-
 दात्मगुणत्वं स्थापितं तदात्मनः शरीरत्वे सत्त्वश-

२८०

चरकसंहिता ।

रीरसंयोगान्मुग्धावस्थायामुपाधिमत एवात्मनो गु-
णाभिप्रायेण न कैवल्ये । प्रवृत्तिस्त्रे हि प्रवृत्ति-
र्वाग्बुद्धिशरीरारम्भ इत्यत्र बुद्धिशब्देन बुद्ध्याश्र-
यत्वान्मन एवाभिप्रेत्योक्तिः । बुद्धेः कर्मवत्त्वाभा-
वात् । एषा तु व.ग्बुद्धिशरीरारम्भलक्षणा प्र-
वृत्तिः क्रिया । वक्ष्यते चास्मिंस्तन्त्रे कर्म वाङ्मनः
शरीरप्रवृत्तिरिति एतेन सहैकवाक्यत्वाच्च । बुद्ध्या-
दीनामेषामुत्पन्नवापसारित्ववचनाच्च । तद्व्यथोक्तं
न्यायसूत्रम् । कर्मानवस्थायिग्रहणात् । बुद्धिरुत्प-
न्नापवर्गिणी कर्मानवस्थायिग्रहणात् । न काला-
वस्थायिनी कुम्भवत् । यथा कर्म नावस्थायि निश्चि-
तशरादेर्वेगनिवृत्तौ कर्मणो ऽसत्त्वात् । तथा बुद्धि-
रपि व्यवसायनिवृत्तौ सत्त्वाभावान्नचिरावस्थायिनी
अतएवोत्पन्नत्वमपसारित्वञ्च बुद्धेः । वक्ष्यते ऽत्र
तन्त्रे शारीरे । इन्द्रियाभिग्रहः कर्म मनसस्त्वस्य
निग्रहः । ऊहो विचारश्च ततःपरं बुद्धिः प्रवर्त्तते ।
इन्द्रियेणेन्द्रियार्योहि समनस्त्वेन गृह्यते । क-
ल्प्यते मनसातूर्द्धं गुणतो दोषतो यथा । जायते
विषये तत्र या बुद्धिर्निश्चयात्मिका । व्यवस्यते तथा
वक्तुं कर्तुं वा बुद्धिपूर्वकमिति ।

तत्राहवादी । अव्यक्तग्रहणमनवस्थायित्वा-

सूत्रख्यानम् ।

२८१

द्विद्युत्सम्पाते रूपाव्यक्तग्रहणवत् । यथा चिरा-
नवस्थायिविद्युत्सम्पाते तद्विद्युज्जातालोकात् भा-
वानां रूपाव्यक्तग्रहणं नतु सर्वतोभावेनाशेषवि-
शेषधर्मविशिष्टरूपग्रहणम् । तथा बुद्धेरनवस्था-
यित्वाद्भावानामव्यक्तग्रहणमस्तु नतु भावानामशेषेण
ग्रहणं भवतु । अत्र विद्युत्सम्पाते रूपाव्यक्तग्रहण-
वदिति दृष्टान्तहेतुस्वीकाराद्व्यक्तग्रहणप्रतिषेधम-
भ्यनुजानाति । हेतूपादानात् प्रतिषेधव्याभ्यनुज्ञा ।
उक्तदृष्टान्तरूपहेतुस्वीकाराद्बुद्धे रनवस्थायित्वाद्व्य-
क्तग्रहणं यत्प्रतिषेधव्यं तस्याभ्यनुज्ञास्वीकारोऽस्तु ।
किन्तु दृष्टान्तान्तरेण बुद्धेरनवस्थायित्वेऽपि व्यक्तग्र-
हणं स्यादिति दमाह ।

प्रदीपार्चिः सन्तत्यभिव्यक्तग्रहणवत्तद्व्यक्तग्रहणम् ।
बुद्धेरनवस्थायित्वेऽपि विद्युत्सम्पाते रूपाव्यक्तग्रह-
णवद्भावानामव्यक्तग्रहणं न किन्तु प्रदीपार्चिः सन्त-
त्यभिव्यक्तग्रहणवत्तद्भावभिव्यक्तग्रहणवत्तद्व्यक्तग्रहण-
मेव स्यात् । यथा प्रदीपार्चिषां सन्तत्या सन्तानेन
रूपाणामभिव्यक्तग्रहणं स्यात्तथा बुद्धेरनवस्थायि-
त्वेऽपि ज्ञानविशेषसन्तानेन भावानामभिव्यक्तग्रहणं
भवतीति सिद्धान्तः । नन्वेवञ्चेत् कथमात्मनि बुद्ध्या-
दय आधीयन्ते कुत्र वा प्रसिद्धाः सन्ति जाता इति ।

२८२

चरकसंहिता ।

उच्यते । मनः सत्त्वसंज्ञकमेकं सूक्ष्मश्वा-
 चेतनं क्रियावत् । आत्मा पुनरेकः सूक्ष्मश्चेतनश्च
 निर्गुणो निष्क्रियश्च लौकिकगुणकर्माभावात् ।
 समसत्त्वरजसमोगुणात्तलौकिका अलौकिकगुणव-
 त्तान्न सगुणत्वं व्यवहियते । तस्मात् प्रकाशक
 सुखयोगज्ञत्समसत्त्वेनोपाहितत्वे नित्यचैतन्यधी दृ-
 तिस्मृतिनिवृत्त्याख्यप्रयत्नसुखवान् रागात्मकप्रवर्त्तक-
 समरजःस्वत्वात् द्वेषदुःखम्भून्यो नित्येच्छाप्रवृत्त्या-
 ख्ययत्नवान् । मोहावरणात्मकसमतमसोपहितत्वे
 मोहनजदज्ञानकच्छक्तिमान् । एवं लक्षणोऽपि
 स्वरूपतो निर्लक्षणो निर्गुणो निष्क्रियो निर्व्वि-
 कार आत्मा आदिसर्गे तु यद्विषमो भूत्वा महा-
 नभूल्लोकावस्थायां न चेदानीं शारीरावस्थायां
 पुनरिदानीञ्च नैवंविधो भवतीति शारीरावस्थाज्ञा-
 पनाय निर्गुणो निर्व्विकारो निष्क्रिय आत्मा सत्त्व-
 शरीरसंयोगाद्विशेषोपलब्धिरौपचारिकगुणविकार-
 क्रियावानित्युपदिशति । तद्यथा स आत्मा शरीर-
 सर्गे मनसा युज्यते गुणग्रहणायवक्ष्यते हि शरीरे ।
 तत्र पूर्वं चेतनाधातुः सत्त्वकरणो गुणग्रहणाय प्रव-
 र्त्तते इति । मनःसंयोगादात्मा चेतनत्वगुणेनाचेतनं
 मनश्चेतयत्यात्मतो मनसि चेतनोत्पद्यते । तथा चात्मो-

सूत्रस्थानम् ।

२८३

पचर्यते मनःक्रियया अतः सा चेतनात्मलिङ्गम् मन-
 चैतन्ये जाते मनसि स्थितो महान् प्रज्ञाविद्यादि-
 संज्ञो जीव आत्मा चेतनो भवति तेनोद्भूतमहता
 विद्याबुद्ध्यात्मोपचर्यते तेन महता विबुद्धोऽहमिति
 यदा मन्यते तदा मनसि स्थितोऽनादिरविद्याहम्मा-
 तिरूपोऽहंकार उद्भूतो भवति वक्ष्यते च शारीरे ।
 अव्यक्ताज्जायते बुद्धिर्बुद्ध्याहमिति मन्यते । परं खा-
 दीन्यहङ्कार उपादत्ते यथाक्रममिति । तेनाह-
 ङ्कारोद्भेदेणात्मोपचर्यते ततोऽस्मिन्नाशिरूपे खल्वा
 त्मा विद्यावानुच्यते संयुक्तमनःक्रियोपचरित आत्मा
 क्रियावान् स्वप्रयत्नेन । तयात्वविद्यया यदा व्यव-
 सायार्थं प्रवर्तते तदा स उद्भूतोऽहङ्कारः परि-
 णमन्मनसि बुद्धिरूपेण जायते । सा बुद्धिः स्थिता धी
 धृतिस्मृतिभेदात् । त्रिविधा च त्रिधा सात्त्विकी
 राजसी तामसीति तथा बुद्ध्यात्मोपचर्यते । ते-
 नात्मा बुद्धिमानुच्यते इत्यात्मलिङ्गं बुद्धिरहङ्कारोपा-
 दाना । तथा गर्वं करोति गर्वोऽभिमानोऽहङ्कार
 इत्येकोऽर्थः । यदा सात्त्विक्या तया व्यवस्यति तदा
 सा व्यवसायात्मिकाः बुद्धिः समयोगेनोच्यते । तदा
 च स्वर्गादिपारलौकिकधनबान्धवादिजैहिकसुखज-
 नकं वैधं कर्माचरति यच्च यथाभूतं कर्तव्यं तच्च

२८४

चरकसंहिता

तथैवाचरति । यदा राजस्या व्यवस्यति तदा सा
व्यवसायात्मिका बुद्धिर्विषमयोगेनोच्यते । विषम-
योगस्त्रिधा मिथ्यायोगायोगातियोगाः । तैस्तु
वैधर्माण्याचरति अयथावत् पारत्रिकाण्यैहिकानि
च । तामस्या च तथा यदा व्यवस्यति तदा सा
व्यवसायात्मिका बुद्धिर्विषमयोगेन । स च त्रिधा
पूर्ववत् । तैश्च वैवानि कर्माण्याचरत्यथावत्
पारत्रिकाण्यैहिकानि च । एषा हि बुद्धिस्त्रिधा
धीष्टतिस्मृतिभेदात् चतुर्विधयोगेनानित्यसुखदुःखहे-
तुः । यदा सात्त्विक्याऽनया बुद्ध्या नानाविधपु-
ण्यकर्माणि कृतानि परिणतानि भवन्ति फलितं
तदा येन कर्माणा मोक्षोपायेन फलन्ति तदा खलु
विद्यारूपा परिणमन्ती क्रमेण तामसी राजसी सा-
त्त्विकी शुद्धसात्त्विकी च भवति । तथा मानसदो-
षरजस्तमोनाशात् शुद्धसत्त्वात्मकं मनो भवति ततो
मुक्तिर्यथोक्तरूपेण । एवमनया बुद्ध्या भवत इच्छा-
द्वेषौ मनसि ताभ्यां चोपचर्यत आत्मा तत इच्छा-
वान् द्वेषवानिति लक्ष्यते । इच्छाद्वेषाभ्यां मनसि
प्रवर्त्तते निवर्त्तते वा कर्माणि कर्तुमिति प्रवृत्ति
निवृत्तिरूपः प्रयत्नो मनसि जात उपचरत्यात्मान-
मियमियथावत्तानमेति लक्ष्यते । इत्येवमौप-

सूत्रस्थानम् ।

२८५

चारिकबुद्धीच्छादोषप्रयत्नवानात्मा यदा दम्पति-
भ्यां जायमानो गर्भः प्रत्या भार्यायां जन्यते । प-
त्युर्भार्यायां च जन्यत इत्येवं लोके व्यवहारान्तूभयोः
पुत्रोऽपि पितरि जीवति प्रधाने च पितुः पुत्रतया
परिचीयते कदाचिन्मातुः पुत्रतयाऽपीति बुद्ध्यादय-
स्तद्वदात्मगुणाः कैश्चिदुच्यन्ते कैश्चिन्मनोगुणाः किन्तु
यथा गर्भो मातरि वर्त्तते तथा मनसि बुद्ध्यादयो
वर्त्तन्ते । नैते बुद्ध्यादयो गुणा मनसो लिङ्गानि चैत-
न्याभावात् चैतन्यात्त्वात्मनो लिङ्गानि भवन्ति ।

वक्ष्यते चास्मिंस्तन्त्रे । अचेतनं क्रियावच्च चेत-
श्चेतयिता परः । युक्तस्य मनसा तस्य निर्दिश्यन्ते
विभोःक्रियाः । चेतनावानतश्चात्मा ततः कर्त्ता नि-
रुच्यते । अचेतनत्वाच्च मनः क्रियावदपि नेष्यते ।
इच्छादोषः सुखंदुःखं प्रयत्नश्चेतना धृतिः । बुद्धिः
स्मृतिरहङ्कारो लिङ्गानि परमात्मान इति ।

नन्वेवञ्चेद्बुद्ध्यादयो मनसि त्वात्मतो नोत्पद्यन्ताम् ।
आत्मनस्तु खलु स्वस्मिन्नेव जायन्तामिति चेत् कि-
मुपादानास्तदात्मनि बुद्ध्यादयो भवन्ति नहि मह-
दहङ्कारौ वात्मनि तिष्ठतः । किन्तु मनसि वर्त्तते ।
उक्तं हि मनुना । उद्ववर्हीत्मनश्चैव मनः सदसदा-
त्मकम् । मनसश्चाप्यहङ्कारमभिमन्तारमीश्वरम् ।

२८६

चरकसंहिता ।

महान्तमपि चात्मानं सर्वाणि त्रिगुणानि चेति ।

अत नारायणो ब्रह्मेत्यनुवर्त्तते । तत्र चेदात्मनो ये नित्यचैतन्यबुद्ध्यादयः सादुपादाना भवन्तीत्युच्यते तत आह नित्य इति ।

आत्मा सर्वात्रिगुणसमुदायात्मको नित्यः कथं तस्य नित्यबुद्ध्यादयः परिणता अनित्यबुद्ध्यादयः सन्तो मुहुर्मुहुर्जायन्ते निर्विकारत्वात् तस्मान्नात्मा नित्य इति चेत्तत्रोक्तमक्षपादगौतमेनात्मानित्य इति । कस्मात् ।

प्रेत्यपुनः । पूर्वाम्यस्तस्मृत्यनुबन्धाज्जातस्य हर्षभयशोकसम्प्रतिपत्तेः । आत्मानित्यः कस्मात् पूर्वाम्यस्तस्मृत्यनुबन्धाज्जातस्य हर्षभयशोकसम्प्रतिपत्तेः । जातस्य शिशोरेतज्जन्मनि हर्षादिहेतुज्ञानाभावेऽपि पूर्वजन्मन्यभ्यस्तानां हर्षादिहेतूनां स्मृत्यनुबन्धात् हर्षादिहेतूनामुपस्थितौ हर्षादीनां सम्प्रतिपत्तेर्बोधात् ।

अत्रायं तर्कः । आत्मा यदि पूर्वजन्मनि खल्वयं नावर्त्तिष्यत तर्हि नेदानीं हर्षादिहेतुज्ञानेऽपि हर्षादिहेतावुपस्थिते हर्षादिमानभविष्यत् । तस्मात् पूर्वजन्मनि यो मृतस्यात्मा तेन यत्तज्जन्मनि अनुभवेनाभ्यस्तं तस्य स्मृत्यनुबन्धादेतज्जन्मनि च

सूत्रस्थानम् ।

२८७

स एव हर्षादिहेत्वज्ञानेऽपि हर्षादिहेतावुपस्थिते
हर्षादिमान् भवतीति आत्मा नित्य एतेनास्ति पुन-
र्भव इति च ख्यापितम् ।

अत्राज्जर्नास्तिकाः । पद्मादिषु प्रबोधसम्मीलन
विकारवत्तद्विकारः । जातस्य हर्षादयो ये मुखविका-
शादिभिर्भवद्भिरनुमीयन्ते नच ते मुखविकाशादयो
हर्षादिजाहर्षादिहेत्वज्ञानाद्वर्षाद्यसम्भवात् । किन्तु
जातस्य शिशोर्मुखादिविकाराः । यथा पद्मादीनां
प्रबोधसम्मीलनादिविकार इति ।

तत्राहास्तिकः । नो णशीतवर्षाकालनिमि-
त्तत्वात् पञ्चात्मकविकाराणाम् । पद्मादिषु प्रबोधा-
दिविकारवत्तद्विकारो न ।

कस्मात् । पञ्चात्मकविकाराणामुष्णशीतवर्षा-
कालनिमित्तत्वात् । पञ्चभूतात्मकपद्मविकाराणामु-
ष्णादिकालनिमित्तत्वात् प्राणिनान्तुमुखादिविकारो
हर्षादिनिमित्त एव न पद्माद्यप्राणिप्रबोधादिविका-
रवत् । तस्मात् पूर्वोक्तरूपेणात्मा नित्य इति ।

अथात्मनित्यत्वे हेत्वन्तरञ्चाह । प्रेत्याहारा-
भ्यासकृतात् सान्याभिलाषात् । प्रेत्य सरणानन्तरं
जातस्य शिशोराहाराभ्यासकृतात् सान्याभिलाषात् ।
पूर्वजन्मनि यद्यदाहारः कृतस्तदाहाराभिलाषः

२८८

चरकसंहिता ।

प्रवृत्तिनिवृत्तिजनकः । स एवैतज्जन्मनि शिशोः
स्वादुताजीवनयात्राक्षुत्पिपासानिवृत्तिहेतुतया स्म-
रणेन स्तन्यपानादावभिलाष इत्यत आत्मानित्यः ।

अत्र नास्तिकाः । अयसोऽयस्कान्ताभिगमन-
वत्तदुपसर्पणम् । यथायस्कान्तसन्निहितस्यायसो
ऽयस्कान्ताभिसुखगमनं विनाम्यासेन भवति तथा
वत्सस्यापि स्तन्यपानादौ वाञ्छया स्तनोपसर्पणमिति
नतु तत्रेष्टसाधनताबुद्ध्याभिसर्पणमिति ।

अत्रास्तिक आह । नान्यत्र प्रवृत्त्यभावात् ।
अयसोऽयस्कान्ताभिगमनवत्तदुपसर्पणं न ।

कस्मात् । अन्यत्र प्रवृत्त्यभावात् । जीवनयात्रा
क्षुत्पिपासाशान्त्यादीष्टसाधनताबुद्ध्याऽन्यत्र मादृह-
स्तादौ प्रवृत्त्यभावात् । यदि लोष्टादेरयस्कान्ता-
भिसरणं स्यात्तदा तद्वत् स्तन्याभिगमनं बालानां
द्रव्यस्वभावात् स्यादिति । अतएवात्मा नित्यः ।

तत्राहुर्नास्तिकाः । ननु पूर्वजन्मनि यो विगत-
राग आसीत्तस्य पुनर्जन्मनि कथं स्तन्यादौ प्रवृत्तिः
स्यादभिलाषाभावादिति ।

तत्राह । वीतरागजन्मादर्शनात् । विगतरा-
गस्य पुनर्जन्म नास्तीति दर्शनान्नायसोऽयस्का-
न्ताभिगमनवत्तदुपसर्पणम् । सरागस्यैव पुनर्ज-

सूत्राख्यनम् ।

२८१

क्षानि भवतीति प्रेत्याहाराभ्यासकृतस्तन्याभिलाषः ।

अत्राहुर्नास्तिकाः । सगुणद्रव्योत्पत्तिवत्तदुत्पत्तिः । यथा सगुणस्य गुणसहितस्यैवाकाशादेर्वटादेश्च द्रव्यस्योत्पत्तिस्तथा नित्यचैतन्यबुद्धिमत् एवात्मनो रागविगमेऽपि सह रागेणैव भवत्युत्पत्तिः ।

अत्रास्तिक आह । न सङ्कल्पनिमित्तत्वाद्वागादीनाम् । सगुणद्रव्योत्पत्तिवत्तदुत्पत्तिर्न । कस्मात् । सङ्कल्पनिमित्तत्वाद्वागादीनाम् । आत्मनो नित्यरागादीनां कारणभूतानां नाशमन्तरेण न वाञ्छादिरूपरागादिनाशः स्यादतो वीतरागस्य जन्माभावात् । वीतरागजनस्य स्तन्यादौ वाञ्छादयो नस्युः स्तन्यादावभिलाषजनकानां रागादीनां मनःसङ्कल्पनिमित्तत्वादिति । नास्तिकानामात्मनोऽनित्यत्ववादनिरासे सतित्वात्मनो नितप्रत्वे सिद्धे चेयमाशङ्का भवति । निर्विकारः परस्वात्मेति यदुक्तं तद्दुःखरूपविकाराभावे कथमात्मनो लिङ्गानि ज्ञानेच्छाद्वेषसुखदुःखानि भवन्ति । बुद्ध्यादिसमयोगात् सुखं बुद्ध्यादिविषमयोगाद्दुःखमिति सत्त्वशरीराश्रये सुखदुःखे आरोग्या नारोग्ये पूर्वमभिहिते । यदि दुःखमपि बुद्ध्यादिविषमयोगैरात्मन एव जायते इत्यात्मगुण एव सुख-

२८०

चरकसंहिता ।

ज्ञात्मगुण एव बुद्ध्यादिरिवोच्यते तदा निर्विकारत्व-
मात्मनो नोपपद्यत इत्यत आह ।

द्रष्टा पश्यति हि क्रिया इति । सुखदुःखाश्रयौ
भूतात्मा जीवात्माऽसौ ताभ्यां परः श्रेष्ठस्त्वव्यक्तमात्मा
चेतनः सत्त्वशरीराभ्याश्च परो भिन्नो निर्विकारः
स हि सत्त्वभूतगुणैर्द्रियैः चैतन्ये कारणं नित्यः स हि
द्रष्टा न क्रियाफलभोक्ता क्रियाहि पश्यति ।

यथोक्तमाथर्वणिकमुण्डकोपनिषदि । द्वा सु-
पर्णा सयुजा सखाया समानवृक्षं परिषस्वजाते । त-
योरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति अनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति ।
समानवृक्षे पुरुषो निमग्नो अनीशया शोचति मुह्य-
मानः । जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य महिमानमिति
वीतशोकः ।

इति श्लोकद्वयं व्याख्यायते यथा । द्वा द्वौ सुपर्णा
सुपर्णौ सयुजा सयुजौ सखाया सखायौ एवम्भूतौ
सन्तौ समानमविशेषितमेकं वृक्षमिवोच्छेदसामा-
न्याच्छरीरं वृक्षं परिषस्वजाते परिष्वक्तवन्तौ । अयं
हि शरीरवृक्ष ऊर्ध्वमूलोऽधःशाख एषोऽश्वत्थः स-
नातनः क्षेत्रसंज्ञः सर्वप्राणिकर्म्मफलाश्रयः । तं प-
रिष्वक्तवन्तौ यौ तयोर्द्वयो मध्येऽन्य एकः प्रत्यगात्मा
शरीरं वृक्षमाश्रितः पिप्पलं कर्म्मनिष्पन्नं सुखदुःख

सूतस्थानम् ।

२६१

लक्षणं फलं स्वादु अनेकविचित्रवेदनास्वादनरूपं
 स्वादु अति अश्नाति जागरिते वैश्वानरः स्थूलं भुङ्क्ते
 स्वप्ने तैजसः प्रविविक्तं भुङ्क्ते सुषुप्तौ प्राज्ञो जोवात्मा-
 नन्दमात्रं भुङ्क्ते तेषां भोगमन्य एकः क्षेत्रज्ञः प-
 श्यति । यो भूतात्मनोः प्रेरयिता क्रियासु ताभ्यां
 क्रियमाणक्रियां पश्यन् साक्षी स तु धिप्पलं नाश्र-
 न्नभिचाकशीति पश्यत्येव । तत्रैवं सति ममाने
 वृत्ते यथोक्तं शरीरे पुरुषो भोक्तृत्वप्रवश्यः क्षेत्रज्ञः
 अविद्याकामकर्मफलभाराक्रान्तोऽलावूरिव साद्रो
 जले निमग्नोऽयमेवाहममुष्य पुत्तो ऽस्य नप्ता कृशः
 स्थूलो गुणवान् निर्गुणः सुखी दुःखीत्येवं प्रत्ययः । क-
 चित् समर्थोऽयं पुत्तो मम नष्टो मृताच्च भार्या किं
 मे जीवितेनेत्येवं दीनभावेन मुह्यमानोऽनीशतया
 शोचति सन्तप्यते । मुह्यमानोऽनेकैरनर्थप्रकारै
 रविवेकतया चिन्तामापन्नः । स एवस्मृतस्तिर्यङ्म-
 नुष्यादियोनिषु जराजर्जरीभावमापन्नः कदाचिद-
 नेकजन्मसु शुद्धधर्मसञ्चयनिमित्तं केनचित् परम-
 कारुणिकेन दर्शितयोगमार्गो ऽहिंसासत्यव्रतब्रह्म-
 चर्यसर्वत्यागशमदमादिमन्यन्नः समाहितात्मा सन्
 जुष्टमनेकैर्योगमार्गैः कर्मभिश्च सेवितमन्यं क्षेत्रं
 शिवं परमात्मानमोश्वरं पश्यति महिमानञ्चाख्येदं

६८२

चरकसंहिता

सर्वं यदा पश्यति तदा सर्वस्माच्छोक्तसागरादीतो
भवति । रसोक्षेप ईशः । रसं ह्येवायं लब्ध्वान-
न्दी भवतीत्यर्थः ।

एष भोक्ता भूतात्मा द्विविधः प्राज्ञश्च उक्तो मा-
ण्डूक्योपनिषदि वैश्वानरतैजसभेदात् ।

अयमात्मा ब्रह्म सोऽयमात्मा चतुष्पात् । तत्र जा-
गरितस्थानो वह्निःप्रज्ञः सप्ताङ्ग एकोनविंशतिमुखः
स्थूलभुक् वैश्वानरः प्रथमः पादः । स्वप्नस्थानोऽन्तः
प्रज्ञः सप्ताङ्ग एकोनविंशतिमुखः प्रविविक्तभुक् तैजसो
द्वितीयः पादः । यत्र न कञ्चनकामं कामयते
न च कञ्चन स्वप्नं पश्यति सुषुप्तः । सुषुप्तस्थान एकी-
भूत श्वेतोमुख एवानन्दमयो ह्यानन्दभुक् प्राज्ञ
तृतीयः पादः एष सर्वेश्वर एष सर्वान्तर्याम्येष
मौनिः सर्वस्य योहि प्रभवाण्ययो भूतानाम् ।
न वह्निःप्रज्ञं नान्तःप्रज्ञं नोभयतःप्रज्ञं नाप्रज्ञं न
प्रज्ञानघनमव्यवहार्यमव्यपदेश्यमचिन्त्यमलक्षण मे-
कात्मप्रत्ययसारं शान्तं शिवमद्वैतं चतुर्थं मन्य-
न्ते । एष आत्मा स विज्ञेयः इति । नन्वयं
वैश्वानरः किमात्मकः किंसप्ताङ्गश्चेति उच्यते यथो-
क्तं छान्दोग्योपनिषदि प्राचीनशाल औपमन्यवः स-
त्ययज्ञः पौलुप्रिरिन्द्रदुम्नो भार्गवेयोजनः शाकरीराक्षो

सूत्रस्थानम् ।

२६३

बुद्धिल आश्वतराश्वरेते वैश्वानरमात्मानं श्रोतुं कैके-
यमभ्याजग्मु स्तानुवाच कैकेयः । औपमन्यवकं त्वात्मा-
नमुपास्म इति ।

दिवमेव भगवो राजन्निति होवाच । एष वै सु
त्रेजा आत्मा वैश्वानरो यं त्वमात्मानमुपास्मि तस्मात्
तव सुतं प्रसुतमासुतं कुले दृश्यते अत्स्यन्नं पश्यसि
प्रियं भवत्यस्य ब्रह्मवर्चसंकुले य एतमात्मानं वैश्वान-
रमुपास्ते मूर्धात्वेष्ट आत्मन इति होवाच मूर्धा ते
व्यपतिष्यद्यन्मां नागमिष्य इति ।

अथ होवाच सत्ययज्ञं पौल्लुषिस् । प्राचीनयो-
ग्यकं त्व मात्मान मुपास्म इति ।

आदित्यमेव भगवो राजन्निति होवाच । एष
वै विश्वरूप आत्मा वैश्वानरो यं त्व मात्मानमुपास्मि
तस्मात्तववज्रविश्वरूपं कुले दृश्यते प्रवृत्तोऽश्वतरौ
रथो दासी निष्कोऽत्स्यन्नं पश्यसि प्रियं भवत्यस्य
ब्रह्मवर्चसं कुले । य एतमेवात्मानं वैश्वानर मु-
पास्ते । चक्षुस्त्वेष्ट आत्मन इति होवाच । अन्वो
ऽभविष्यद्यन्मां नागमिष्य इति ।

अथ होवाचेन्द्रद्युन्नं भाल्लवेयम् । वैयाघ्रपद्मकं
त्व मात्मानमुपास्म इति ।

वायुमेव भगवो राजन्निति होवाचैष वै पृथ-

२६४

चरकसंहिता ।

ग्वर्त्मात्मा वैश्वानरो यं त्व मात्मान मुपास्म्ये तस्मात्त्वां पृथग्बलय आययन्ति पृथक् पृथक् श्रेणयो ऽनुयन्त्यत्स्यन्नं पश्यसि प्रियं भवत्यस्य ब्रह्मवर्चसं कुले य एतमेवमात्मानं वैश्वानर मुपास्ते प्राणस्त्वेष आत्मन इति होवाच । प्राणस्ते उदक्रमिष्यद्यन्मां नागमिष्य इति ।

अथ होवाच जनं शार्कराक्षं । शार्कराक्षकं त्व मात्मान मुपास्म्य इति । आकाशमेव भगवो राजन्निति होवाचैष वै बज्जलमात्मा वैश्वानरो यं त्व मात्मानमुपास्म्ये तस्मात्त्वं बज्जलोऽसि प्रजया च धनेन चात्स्यन्नं पश्यसि प्रियं भवत्यस्य ब्रह्मवर्चसंकुले । य एतमेवमात्मानं वैश्वानर मुपास्ते सन्देह स्त्वेष आत्मन इति होवाच सन्देह स्ते व्यशीर्य्यद्यन्मां नागमिष्य इति ।

अथ होवाच बुडिलमाश्वतराश्विम् । वैयाघ्र पद्यकं त्वमात्मान मुपास्म्य इति अपएव भगवो राजन्निति होवाचैष वै रयिरात्मा वैश्वानरो यं त्व मात्मान मुपास्म्ये तस्मात्त्वं रयिमानत्स्यन्नं पश्यसि प्रियं भवत्यस्य ब्रह्मवर्चसं कुले । य एतमेवमात्मानं वैश्वानर मुपास्ते वस्तिस्त्वेष आत्मन इति होवाच वस्तिस्ते व्यपतिष्यत् यन्मां नागमिष्य इति ।

सूत्रस्थानम् ।

२१५

अथ होवाचोद्दालकमारुणिम् । गौतमकंत्व
मात्मानं सुपास्ते इति पृथिवीमेव भगवो राजन्निति
होवाच । एष ते प्रतिष्ठात्मा वैश्वानरो यं त्व मात्मा-
नं सुपास्ते तस्मात्त्वं प्रतिष्ठितोऽसि प्रजया च पशुभि-
श्चात्स्यन्नं पश्यसि प्रियं भवत्यस्य ब्रह्मवर्चसं कुले य-
एतमेव मात्मानं वैश्वानरं सुपास्ते पादौ त्वेतावा-
त्मन इति होवाच पादौ ते व्यक्तास्येतां यन्मां नाग-
मिष्य इति ।

तान् होवाच । एते वै खलु यूयं पृथग्विमानमा-
त्मानं वैश्वानरं विद्वांसोऽन्नमत्य । यस्त्वेतमेव प्रदे-
शमात्ममभिविमानमात्मानं वैश्वानरसुपास्ते स सर्वेषु
लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वे स्वात्मस्वन्नमन्ति । तस्य
ह वा एतस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्ध्वं सुतेजाश्चक्षु-
र्विश्वरूपः प्राणः पृथग्वर्त्मा रुन्देहो बज्रलो वस्ति-
रेव रयिः पृथग्व्येव पादावुर एव वेदिर्लोमानि ।
वह्निर्हृदयं मार्हपत्यो मनोऽन्वाहार्यपचन आस्य
माहवनीय इति ।

पञ्चभूतानि षडङ्गानि चक्षुर्मूर्ध्वभेदेन तेजसो
द्विधात्वात् । शेषमेकेन विंशतिमुखान्येकमङ्गमिति-
रुप्ताङ्गः स्थूलदेहिनः सूक्ष्मदेहिनश्च । दशेन्द्रियं
पञ्चप्राणमनोऽहङ्कार बुद्धिचित्तानि मुखानीति वैश्वा-

२६६

चरकसंहिता ।

नरो नाम भूतात्मा प्रथमः पादोऽस्याश्रयः शुक्रादि-
गतपञ्चभूतविकारात्मकं शरीरमिति ।

एवं तैजस आत्मा । सूक्ष्मशरीरारम्भक आ-
दिसर्गे सूक्ष्मपञ्चभूतात्मकनिरुक्तसप्ताङ्गनिरुक्तैको-
नविंशतिमुखोऽतिविशुद्धत्वात्तैजसरूपो दिव्यनयन-
दृश्यः स्वप्नस्थानः सेजसो नाम भूतात्मा द्वितीयः
पादः सुप्ते खल्वस्मिन् वैश्वानर आत्मनि तदेकोन-
विंशतिमुखैः स्वप्ने कामान् कामयित्वा प्रविविक्ते वि-
रले तथाविध सुखदुःखे उपभुङ्क्ते पश्यति तु चेतश्च
स्तत्प्रविविक्तभोगमिति । दशेन्द्रियाणीमानि खलु
स्वस्वकार्याणि कृत्वा क्लान्तानि भूत्वा यदा विष-
येभ्यो निवर्त्तन्ते मनसि लीयन्ते तदाऽयं वैश्वा-
नरः स्वप्निति जाग्रति च मनोऽभ्यन्तरं प्राणाश्च प-
ञ्चाग्निहोत्रविधाः ।

अस्मिंश्च तैजसे सुप्ते खल्वयं वैश्वानरः सुषुप्त
उच्यते वहिरिन्द्रियाणि मनसिलीयन्ते सात्त्विक रा-
जस तामसश्च मनः प्राणादयोऽपि सर्वे प्रज्ञान आ-
त्मनि लीयन्ते प्रज्ञानं च महान्नाम त्रिधा तामस
राजस सात्त्विकभेदात् । तत्र तामसो राजसे
लीयते राजसः सात्त्विके सात्त्विकस्तु महान्नव्य-
क्ताख्यस्यात्मनो मनश्चित्तमुच्यते तत्प्रज्ञानविशिष्ट

चतुर्विंशत्यनम् ।

२६७

आत्मा व्यक्ताख्यः परे ऽक्षरे शिवे परमात्मनि रक्षे
 तुरीये पादे सम्प्रतितिष्ठते शुद्धसत्त्वात्कमहत्तत्त्वेन
 चेतसानन्दं भुङ्क्ते तत् क्षेत्रज्ञः पश्यतीत्यानन्दमय-
 चेतोमुखः प्राज्ञ स्तुतीयः पादः सुषुप्तिस्थानो
 रसो वै स रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति । सत्त्वं
 हि सुखयोगकृत् । अस्मिंश्च सर्वेषां लीनत्वा-
 द्यन्मन्यते पुमां सज्जन्मान्तरकर्मयोगेन प्रबु-
 द्धस्य सर्वाणि तानि वाच्याभ्यन्तराणि पुनर्जादू-
 ययन्ते इत्यतोऽनेनायं वैश्वानरतैजसौ भूतात्मानौ
 जीवत इति जीवात्मा महान् मनुनोक्तः । यः करोति
 तु कर्माणि स भूतात्मोच्यते बुधैः । योऽस्यात्मनः का-
 रयिता तं क्षेत्रज्ञं प्रचक्षते । जीवसंज्ञोऽन्तरा-
 त्मान्यः सहजः सर्वदेहिनाम् । येन वेदयते सर्वं
 सुखं दुःखं च जन्मसु । तावुभौ भूतसंश्रुतौ महान्
 क्षेत्रज्ञ एव च । उच्चावचेषु भूतेषु स्थितं तं व्याप्य
 तिष्ठतः । प्रशासितारं सर्वेषां मणीयांसमणो-
 रपि । रुक्माभं स्वप्नधीगम्यं विद्यात्तं पुरुषं परम् ।
 अयमपि तृतीयपाद आत्मा भोक्तानन्दस्येति भोक्ता
 त्रिविध उच्यते यच्चेदं सुखं स्वस्थस्य शारीरधातु-
 साम्याज्जायते तत् सुखसंज्ञमारोग्यमनित्यं यच्च
 समाधिसुषुप्त्योर्जायते शुद्धसत्त्वयोगेन सर्वेषामेवैक

२६८

शरकसंहिता ।

विध आनन्दहेतुपरमात्मप्राप्तितस्तन्नित्यं सुखमु-
च्यते ।

अतएवोक्तं कठवल्ग्राम् । अतं पिवन्तौ सुक-
तस्य लोके गुहां प्रविष्टौ परमे परार्द्धे । छायातपो
ब्रह्मविदो वदन्ति पञ्चाग्नयो येच त्रिणाचिकेता इति
लोके गुहां त्रिगुणसाम्यलक्षणां प्रकृतिं प्रविष्टौ
द्वौ चेत्रज्ञजीवात्मानौ चेतज्ञमहान्तौ सुकतस्य स्व-
सुकतस्य कर्म्मणः परमेपरार्द्धेकाले सर्वेषां प्राक-
तप्रलयेऽस्मिन्नादित्ये नारायणे ब्रह्मणि लये नारा-
यणस्याव्यक्ते लये सत्कर्म्मणः फलं सुखमातं अतं
सत्यं पिवन्तौ नित्यानन्दं पिवन्तौ छायातपाविव
ब्रह्मविदो वदन्तीत्यर्थ एतेनात्मनः प्रतिविम्बो जीव
आत्मेति यदाहुः सन्महत्तत्त्वातिरिक्तो न दृश्यते
कश्चिद्भाव इति ।

नन्वेवं भूतात्मन उपभोगं पश्यतीति द्रष्टा चे-
तज्ञः किमन्याश्च क्रिया या भूतात्मा करोति ता न
पश्यति न पश्यति चेत् साक्षी न भवतीत्यतो द्रष्टृत्वं
विदुषोति । पश्यति हि क्रिया इति ।

चेतनेन स्वेन चेतितस्तु भूतात्मा यां यां क्रियां
करोति ताः सर्व्वाः क्रिया यस्मात् पश्यति तस्मा-
दात्मा चेत्रज्ञो द्रष्टा । तिसृष्ववस्थासु हि जागर्त्ति

सूत्रस्थानम् ।

२१२

वायुःपित्तं कफश्चोक्तः शरीरोदोषसंग्रहः ।
मानसः पुनरुद्दिष्टो रजश्चतमएव च ॥

तस्मात् सुषुप्तावपि यदानन्दमुपभुङ्क्ते महता चेत-
साऽव्यक्तात्मा तदुपभोगक्रियामध्येष पश्यतीति सर्व-
दर्शी । इत्यश्वाव्यक्तस्य समतिगुणमहदहङ्काराश्रयो
मनोऽत्र मनःशब्देन गृह्यते । सूक्ष्मस्थूलभूताख्य
भूतात्माश्रयः सर्व्वएव संघातरूपो देहः शरीरश-
ब्देनोच्यते । तत्र मनसि शरीरेचारोग्यानारोग्यं
सुखदुःखमिति तत्त्वम् ।

अथ रोगारोग्ययोः संग्रहेण हेतुनाश्रयमना-
श्रयश्चोपदिश्य प्रकृतिभूतः शारीरो मानसश्च रोगो
निर्दिश्यते । लक्षणतस्तूपदेक्ष्यते महाचतुष्पादे
ऽध्याये ।

वायुरित्यादिः । वायुः शरीरारम्भकेषु पञ्चसु
भूतेषु यद्द्वितीयं भूतं तत्परिणामविशेषः स एव
पित्तं तृतीयं भूतं शरीरारम्भकतेजःप्रधानपञ्चभूत-
विकारात्मकं तेजःस्वरूपमग्निसंज्ञम् । कफश्चतुर्थं
भूतमापः शरीरारम्भकसोमप्रधानपञ्चभूतविकारवि-
शेषः । व्याधिप्रकरणाद्विषमत्वेनैवात्रैषां ग्रहणम् ।
विकारो धातुवैषम्यमित्युक्तः । तथाच । विषमोवायुः

३००

चरकसंहिता ।

पित्तञ्चविषमं विषमञ्च कफ इति त्रिविधः शरीरो
 दोषसंग्रहः । शरीरदूषणशीलत्वाच्छरीरदोष एष
 संग्रहेण उद्दिष्टः । पञ्चात्मा हि वायुः पञ्चात्मकं पित्तं
 पञ्चात्माकफ इति वक्तृत्वेऽपि वायुपित्तकफत्वसामान्यात्
 संग्रह इति । शरीरन्तु चेतनाधिष्ठानभूतं पञ्चमहाभू-
 तविकारसमुदायात्मकम् । तच्च सेन्द्रियं निरिन्द्रियञ्च
 द्विविधमपि वेदाधिकरणत्वात् सेन्द्रियमत्र ग्राह्यम् ।
 एतेन यतो विषमा वायुपित्तकफा वातपित्तकफत्व-
 ग्रसरक्तमांसमेदोऽस्थिमज्जशुक्रवसालसीकौजोरजः-
 स्तन्यमूत्रपुरीषादयो यावन्तो धातवः सन्ति शरीरे
 तावद्वातदूषका भवन्ति नतु समा स्तस्याच्छरीरदो-
 षसंज्ञकाः ।

मानसः पुनर्दोषसंग्रहो रजश्च तमश्चैव नतु सत्त्वं
 शरीरत्वग्रसादिवत् । मनोदूषणशीलत्वान्मानसदोषः ।
 संग्रहेणोद्दिष्ट इत्यर्थः । मनस्त्वाहङ्कारिकविकृतसत्त्व-
 गुणप्रधानं त्रिगुणविकारसमुदायात्मकं चेतनाधिष्ठा-
 नभूतमहदङ्काराश्रयः । एतेन सत्त्वरजस्तमांसीति
 तयो गुणाः समविषमरूपेण । व्यक्तमहदङ्कारम-
 नसां प्रकृतिभूतधातवो मनसि वर्तन्ते तेषां दूषकौ
 यतो रजस्तमोगुणौ विषमावेव भवतो नतु समौ
 तस्मान्मानसदोषसंज्ञकौ मनस आरम्भकौ ह्याहङ्का-

सूत्रस्थानम् ।

३०९

रिकौ रजस्तमोगुणौ मनसि वर्त्तन्ते यथा शरीरस्य
भूतान्यारम्भकाणि शरीरे वर्त्तन्ते । समत्वे तु वि-
धानधारणपोषणैः शरीरमनसोः क्रमाद्वातुर्वाता-
दिश्च रजस्तमश्चेति ।

तत्र वा गतिगन्धनयोरिति धातीरुण्णद्योगे
वायुः । तप सन्तापे इति कर्त्तरिक्तप्रत्ययः संज्ञायां
वर्णागमविपर्ययाभ्यां षष्ठोदरादित्वात् पित्तमिति
रूपसिद्धिः । कफ इति ऋफदानस्त्राघहिंसासुतौ
दादिको हिंसार्थे संज्ञायामच् कश्चादेरिति कफः ।
एषां शारीरमानसानां पञ्चानां वातादीनां दोषत्वं
दूषेः कर्त्तर्य्यच्प्रत्ययात् साक्षाद्दूषणं वृद्धिह्वासल-
क्षणं स्वभावसंसिद्धं रसादीनां सत्त्वादीनाञ्च तैर्दू-
ष्यत्वं स्वभावसंसिद्धं नतु दूषकत्वम् । शारीरमा-
नसपद्माभ्यां बाह्यहेत्वहिताहारदेशकालाभिचारा-
भिशापाभिघाताभिसङ्गादीनां साक्षाद्दूषकाणां व्यव-
च्छेदः । साक्षात्पदेनायोगादियुक्तप्रज्ञायाः शा-
रीरत्वेऽपि मानसत्वेऽपि च साक्षाद्दूषणकर्त्तृत्वाभा-
वान्नदोषत्वम् । अयोगादियुक्ता प्रज्ञाहि वाङ्मनःशरी-
राणामयोगादिषु कारणं तानि चायोगादियुक्त्या प्र-
वर्त्तयन्त्यहिताहारविहारावसात्मेन्द्रियार्थसंयोगञ्च
जनयति ते च वातादीन् सत्त्वं रजस्तमश्च दूषय-

३०२

चरकसंहिता ।

न्तीति परस्परया दूषणकर्तृत्वादिति ततो वाह्यहे-
 तवः प्रज्ञापराधाश्च दोषा अपि शारीरत्वमानसत्त्व
 विरहान्नदोषसंज्ञयाभिधीयन्ते । एवं रसादिसत्त्वा-
 दिधातूनां क्षयवृद्धिमतां वातादिसाक्षाद्दूषकत्वेऽपि
 न दोषत्वं रसादिसत्त्वादिक्षयवृद्धिप्रतिनियतहेतुभिः
 पूर्वं वातादीनां दूषणं क्रियते तैश्च दूषितवातादिभि-
 स्तद्देतुप्रतिनियतशक्त्या रसादयो वर्ध्मान्ते वा क्षायन्ते
 ततः शारीराणामेकत्र वृत्त्या परस्परसम्बन्धात्तु य-
 दपि दोषदूषकत्वं क्षीणवृद्धरसादीनां तन्न साक्षाद्-
 दूषणकर्तृत्वम् । कर्त्ता हि स्वतन्त्रः स्वेतराप्रयुज्यते सति
 स्वेतरप्रयोजकत्वं स्वातन्त्र्यं तच्च वातादेर्वाह्यहेतु-
 तो वैषम्ये रसादिदूषणे स्वेतराप्रयुज्यत्वमस्त्येवेति
 नाप्रसङ्गः । पित्तं पङ्क्तुः कफः पङ्क्तुः पङ्क्तुवो मलधातवः ।
 वायुना यत्र नीयन्ते तत्र गच्छन्ति सेधवदिति चेत्
 तत्वायमभिसन्धिः कार्यः पित्तकफयो दृष्यदूषणे
 वातस्य न प्रयोजकत्वं तयोरपि प्राञ्चभौतिकत्वेन
 सक्रियत्वात् परन्तु पङ्क्तुत्वं वातापेक्षया । वातस्य
 वा विषमस्य समानां वा विषमाणां चालकत्वस्व-
 भावात् । यथा भ्रज्ज्मा वायुः पुरुषानपि चा-
 लयति । एतेन स्वातन्त्र्येण दूषकत्वं दोषत्व
 मित्यत्र स्वातन्त्र्यं दोषान्तरनिरपेक्षत्वं चेत्तदा

सूत्रस्थानम् ।

३०३

वातस्य दोषत्वं पित्तकफयोर्वातापेक्षयो न दोषत्व-
मिति यद्दूषणं हेतुन्तरनिरपेक्षत्वञ्चेत्तदा वात-
स्यापि न दोषत्वं स्यात् वाच्यहेत्वपेक्षत्वादित्यपि यद्दू-
षणं तदपास्तं किन्तु वाच्यहेतूनां प्रज्ञापराधस्य च
स्वातन्त्र्येण दूषकत्वादोषत्वापत्त्या तद्दूषणं भवतीति
बोध्यम् । एतद्दोषपरिहारायान्ये तु प्रकृत्यारम्भ-
कत्वे सति दूषकत्वं दोषत्वं रसादिसत्त्वगुणादिधातु-
वारणाय तथा वाच्यहेत्वहिताहराचारादीनां वा-
रणाय च प्रकृत्यारम्भकेति पदं न हि वातादिप्रकृ-
तिकेपुरुषवद्प्रसरत्तादिप्रकृतिः पुरुषोऽस्तीति । दूष-
कत्वमिति पदन्तु पाञ्चभौतिकप्रकृतिवादिमते भू-
म्याकाशयोः स्वमते सत्त्वगुणस्य च वारणार्थं दूष-
कत्वाभावादेशाम् । ये तु रक्तस्यापि वातपित्तकफा-
नामिव स्थानाशयप्रकोपप्रसरस्थानसंश्रयप्रकोपणनि-
र्हरणप्रशमनसाधनीत् दोषत्व मिच्छन्ति तदनेन नि-
रस्तम् । यस्माद्रक्तं विनादोषै न कदाचित् प्रकुप्यति ।
तस्मान्नस्य यथादोषं कालं विद्यात् प्रकोपणे इति
सुश्रुतवचनेन दोषातिरिक्तत्वदर्शनादिति दोषाः
कदाचिदेकशो द्विशः समस्ता वा शोणितसहिता वा
प्रसरन्तीति वचनाच्च । सुश्रुतेनाप्यस्य ब्रुणप्रश्नाध्याये
वातपित्तश्लेष्माण एव देहसमम्भवेहेतव सौरेवाव्या-

३०४

चरकसंहिता ।

पन्नैरधोमध्योर्ध्वसन्निविष्टैः शरीरमिदं धार्यतेऽगा-
रमिव स्थूणाभिस्त्रिभिरतश्च त्रिस्थूणमाज्जरेके ।
तएव च व्यापन्नाः प्रलयहेतवस्तदेभिरेव शोणित-
चतुर्थैः सम्भवस्थितिप्रलयेष्वप्रविरहितं शरीरं भ-
वति ।

भवतिच्चात्र । नक्तं देहः कफादस्ति न पित्ता-
न्नच मारुतात् । शोणितादपि वा नित्यं देह-
एतैस्तु धार्यते इति तथा दोषधातुमलवृद्धिचय-
विज्ञानीयेऽपि । दोषधातुमलमूलं हि शरीरं तस्मा-
देतेषां लक्षणमुच्यमानमुपधारय । तत्र प्रस्यन्द-
नोदहनपूरणविवेकधारणलक्षणो वायुः पञ्चधा प्र-
विभक्तः शरीरं धारति । रागपत्योजस्तेजोमेधा-
कृत् पित्तं पञ्चधाप्रविभक्तमग्निकर्मीणाऽनुग्रहं क-
रोति । सन्धिसंश्लेषणस्नेहनरोपणबलस्थैर्यलक्ष-
णैश्चापञ्चधाप्रविभक्त उदककर्मीणाऽनुग्रहं करोति ।
रसः प्रीणयति रक्तपुष्टिञ्च करोति । रक्तं वर्णप्रसादं
मांसपुष्टिं जीवयति च । मांसं शरीरपुष्टिं मेदसञ्च ।
मेदः स्नेहस्नेहौ पुष्टत्वं पुष्टिमस्याञ्च । अस्थि देहधा-
रणं मज्जाः पुष्टिञ्च । मज्जा प्रीतिं स्नेहं बलं शुक्रपु-
ष्टिं पूरणं मस्याञ्च करोति । शुक्रं धैर्यं चयनं प्रीतिं
देहबलं हर्षं जीवार्थञ्च । पुरीषमुपष्टम्भं वाय्वग्नि-

सूतस्थानम् ।

३०५

धारणञ्च । वस्तिपूरणविक्षेदकनूतम् । स्वेद-
स्वक्तौकुमार्यकृत् । रक्तलक्षणमार्त्तवर्गं गर्भकञ्च ।
गर्भो गर्भलक्षणम् । स्तन्यं स्तनयोरापीनत्व-
जननं जीवनञ्चेति तेषामविरतपरिरक्षणं कुरुते
इति ।

एषां वातादीनां रसादीनाञ्च चयवृद्धिभ्यां हृत्पी-
डादिहृदयोत्क्लेशादि यद्भवति तदपि वातादिदू-
षितरसादिभिः क्रियते नतु वातादिदूषणमन्तरेण ।
रसरक्तजत्वादिना व्यपदेशस्तु स्नेहदहनेन दग्धे
स्नेहदग्धमदित्यस्य च दर्शनाद्वा तेहि वातादीनां
शरीरादिदूषणेन प्रशंसायां शरीरादिधारणादिना
च प्रशंसायां दोषसंज्ञा नत्वप्रशंसायां दोषसंज्ञा प्र-
शंसायां धातुसंज्ञाचार्याणामभिप्रेतेति प्रभाषन्ते ।
अत वयं ब्रूमहे अत्र वचने वातादीनां प्रकर-
णात् वैषम्यलक्षणे दोषे लब्धे तत एव दोषसंज्ञाऽनु-
भवसिद्धा स्यात् प्रकृत्यारम्भकत्वे तु नानुभवसिद्धा
भवति ।

अथ प्रकरणमत्र रोगारोग्ययो स्तेन विषमवा-
तादीनां रोगत्वात् समवातादीनामारोग्यत्वात् प्र-
करणसिद्धौ च प्रकृत्यारम्भकत्वदूषकत्वयोर्दोषसंज्ञेति
चेन्न प्रशम्यत्यौषधैः पूर्वं इत्यादिवक्ष्यमाणवचनेन

३०६

शरकसंहिता ।

रोगप्रशमनस्योक्त्या विषमवातादीनामेव दोषसं-
 ज्ञाख्यापनात् । तत्र हि पूर्वे इति शब्देनावोक्तरो-
 गारोग्यपरशरीरदोषवातादिर्न सम्भाव्यते । यदि
 तत्र पूर्वे इति शब्देन शरीरं सत्त्वसंज्ञञ्च व्याधीना-
 माश्रयो मत इत्यवोक्तशरीराश्रितो रोग उच्यते
 तदात्र शरीरमानसव्याधीना सेतदध्यायादिच-
 तुरध्यायैः पृथक् पुनः प्रशमनहेतूपदेशस्येव पृ-
 थक् प्रकोपणहेतूपदेशस्यावश्यकर्तव्यत्वापत्तिः स्या-
 त् । तस्मादत्र दोषशब्दः शरीरमनोऽन्यतरदू-
 षके यौगिकवृत्त्या सङ्केतितः कृत इत्येवमनुभूय-
 तेऽन्यत्वाऽपि साम्यावस्थानां वातादीनां शरीरम-
 नोऽन्यतरादूषकत्वदशायामपि वैषम्यावस्थानां शरी-
 रमनोऽन्यतरदूषणशीलत्वेन दोषसंज्ञानप्रायानर्ह-
 त्वात् लाघवाच्च । प्रकृत्यारम्भकत्वनिवेशेन भवतां
 गौरवात् । अन्यथा प्रकृत्यारम्भकत्वेन समवातपित्त-
 कफानामेव मिलितानां प्रत्येकशो व्यभिचारादिति ।
 एष च दोषलक्षणव्याध्युपदेशः सर्वेषां विशिष्टानां
 शारीराणां ज्वरादीनां वातादिवैषम्यनिमित्तत्वात्
 मानसानां कामक्रोधमदमानेर्ष्यादीनां रजस्तमोवै-
 षम्यनिमित्तत्वात् वातादीनां रजस्तमसोश्च वैषम्यप्र-
 शमेनैव प्रशमनख्यापनार्थः सूत्ररूपेणागन्तुजव्या-

सूत्रस्थानम् ।

३०७

प्रशाम्यत्यौषधैः पूर्वो दैवयुक्तिव्यपाश्रयैः ।
मानसोज्ञानविज्ञान धैर्यस्मृतिसमाधिभिः॥

धीनामप्युत्तरकालं यथास्वदोषसम्बन्धात्तद्दोषजन-
कनिदानपरिवर्जनपूर्वकतद्दोषप्रशमनेनैव प्रशम-
नादिति ।

स्वरूपतो रोगद्वैधमुपदिश्य तयोः पृथक् प्रशमन-
हेतूनाह ।

प्रशाम्यत्यादि । अत्र प्रशमनं न नशोधयति
यद्दोषान् समान्नोदीरयत्यपि । समीकरोति च क्रु-
द्धान् तत् संशमनमुच्यत इति लक्षणं संशमनं परन्तु
संशोधनसंशमनादियावद्रूपेण सास्यावस्था स्यात्तत्-
सास्यावस्थाजनकं प्रशमनं । औषधैरिति यथो-
क्त गुणवद्भिर्भिषग्द्रव्योपस्थात्तरोगिरूपैर्युक्तियुक्तैः ।
पूर्वं इति शारीरमानसदोषत्वेनाक्तयोर्मध्ये यः पूर्व-
मुक्तः शारीरदोषो विषमवातपित्तकफरूपस्तन्निमि-
त्तकज्वरादीनां तत्प्रशमनेनैव प्रशमनान्नतु शरी-
राश्रितः । दैवयुक्तिव्यपाश्रयैरिति दैवं भागधेयं
तेन द्वारेण व्यपाश्रयाणि विशेषेण अप व्याधीनां
वर्जसमाश्रयन्ति यानि तै रौषधै र्वा मङ्गलदानस्व-
स्थयनादिरूपैरित्यर्थः ।

३०८

चरकसंहिता ।

अस्य पूर्वाभिधानं दैवमेवाधर्माख्यमशुभकारणं
 धर्माख्यं तद्विपर्ययाच्छुभकारणमिति ख्यापनार्थम् ।
 तस्य च व्याधिप्रशमकत्वात्। युक्त्यर्थो जना दोषद्रव्यमा-
 नदेशकालवयोऽग्निबलप्रकृत्याद्यनुरूपेण कृथितादि-
 कल्पनभक्षणमानादिभिः प्रयोग स्तेन द्वारेण वि-
 शेषेण अप व्याधीनां वर्जनमाश्रयन्ति यानि तै रौ-
 पधै संशोधनसंशमनदेशकालै रित्यर्थः । एतेन
 द्विविधमौषधं शारीररोगाणामुक्तं भवति दैवव्यपा-
 श्रयं युक्तिव्यपाश्रयञ्च तत्राद्यं वलिमङ्गलदानस्वस्त्य-
 यनदेवभूदेवगुरुसिद्धिद्विष्टाद्यर्चनादिरूपम्। यच्च कर्मा
 दैवमुत्पादयद्दोषत्रैषम्यं नाशयद्दोषसाम्यं जनयति ।
 अन्त्यं लङ्घनं कषायचूर्णगुड़िकादिकमद्रव्यद्रव्य
 भूतम् । यच्च शरीरे योगमुपपद्य दोषवैषम्यं
 नाशयद्दोषसाम्यं जनयति । यदि च तत्र वलि-
 मङ्गलादीनि दैवजनकानि कर्माण्यङ्गवैगुण्याद्दैवं न
 जनयितुं शक्नुवन्ति न तदा व्याधिमपि शमयन्ति ।
 एवं लङ्घनकषायादीनि यदि दोषाद्यनुरूपेण शरीरे
 युक्तानि न भवन्ति तदा व्याधिमपि न शमयन्ति
 इति बोध्यं व्यपाश्रयपदेन कालबुद्धीन्द्रियार्थानाम-
 योगादिकारणवर्जनं ज्ञापितं न हि कारणमेवने

क्षतस्थानम् ।

३०१

सति विशेषेण व्याधीनां वर्जनं भवति । मानस
इति सत्त्वसंज्ञाश्रयो व्याधि र्मानसदोषलक्षणरजस्त-
मोगुण स्तन्नाशेन तज्जनितकामादीनामपि नाशात्
ज्ञानविज्ञानधैर्यसृष्टिसमाधिभि रौषधैः प्रशाम्यति ।
ज्ञानं बुद्धिः सा च कर्तव्याकर्तव्यहिताहितेषु तत्त्वे-
न समदर्शिनी प्रबुध्यन्ते हि लोके लोकैरध्यात्मतत्त्व
पुराणेति हासादिशास्त्रवाक्यादिश्रवणपठनादिज्ञानैः
कर्तव्याकर्तव्यहिताहितानि । विज्ञानं सदेवैकं
ब्रह्मैव जगदिदमसत्यमिति तत्त्वावबोधो नतु मोक्षे
धीज्ञानं शिल्पशास्त्रयोर्ज्ञानं विज्ञानमिति ।

धैर्यं धृतिर्मनसो विषयप्रबलस्य नियमनहेतु
बुद्धिः सृष्टिस्तत्त्वेनानुभूतार्थस्मरणं अनुभूतविषयास-
म्प्रमोषः । समाधिर्योगश्चित्तवृत्तिनिरोधस्तदा द्रष्टुः
स्वरूपेऽवस्थानं तत्र ध्यानधारणयोरेकीभावः स-
माधिः । ननु वातादिवैषम्यनाशेन कथं तज्जनि-
तानां नाशः सम्भवति विषमवातादयो हि रोगाणां
ममवायिहेतवो भवन्ति नहि समवायिहेतुनाशे
न कार्यनाशो यथा कपालमालानाशान्न घटनाशः
स्यात् । यदिच निमित्तकारणानि भवन्ति तदा
कथं वातादिजनितव्याधौ संशोधनेन दोषनिर्ह-

३१०

चरकसंहिता ।

रणमुपदिश्यते न हि कुलालसूत्रदण्डचक्रादिनाशेन घटनाशः स्यादिति ।

अत्रोच्यते कैचित् । आधारभूतनिमित्तकारणनाशान्नियमतः कार्यनाशः सम्पद्यते यथा जलपङ्कनाशात् पद्मकुमुदादिनाशो यथा च वर्तितैस्तच्चयादीपक्षय इति आधारभूतनिमित्तकारणमेव विषमदोषः स्वयं हि वक्ष्यते स्वधातुवैषम्यनिमित्तजाये विकारसङ्घा वहवः शरीरे । न ते पृथक् पित्तकफानिलेभ्य आगन्तव्ये तु ततो विशिष्टा इति ।

तन्न सङ्गच्छते पित्तकफानिलेभ्यो न ते पृथगिति वक्ष्येन विषमपित्ताद्यात्मकत्वं विशिष्टव्याधीनां ज्ञापितं तेन समवायिहेतुत्वमेव विषमदोषाणां लभ्यते नतु निमित्तकारणत्वं यथा न हि मृत्कणकादिः स्वस्वमयविकारेषु घटादिषु निमित्तकारणं भवति भवति च गुणकर्म्याश्रयसमवायी हेतुरेव एवं तेषां नाशाच्च तत्तन्मयविकारघटादिनाशो यथा भवति तथा तद्विषमसमवायिहेतुविषमवातादिनाशाच्च तत्तन्मयविकारज्वरादिकामादीनां नाशः सम्पद्यत एव न घटादौ कपालमालादिवदवयवलक्षणा विषमतावदयः किन्तु प्रकृतिलक्षणमृदादिवत् क्रियागुणाश्रयाः समवायिहेतव एव नतु कुलालादिपङ्का-

सूत्रस्थानम् ।

३११

दितैलादिभ्योऽष्टयग्घटादिपद्मादिदीपादय स्तस्मान्न
निमित्तकारणं वातादयः । वैषम्यनिमित्तेतिनिमित्त
पदं कारणपर्यायो नतु निमित्तकारणार्थं तेन वैषम्य
समवायिजा विकारसङ्घा इत्यर्थः । समवायिहेतुना-
शान्नियमेन कार्यनाशः स्यात् यथा कपालमालासंयो-
गस्य कार्यणां समवायिकारणेष्वसन्नजनकलक्षणास्या
समवायिकारणस्य नाशाद्घटनाश इति यदुच्यते
तत्प्रमादवचनं न ह्यस्ति सामान्यविशेषरूपद्रव्यगुण
कर्मणां समवायित्वं समवायिकारणत्वेनाभिहित-
त्वात् न हि क्वापि गुणकर्मणी असमवायिनी कार्ये-
षूति । द्रव्याणि हि सजातीयद्रव्यमारभमाणानि
कार्ये समवयन्ति गुणाश्च सजातीय गुणमारभमाणाः
कार्ये समवयन्ति कर्मणि च सजातीयविजाती-
यकर्ममारभमाणानि कार्ये समवयन्तीति समवायि-
कारणानि सामान्यविशेषरूपस्यैव समवायस्य सर्व-
वस्तुमेलककारणत्वं स्वरूपेणोक्तं सच नासमवायी न
समवायी स्वरूपेण कार्ये वृत्तित्वात् स्वरूपसमवा-
यीत्येवमुपपद्यते इति महर्षिभिर्हि गुणानां नि-
श्चेष्टसमवायिकारणत्वं नत्वसमवायिकारणत्वमिति
समवायिनिमित्ताभ्यां नापरं कारणमस्तीति बोध्यम् ।
ननु ज्ञानविज्ञानादिभि र्मानसदोषोपशमश्चेत्तदाऽ

३१०

चरकसंहिता ।

रणमुपदिश्यते न हि कुलालसूत्रदण्डचक्रादिनाशेन घटनाशः स्यादिति ।

अत्रोच्यते कैचित् । आधारभूतनिमित्तकारणनाशान्नियमतः कार्यनाशः सम्पद्यते यथा जलपङ्कनाशात् पद्मकुमुदादिनाशो यथा च वर्तितै-
ज्ज चयाद्दीपक्षय इति आधारभूतनिमित्तकारणमेव विषमदोषः स्वयं हि वक्ष्यते स्वधातुवैषम्यनिमित्तजा ये विकारसङ्गा बहवः शरीरे । न ते पृथक् पित्त-
कफानिलेभ्य आगन्तव्ये तु ततो विशिष्टा इति ।

तन्न सङ्गच्छते पित्तकफानिलेभ्यो न ते पृथगिति वचनेन विषमपित्ताद्यात्मकत्वं विशिष्टव्याधीनां ज्ञापितं तेन समवायिहेतुत्वमेव विषमदोषाणां लभ्यते नतु निमित्तकारणत्वं यथा न हि मृत्कणकादिः स्वस्वमयविकारेषु घटादिषु निमित्तकारणं भवति भवति च गुणकर्मण्ययसमवायी हेतुरेव एवं तेषां नाशाच्च तत्तन्मयविकारघटादिनाशो यथा भवति तथा तद्विषमसमवायिहेतुविषमवातादिनाशाच्च तत्तन्मयविकारज्वरादिकामादीनां नाशः सम्पद्यत एव न घटादौ कपालमालादिवद्वयवलक्षणा विषमतावदयः किन्तु प्रकृतिलक्षणमृदादिवत् क्रियागुणाश्रयाः समवायिहेतव एव नतु कुलालादिपङ्का-

३१२

चरकसंहिता ।

रूक्षः शीतोलघुः सूक्ष्मश्चलोऽथविशदः खरः ।
विपरीतगुणैर्द्रव्यैर्मरुतः सम्प्रशाम्यति ॥

पश्चारादिषु कथं दैवयुक्तिव्यापाश्रयभेषजमुपदिश्यते इति चेन्नापश्चारादेर्मनसव्याधित्वाभावात् परन्तु शारीरदोषदूषितमनःसंश्रत्वेन मनःशरीरदोषयोर्मध्ये शारीरदोषजन्यत्वेन शारीरव्याधित्वात् मनोऽपि हि शरीरान्तर्गतं श्रोत्रादीन्द्रियवत्। यद्वा कालाद्यतियोगादिभिरिव वातादिभिर्मनोदोषरजस्तमसोर्दूषणात् तद्वेतुवातादिप्रशमानार्थं दैवयुक्तिव्यापाश्रयभेषजमुपदिश्यते यथा कामादिजज्वरादिव्याधिप्रशमानार्थं कामादिहरणं क्रोधादिभेषजमुपदिश्यते इति हेतुप्रत्यनीकत्वं भेषजानामिति ।

अथ दैवयुक्तिव्यापाश्रयभेषजानां मध्ये दैवव्यापाश्रयभेषजनामचिन्त्यत्वेन तदुपदेशं न कृत्वा युक्तिव्यापाश्रयभेषजानां युक्त्यर्थं कल्पनोपायान् प्रकृतिभूतकारणरूपरोगाणां वातादीनां धर्म्मविज्ञानान्युपदिशति ।

रूक्ष इत्यादि । भूरिदार्ढ्यविकारकरणाद्वातादीनां पूर्वपूर्वाभिधानं रूक्षादीनाञ्च प्रशस्ततमत्वेन प्रागभिधानं तेन दारुणात्वादयोऽपि

सूत्रस्थानम् ।

३१३

गुणा बोध्या रूक्षत्वं शीतत्वं लघुत्वं सूक्ष्मत्वं वैशद्यं
 खरत्वञ्चोपदिष्टं गुणव्याख्यानेन । चलत्वं न्वस्थिरत्वं
 ततो दारुणत्ववेगयोर्नाभिधानमत वायोः शीतत्वं
 पूर्वभूतानुप्रवेशेन न भहतो वायोरभिप्रायेणोक्तं
 भहतो वायोरनुष्णाशीतस्पर्शः । तत्केवलस्पर्श-
 तन्मात्रवाय्वभिप्रायेण बोध्यमिति शीतेन वायो-
 र्द्विरुष्णेन शीतशान्तिर्हि दृश्यते च केवलवातार-
 व्यव्याधौ शीतमिति रूक्षादिसप्तगुणो भारुतो विप-
 रीतगुणैर्द्रव्यै रिति गुणशब्दोऽत्राप्रधानवाची तेन
 सहजगुणतो वा रसतो वा वीर्यतो वा विपाकतो वा
 प्रभावतो वा रूक्षादिसप्तगुणविपर्ययैः स्निग्धोष्णगुरु
 प्रस्थूलमृदुपिच्छिलक्षत्तलैः सप्तगुणा एव नत्वन्ये च
 एतेच येषां तैर्द्रव्यैः संप्रशाम्यति । सम्यक् शीघ्रं
 प्रशाम्यति यावद्गुणैः क्षीणस्तावद्गुणैः स्तावद्गुण-
 विपर्ययद्रव्यै र्हीनोऽतिक्षीणो भवति समस्तु क्षीणो
 भवति वृद्धश्च समो भवतीति ।

सुच्यतेनापुक्तम् । अव्यक्तो व्यक्तकक्षी च रूक्षः
 शीतो लघुः खरः । तिर्य्यगोद्विगुणश्चैव रजोवज्जल
 एव चेति । अत्राव्यक्तः सूक्ष्मः तिर्य्यग इति ति-
 र्य्यक्चलः द्विगुण इति शब्दस्पर्शगुणो वायुरि-

३१४

चरकसंहिता ।

त्यर्थः । रजोवज्रलः सत्त्वतमोन्यून इति विशदत्वं
स्थापितम् ।

एवं गुणस्य वातस्य प्रकोपणान्युक्तानि तेनैव ।
तद्यथा बलवद्विग्रहातिव्यायामव्यवायाध्ययनप्रपतन
प्रधावन प्रपीडनाभिघात लङ्घन श्रवन तरण रात्रि-
जागरण भारहरण गजतुरङ्गरथपदातिचर्या कटु-
कषायतिक्त रूक्षलघुशीतवीर्यशुष्कशाकवल्लूरवरको-
दालककोरदूषश्चामकनीवारमुद्गमसूराढकीहरेणु-
लायनिष्पावानशन विषमाशनाध्यशन वातमूत्रपुरी-
षशुक्रच्छर्दिच्चवयूद्गारवास्पवेगविघातादिभिर्विशेषै-
र्वायुः प्रकोपमापद्यते । स शीताम्बप्रवातेषु घर्म्मान्ते
च विशेषतः । प्रत्यूषस्यपराह्णे तु जीर्णे ऽन्ने च प्रकु-
प्यतीति । अत्र प्रकुप्यतीति वर्द्धते नतु क्षयति वर्द्धते
च । स्वयोनित्वाद्बलवद्विग्रहादीनाम् । एभिर्वृद्धस्य
वातस्य स्निग्धादिगुणैर्द्रव्यैः शमो ह्वासो भवति स-
मस्य तु क्षयो भवति क्षीणस्य चातिक्षयो भव-
तीत्यर्थः । रूक्षत्वादिगुणविपरीताविपरीतसममि-
श्रगुणैस्तु द्रव्यैर्न संप्रशाम्यति किन्तु विपरीतगुण
वज्रलाविपरीतालगुणैर्द्रव्यैः कालविलम्बेनासम्यक्
प्रशाम्यत्येव नतु नप्रशाम्यतीति बोध्यम् । उक्तं हि
विरुद्धगुणसन्निपाते भूयसाऽल्पमवजीयते इति ।

सूत्रस्थानम् ।

३१५

सस्नेहमुष्णं तीक्ष्णञ्च द्रवमम्लं सरं कटु ।
विपरीतगुणैः पित्तं द्रव्यैराशुप्रशाम्यति ॥

अत्रापीदमवधातव्यं यद्द्रव्यं रौक्ष्यादिगुणविपरीत-
क्रियद्गुणं रौक्ष्यादिगुणतुल्यगुणञ्च भवति तत्र वि-
रुद्धधर्माणां मध्ये भूयसा गुणसमूहवहलाल्पगुणस-
मूहो ऽवजीयते तैरल्पगुणैर्भूयिष्ठगुणविपरीतगुणस्य
भूयिष्ठगुणैर्जयो न बाध्यते तुल्यगुणस्य वृद्धिरपि
क्रियते इत्येवं व्याख्यानं पित्तकफयोरपि बोध्यम् ।

पित्तस्वरूपगुणमाह । सस्नेहमित्यादि । सस्नेह-
मुष्णमिति वचनेन स्नेहस्याल्पत्वमुष्णत्वस्य चातिश-
यत्वं तद्योगादिति सूचितं तेन पैत्तिके व्याधौ घृत
दुग्धादिकस्नेहशीतभेषजविधि र्न विरुध्यते । अति-
स्निग्धत्वाल्पोष्णत्वयोश्च पित्तस्याल्पस्नेहात्यन्तोष्णत्व
विपर्ययात् प्रशान्तिः स्यात् । उष्णतीक्ष्णद्रवसर-
तिक्तत्वविपरीतैः शैत्यमान्द्यसान्द्रस्थिरकषायमाधु-
र्यगुणैः पक्वस्य पित्तस्य प्रशमनम् । आमस्याम्लस्य
विपरीतेन तिक्तेन प्रशमः वृद्धिति तिक्तं तेन तिक्तर-
सस्य पित्तस्य विदग्धावस्थायामम्लरसत्वे तद्विपरीत
त्वेन तिक्तरसः पित्तप्रकोपनाशकत्वेनोपपद्यते । उक्तं
हि सुश्रुते । पित्तं तीक्ष्णं द्रवं पूति नीलं पीतं तथै-

२१६

चरकसंहिता ।

वच । उष्णं कटुरसञ्चैव विदग्धञ्चान्नमेव चेति ।
 अत्र पूतित्वेन स्निग्धत्वं सूचितं नीलं पीतमिति य-
 द्भुक्तं तदत्र प्रशमनाभावेन नोक्तं कटुरसमिति तित्तं
 विदग्धञ्चान्नमिति तत्स्वभावात् । एतेन तन्नि-
 रस्तं यदिह तन्ने ऽस्त्वमुक्तं तदपि तेजःप्रधान्यात्
 पित्तस्य स्वरूपस्य । सुश्रुतेनापि विदग्धस्यान्नत्वमुक्तं
 तद्द्रवरूपपित्ताभिप्रायेणेति । यद्व्याख्यातं द्रव-
 मिति मुक्तकण्ठेन सुश्रुतेनोक्तत्वाच्च ।

प्रकोपणञ्चास्योक्तं तत्रैव । क्रोधशोकभयायासो
 पवासविदग्धमैथुनोपगमनकटुश्चलवणतीक्ष्णोष्ण ल-
 घुविदाद्वितिलतैलपिन्याककुलत्यसर्पघातसीहरित-
 कशाकगोधामत्स्याजाविकमांसदधितक्रकूर्चिकामस्तु
 सौरौरकसुराविकारास्त्वफलकद्वरार्कप्रभृतिभिः पित्तं
 प्रकोपमापद्यते । तदुष्णैरुष्णकाले च मेघान्ते च
 विशेषतः । मध्याह्ने चार्द्धरात्रे च जीर्ण्यत्यन्ते च कु-
 प्यति इति एभिः प्रकोपणैः प्रज्ञापराधाद्यन्तर्भू-
 तैः । सस्नेहादिगुणं पित्तं वृद्धं सस्नेहादिगुण-
 विपरीतगुणैः स्निग्धशीतमृदुसान्द्रकषायतित्तस्थि-
 रादिगुणैर्द्रव्यैः प्रशाम्यति समं भवति समन्तु क्षीणं
 भवति क्षीणमतिक्षीणं भवतीत्यर्थः ।

सूत्रस्थानम् ।

३१७

गुरुशीतमृदुस्निग्ध मधुरस्थिरपिच्छिलाः ।
 श्लेष्मणः प्रशमं यान्ति विपरीतगुणैर्गुणाः॥

श्लेष्मस्वरूपगुणमाह गुर्वित्यादि । एते गुर्वीदयः
 श्लेष्मणः स्वाभाविका गुणा वृद्धास्तु विपरीतगुणैर्ल-
 घूणातीक्ष्णरूक्षकट्वादिरसविशदादिभिर्द्रव्याश्रितैरेव
 प्रशमं समं यान्ति साम्ये तु क्षयं यान्ति क्षये चाति-
 क्षयमिति । गुणानां विपरीतगुणैः प्रशमवचनेन गु-
 णिनेऽपि प्रशमः ख्यापितः मिलितयथास्वगुणसमु-
 दायो हि द्रव्यमुच्यते नातिरिक्तमिति । सुश्रुतेऽ-
 प्युक्तं श्लेष्मा श्वेतो गुरुः स्निग्धः पिच्छिलः शीत
 एव च । मधुरस्त्वविदग्धः स्याद्विदग्धो लवणः स्मृत
 इति यत्तेन न विरुद्धं कफस्याविदग्धत्वे तथैव स्व-
 भावात् लवणत्वकर्तृत्वेन लवणरसाश्रयत्वेनानुक्तेऽपि
 न वा न्यूनत्वमाचार्यस्य तेन वृद्धावस्थायां वैदग्ध्ये
 आग्नेयेऽपि लवणरसो नोपशेते लवणविपरीतगुणै-
 र्वृद्धत्वे पुनरुपशेते । एवं पित्तस्यास्नतायामपि व्या-
 ख्येयं वस्तुतस्तु द्रव्यमेकरसं नास्तीति तेन बोध्यमिदं
 श्लेष्मणो यन्माधुर्यमुक्तं तन्मधुरप्रधानलवणत्वं तेन
 साम्यावस्थायां मधुरलवणयोः कफवर्द्धकत्वमिति
 तथा पित्तस्यास्नानुतिक्तत्वं बोध्यं तेन साम्यावस्थायां

३१८

चरकसंहिता ।

तिक्तोरसः स्वसमानाधिकरणशैत्यलाघवाभ्यां वीर्य-
 रूपाभ्यामपास्तत्वान्नपित्तं वर्द्धयति अपितु नाशयति
 तत्प्रतिनियतशैत्यवीर्यम् । अम्लसु स्वरूपत उ-
 णावीर्यं तच्च वर्द्धयतीति बोध्यम् । श्लेष्मण्यद्विहेतु-
 रक्तः सुश्रुतेन दिवास्वप्नाव्यायामालस्यमधुराम्ल-
 लवणशीतस्निग्धगुरुपिच्छिलाभिष्यन्दिहायनकयवक
 नैषघेत्कटमाषमहामाषगोधूमतिलपिष्टविकृतिद
 धिदुग्धकशरापायसेचुविकारापूपौदकमांसवसाविस-
 ऋणालकशेरुकशृङ्गाटकमधुरवल्लीफलसमशनाध्यश-
 नप्रभृतिभिः श्लेष्मा प्रकोपमापद्यते । स शीतैः
 शीतकाले च वसन्ते च विशेषतः । पूर्व्वाल्ने च
 प्रदोषे च सुक्तमात्रे प्रकुप्यति इति । प्रकुप्यतीति
 वर्द्धते एभिः प्रज्ञापराधाद्यन्तर्भूतै र्वृद्धस्य श्लेष्मणो
 गुर्व्वादिगुणस्य विप्ररीतगुणद्रव्यै र्वृद्धा गुर्व्वादयो
 गुणाः शाम्यन्ति समा भवन्ति समास्तु ह्रसन्ति ह्र-
 स्वास्वतिह्रसन्तीति बोध्यम् ।

तथैवचेत्तदा प्रतिज्ञाहानिदोषः स्यात् । रौ-
 द्यादिगुणैर्वृद्धो हि वातः स्निग्धादिगुणद्रव्यैस्तद्विप-
 रीतै रल्पमात्रै रतिमात्रै र्वा विप्ररीतगुणे देशे
 काले च साध्येषु व्याधिषु प्रयुज्यमानैरकाले पुनः
 सम्यङ्भातैश्च तथा काले सम्यङ्भातैश्च तुल्यगुण-

छतस्थानम् ।

३१८

विपरीतगुणैर्देशमात्राकालोपपादितैः ।

भेषजैर्विनिवर्तन्ते विकाराः साध्यसम्भताः॥

साधनं नत्वसाध्यानां व्याधीनामुपदिश्यते ।

भूयश्चातो यथाद्रव्यं गुणकर्म प्रवक्ष्यते ॥

दोषे तथाचासाध्येषु व्याधिषु प्रयुज्यमानैर्द्रव्यैर्न प्रशस्यति । एवं पित्तं कफश्चेत्याशंसायामव्यभिचारेण प्रतिज्ञातुमाह ।

विरपीतगुणैरित्यादि । रूक्षः शीत इत्यादिभि यथास्योक्तवातपित्तकफगुणानां विपरीतगुणैर्भेषजेर्देशमात्राकालोपपादितै स्तेषामेव विपरीता-विपरीतगुणदेशानुरूपमात्राया भेषजानां मृदुमध्यतीक्ष्णत्वस्ववीर्यानुरूपेणातुरबलशरीराहारसा-त्यस्वत्वप्रकृतिदोषव्याधिबलानुरूपेण चानपाथिपरि-माणेन यद्यङ्गेषजस्योपयोगे उपदेष्टव्यो यो यः कालस्तरूपपादितैस्तथाविधे देशे तथाच मात्रया तस्मिन्नेव च काले वैद्यैः प्रयुक्तैः साध्यसम्भताः साध्यत्वेनोपदिष्टा विकारा विनिवर्तन्ते नत्वसाध्यत्वेनोपदिष्टरोगा इत्यर्थ एतेनाज्ञानेन साध्यत्वबुद्ध्या प्रतिपादितभेषजैरसाध्यव्याधिप्रशमाभावेन न क्षतिः । तत्र हेतुमाह । साधनं नत्वसाध्यानां व्याधीनामुपदिश्यते इति ।

३२०

शरकसंहिता

कश्चित्तु सम्मत इत्यनेन याप्यानामपि ग्रहणमाह
तन्नभद्रं याप्यानां यापनस्य विनिवृत्तित्वाभावात् ।
साधनं नत्वसाध्यानामिति वचनविरोधाच्च । असा-
ध्यत्वं हि द्विविधं याप्यत्वप्रत्याख्येयत्वभेदादिति ।
नन्वसाध्यानामपि दृश्यते भेषजमुपदिष्टं हि भगव-
तागस्त्येन कालाकालमृत्युजयभेषजं । रसायन तपो-
जपयोगसिद्धैर्महात्मभिः । कालमृत्युरपि प्राञ्चैर्जीयते-
ऽनलसैर्नरैरिति । तथा सुश्रुतेनापि । ध्रुवन्त्वरिष्टे
मरणं ब्राह्मणैः स्तूतकिलालसैः । रसायनतपोज-
प्यतत्परैर्वा निवार्यते इति तथान्यत्रापि जातारि-
ष्टोऽपि जीवतीति । तस्मादत्र साधनमिति रसायन-
वर्जं भेषजं भिषगादिपादचतुष्टयान्यतमं वा तेना-
साध्यव्याध्युपशमकत्वेन रसायनस्योक्तिर्न विरुद्ध्यते । अ-
त्राहुरन्ये नियतमनियतञ्चेति द्विवारिष्टं तत्र नियत-
मरिष्टमसाध्यमनियतन्तु रसायनादिभिः साध्यते इति
नियतारिष्टाभिप्रायेणोक्तम् । नत्वरिष्टस्य जातस्य ना-
शोऽस्ति मरणादृते इति तथा अरिष्टञ्चापि तन्नास्ति
यद्विना मरणं भवेत् । मरणञ्चापि तन्नास्ति यन्नारि-
ष्टपुरःसरमिति । सुश्रुतागस्त्यवचनन्वनियतारिष्ट-
विषयमिति । अन्ये तु सर्वमेवारिष्टं मारयत्य-
सति रसानादौ रसायनादेः प्रभावेणारिष्टनाशक-

सूत्रस्थानम् ।

३२१

त्वात् । सर्व्वपुरुषाणामशक्यत्वेन रसायनादेर्जाता-
रिष्टमसाध्यमेवेत्याहुः ।

नन्वेतावतैव वातादीनां स्वस्वगुणविपरीतगुण-
द्रव्यैः प्रशमोपदेशेन त्रिविधशिष्याणां न व्यवसायो
भवति अतिसूक्ष्मतमत्वाद्द्रव्यगुणानामित्याशङ्क-
याह ।

भूयश्चेत्यादि । अतो वातादीनां स्वस्वगुणवि-
परीतगुणद्रव्यैः प्रशमोपदेशादन्तरमन्त्रपानादिके
यथाद्रव्यं द्रव्यमनतिक्रम्य गुणकर्म्म गुणाश्च क-
र्म्माणि च तत् भूयो वज्जतमं च प्रवक्ष्यते प्रतिद्रव्यं
विस्तरेण गुणकर्म्म प्रवक्तव्यमित्यर्थः ।

नन्वेतावतैव वातादीनां स्वस्वगुणविपरीतगुण-
द्रव्यैः प्रशमोपदेशेन युक्तिव्यपाश्रयभेषजं किं समा-
प्यते इति शङ्कायां यथाद्रव्यं गुणकर्म्मोपदेष्टव्यत्वे
व्यवस्थिते द्रव्याणां गुणकर्म्माश्रयत्वेन कर्तृत्वेनच स-
त्यपि प्राधान्ये गुणकर्म्मापेक्षया गुणकर्म्माभ्यामेव श-
क्तिरूपाभ्यां फलसाधनयोग्यत्वादादौ गुणकर्म्मणो
गुणानां प्राधान्यादुपदेशे कर्त्तव्ये गुर्वादिगुणा-
पेक्षया शीतादिगुणस्य वीर्य्यसंज्ञया प्रधान्येऽपि शी-
तादिवीर्य्यसंज्ञकस्य गुणस्य प्रायेण प्रतिनियतरस-
त्वाद्रूपोपदेशो व्यवस्थीयते ।

३२२

चरकसंहिता ।

अतः केचिदाचार्या ब्रुवते । द्रव्यं प्रधानम् ।
 कस्मात् व्यवस्थितत्वात् । विशेषेणावस्था । इह
 खलु द्रव्यं व्यवस्थितं न रसादयो यथामे फले ये
 रसादयस्तै पक्वे तु न सन्ति । ननु चेत् व्यवस्थितत्वं
 स्वरूपेणावस्थानं तच्च कषायादिकल्पितत्वदशायां
 नास्तीति व्यभिचार इति चेत्तदा द्रव्यं प्रधानं नित्य-
 त्वात् । नित्यं हि द्रव्यमनित्या गुणाः यथा कल्कादि
 प्रविभागः स एव सम्पन्नरसगन्धो व्यापन्नरसगन्धो
 वा भवति । ननु नित्यत्वमविनाशित्वं स्वरूपानु-
 च्छेदो वा तथात्वन्तु न कल्कादित्वदशायामिति
 व्यभिचर्यते हेतुरिति चेन्न द्रव्यं प्रधानं स्वाजात्या-
 वस्थानात् । यथाहि पार्थिवं द्रव्यमन्यभावं न
 गच्छत्येवं शेषाणीति अतः स्वारम्भकद्रव्यजातीय-
 त्वेनानुवृत्तत्वं स्वारम्भकद्रव्यजातीयत्वानपायत्वं वा
 स्वभावसंसिद्धलक्षणं वा स्वाजात्यावस्थानमिति ।
 ननु मधुरास्त्रलवणादीनामपि रसानां पाञ्चभौति-
 कत्वेन मधुरत्वादिनाश्रयात् पृथिव्यम्बादिगुणवा-
 ङ्मल्यग्रहेण पञ्चेन्द्रियग्रहणमुपचर्यते इति चेन्न
 द्रव्यं हि प्रधानमाश्रयत्वात् । द्रव्यमाश्रिताहि र-
 सादय इति ।

ननु रसादीना माश्रयत्वेऽपि द्रव्यस्य रसादि-

सूत्रस्थानम् ।

३२३

द्वारेणैव फलसाधकत्वान्न रसादिभ्यो द्रव्यस्य प्राधान्यमिति चेन्न यतो द्रव्यं प्रधानमारम्भसामर्थ्यात् । द्रव्याश्रितोद्धारम्भो यथा विदारिगन्धादिमाहृत्य संक्षुद्य विप्रचेदित्येवमादिषु नतु रसादिष्वारम्भः ।

नन्वारम्भो मध्वरिष्टादौ कालपरिणामेनास्त्वादिरसस्यास्ति नद्धारम्भ आहरणक्षोदनादिव्यापारमात्रं किन्तु प्रयोजननिष्पत्तिहेतुसाधनमेव तच्च रसादिष्वस्ति इति चेन्न द्रव्यं हि प्रधानं शास्त्रप्रामाण्यात् । शास्त्रे हि द्रव्यं प्रधानमुपदेशे हि योगानां यथा मातुलुङ्गाग्निमन्थौ चेति न रसादय उपदिश्यन्ते इति ।

ननु रसादिद्वारेणैव द्रव्याणां कार्यविशेषमुपलभ्य योगानामुपदेशे द्रव्याण्युपदिशन्ति मिषज इति रसा एव प्रधानमिति चेन्न द्रव्यं प्रधानं रसादीनां क्रमापेक्षितत्वात् । रसादयो हि द्रव्यक्रममपेक्षन्ते यथा तरुणे तरुणाः सम्पूर्णैः सम्पूर्णा इति ।

नन्वेवं द्रव्यमपि क्रममपेक्षते ऽवस्थानां यथा तारुणे तरुणं परिणामे सम्पूर्णमिति चेन्न द्रव्यं प्रधानमेकदेशसाध्यत्वात् । द्रव्याणामेकदेशेनापि चूर्णादयः साध्यन्ते यथा महावृहच्चीरेणेति । न रसानामिति ।

३२४

चरकसंहिता ।

अतः कार्यसाधकैकदेशत्वादित्यर्थं स्तेन साध्येन न वैयधिकरण्यम् । एवं क्रमापेक्षितत्वादित्यत्रापि स्वक्रमापेक्षितरसादित्वादिति व्याख्येयम् । तस्माद्द्रव्यं प्रधानं द्रव्यलक्षणं क्रियागुणवत् समवायिकारणमिति ।

तन्नेत्याहुरन्ये । रसास्तु प्रधानम् । कस्मादागमात् । आगमो हि शास्त्रमुच्यते । शास्त्रे हि रसा अधिकृता यथा रसायत्तआहार इति तस्मिंश्च प्राणा इति । ननु भूतायत्ता रसा रसायत्तआहार तस्मिंश्चेत्प्राणाः सन्ति सन्तु सच द्रव्याधीन एवेति कथं रसस्य प्राधान्यमिति चेन्न रसाः प्रधानमुपदेशात् । उपदिश्यन्ते हि रसाः । यथा मधुरास्त्रलवणा वातं शमयन्ति इति ।

ननु यथा रसानां वाताद्युपशमकत्वेनोपदेशो ऽस्ति तथा द्रव्याणामपि यथा आमलक्यादिरित्येष गणः सर्व्वज्वरापहः । चक्षुष्यो दीपनो वृष्यः कफा-रोचकनाशन इत्यादि इति चेन्न रसाः प्रधानमनुमानात् । रसेन ह्यनुमीयते द्रव्यं यथा मधुरमिति । ननु रसेनानुमीयते द्रव्यं द्रव्येणापि रसनायोगेन रसमनुभवतीति द्रव्यमेव प्रधानं ननु रसा इति चेन्न रसाः प्रधानमपि वचनात् । ऋषिवचनं हि वेदो यथा

सूतस्थानम् ।

३२५

किञ्चिदिज्यार्यं मधुरमाहरेदिति । रस्माद्रसाः प्रधानम् । रसेषु पुनर्गुणसंज्ञा गुरुत्वादयः समानाधिकरणत्वेन व्यवस्थिताः । रसगुणप्रूपदेक्ष्यामः ।

तन्नेत्याहुरन्ये । वीर्यं प्रधानम् । कस्मात् । तद्वशेनौषधकर्मनिष्पत्तेः । दूहौषधकर्म्याण्युर्द्धाधोभागोभयभागशोधनं संग्राहकाग्निदीपन प्रपीडन लेखन टुंङ्गण रसायन वाजीकरण श्वयथुकरण विलयन दहन दारण मादन प्राणघ्न विषप्रशमनानि वीर्यप्रधान्याङ्गवन्ति । तच्च वीर्यं द्विविधमुष्णं शीतञ्चाग्नीसोमीयत्वाज्जगतः । केचिदष्टविधमाहुरणं शीतं स्निग्धं रूचं विशदं पिच्छिलं मृदु तीक्ष्णञ्चेत्येतानि वीर्याणि स्वबलगुणोत्कर्षाद्रसमभिभूयात्मकर्म कुर्वन्ति यथा तावन्महत् पञ्चमूलं कषायं तिक्तानुरसं वातं शमयेदुष्णवीर्यत्वात् । तथा कुलत्यः कषायः कटुकः पलाण्डुः स्नेहभावाच्च । मधुरश्चेक्षुरसो वातं वर्द्धयेत् शीतवीर्यत्वात् कटुका पिप्पली पित्तं शमयति मृदुशीतवीर्यत्वाद्ग्लामलकं लवणं सैन्धवञ्च । तिक्ता काकमाची पित्तं वर्द्धयेदुष्णवीर्यत्वान्मधुरामत्स्याश्च । कटुकं मूलकं श्लेष्माणं वर्द्धयति स्निग्धवीर्यत्वात् । अन्नं कपित्थं श्लेष्माणं

३२६

चरकसंहिता ।

शमयति रुक्षवीर्यत्वात् मधुरं क्षौद्रञ्चेति तदेत-
न्निदर्शनमात्रमुक्तम् ।

भवन्तिचात्र । ये रसा वातशमना भवन्ति
यदि तेषु वै । रौक्ष्यलाघवशैत्यादि न ते हन्युः समी-
रणम् । ये रसाः पित्तशमना भवन्ति यदि तेषु वै ।
तैक्ष्ण्यप्रोणप्रलङ्घिताश्चैव न ते तत्कर्म्मकारिणः ॥ ये
रसाः श्लेष्मशमना भवन्ति यदि तेषु वै । स्नेहमौ-
रव शैत्यानि बलाशं वर्धयन्ति ते इति ।

तस्माद्दीर्घं प्रधानमिति । तन्नेत्याहुरन्ये ।
विपाकः प्रधानमिति कस्मात् सम्यङ्निष्ठ्याविपाक-
त्वात् । इह हि सर्वाणि द्रव्याण्यभवहृतानि स-
म्यङ्निष्ठ्याविपक्वानि गुणं दोषं वा जनयन्ति ।

भवन्तिचात्र । पृथक्त्वदर्शनामेष वादिनां
वादसंग्रहः । चतुर्णामपि सामर्थ्यमिच्छन्त्यत्र वि-
पश्चितः । तद्द्रव्यमात्मना किञ्चित् किञ्चिद्दीर्घ्येण
सेवितम् । किञ्चिद्रसविपाकाभ्यां दीर्घं हन्ति क-
रोति वा । पाको नास्ति विना वीर्यात् वीर्यं नास्ति
विनारसात् । रसो नास्ति विनाद्रव्याद्द्रव्यं श्रेष्ठ-
मतः स्मृतम् । जन्म तु द्रव्यरसयो रन्योऽन्यापेक्षकं
स्मृतम् । अन्योन्याऽपेक्षकं जन्म यथा स्याद्देहदेहि-
नोः । वीर्यं संज्ञा गुणा येऽप्यौ तेऽपि द्रव्याश्रयाः

सूत्रस्यानम् ।

३२७

रसनार्थो रसस्तस्य द्रव्यमापः क्षितिस्तथा ।
निर्वृत्तौ च विशेषे च प्रत्ययाः खादयस्त्वयः॥

सृताः । रसेषु न वसन्त्येते निर्गुणास्तु गुणाः सृताः ।
द्रव्ये द्रव्याणि यस्माद्वि विप्रच्यन्ते न षड्रसाः ।
श्रेष्ठं द्रव्यमतो ज्ञेयं शेषा भावा स्तदाश्रयाः । अमी-
मांस्थान्यचिन्त्यानि प्रसिद्धानि स्वभावतः । आग-
मेनोपयोज्यानि भेषजानि विचक्षणैः । प्रत्यक्षलक्ष-
णफलाः प्रसिद्धाश्च स्वभावतः । नौषधीर्हेतुभिर्विद्वान्
परीक्षेत कथञ्चन । सहस्रेणापि हेतूनां नास्वठादि
विरेचयेत् । तस्मात्तिष्ठेत्तु मतिमानागमे नतु हे-
तुषु इति सुश्रुतेनोक्तम् ।

तेन द्रव्यप्रधान्येऽपि द्रव्यगुणकर्मणामतिवाङ्म-
त्यात् संचेपेणोपदेशार्थं गुरुशीतादिगुणानां मधु-
रादिसामानाधिकरण्यात् प्रथमं रसोपदेशे व्यवस्थिते
रसस्वरूपमुपदिशति ।

रसनार्थो रस इति । अर्थसंज्ञास्तु वक्ष्यन्ते अर्थाः श-
ब्दस्पर्शरूपरसगन्धा मनसस्तु चिन्त्यजन्ये इति रसनस्य
योऽर्थः स रसः अयो हि समानयोनिकं वस्तु तत्र
यद्यद्योनिकं तत्तस्य तद्योनिकं वस्तु । तथाहि । र-
सनमाप्यभिन्द्रियं रसोऽप्याप्यइति रसनार्थो रस इति

३२८

चरकसंहिता ।

आपयितुमाह तस्य द्रव्यमाप इति द्रव्यं गुणकर्मा-
 श्रयसमवायिकारणं प्रकृतिभूतकारणमित्यर्थः । ननु
 द्रव्यमिति किं रसस्याश्रयरूपं कारणं किं ग्रहणेका-
 रणमित्यत आह निर्हतौ चेति । निर्हतिरुत्पत्तिः ।
 रसस्योत्पत्तौ द्रव्यं गुणकर्माश्रयसमवायि कारण-
 मापः यस्मिन् द्रव्ये जायमाने रसश्चाभिव्यज्यते तस्य
 जायमानद्रव्यस्य क्रियागुणवत्समवायिकारणमापः ।
 आपएवहि रसतन्मात्रात्मिका स्तत्र यद्रसमात्रं तदे-
 वेह किं रसनार्थपदेनाभिहितं न हि तद्रसमात्रं
 रसनेन्द्रियस्य ग्राह्योऽर्थोऽतीन्द्रियत्वात् । तज्ज्ञाप-
 नार्थमाह । क्षितिरिति ।

पूर्वपूर्वभूतानुप्रवेशेनैव जायमाने स्थूलजले च-
 तुरात्मके ऽव्यक्तरसरूपेणाभिव्यज्यते तासां चतुरा-
 त्मिकानामनुप्रवेशेन क्षिति स्तथैव रसाश्रयद्रव्यं
 पञ्चात्मिका नतु गन्धतन्मात्रा क्षितिरिति ख्यापि-
 तम् ।

कार्थे हि समवायिकारणौ द्रव्यौ द्रव्याणि गुणाश्च
 गुणैरारब्धन्ते इत्यात्रेयः । भद्रकायसु रसतन्मात्रं
 जलं सूक्ष्मं निरवयवं तदेव तेजोऽनुप्रवेशेन यज्जलं
 जातं तत्र यो ऽव्यक्तरसो निष्पाद्यते स रसत-
 न्मात्ररूपजलादनन्यः इत्याह पाञ्चभौतिकद्रव्यगत-

सूत्रस्यानम् ।

३२६

रसस्य सूक्ष्मजलं द्रव्यमिति बोध्यम् । सुश्रुतेऽप्युक्तं
रसविशेषविज्ञानीयेऽध्याये ।

आकाशपवनदहनतोयभूमिषु यथा सङ्घट्टमेको-
नरपरिवृद्धाः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा स्तस्मादाध्या-
रस इति सर्वभूतचिन्ताशारीरेऽप्युक्तमाकाशादीनां
कर्मागुणा स्तत्राप्यस्तु रसो रसनेन्द्रियं सर्वद्रवसमूहो
गुह्यता शैत्यं स्नेहो रेतश्चेति । स्वयमप्येवं वक्ष्यति ।
इत्यस्तु तन्मात्ररसो रसत्वं रसाभावश्च न रसनार्थ-
स्तेषां रसनरुमानयो निकत्वाभावादत्र मधुराद्यन्य-
तमस्य कङ्काद्यन्यतमैः सह भेदेऽपि सति पृथक्त्वाख्यो
ऽभावत्वेन ग्रहदशायां रसनार्थत्वमस्ति रसत्वम-
प्यस्ति इत्यतो रसाभावे रसेतरत्वविशेषणं यत्तूच्यते
परेण यथाश्रुतलक्षणस्यास्य रसत्वे रसाभावे चातिप्र-
सङ्गादतीन्द्रियरसे चाप्रसङ्गाद्रसनेन्द्रियग्राह्यवृत्तिगु-
णत्वावान्तरजातिमत्त्वं रसत्वमिति लक्षणं बोध्यमिति ।
अत्र रसनेति पदं रूपादीनां ग्राहकचक्षुरादीनां
व्यवच्छेदार्थम् । वातादिद्रूषितरसनस्यारुचिवशा-
द्रसस्य रसनाग्राह्यत्वेन तत्राव्याप्तिवारणाय इन्द्रि-
येति पदम् । रसनेन्द्रियवृत्तिरूपदिवारणाय ग्राह्ये-
ति पदम् । रसनेन्द्रियग्राह्यजाते रसत्वादसम्भवात्तद्वा-
रणाय वृत्तीति पदम् । रसनेन्द्रियग्राह्यरसवृत्ति-

३३०

चरकसंहिता ।

गुणत्वजातिमत्त्वाद्गुणादीनां रसत्ववारणाय गुण-
त्वावान्तरेति । मधुरादिषु प्रतिरसं तथातोन्द्रिय-
रसे चाव्याप्तिवारणाय जातिमत्त्वमिति । प्रत्येक-
रसस्य जातिमत्त्वेऽपि मधुरत्ववन्तया ग्रहदशायां
जातिमत्त्वाग्रहे ऽप्रसङ्गसम्भावात् । जातिमत्त्वन्तु
वृत्तिनियामकसम्बन्धेनैव बोध्यम् । तेन ज्ञेयत्वादिना
सम्बन्धेन नातिप्रसङ्ग इति बोध्यम् ।

नेदं साधुव्याख्यानम् । तन्मात्ररसोऽतीन्द्रियः सा-
धारणभूत एवाव्यक्तो गुणत्वावान्तरसामान्यभूतजा-
तिमत्त्वाभावाद्नेन लक्षणेनालक्षितः । एकत्वान्तस्य
गुणत्वावान्तरसामान्याभावात् । न हि मधुरादि-
गतसामान्यमस्यास्ति मधुरादयो हि रसप्रभेदा रस-
त्वसामान्यवन्त एष तु न रसप्रभेदः साधारणत्वात् ।
तस्माद्रसनेन्द्रियग्राह्यो यो मधुरादिरसस्तत्तद्वृत्ति-
गुणत्वावान्तरसामान्यभूतजातिर्न तन्मात्ररसे तस्मा-
त्तन्मात्ररसो नैतल्लक्षणलक्षित इति अतीन्द्रियरसे
ऽप्रसङ्गसङ्गाव एव नतु निवारितः स्यात् । अस्माकं
मते नेदं तन्मात्ररसलक्षणमिति तुल्यत्वादिष्टं चिति-
स्तथेत्युक्त्या तस्य व्यावृत्तत्वव्यापनादस्य रसनार्थो
रस इति लक्षणस्यालक्ष्यस्तन्मात्ररस इति ज्ञापितम् ।
तस्माद्रसनार्थो रस इत्यस्य लक्षणस्य । रसनेन्द्रिय-

सूत्रस्थानम् ।

३३१

आद्यवृत्तिगुणत्वावान्तरजातिमत्त्वं रसत्वमिति व्या-
ख्यानमसाधु । आकाशानुप्रवेशे वायुर्हिगुणस्तस्य
तेजस्यनुप्रवेशे तेजस्विगुणं तस्य रसतन्मात्रास्वप्स्व-
नुप्रवेशे चतुरात्मिका आपस्तज्जलानुप्रवेशेन श्रूयते
रसवती क्षितिरित्यतस्तन्मात्ररसव्यावृत्तिज्ञापनार्थ-
माह ।

क्षितिस्तथेति अत्रेदं हृदयं कतिधापुरुषीये
महाभूतानि खं वायु रग्निरापः क्षितिस्तथा ।
शब्दः स्पर्शश्च रूपञ्च रसोगन्धश्च तद्गुणाः । तेषा-
मेकगुणः पूर्वो गुणवृद्धिः परेपरे । पूर्वः पूर्वगुण-
श्चैव क्रमशो गुणिषु स्मृत इति । जलानुप्रविष्टायां
क्षितावपि रसोपलम्भात् क्षितिश्च सहरसेन भौति-
कद्रव्योत्पत्तौ गुणकर्माश्रयसमवायिकारणमिति
रसस्य निर्वृत्तौ च द्रव्यमिति ।

अतएव सुश्रुतेनोक्तं तस्मादाप्यो रस इति न तु
पार्थिवोऽपि रस इति स्वयञ्च प्राणार्थो रस इति न
कृतम् । नन्वेवञ्चेत् कथं मधुरादिप्रविभागः स्या-
दित्यत आह विशेषे चेत्यादि ।

विशेषे रसस्य प्रभेदं प्रति च खादयस्त्वय आ-
काशवाय्वग्नयस्त्वयः प्रत्यया हेतवः । निर्देशादेव
त्रय इति प्राप्तौ पुनस्त्वय इत्यनेन व्यक्ताः समस्ताश्च

३३२

चरकसंहिता ।

हेतव इति दर्शितम् । तेन भूस्यस्त्वुगुणवाञ्छल्या-
न्मधुर इत्यादि वक्ष्यते ।

एतेनैतदुक्तं भवति नाशु न च क्षितौ मधुरा-
दिरसविशेषो वर्त्तते किन्तु रसनार्थो यः कश्चिद्व्यक्ती
भावो रसनेन प्रत्यक्षमुपलभ्यते पाञ्चभौतिकेषु द्र-
व्येषु । स खलु तेषु पञ्चभिर्भूतैर्जन्यमानेषु द्रव्ये-
ष्वदृश्यः क्षिते सैवाभिव्यज्यमानः खादिभूतत्रयजल-
क्षितिसंयोगान्मधुरादिविशेषेणाभिव्यज्यते । इति
खादयस्त्वयो विशेषे प्रत्यया हेतवो न तु प्रकृति-
भूतकारणानि ।

ननु जलक्षित्योरिव किं पाञ्चभौतिके पूर्वम-
व्यक्तो ऽथ व्यक्तो वा रसोऽभिनिर्वर्त्तते ततो विशेष
इत्याशङ्कायां चकारद्वयं युगपद्रसस्य जलक्षितिभ्यां
निर्वृत्तिः खादिभिर्योगे च मधुरादिविशेष इत्यर्थः ।

उक्तं च सुश्रुतेन रसविशेषविज्ञानीये । आ-
काशपवनदहनतोयभूमिषु यथासङ्ख्यमेकैकत्वापरि-
वृद्धाः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा रसस्वादाद्यो रसः पर-
स्परसंसर्गात् परस्परानुग्रहाच्च परस्परानुप्रवेशाच्च
सर्वेषु सर्वेषां सान्निध्यं भवति । उत्कर्षापकर्षात्
ग्रहणम् । स खलाप्यो रसः शेषभूतसंसर्गादिदग्धः

स्वतन्त्रस्थानम् ।

३३३

खादुरन्ध्रोऽथलवणः कटुकस्तिक्त एवच ।
कषायश्चेतिषट्कोऽयं रसानां संग्रहः स्मृतः॥

षोढाभिव्यज्यते । तद्यथा मधुरो ऽन्धोलवणः कटु
स्तिक्तः कषाय इति ।

मनु विशेषे च प्रत्ययाः खादयस्त्वय इति चोक्तं
तेच विशेषाः के इत्यत आह ।

खादुरन्ध्रोऽथेत्यादि । खादुरिति मधुर इ-
त्यर्थः । खादादीनामुत्तरोत्तरापकर्षात् पूर्वपूर्व-
मभिधानं षट्को ऽयमिति षडेव न तु सप्तकादि-
रित्यर्थः पुनः सङ्ख्यावचनात् खादादिविशेषस्तु
खादियद्भूतसंयोगादेव भवति तदुक्तं सुश्रुतेनापि
भूम्यम्बुगुणवाङ्मल्यान्मधुरः तोयाग्निगुणवाङ्मल्या-
दन्तः । भूम्यग्निगुणवाङ्मल्लवणः वाय्वग्निगुण-
वाङ्मल्यात् कटुकः । वाय्वाकाशगुणवाङ्मल्यान्ति-
क्तकः । पृथिव्यनिलगुणवाङ्मल्यात् कषाय इति ।

स्वयमपि वक्ष्यत्यात्रेयभट्टकापरीये । सौम्याः
खल्वापो ऽन्तरीक्षप्रभवाः प्रकृतिशीता लघुप्रज्ञाव्यक्त
रसास्वन्तरीक्षदम्बस्थमाना श्वष्टाश्च पञ्चभूतविका-
रगुणसमन्विता जङ्गमस्थावराणां भूतानां मूर्त्तीरभि-
प्रीणयन्ति । तासु मूर्त्तिषु षड्भि मूर्च्छन्ति रसा

३३४

चरकसंहिता ।

स्वादश्च लवणावायुं कषायस्वादुतिक्तकाः ।
जयन्तिपित्तं श्लेष्माणं कषायकटुतिक्तकाः ॥

स्तेषां षष्ठां रसानां सोमगुणातिरेकान्मधुरो रसः ।
भूयग्निभूयिष्ठत्वादश्चः । तोयाग्निभूयिष्ठत्वाल्लवणः ।
वाय्वग्निभूयिष्ठत्वात् कटुकः । वाय्वाकाशातिरि-
क्तत्वात्तिक्तकः । पवनपृथिव्यतिरेकात् कषाय एव-
मेषां षष्ठां रसानां षट्त्वमुपपन्नं न्यूनातिरेकविशे-
षाद्भूतानामित्यादिना रसानां मूर्द्धादिभाजित्वं प्रत्ये-
केन स्वरूपत्वं गुणकर्मादिकञ्च विशेषेण वक्ष्यति
कर्मण्यह ।

स्वादश्चेत्यादि। स्वादश्चलवणा वायुं जयन्ति तृद्वं समं
कुर्वन्ति समं ह्वासयन्ति क्षीणमतिह्वासयन्ति नीर-
सत्वेऽपि वायोः स्वादादिरससहचरितैः स्निग्धगु-
रुत्वादिभिः मधुरः स्निग्धोष्णादिभि रश्चः स्निग्धोष्ण-
गुरुत्वादिभिर्लवण इत्येते वातविजेतत्वेन व्यपदिश्यन्ते
कषाय स्वादुतिक्तकाः पित्तं जयन्ति शैत्यगौरवाभ्यां
स्निग्धशीतगुरुत्वेः शैत्यरौच्याभ्यां तिक्तात्तिक्तस्यापि
पित्तस्य जयो वीर्याद्विदग्धत्वे आमत्वे च । श्लेष्माणं
कषायकटुतिक्तका जयन्तिः रौक्ष्येण लघूणा रूक्ष-
त्वे रूक्षलघुत्वाभ्यामिति क्रमेणोन्नेयम् । एषां

सूत्रस्थानम् ।

३३५

पातादिप्रशमकत्ववचनेन कट्वादीनामेभ्यो भिन्नानां
पातादिकोपनत्वमुन्नेयम् वा तदप्युक्तं तत्वाद्या मा-
रुतं घ्नन्ति त्रयस्त्रिंशत्तादयः कफम्। कषायतिक्तमधुराः
पित्तमन्ये तु कुर्वन्त इति अन्ये च पठन्ति । कट्वश्च
लवणाः पित्तं कोपयन्ति समीरणम्। कषायकटुति-
क्ताश्चः स्वाद्वश्चलवणाः कफमिति ।

अत्र कट्वश्चलवणाः पित्तं कोपयन्ति रूक्षोष्ण
लघुत्वैः कटुको रसः पित्तं वृद्धं करोति उष्णतीक्ष्ण-
कटुत्वैः क्षीणं समं वा वृद्धं वा । अम्लोरसो
लघूष्णत्वाभ्यां पित्तं समं मुष्णतीक्ष्णत्वादिभि र्वृद्धं
करोति क्षीणं समं वा वृद्धं वा । लवणो रसः
उष्णत्वेन पित्तं समं वर्द्धयति उष्णत्वतीक्ष्णत्वाभ्यां
क्षीणं समं वा वृद्धं वा करोति । स्वाद्वश्चलवणाः
कफं कोपयन्ति मधुरो रसः स्निग्धशीतगुरुत्वैः कफं
समं वृद्धं करोति । अम्लोरसः स्निग्धत्वेन लव-
णो रसः स्निग्धत्वगुरुताभ्यां क्षीणन्तु समं वृद्धं
वा । कटुतिक्तकषायाश्च कोपयन्ति समीरणमिति
कटुकोरसः समीरणं लघूष्णरूक्षत्वै स्त्रिंशत्कोरसः
शीतरूक्षलघुत्वैः कषायोरसः शीतरूक्षत्वाभ्यां समं
समीरणं वृद्धं करोति क्षीणं समं वा वृद्धं वा इति
केचिदत्र वातपित्तकफानां क्रमेण निर्णयव्युत्क्रम

३३६

चरकसंहिता ।

दोषपरिहारार्थञ्च । कषायकटुतिक्ताश्च कोप-
यन्ति समीरणम् । कट्वस्त्वलवणाः पित्तं स्वाद्वस्त्व-
लवणाः कफमिति पठन्ति । तदेतत्पाटोऽत्र न स-
ङ्गच्छते वातादीनां प्रशमनप्रकरणात् प्रकोपणो-
पदेशस्याप्येतेन सिद्धेः । विषमवातादिजयोपदे-
शेन मधुरादिरससहचरितगुणवीर्यसंज्ञानां गुरु-
लाघवशीतोष्णादीनां वातादिजयित्वमुक्त माचा-
र्य्येण आत्रेयभद्रकाप्यीये हि वक्ष्यति मधुरादिरस-
द्वारेणैव द्रव्याणां गुणवीर्यविपाकान् ।

तद्यथा । तेषां पक्षां रसानामेकैकस्य यथा
द्रव्यं गुणकर्ममाण्यनुव्याख्यास्याम स्तत्र मधुरो रसः
शरीरसात्व्यादित्यादिभिरुक्ता मधुरादिरसगुणान् ।

ततः परं शीतं वीर्य्येण यद्द्रव्यं मधुरं रसपाक-
योः । तयोरस्त्वं यदुष्णं तद्यच्चोष्णं कटुकं तयोः ।
तेषां रसोपदेशेन निर्द्देश्यो गुणसंग्रहः । वीर्य्य-
तोविपरीतानां पाकतद्योपदेक्ष्यते इत्यादि ।

तथा कटुतिक्तकषायाणां विपाकः प्रायशः कटुः ।
अस्त्वोऽस्त्वं पच्यते स्वादुर्मधुरं लवणस्तथेत्यादि ।

अथ रसद्वारेण द्रव्याणां गुणवीर्य्यविपाकसंग्रहणे
धातुवैषम्यप्रशमनत्वमुक्तापि प्रभावजकर्मणोऽसंग्र-
हात् रसानां द्रव्याश्रितत्वाच्च शमनदूषणादिकर्म-
णापि सर्व्वप्रसंग्रहणाय द्रव्यभेदमुपदिशति ।

चतुष्टयम् ।

३३७

किञ्चिद्दोषप्रशमनं किञ्चिद्वातुप्रदूषणम् ।
स्वस्थवृत्तौ मतं किञ्चित्त्रिविधं द्रव्यमुच्यते॥

किञ्चिद्दोषेत्यादि । द्रव्यमुच्यते इति द्रव्यशब्दस्य त्रि-
भिः किञ्चित्पदै रन्वयः । किञ्चिदिति द्रव्यस्य द्रव्यत्वा-
वच्छिन्ने वृत्तिमतो विशेषणं द्रव्यत्वव्याप्यधर्म्मवद्वाचकं
पुनः पठित्वेन भेदमन्योन्यं गमयति तेन यद्द्रव्यं द्र-
व्यत्वव्याप्यधर्म्मवद् दोषप्रशमनं तद्विन्नं द्रव्यत्वव्याप्या
न्यधर्म्मवद्द्रव्यं स्वस्थवृत्तिविहितद्रव्यत्वव्याप्यधर्म्मव-
द्विन्नं च यत्तद्द्रव्यं धातुप्रदूषणमिति त्रिःपठित
किञ्चित्पदेन परस्परं भेदो गम्यते नैकपठितेन पर-
न्वभेद एव लभ्यते किञ्चित् द्रव्यं दोषप्रशमनं धातु-
दूषणं स्वस्थवृत्तिवित्यवगमात् । नचेष्टापत्तिरस्तु
यद्वि द्रव्यं यस्मिन् देशे वयसि काले च प्रकृति-
दोषबलस्वबलदेहबलाद्यनुरूपमात्रयोपयुक्तं यद्वातु-
दुष्टिप्रशमकं भवति । तदेव द्रव्यं तथाप्रयुक्तं न
तद्वातुदूषकं भवति न वा स्वस्थवृत्तिवितं भवति
एवं यद्द्रव्यं यद्वातुप्रदूषणं तद्द्रव्यं न तद्वातु-
प्रशमकं न वा स्वस्थवृत्तिवितम् । यच्च द्रव्यं स्वस्थवृत्ति-
तथाप्रयुक्तं तन्न धातुदोषप्रशमनं न वा धातुदूषक-
मिति ।

३३८

चरकसंहिता ।

नन्वस्ति स्वप्नवृत्तिसम्प्रतरक्तशाल्यादीनां दोषप्रशमनत्वं ज्वरादौ प्रयुक्तत्वेन वक्ष्यमाणत्वात् । कफदोषप्रशमनानामपि कटुकरसादीनां वातप्रद्रूषणत्वमिति यच्च धातुप्रद्रूषणं तत् कफप्रशमनमिति किञ्च येन द्रव्येण यो धातुः साम्यावस्थो ह्यसति तेन द्रव्येणैव दृष्टव्यः स धातुः समो भवति समो येन दृष्ट्यते क्षीणं स्तेन समः स्यादिति कथं तथा व्यवस्थीयते इति चेन्न दोषप्रशमनानि हि द्रव्याणि विगुणप्रकृत्यादिप्रतिबन्धकाभावे दोषं प्रशमयन्त्येव प्रतिबन्धकसत्त्वे तु कुर्वन्ति न ह्येतावता तेषां दोषप्रशमनत्वस्वभावो व्याहन्यते यथा सति हि प्रतिबन्धके मणिमन्त्रं बद्धिर्न दहति तावता तु दृष्टेन दाहकत्वस्वभावो व्याहन्यते । एवं धातुप्रद्रूषकस्यापि यदा निमित्तान्तरयोगात् धातुप्रशमकत्वं स्यात्तदा धातुप्रद्रूषणत्वाभावेऽपि निमित्तान्तरयोगं विना धातुप्रद्रूषकत्वस्वभावो न व्याहन्यते ।

यथाग्निसम्बन्धेन जलस्योष्णत्वेन शीतस्वभावो न व्याहन्यते कैवल्ये । प्राधान्येन व्यपदेशो युक्तः । यच्च धातुप्रद्रूषकं क्षीणं दृढं चित्वा समकरं भवद्वातु दोषप्रशमनं भवति तत्तु साम्यावस्थाकारकत्वेन न दोषावह एवेति दोषप्रशमकत्वेन न व्यदिश्यते

चूत्रस्थानम् ।

३३६

इत्याह कश्चित् । अन्येत्वाञ्ज र्यन्त वातकरं कफकरं
पित्तकरं मरिचादि तद्दोषप्रशमनं धातुप्रदूषणञ्चे-
त्युभयं न ह्येतावता द्रव्यस्य त्रैविध्यहानि र्यथा पञ्च-
गुल्मा इत्यादौ संसर्गजगुल्मतयसम्भावेऽपि न पञ्च-
विधत्वव्याघात इति किंवा यस्योभयकरत्वं तद्रस-
वीर्यादिद्वारेणैव न तु प्रभावकृतमिति द्रव्यप्रभावा-
धिकारे तन्नोदाहार्यं न हीदृशकिञ्चिद्द्रव्य मस्ति
यत्प्रभावेणैकं दूषयत्येकं शमयतीति स्वयमेवैते-
नोपदिष्टमिति

वस्तुतस्तु स्वस्यवृत्तिमतमिति स्वस्मिन् शारीरमान-
सधातुसाम्ये स्थितस्य तत्त्वेन वृत्तिर्वर्त्तणं तत्र मतं
हितसेवनेनाहितवर्जनेन जीवनरक्षणमिति यद्द्रव्यं
तन्न धातुदुष्टिप्रशमनं न वा धातुप्रदूषणं किन्तु धा-
तुदूषकत्वाभावेन धातुदुष्ट्यां ज्वरादौ हितमेव
प्रयुज्यते न तु प्रशमकत्वेन हिततया प्रयुज्यते
न वा भाविदोषप्रशमत्वेन दोषप्रशमनमिति ।

इति यच्च द्रव्यं धातुप्रदूषकं यस्य धातो र्यां हानि-
रूपां वा वृद्धिलक्षणां वा दुष्टिं जनयति यथैवोप-
युक्तं तथैवोपयुक्तं तस्य धातो स्तां दुष्टिं तद्द्रव्यं न
जनयत्येवेति वातकरं भवतु कफकरं वा पित्तकरं
वृद्धिकरं वा हानिकरं भवतु किन्तेनेति । यच्चापि

३४०

चरकसंहिता ।

द्रव्यं दोषप्रशमनं यस्य धातो र्यां दुष्टिं हानिं वा
 वृद्धिं वा यथैवोपयुक्तं प्रशमयति तथैवोपयुक्तं तस्य
 धातो स्तां दुष्टिं तद्द्रव्यं न जनयत्येवेति वातकरं
 भवतु कफकरं पित्तहरं वृद्धिकरं वा हानिकरं भवतु
 किं तेनेति। गुणतो रसतो वीर्यतो विपाकतः प्रभा-
 वतश्च धातुप्रदूषणं दोषप्रशमनं स्वस्थवृत्तौ मतमिति
 भेदेन त्रिविधमेव न तु संशोधनादिभेदेन चयप्रकोप-
 कादिभेदेन वाजीकरणरसायनादिभेदेन चापरि-
 संख्येयं धातूनां शारीराणां वातादीनां रसादीनां
 वसादीनां मलमूत्रादीनाञ्च सञ्चितानां बाह्यानां
 माभ्यन्तराणां वा दोषस्य वृद्धात्मकस्य संशोधनेन
 निर्हरणात् हान्यात्मकस्य वर्द्धनात् मानसाञ्च रज-
 स्तमो ऽहङ्कारादीनां वैषम्यलक्षणस्य दोषस्य संशोध-
 नादिना शमनं हि प्रशमनमिति सुतरां प्रशब्दोप-
 दानं संगच्छते !

एवं धातुप्रदूषणं हि चयप्रकोपप्रसरस्थानसं-
 श्रये धातूनामव्यापन्नानां वातादीनां रसादीनां मनः
 श्रोत्रादीनां शारीराणां रजस्तमःसत्त्वबुद्ध्यहङ्काराणां
 मानसानाञ्च युगपत् साम्यनाशं सच्चयवृद्धिस्थाना-
 प्रकर्षणलक्षणवैषम्यलक्षणां च दुष्टिं जनयतीति ।

तथा स्वस्थवृत्तौ मतमपि तद्यत् स्वास्थ्यं रक्षति स्थि-

सूत्रस्थानम् ।

३४१

रश्च स्वास्थ्यमतिमैथुनादिभिर्व्याघाताद् दृच्छति जीवि-
तादिकञ्च न ह्वासयति इति ।

दोषप्रशमनं दोषप्रदूषणमिति न कारणे वा-
तपित्तकफानां शारीरदोषसंज्ञया रजस्तमसोश्च मा-
नसदोषसंज्ञया दोषशब्देन लाभः स्यान्न त्वन्येषाम् ।
किञ्चिद्वातुप्रदूषणमिति च न कारणे रसादीनां धातु-
संज्ञया लाभः स्यान्न त्वन्येषामिति तन्निरासार्थं दो-
षशब्दधातुशब्दोपादानेन भावसाधनदोषशब्देन दू-
षकस्य कर्तृसाधनधातुशब्देन धारकस्य व्यावृत्त्याः
परिग्रहात् रसादीनामपि दूषणं वातादीनामपि
प्रदूषणं वक्ष्यमाणं संगच्छते इति कश्चित् दोषत्वं वै-
षम्यवत्त्वं धातुत्वं प्रकृतिमत्त्वम् । दोषप्रशमनं
विषमाणां साम्यकरणं धातुप्रदूषणं समानां वै-
षम्यकरणमित्यर्थः योगपरिभाषिकी संज्ञा हि
योगवृत्त्या प्रतिबाध्यते तथा तज्ज्ञाभात् । यद्यपि
द्रव्यमिति खादिनवकं पाञ्चभौतिकञ्च लभ्यते तथा-
पि हि क्रियाविशेषेण विभज्य स्वरूपेण विभजति ।

तत्पुनरित्यादि । तन्मूर्तिमत्पाञ्चभौतिकं द्रव्यं
भेदान्तरेणापि त्रिविधमस्मिन् सन्ने प्रयोक्तुमर्हत्वेन
बोध्यं तेन वाय्वादीनाममूर्तिद्रव्यत्वेनानुषद्देशेऽपि
न न्यूनत्वम् । तच्च त्रिविधं विभजते जाङ्गमेत्यादि

२४२

चरकसंहिता ।

तत्पुनस्त्रिविधं ज्ञेयं जाङ्गमौद्भिदपार्थिवम् ।
 मधूनिगोरसाःपित्तं वसामज्जासृगामिषम् ॥
 विरमूत्रज्वर्मरेतोऽस्थि स्नायुष्टङ्गनखाःखुराः ।
 जङ्गमेभ्यः प्रयुज्यन्ते केशालोमानिरोचनाः ॥

जङ्गमानामिदमिति जाङ्गमं औद्भिदं उद्भिद्य ष-
 थिवीं प्राणी जायत इत्युद्भिदः । तस्यावयवरूपमिदं
 औद्भिदं द्रव्यमित्यन्वयः । षथिव्याअप्राणिप्राणि-
 रूपाया विकाररूपं पार्थिवं षथिवीप्रधानमस्य वि-
 कारस्य तद्वा पार्थिवमिति तत्र जङ्गमं चतुर्योनिर्ज-
 रायुजाण्डजस्वेदजोद्भिजभेदात् । तद्भेदमवाप्रयो
 जनान्नोपदिश्य तद्द्रव्यभेदेषु प्रयोक्तुमर्हाणि यानि
 यान्यस्मिं स्तन्त्रे तान्याह ।

मधूनीत्यादिरोचना इत्यन्तर्गद्भोकेन । म-
 ध्वादीन्यूनविशतिर्द्रव्याणि जङ्गमेभ्यः प्रयुज्यन्ते ।
 प्राधान्येन प्रायश उपयोगित्वादेतानि निर्दिष्टानि
 तेनान्यान्यपि वस्ताण्डादीनि ग्राह्याणीति बोध्यम् ।
 आभिषं मांसं रोचनाः काले परिणामेन विशिष्ट-
 रूपं पित्तादि इति जाङ्गमं यद्यपि जाङ्गमानन्तर-
 मौद्भिदमुद्भिदमिति जाङ्गमविवरणान्तरमौद्भिदविव-
 रणमेव युज्यते तथाप्यस्मिं स्तन्त्रे पार्थिवापेक्षया औ-

सूत्रस्थानम् ।

३४३

सुवर्णं समलाः पञ्च लोहाः ससिकताः सुधा ।
 मनःशिलालेमणयो लवणं गैरिकाञ्जने ॥
 भौममौषधमुद्दिष्टमौद्भिदन्तु चतुर्विधम् ।
 वनस्पति स्तथावीरुद्वानस्पत्य स्तथौषधि ॥ :

द्भिदानां वज्रप्रपञ्चत्वेन प्रयोगात् स्वल्पप्रयोगाच्च
 पार्थिवाणां जाङ्गमानन्तरं वक्तुमारम्भः ।

सुवर्णमित्यादि भौममौषधमुद्दिष्टमित्यन्तेन स-
 पादेनैकश्लोकेन । विंशतिर्भौममौषधमुद्दिष्टम् ।
 सुवर्णं स्वर्णं पञ्चलोहाश्चेति षट् समला स्तेषां मलरू-
 पाणि षट् शिलाजतूनि चत्वारि सौवर्णराजतताम्बा-
 यनानि शिराटिका लोहमलं मण्डूरश्चेति । पञ्च-
 लोहा रजतताम्बतपुशीशकाललोहाः ससिकताः
 सिकता शर्करा खर्परादिभिः सहिताः सुधा दारुमूष
 गोदन्तादयः पार्थिवविषरूपाः । मनःशिला स्वना
 मख्यातः आलं हरितालं सपलं निष्पलश्चेति द्वि-
 विधं मणय चन्द्रकान्तादिमणिमुक्ताप्रवालमुक्तास्फो-
 टहीरकवैक्रादयः । लवणं सैन्धवादिकं गौरिकं
 स्वर्णगौरिकखटिकादिका गिरिमृत्तिका । अञ्जनं
 सौवीराञ्जनरसाञ्जन काशीसादिकम् । औद्भिद-
 मौषधमाह ।

३४४

चरकसंहिता ।

औद्भिदन्वित्यादिपादत्रयेन । वनस्पतिरिति
 वनानां पतिरिति समासेन पुष्पं विना फलवति उ-
 द्भिदिवाच्ये सकारागमाद्रुपसिद्धिः । शृणोदरादि-
 त्वात् । वीरुदिति विशेषेण लताप्रतानैर्विस्तृती-
 भूय वा रुणद्धि देशमिति वीरुद् । वानस्पत्य इति
 पुष्पफलाभ्यां प्रधानं वनस्पतिर्हृत्तो वानस्पत्यः । ओ-
 षधिरिति उषदाहे ओषणे भूताग्निना आप्लपा-
 कादाधीयते इति ओषधिः फलपाकान्ता । यद्यपि
 औषधशब्देन जाङ्गमादित्रिविधमेव द्रव्यमुच्यते त-
 थापि तदेकदेशेनोद्भिदेकदेशफलपाकान्तोद्भिदपुत्र-
 च्यते यथा तृणशब्दस्तृणजातौ तृणविशेषे च
 वर्तते । सुश्रुतेनापुत्रं प्राणिनां पुनर्मूलमाहारो
 बलवर्णोजसाश्च । स तु षट्सु रसेष्वायत्तो रसाः
 पुनर्द्रव्याश्रयाः । द्रव्याणि पुनरोषधयस्ता द्विविधा
 स्थावरा जङ्गमाश्च तासां स्थावराश्चतुर्विधा वनस्प-
 तयो वृक्षा वीरुध ओषधय इति । तेष्वपुष्पाः फल-
 वन्तो वनस्पतयः । पुष्पफलवन्तो वृक्षाः । प्रता-
 नवत्यस्तत्स्विन्यश्च वीरुधः । फलपाकनिष्ठा ओषधय
 इति । जङ्गमाश्चापि चतुर्विधा जरायुजाण्डज स्नेह-
 जोद्भिजाः । तत्र पशुमनुष्यव्यालादयो जरायुजाः ।
 खगसर्प सरीसृपप्रभृतयो ण्डजाः । क्रिमिकीट-

सूत्रस्थानम् ।

३४५

फलैर्वनस्पतिः पुष्पैर्वानस्पत्यः फलैरपि ।

ओषध्यः फलपाकान्ताः प्रतानैर्वीरुधः स्मृताः ॥

पिपीलिकाप्रभृतयः स्वेदजाः । इन्द्रगोपमण्डूक-
प्रभृतय उद्भिजा इति । अत्रापि प्राणिनामाहारद्र-
व्यतया ओषधयोद्विविधा इत्युक्तं न पुनः सर्वथा द्वि-
विधा ओषधय इति यतस्तत्रैव सुश्रुतेनोक्तं पार्थिवाः
सुवर्णं रजतमणिमुक्तामनःशिलासत्कपालादय इति
कालकृतास्तु प्रवातनिवातातपच्छायाज्योत्स्नातमः-
शीतोष्णवर्षाहोरात्रपक्षमासर्त्यनसम्बत्सरविशेषाः ।
तत्र स्वभावत एव दोषाणां सञ्चयप्रकोपप्रशमहेतवः
प्रयोजनवन्तश्चेति । प्रवातादय ओषधयो याः
सुश्रुतेनोक्ता स्ता अस्मिन्वर्षाये चरकेण नोक्ता अ-
पाञ्चभौतिकत्वेनामूर्त्तत्वेन च भिषग्भिः प्रयोक्तुमयो-
स्यत्वात् । इत्यतो नाचार्यस्य न्यूनता बोध्या ।

अथ वनस्पत्यादिचतुष्कं लक्षयति । फलै र्नि-
त्यादि । पुष्पं विना फलैर्विशिष्ट उद्भिद् वनस्पति-
र्वटोडुम्बराश्वत्थादिः । हारीतेनापुत्रकम् । तेषां
मपुष्पाः फलिनो वनस्पतय इति स्मृत इति पुष्पैः
फलैरपि वानस्पत्यः पुष्पानन्तरफलवान् । यस्तु
दृश्यते पुष्पवान् फलहीनः स च दोषकृत एव वस्तुत

३४६

चरकसंहिता ।

मूलत्वक्सारनिर्यासनाडस्वरसपल्लवाः ।
 क्षाराःक्षीरं फलं पुष्पं भस्मतैनानि कण्टकाः
 पत्राणि शुङ्गाः कन्दाश्चप्ररोहश्चौभिदोगणः ।
 मूलिन्यःषोडशैकोनाफलिन्योविंशतिःसृताः
 सृज्जातिः फलवानेव भवति । फलपाकादन्तो
 नाशो यासां ता ओषध्यः सत्यपि पुष्पफलवत्त्वे
 फलपाकान्तत्वविशेषधर्मादोषधित्वमिति बोध्यम् ।
 एवं सत्यपि पुष्पफलत्वे प्रतानैर्लतासखगुल्मादिभि
 र्विशिष्टा वीरुधः सृता इति ।

उद्भिदां सभेदलक्षणमुक्त्वा तेभ्यो यद्यद्व्याधिषु
 प्रयोक्तव्यं तदुपदेष्टुमाह ।

मूलत्वगित्यादिना गण इत्यन्तेन साङ्गोक्तेनेति
 अष्टादशद्रव्याणि मूलत्वगादीनि औद्भिदोगण उ-
 द्भिद्गणः प्रयोक्तव्यो द्रव्यसमूह इति ।

सुश्रुतेनापुत्रकं तत्र स्यावरेभ्यस्त्वक्पत्रपुष्पफल-
 मूलकन्दनिर्यासस्वरसादयः प्रयोजनवन्तो जङ्गमे-
 भ्यश्चर्म्मनखरोमरुधिरादय इति ।

मूलं शिफादि । त्वक्वल्कलं सारं काष्ठान्त-
 भूतं परिणतं निर्यासः स्वतो विनिर्गतवेष्टकं ला-
 क्षास्वर्जरसमोचरसादि । नाडं नाडीवल्लता

सूत्रस्थानम् ।

३४७

महास्नेहाश्च चत्वारः पञ्चैव लवणानि च ।
 अष्टौमूत्राणि संख्यातान्यष्टावेव पयांसि च ॥
 शोधनार्थाश्च षड्वृक्षाः पुनर्वसुनिदर्शिताः ।
 य एतान् वेत्तिसंयोक्तुं विकारेषु स वेदवित् ॥

खरसः खोरसः । पल्लवाः किशलयः । चारो
 भक्षप्रसुतोदकतः चारद्रव्यम् । क्षीरं क्षीरवन्नि-
 र्यासः फलं पुष्पं स्पष्टं भक्ष दाहकतभसितम् ।
 तैलानि वीजप्रभवाः स्नेहाः कण्टका इति स्पष्टं
 पत्राणि पर्णानि किशलयभिन्नानि । शुङ्गा अग्र-
 भागाः कन्दाः फलहीनाना मोषधीनां मूलरूपाः ।
 प्ररोहा अवरोहा इति ।

अथैषां सप्रभेदानां जाङ्गमभौद्धिदानां द्रव्या-
 णामनन्तत्वेन तेषां मध्ये संशोधनत्वेन प्राधान्यात्
 भगवत् पुनर्वसुनिदर्शितानि द्रव्याण्युपदेष्टुमाह ।

मूलिन्य इत्यादिना निदर्शिता इत्यन्तेन श्लोक-
 द्वयम् । मूलिन्यः षोडशोद्भिदः मूलं प्रधानं प्रयोक्त-
 व्यतया विद्यते यासां ता मूलिन्यः षोडश एतेनासां
 मूलं प्रयोज्यमिति ज्ञापितम् । एवमेकोनविंशतिः फ-
 लिन्य उद्भिदः स्मृताः आसामपि फलप्रधानत्वात्
 फलं प्रयोज्यं ज्ञापितम् । महा स्नेहाश्च चत्वार इति

३४८

चरकसंहिता ।

हस्तिदन्ती हैमवती श्यामाविष्टदधोगुडा ।
सप्तला श्वेतनामा च प्रत्यक्श्रेणीगवाक्ष्यपि ॥

बङ्गनां मांसदुग्धादीनां स्नेहानां मध्ये ऽत्युत्कर्षं
स्नेहगुणत्वान्महत्वं बोध्यम् । एवं लवणादीनामपि
प्राधान्यं बोध्यम् । एते च जङ्गमा औद्भिदाश्च बोध्याः
पञ्चैव लवणानि च एवं व्यख्यातव्यानि एतानि
भौमानि ज्ञेयानि । अष्टौभूत्राणीति जाङ्गमानि
बोध्यानि । एवं पयांसि चाष्टौ जाङ्गमानि शोध-
नार्याश्च षड्वृक्षाः स्तुह्यादय इति यावत् । एषां
सप्तानामौत्कर्षव्यापनार्थं माह ।

य एतानित्यादि । एतान् सप्त पुनर्वर्मुनिदर्शि-
तान् यो भिषक् विकारेषु संयोक्तुं वेत्ति स वेदवित् ।
आयुर्वेदवेत्ता भवति । आयुर्वेदे हि संशोधनस्य कर्म-
पञ्चकस्य प्राधान्ये नोक्तत्वात् । संशोधनविजिता हि
व्याधयो न पुनर्भवन्ति संश्रमनप्रशान्तास्तु क्वचित्
पुनर्भवन्ति ।

अथ मूलिन्यः षोडशेत्यादि यदुक्तं तत्क्रमेण
विदुषोति । हस्तिदन्तीत्यादिना श्लोकद्वयेन ।
हस्तिदन्ती नागदन्तीति ख्याता हस्तिदन्तवन्मू-
ला । हैमवती श्वेतवचा । श्यामा श्याममूलाति-

सूत्रस्थानम् ।

३४८

ज्योतिष्मती च विम्बी च शणपुष्पी विषाणिका ।
 अजगन्वा द्रवन्ती च क्षीरिणी चात्र षोडशी ॥
 शणपुष्पी च विम्बी च छर्द्दने हैमवत्यपि ।
 श्वेताज्योतिष्मती चैव योज्या शीर्षविरेचने ॥
 एकादशावशिष्टा याः प्रयोज्यास्ता विरेचने ।
 इत्युक्ता नामकर्मभ्यां मूलिन्यः फलिनीः षट्शु ॥

वृत् । त्रिवृदरुणमूलातिवृत् । अधोगुडा वृद्धदारकः ।
 सप्तलाचर्मकपा । श्वेतनामा श्वेतापराजिता प्र-
 त्यक्षेत्रणी मूषिकपर्णी दन्तीभेद एव । गवाक्षी गो-
 दुम्बा । ज्योतिष्मती लतापुटकी विम्बी ओष्ठोपम-
 फलं शणपुष्पी घण्टारवा विषाणिका मेषशृङ्गी अज-
 गन्वा अजमोदा । द्रवन्ती दन्तीभेदः क्षीरिणी
 स्वनामख्याता स्वर्णक्षीरी । आसां षोडशानां मूलि-
 नीनां कर्माख्याह शणपुष्पीत्यादि ।

हस्तिदन्त्यादीनां षोडशानां मूलिनीनां मध्ये
 शणपुष्पीविम्बीहैमवतीनां तिसृणां मूलं छर्दनत्वा-
 छर्द्दनार्थं प्रयोक्तव्यमिति ।

श्वेताज्योतिष्मत्योस्तु मूलं शिरोविरेचनमतः
 शीर्षविरेचने योज्यम् । अवशिष्टा या एकादश ह-

३५०

चरकसंहिता ।

शङ्खिन्यथ विडङ्गानि त्रपुष्पं मदमानि च ।
 आनूपं स्थलजञ्चैव क्लीतकं द्विविधं स्मृतम् ॥
 प्रकीर्त्याचोदकीर्त्या च प्रत्यक्पुष्पी तथाभया ।
 अन्तःकोटरपुष्पी च हस्तिप्रण्याञ्च शारदम् ॥
 कम्पित्वकारग्वधयोः फलं यत् कुटजस्य च ।

स्तिदन्ती श्यामा तिष्ठत् वृद्धदारः सप्तला प्रत्यक्पुष्पे-
 णी गवाक्षी विषाणी अजगम्वा द्रवन्ती क्षीरिणी
 चेति तासां मूलं विरेचने ऽधोभागहरणे प्रयोज्य-
 मिति मूलप्रयोगात् ता एव प्रयोज्या भवन्ति ।
 आसामूर्द्धादिभागहरणत्वं स्वस्वप्रभावात् ।

उपसंहरति । इत्युक्तेत्यादि नाम संज्ञा कस्यैस्वस्व-
 प्रभावजम् । नत्वारम्भकभूतानां क्रिया च ऊर्द्धादि-
 भागहरणत्वरूपविशेषाभावात् ।

फलिनिरूनविंशतिं शृणु । नामकस्यैभ्यामि-
 त्यन्वयः । तत्रादौ नामानि निर्दिशति ।

शङ्खिनीत्यादि । शङ्खिनी चोरपुष्पी त्रपुष्पं मायासु
 फलं वन्या वनकर्कोटी मदनानीति मदनफलानि ।
 क्लीतकं यष्टीमधु तच्चानूपं स्थलजञ्च द्विविधं ज्ञेयं य

सूत्रस्थानम् ।

३३९

धामार्गवमथेक्ष्वाकुजीमूतं कृतवेधनम् ॥
 मदनं कुटजञ्चैव तपुषं हस्तिपर्णिनी ।
 एतानिवमनेचैव योज्यान्यास्थापनेषु च ॥

द्यपि सुश्रुते ऽस्य मूलं प्रशस्तमुक्तं तथैव च व्यवहार-
 स्तथाप्यस्य फलं विरेचने ऽतिप्रशस्तं मित्यतो ऽस्मिं-
 स्तन्त्रे फलिनीत्युक्तमिति । धामार्गवो घोषक इ-
 क्ष्वाकूस्तिक्तालावूः । जीमूतं घोषकभेदः । कृत-
 वेधनं ज्योत्स्निका लतापुटकी लोके । प्रकीर्त्या
 चोदकीर्त्या च करञ्जद्वयम् । प्रत्यक्पुष्पी अ-
 पामार्गः अभया हरीतकी । अन्तःकोटरपु-
 ष्पी नीलनाम क्षुद्रवृक्षः । हस्तिपर्ण्याश्च शा-
 रदं फलम् नत्वन्यकालजं हस्तिपर्णी मोरटः ।
 कपिल्लकं गुण्डारोचणी कमलागुण्डीति लोके आ-
 रग्वधः शोणाल । तथैरपि फलं सुश्रुते त्वा-
 रग्वधस्य पत्रमुक्तं तदतिप्रशस्तं फलमित्यस्मिं-
 स्तन्त्रे फलिनीत्युक्तं कुटजस्य च फलं इत्येकोनविं-
 शतिः फलिन्य स्तासां फलस्य कर्माण्याह ।

धामार्गव इत्यादि । हस्तिपर्णिन्यन्तानामष्टानां
 फलानां प्रभावात् वमनेचास्थापने च योज्यानि

३५२

चरकसंहिता ।

दश यान्यवशिष्टानि तान्युक्तानि विरेचने ।
 नामकर्मभिरुक्तानि फलान्येकोनविंशतिः ॥
 सर्पिस्तैलं वसा मज्जा स्नेहो दृष्टश्चतुर्विधः ।
 पानाभ्यञ्जनवस्त्यर्थं न स्यार्थञ्चैव योगतः ॥

नस्तः प्रच्छर्दने शिरोविरेचने वमने च पुनः प्रत्यक्-
 पुष्पी विधीयते । अवशिष्टानि दश यानि तानि
 विरेचने योज्यानि शङ्खिनी विडङ्गस्थलजानूपजयष्टी-
 मधुफलं प्रकीर्त्याचोदकीर्त्याचामयाचान्तःकोटरपु-
 स्पी हस्तिपर्णी कम्पिल्वकं कुटजञ्चेति दशानां फ-
 लानि विरेचनार्थं योज्यानि । उपसंहरति ।

नामकर्मभिरित्यादि । शङ्खिन्यादिकानि वम-
 नास्यापनशिरोविरेचनानि कर्माणि । उद्देशक्रमा-
 दाह चतुरो महास्नेहान् ।

सर्पिरित्यादि । पूर्वपूर्वस्य प्रशस्तत्वापनार्थं
 पूर्वपूर्वमुपादानं सर्पिर्दुग्धसम्भवः स्नेहः । तैलं
 बीजसम्भवः स्नेहः । वसा हृदयस्यसेद एव स्नेहः
 मज्जा जान्वस्थिमध्यगो धातुविशेषः स्नेहरूप एव ।
 स्नेह इति । महास्नेह उद्देशे तदुक्तः । इति ना-
 मभिरुक्ता । कर्मभिरुपदिशति ।

क्षतस्थानम् ।

३५३

स्नेहना जीवना वर्ण्या बलोपचयवर्द्धनाः ।

स्नेहा ह्येतेच विहिता वातपित्तकफापहाः॥

पानेत्यादि । पानं द्रवद्रव्यगलाधःकरणव्यापारः । अभ्यञ्जनं सर्वाङ्गं व्याप्य स्नेहलेपनानुकूलव्यापारः । वस्ति चर्मपुटक स्तुतत्वादास्यापनानुवासने वस्तिशब्देनोच्यते । तान्यर्थः प्रयोजनं तं तथा । नस्यार्थञ्च नस्यं नासिकायां न्यस्याकृष्यते यत्तत् तदर्थञ्च । योगत एव तत्तद्रोगहरद्रव्याणां कल्पनया संयोगत एव न त्वकल्पनया व्याप्ययुक्तितश्च । यत्तु सर्पिरादिकं चतुर्विधः स्नेहः चतुर्विधप्रयोगतएव दृष्ट इत्यर्थः स्नानं कैवल्येऽतिदोषापहत्वाभावात् सर्पिर्हि कफं तैलं हि पित्तं वर्द्धयति ।

तेषां कर्माण्याह । स्नेहना इत्यादि । स्नेहयन्तीति स्नेहना रौक्ष्यापहरणानुकूलव्यापारः स्नेहनम् । जीवना इति जीवयन्ति आयुर्वर्द्धयन्तीति जीवनाः । शरीरेन्द्रियसत्त्वात्मसंयोगस्य कालवैशिष्ट्यातिशयानुकूलव्यापारो जीवनं तादृशकालवैशिष्ट्यं जीवधत्वर्थः । वर्ण्या वर्णाय हिता वर्णजनका इत्यर्थः । बलं सामर्थ्यं उपचयो देहपुष्टिस्तयोर्वर्द्धना बलवर्द्धकत्वेन

३५४

चरकसंहिता ।

सौवर्चलं सैन्धवञ्च विडमौद्भिदमेव च ।
 सामुद्रेणसहैतानि पञ्च स्युर्लवणानि च॥
 सिग्धान्युष्टानि तीक्ष्णानि दीपनीयतमानि च
 आलेपनार्थं युज्यन्ते स्नेहस्वेदविधौ तथा ।
 अधोभागोर्ध्वभागेषु निरूहेष्वनुवासने ॥

वृष्यत्वमपि ख्यापितम् । स्नेहा एते सर्पिरादयश्च-
 त्वारो हि यस्मात् योगतश्च विहिता वातपित्तकफा-
 पहा वातादीनां वैषम्यहारका न तु केवला स्तस्मात्
 स्नेहनादयः स्युः । कर्माण्येतान्येषां सिग्धत्वोष्ण-
 त्वादिभिर्ज्ञेयानि प्रभावाद्वा । उद्देशक्रमात् पञ्चला-
 वणान्याह ।

सौवर्चलमित्यादि । यद्यपि सैन्धवं लवणाना-
 मिति वचनात् सर्वलवणश्रेष्ठं तथापि सौवर्चलस्या-
 तिरोचकत्वादग्रेऽभिधानम् । औद्भिदमुत्कारिकेति
 लोके शाम्भरीत्यन्ये सामुद्रं करकचमिति लोके ।
 अपरानि लवणानि नक्षत्राणि सन्त्वे प्रायो न प्रयोक्त-
 व्यतयोपदेक्ष्यन्ते । इति नामभिरुक्तानि ।

कर्माभिरुपदिशति । सिग्धानीत्यादि । सि-
 ग्धानि आयुत्वात् तथा तीक्ष्णानि दीपनीयतमानि
 च वक्त्रिर्वर्द्धनेषु श्रेष्ठानि चेत्यर्थः ।

सूत्रस्थानम् ।

३५५

अथञ्जने भोजनार्थे शिरसश्च विरेचने ॥
 शस्त्रकर्मणि तर्त्तार्थं मञ्जनोत्सादनेषु च ।
 अजीर्णानाहयो वीते गुल्मे शूले तथोदरे ॥
 उक्तानि लवणान्यृङ्गं मूत्राण्यष्टौ निबोध मे ।
 मुख्यानि यानि ह्यष्टानि सर्वाण्यत्रेयशासने ॥

वातादिहरणकर्मार्थं प्रयोगविधिमाह आलेप-
 नार्थं इत्यादि । स्नेहस्नेदविधौ स्नेहकर्मणि स्ने-
 दकर्मणि च । अधोभागोर्ध्वभागेषु विरेचने व-
 मने च निरुहेष्वास्थापनेषु अनुवासने स्नेहवस्ति
 कर्मणि । अथञ्जने सर्व्वाङ्गं वाप्य स्नेहादिस्त्रक्षण-
 क्रियायां भोजनार्थं भोज्यद्रव्यसंस्कारार्थं शिरसश्च
 विरेचने नस्यकर्मविशेषे । शस्त्रकर्मणि वर्त्तार्थं
 आनाहादौ फलवर्त्तर्यम् । अञ्जनेषु नेत्राञ्जनयो-
 गेषु उत्सादनेषु उद्वर्त्तनेषु च । अजीर्णं चतुर्विधे
 आनाहे विड्विबन्धव्याधौ वाते वातव्याधौ गुल्मे
 शूले तथोदरे । युज्यन्ते पञ्चलवणानि इत्यन्वयः ।
 स्वस्वप्रभावात् । उपसंहरति उक्तानीत्यादि ।

क्रमिकत्वान्मूत्राण्यष्टौ कर्तुमित्यादि । वक्त्रे नि-
 मूत्राणि सन्ति तेषु मुख्यानि यान्यष्टौ मूत्राणि ता-

३५६

खरकसंहिता ।

अविमूलं मज्जामूलं गोमूलं माहिषञ्चयत् ।
 हस्तिमूलं मथोद्वस्य हयस्य च खरस्य च ॥
 उष्णं तीक्ष्णमथोऽरुच्यं कटुकं लवणान्वितम् ।
 मूलमुत्सादनेयुक्तं युक्तमालेपनेषु च ॥
 युक्तमास्थापने मूलं युक्तञ्चापि विरेचने ।
 खेदेष्वपि च तद्युक्तं मानाहेष्वगदेषु च ॥
 उदरेष्वथ चार्शः सु गुल्मकुष्ठकिलासिषु ।
 तद्युक्तं सुपनाहेषु परिषेके तथैव च ॥

न्य, पदिष्ठान्यात्रेयेण तान्येव मन्तो निबोध । अवी-
 त्यादि । अविर्मेषीतस्यामूलं महिष्या इदं माहिषम् ।
 एषां सामान्यतो गुणानाह यद्द्वारेण कर्माणि कु-
 र्वन्ति ।

उष्णमित्यादि । अरुच्यं स्निग्धं लवणान्वितं
 कटुकं लवणानुतिक्तं प्रभावात् । प्रयोगप्रकार
 माह ।

मूलमित्यादि । उत्सादने मूलमष्टविधमूलं
 उद्वर्तने युक्तं आलेपने प्रलेपे आस्थापने निरूह-

सूत्रस्थानम् ।

३५७

दीपनीयं विषमञ्च क्रिमिमञ्चोपदिशते ।
पाण्डुरोगोपसृष्टानां मुत्तमं सर्व्वोच्यते ॥
क्षेपमाणं शमयेत् पीतं मातुतञ्च नुनो मयेत् ।
कर्षेत् पित्तमधोभागमित्यस्मिन् गुणसंग्रहः ॥
सामान्येन मयोक्तस्तु पृथक्त्वेन प्रवक्ष्यते ।

वस्तौ विरेचने ऽधोभागचरणे । स्वेदेष्विति कुम्भी-
स्वेदादौ आमाहेषु मलविवन्धव्याधिषु अगदेषु
चेति योगत एवागदभैषज्यविधौ युक्तं उदरेषु
वातादिजेषु अर्शःसु षट्सु गुल्मेषु पञ्चसु कुष्ठेष्व-
ष्टादशसु किलासिसु किलासरोगिषु पुरुषेषु अर्यात्
किलासरोगेषु । एषु रोगेषु ययोपयुक्तं तदाह ।

तद्युक्तमित्यादि । उपनाहे उष्णवहलोपदेहे
परिप्रेके अवगाहधौतादिरूपेण चकारात् पाना-
दौ योगेषु च । प्रलेपसाध्ये व्याधिमात्रे विहितत्वख्या-
पनार्थं सुपनाहेष्वित्युक्तं परिप्रेकसाध्यव्याधिसामान्ये
विहितत्वख्यापनार्थं परिप्रेकेष्वित्युक्तं दीपनं वक्त्रि-
दीपनं विषममिति केवलमेव मूलं विनाद्वयान्तर-
योगेन विषहरं तेनागदेषु यौगिकत्वेनोक्तत्वेऽपि न
प्रौनस्तम् । क्रिमिममिति प्रभावात् कटुत्वाद्वा । पाण्डु-

३५८

श्वरकसंहिता ।

अविमूत्रं सतिक्तं स्यात्स्निग्धं पित्ताविरोधिच॥
 आजं कषायमधुरं पथ्यं दोषान्निहन्ति च।
 गव्यं समधुरं किञ्चित् दोषघ्नं किमिकुष्ठनुत्॥
 कण्डूलं शमयेत् पीतं सम्यग्दोषोदरोहितम्।

रोगोपस्थानां सर्व्वैव पानाहारभेषजादिकल्पनया
 उक्तमम् । क्षेप्याणं शमयेदुष्णतीक्ष्णकटुकत्वात् पी-
 तमिति प्राधान्यात् पानतो गुणकथनं पीतं च मा-
 रुतमनुलोमयेत् उष्णरूचलवणत्वात् ऊर्द्धं तिर्थ्यक् च
 गामिनं चातं अधोगमयेत् । पीतञ्च मूत्रं पित्त-
 मधोभागं कर्षेत् । यत्तु यत् पित्तमधोभागं तत्पित्तं
 कर्षेत् न तूर्द्धगं मित्युच्यते तन्न मूत्रसामान्यस्य वैरे-
 चनिकत्वात् । अधोभागेन कर्षणत्वस्यानुभवसि-
 द्धत्वात् । उपसंहरति इतीत्यादि । अस्मिन् तन्त्रे
 इति गुणसंग्रहः संचेपेण सुखोपदेशः मूत्राणाम-
 स्थानां सामान्येन मयोक्तः स च पुनः पृथक्त्वेन प्रव-
 र्ण्यते प्रत्येकं विशेषरूपेण प्रवर्ण्यते । तद्यथा त-
 दाह ।

अविमूत्रमित्यादि । सतिक्तमीषत्तिक्तान्वित-
 लवणं सरूचञ्च स्निग्धं चातएव पित्ताविरोधि । सा-

सूत्रस्थानम् ।

३५८

अर्शःशोफोदरघ्नन्तु सक्षारं माहिषं सरम्॥
 हास्तिकं लवणं मूत्रं हितन्तु क्रिमिकुष्ठिनाम्।
 प्रशस्तं वद्धविण्मूत्र विषक्षेष्णामयार्शसाम् ॥
 सतिक्तं श्वासकासघ्न मर्शोमं चौष्टमुच्यते ।

मान्यतउष्णतीक्ष्णलवणत्वैऽपि स्निग्धत्वात् पित्तस्या-
 विरोधो ह्वासट्विजनकताभावोऽस्यास्तीति पित्ता-
 विरोधि । न तु वृद्धं पित्तं न विरोद्धं शीलं य-
 स्येति पित्ताविरोधि । पित्तशमकत्वालाभात् ।
 एतच्च प्रभावात् ।

आजमित्यादि । अजामूत्रं कषायमधुरं कषायानु-
 मधुरं सामान्यतो लवणं समकषायमधुरं वा सामा-
 न्येन लवणान्वितकटुकञ्च पथ्यं स्तोतोहितं दोषां
 स्त्रीन् निहन्ति च प्रभावात् ।

गव्यमिति । गोमूत्रं प्रकरणात् समधुरं कि-
 ञ्चित् लवणान्वितकटुकं किञ्चिन्मधुरयुक्तं त्रिदोषघ्नं
 क्रिमिकुष्ठनुत् । कण्डूलं शमयेत् पीतं सम्यक् श-
 मयेदित्यन्वयः । दोषोदरे वातादिजोदरे न तु दू-
 ष्योदरे हितम् । प्रभावात् । माहिषमूत्रकर्मिगुणा-
 वाह ।

अर्श इत्यादि । शोफेन जातमुदरं शोफोदरं

३६०

चरकसंहिता ।

वाजिनां तिक्तकटुकं कुष्ठव्रणविषापहम् ।
खरमूल मपस्मारोन्मादग्रहविनाशनम् ॥

शोफश्चोदरश्च तत्तथा वा हन्ति इति शोफोदरघ्न
प्रभावात् । सच्चारं लवणान्विततिक्तं चारान्वितम् ।
हास्तिकमिति ।

हस्तिन्यामूलं लवणं लवणप्रधानतिक्तं पुनर्लवण-
ग्रहणात् । वड्डिष्णूत्वं विषश्लेष्मामयार्शसां प्रशस्तं
प्रभावात् । औद्धमूत्रस्य गुणकक्षीणी आह ।

सतिक्तमित्यादि । सतिक्तमिति पुनरुक्त्या
ईषत्तिक्तभीषल्लवणम् । वाजिनामश्वानां तिक्तकटुकं
अत्र कटुशब्देन तिक्ते तिक्तस्य पुनरुक्त्या ईषल्लव-
णातितिक्तमध्यकटुकम् । कुष्ठव्रणविषापहत्वं प्रभा-
वात् । खरमूलमिति गर्हभमूलं अपस्मारोन्माद-
ग्रहाणां विनाशनम् । अत्र ग्रहा देवादयः स्कन्दा-
दयश्च । उन्मादो दोषोन्मादः दोषभूतोभयरूपो वा
ग्रहाः स्कन्दादयो ऽर्कादयश्च न ज्योतिषाः । अत्र
रसानुक्त्या सामान्यात् लवणान्वितकटुकं बोध्यम् ।

एषां यथास्वगुणकर्मसम्भारस्तु यथास्वाहार-
विहारादिभि स्तथात्वेन कोष्ठान्याश्रयमहिम्नाभि-
निर्व्वर्त्तते । उपसंहरति इतीहोक्तानीत्यादि ।

सूत्रस्थानम् ।

३६१

इतीहोक्तानि सूत्राणि यथासामर्थ्ययोगतः ।
अथ क्षीराणि वक्ष्यन्ते कर्मचैषां गुणाश्च ये ॥
अविक्षीरमजाक्षीरं गोक्षीरं माहिषञ्च यत् ।
उष्ट्रीणामथ नागीनां वडवायाः स्त्रियास्तथा ॥

यथासामर्थ्ययोगतः यथाज्ञानबलेनेत्यर्थः एतेनो-
पदेष्टुरेषां गुणान्तराज्ञानं नोन्नेयम् । उक्तेनैव
शिष्याणां प्रयोक्तुं सामर्थ्ययोगात् । क्रमिकत्वात्
क्षीराण्याह ।

अतः क्षीराणीत्यादि । क्षीराणीति नामतः ।
एषां कर्म च गुणाश्च ये ते वक्ष्यन्ते ।

अविक्षीरमित्यादि । नागीनामिति हस्तिनीनां
वडवाया इति अश्वग्राः स्त्रिया इति मानुष्याः ।
प्रकरणात् क्षीरमिति शेषः । न तु अवीक्षीरमि-
त्युत्तरपदेन सहान्वयो वृत्तिशब्दैकदेशेनान्वयाव्यु-
त्पन्नत्वात् । नामतः क्षीराण्यक्ता गुणकर्मणी
आह ।

प्रायश्च इत्यादि । सामान्येन क्षीरगुणकर्मणी
बोध्यम् । यथाक्रमं क्षीरगुणमित्यनेन पृथक् पृथक्
क्षीराणां गुणकर्मणी वक्ष्यमाणे इति वक्ष्यमाण-
त्वात् । प्रायश्च इत्यनेन न स्त्रीक्षीरादौ सलवण-

३६२

चरकसंहिता ।

प्रायशो मधुरं स्निग्धं शीतं स्तन्यं पयो मतम् ।
 प्रीणनं वृंहणं वृष्यं मेध्यं बल्यं मनस्करम् ॥
 जीवनीयं समहरं स्वासकासनिवर्हणम् ।
 हन्ति शोणितपित्तञ्च सन्धानं विहतस्य च ॥
 सर्वप्राणभृतां सात्म्यं शमनं शोधनन्तथा ।
 तृष्णाम्नं दीपनीयञ्च श्रेष्ठं क्षीणक्षतेषु च ॥
 पाण्डुरोगेऽपि पित्ते च शोषे गुल्मे तथोदरे ।
 अतीसारे ज्वरे दाहे श्वयथौ च विधीयते ॥

त्वादिकञ्च बोध्यम् । शीतं वीर्यत स्तेन पित्तं नाश-
 यति स्निग्धमधुरत्वाभ्यां वातं हन्ति त्रिभिः कफं
 वर्द्धयति । स्तन्यं स्तन्याय हितं स्तन्यजननमित्यर्थः ।
 पय इत्यष्टविधमेव पयो मधुरस्निग्धशीतगुणं स्तन्य-
 जननादिक्रियं प्रभावात् । प्रीणनं प्रीतिकरं वृं-
 हणं देहपुष्टिकरं वृष्यं शुक्रहितं मेध्यं मेधाहितं
 बल्यं बलहितं मनस्करं सुमनस्कृताकरं मनोऽनु-
 कूलमित्यर्थः । जीवनीयं जीवनहितं मायुर्द्धन-
 मित्यर्थः । हन्ति शोणितपित्तञ्च रक्तपित्तरोगमि-
 त्यर्थः । सन्धानं विहतस्य चेति भग्नस्य संयोगकरणम् ।
 सर्वप्राणभृतां सात्म्यमिति यथासम्भवजातीनां शैशव-

सूत्रस्थानम्

३६३

योनिशुक्रप्रदोषे च मूत्रेषु प्रदरेषु च ।
 पुरीषे ग्रथिते पथ्यं वातपित्तविकारिणाम् ॥
 नखालेपावगाहेषु वमनास्थाप्रनेषु च ।
 विरेचने स्नेहने च पयः सर्वत्र युज्यते ॥
 यथाक्रमं क्षीरगुणा ज्ञेकैकस्य पृथक् पृथक् ।
 अन्तर्गताः स्त्रीरोगाद्ये भयो वक्ष्याम्यशेषतः ॥

प्रभृति स्तनप्रदानेनैव जीवनात् न सर्वप्राणभृता सास्य-
 पक्षिकीटादीनां तदभावात् परन्तु सजातीयविजा-
 तीययावद्दुग्धं सर्वेषां स्वस्थानां प्राणिनां सात्त्विक-
 स्यात् पीतमात्मना सहैकीभावः स्यादित्यर्थः । प्र-
 मनं संशमनं शोधनं मलदोषहरणं दृष्ट्वाघ्नं दोष-
 नीयं वक्त्रेः श्रेष्ठं क्षीणक्षतेषु च क्षीणवत्सु क्षतव-
 त्सु चेत्यर्थः । प्रीणनत्वात् वृंहणत्वात् दृष्यत्वात्
 बल्यत्वादित्यादि ।

पाण्डुरोगे इत्यादिना विधीयते इत्यन्तेनान्वयः ।
 योनिशुक्रप्रदोषे च योनिदोषे शुक्रदोषे च मूत्रेषु
 चेति चकारात् दुष्टेष्टित्यर्थः । प्रदरेषु चकारः प्रत्येक-
 प्राधान्यार्थः पुरीषे ग्रथिते ग्रथितलीभूते पथ्यं वात-
 पित्तविकारिणां मधुरत्वात् स्निग्धत्वाच्च वातरोगिणां
 ताभ्यां शीतत्वाच्च पित्तरोगिणां पथ्यं सुतरां तेभ्यो

३६४

चरकसंहिता ।

अथापरे त्रयोवृक्षाः पृथग् ये फलमूलिभिः ।
 स्नुह्यर्काश्मान्तकास्तेषामिदं कर्म पृथक् पृथक् ॥
 वमनेऽश्मन्तकं विद्यात् स्नुहीक्षीरं विरेचने ।

न कफविकारिणां पथ्यमेतेन श्वासकासादिविशेषव्या-
 धौ च व्याधिहरत्वेन बोध्यं न तु दोषहरत्वेन ।
 प्रयोगार्थं कल्पनाविधिमाह ।

~~ननु~~ न युज्यते इति असुक्तानुवा-
 सनादिसंग्रहार्थम् । सामान्यतो दुग्धगुणकर्षणी
 अभिधाय प्रत्येकं वक्तुमुचितत्वेनाह यथाक्रममि-
 त्यादि ।

क्षीरगुणानिति गुणशब्देन समानाश्रय-
 त्वात् द्रव्यापेक्षया गुणीभावाच्च गुणकर्माभयमुपल-
 द्यते । अन्नपानादिकेऽध्याये ऽत्रैव सूत्रस्थाने वक्ष्य-
 माणे ।

उद्देशक्रमप्राप्तानि अष्टावेव पयांसि चेत्यस्थान-
 न्तरं शोधनार्थाच्च षड्वृक्षा इत्युक्तं तान् वृक्षान् फ-
 लमूलित्वाभावेऽपि क्षीरत्वक् प्रयोगार्थं पृथगुक्तान्
 क्षीरित्वसामान्यात् त्रीनुपदिशति ।

अथेत्यादि । अथोद्दिष्टपयोनिरूपणानन्तरमु-
 द्दिष्टेषु षट्सु वृक्षेषु मध्ये त्रयो ये ऽपरे फलमूलिभि-
 र्वृक्षाः । ननु ते किं षोडशमूलिनीनां मेकोनविंशति

स्त्रवस्थानम् ।

३६५

क्षीरमर्कस्य विज्ञेयं वमने सविरेचने ॥
 इमां स्त्रीनपरान्ष्ट्रक्षानाञ्ज्येषां हितास्त्ववः ।
 पूतिकः कृष्णगन्धा च तिष्ठकश्च तथा तरुः ॥
 विरेचने प्रयोक्तव्यः पूतिकस्त्रिस्तुल्यक स्तथा ।
 कृष्णगन्धा परीसर्पे शोथेष्वर्शः सुचोच्यते ॥
 दद्वविद्रधिगण्डेषु कुष्ठेष्वप्यलजोषु च ।
 पङ्कटक्षान् शोधनानेतानपिविद्याद्विचक्षणः ॥

फल्लिनीनां मध्ये फल्लिनो वा मूलिनो वा इत्याह पृथग्
 ये फल्लमूलिभिरिति फल्लिनीत्यस्य पृथक् भिन्ना ये
 पङ्कटक्षाः शोधनार्था उक्ता स्तेष्वपरे अन्तर्गता स्तथा
 पृक्षा ये स्तुल्यकर्माश्चान्तजाः सुधाष्ट्रक्षान्दाख्यातृक्ष-
 दापाणभेदिनामकवृक्षा स्तेषामिदं कस्यै पृथक् प्रत्येकं
 शृणु । तद्यथाह ।

वमने अश्मान्तकमित्यादि । अश्मान्तकं पाषाण-
 भेदिनः क्षीरं स्तुहीक्षीरं विरेचने स्पष्टम् । क्षी-
 रमर्कस्येत्यादि ।

सविरेचने वमने इति उभयतो भागहरणं ।
 तीनुपसंहृतप्रापरां स्त्रीनुपदेष्टु माह ।

इमानित्यादि । इमानिति क्षीरिणो वृक्षां स्त्रीन् अ-
 परानिति क्षीरिभिन्नान् शोधनार्थान् । तीन् वृक्षान्

३६६

चरकसंहिता ।

इत्युक्ताः फलमूलिन्यः स्नेहाश्च लवणानि च ।

मूलं क्षीराणि वृक्षाश्च षड्ये दृष्टाः पयस्त्वचः ॥

आज्ज येषां त्वचो वल्का हिताः । तानाह । पूतिक इतयादि । पूतिकः करञ्जः कृष्णगन्धा शोभाञ्जनः तिल्लको लोध्र स्तरुरिति विशेष्यः । एषां त्वचो ऽर्थादेव बोध्यम् । इति नाम्नोक्तिः । कर्म्म्याण्याह ।

विरेचने इतयादि । पूतिकतिल्लकत्वचौ विरेचनार्थे प्रयोक्तव्ये । कृष्णगन्धा परीसर्पे शोथेष्वर्शः सु दद्रुविद्रधिगण्डेषु कुष्ठेष्वलजीषु दोषशोधनार्थं प्रलेपनादिविधिना प्रयोक्तव्या । उपसंहरति षड्वृक्षानितयादि । शोधनानेतानितुप्रत्यया कर्म्मभिरुक्तिर्बोधा । पुनर्वसुनिदर्शितफलिन्यादिद्रव्याण्युपसंहरति ।

इत्युक्ता इत्यादि । इति शब्दः समाप्तौ । फलमूलिन्यइति फलिन्य एकोनविंशति मूलिन्यः षोडश । स्नेहा महास्नेहाश्चत्वारः पञ्चलवणानि । मूत्रमष्टकं क्षीराणि चाष्ट वृक्षाश्च शोधनार्थाः षट् येषां दृष्टाः पयस्त्वचः । पयश्च त्वक् च प्रयोक्तव्यतया येषां ते पयस्त्वच इति । इति पुनर्वसुनिदर्शिता ये उद्दिष्टा स्ते समाप्तया नामगुणकर्म्मभिरुक्ता भवन्तीत्यर्थः ।

ननु कथं नामगुणकर्म्मभिरुपदिष्टा नामैव उपदिक्षन्तामित्यत आह ।

समस्यानम् ।

३६७

ओषधीर्नामरूपाभ्यां जानते ह्यजपा वने ।
 अविपाश्चैव गोपाश्च ये चान्ये वनवासिनः॥
 न नामज्ञानमात्रेण रूपज्ञानेन वा पुनः ।
 ओषधीनाम्परां प्राप्तिं कश्चिद्वेदितुमर्हति॥
 योगविन्नामरूपज्ञ स्तासां तत्त्वविदुच्यते ।
 किंपुनर्योविजानीया दोषधीः सर्वथा भिषक् ॥

ओषधीरित्यादि । नामरूपाभ्यां नाम्ना आ-
 ख्यया येन लोके परिचीयन्ते ओषधयः । रूपेण स्व-
 रूपमूर्त्या वने हि यस्यादजपा ऋगलपालका ऋ-
 गचारका इति यावत् । अविपा भेषचारकाः गोपा
 गोचारका एवमन्ये ये संन्यास्यादयो वनवासिन स्ते
 नामरूपाभ्यां ओषधीर्जानन्ति । ताभ्यामुपदेशेन
 किमुपकारो भिषजां कोवा तेभ्योऽजपादिभ्यो भेद
 स्तेऽपि ताभ्यामुपदिशन्तीति चेत्तदा भिषजो भवन्तु
 व्यर्थश्चोपदेशः स्यादित्यत आह ।

न नामज्ञानमात्रेणेत्यादि । रूपज्ञानेन वा स्व-
 रूपमूर्त्या परिचयेनापि ओषधीनां परां प्राप्तिं प-
 रमं कस्य प्रभावं गुणाधिक्यञ्च । एतेनाजपालका-
 वपालकगोपालकवनवासिनां नामरूपज्ञानं तत्त्व-
 विद्वत्त्वभिषक्त्वं वा बोध्यं तत्पुनः कस्येत्यत आह ।

३६८

चरकसंहिता ।

योगमासान्तु यो विद्याद्देशकालोपपादितम्
पुरुषं पुरुषं वीक्ष्य स विज्ञेयो भिषक्तमः ॥

योगविदित्यादि । योगं द्रव्यान्तरेण कर्मगुणाभ्यां निरूप्य मेलनं प्रयोगं वा वेत्ति स योगवित् । आसामोषधीनां नामरूपज्ञः सन्नेव यो योगवित् स चोषधीनां तत्त्वविदुच्यते याथार्थ्यवेत्ता निर्दिश्यते । तत्रापि विशेषमाह ।

किं पुनरित्यादि । किन्तु यो जनः सर्व्वेया प्रति पुरुषावेक्षणपूर्व्वकदेशकालोपपादितयोगज्ञानं विना नामरूपगुणरसवीर्यविपाकप्रभावज्ञानपूर्व्वकं द्रव्यान्तरसंयोगन्तयारोगानुसारतः प्रयोगञ्च ओषधीनां जानीयात् स भिषक् उच्यते । तत्रापि विशेषमाहः ।

योगमित्यादि । तु पुनर्यो जनः पुरुषं पुरुषं वीक्ष्य प्रतिपुरुषं देहबलप्रकृतिसत्त्वमात्रदोषबलव्याधिबलवयोऽनुसारपूर्व्वकमासामोषधीनां नामरूपे अभिज्ञानेन देशविशेषकालविशेषतुर्विशेषाभिज्ञानपूर्व्वकं मात्रयोपकल्प्य द्रव्यान्तरेण संयोज्य वा कषायादितोऽप्युपकल्प्य पानादिविधया योगं प्रयोगं विद्यात् स भिषक्तमो भिषच्छूतमो ज्ञेय इत्यर्थः । एतेन

सूत्रस्थानम् ।

३६६

यथाविषं यथाशस्त्रं यथाग्निरग्निं यथा ।
तथौषधमविज्ञातं विज्ञातं ममृतं यथा ॥

नामरूपज्ञमात्राणामन्नादीनां तत्त्ववित्त्वभिषक्त्य-
भिज्ञानात्त्वानि न भवन्ति । एवं वने ज्ञपादीनां नाम
रूपज्ञत्ववचनेन नामरूपानभिज्ञानात् पुरुषाणां ते
नामरूपपरिचयो विधेय इति ज्ञापितं भवति ।

उक्तञ्च सुश्रुते । भूमिप्रविभागविज्ञानीये ऽध्याये
सूत्रस्थाने । गोपालास्तापसा व्याधा ये चान्ये वन-
चारिणः । मूलाहाराश्च ये तेभ्यो भेषजव्यक्तिं रिष्यते
इति ।

ननु द्रव्यं स्वप्रभावादेव व्याधिं शमयेत् कथमो-
षधीनां तत्त्वादिकं ज्ञातव्यं भवतीत्याकाङ्क्षाया मोष-
धीनां तत्त्वाद्यनभिज्ञायां दोषमाह ।

यथाविषमित्यादि । विषशस्त्राग्निवज्राणां
सद्यः प्राणहरत्वेन दृष्टान्तवाञ्छित्यं शिष्टानां सुख-
बोधार्थं सुत्यर्थञ्च । औषधमोषधीमयं तत्कल्पित
विकारं वा । औषधीपदं जाङ्गमौद्भिदपार्थिवद्रव्य-
वाचकं बोध्यम् । अविज्ञातं विज्ञातमित्यभयत्र
नामरूपगुणकर्माभिरिति शेषः । अमृतमिति ज-
रामरणादिहरत्वेन दृष्टान्तः । तत्र हेतुमाह ।

३००

चरकसंहिता ।

औषधं ह्यनभिज्ञातं नामरूपगुणैस्त्रिभिः ।

विज्ञातमपि दुर्युक्तं मनर्थायोपपद्यते ॥

योगादपि विषं तीक्ष्णमुत्तमं भेषजं भवेत् ।

भेषजं वापि दुर्युक्तं तीक्ष्णं सम्यद्यते विषम् ॥

औषधं हीत्यादि । हि यस्मात् नामरूपगुणैस्त्रिभिः व्यसैः समसैर्वाऽनभिज्ञातेन प्रयुक्तं मौषधं मनर्थायाप्रयोजनाय व्यापत्तये उपपद्यते उपपन्नं भवति । अत्र गुणशब्दो गुणकर्मवाची समानाश्रयत्वात् । एवमस्तु नामरूपगुणैस्त्रिभिर्विज्ञातव्यं कथं योगेनेत्याह । विज्ञातमपीत्यादि । अपि नामरूपगुणकर्मैर्विज्ञातमौषधं दुर्युक्तं मातृकालदेशवयोबलाग्निबलाद्युरूपेण सम्यग्योगं विना उपयुक्तं मिथ्यायोगायोगातियोगैर्युक्तमनर्थावसरणान्तव्यापत्तये उपपद्यते । तस्मान्नामादिभिर्विज्ञातममृतवद्भवति इत्यर्थः । ननु सम्यग्योगयुक्तं सम्यक्तये भवतीति प्रतिज्ञाव्याघातः सम्यग्युक्तमपि विषादिकं सद्यो हि प्राणान् हन्तीति शङ्कायामाह ।

योगादपीत्यादि । योगात् दोषधातुवयोवक्त्रबलबलशरीरप्रकृतिसत्त्वसात्त्व्याधिबलान्यनुसृत्य द्रव्यान्तरेण संदुज्य देशकालमात्राभिः प्रयोगात्

द्वल्लयानम् ।

११

तस्मान्नभिषजायुक्तं युक्तिवाह्येन भेषजम् ।

धीमताकिञ्चिदादेयं जीवितारोग्यकाङ्क्षिणा

तोच्छमपि विषं प्राणहरमपि उत्तमं सात्त्विकं स्वस्था-
तुरपरायणं च भेषजं भिषग्जितं भवेदिति न तु प्रा-
णहररूपेणानुवर्तते इत्यर्थः । ननु नाशकद्रव्यवि-
कल्पितं हि दोषव्याधुभयहरं भेषजं भवति तस्य च
दुर्योगेण किमसु वा दुर्योग इत्यत आह ।

भेषजं वाग्नीत्यादि । विषमिति प्राणहरत्वेन
विषवत् । इत्यस्य नाभादिभिरविज्ञातं द्रव्यं भेषजं
यदि विषवत् व्यवस्थितं तदा नाभादिभि रनभिज्ञा-
तौद्याद्द्रव्यं ग्राह्यं न भवति युक्तिज्ञेन तु वैद्येन
निर्दिष्टं भेषजमयुक्तिज्ञवैद्यात् ग्रहीतु नं दुष्टं
भवत्वित्याशङ्क्याह ।

तस्मादित्यादि । तस्मात्तु दुर्युक्तभेषजस्यापि वि-
षोपमत्वात् युक्तिवाह्येन इत्यनभिज्ञेन भिषजा
युक्तं भेषजं युज्यते पानार्थं दीयते यत्किञ्चित् भेष-
जं तदपि जीवितारोग्यकाङ्क्षिणा धीमता नादेयम्
अयुक्तिज्ञभिषक्प्रयुक्तभेषजस्य विषतुल्यत्वाभिधानेन
जीवितारोग्यव्याहन्तृत्वात् । नत्वयुक्तिज्ञभिषक्प्रयुक्त-
भेषजं नारोग्याय भवतु जीवितमपि किं हन्तीत्यत
आह ।

३७२

चरकसंहिता ।

कुर्यान्नि पतितो मूर्ध्नि सशेषं वासवाशनिः ।
 सशेषं मातुरं कुर्यान्नत्वज्ञमतमौषधम् ॥
 दुःखिताय शयानाय अह्वानाय रोगिणे
 यो भेषजमविज्ञाय प्राज्ञमानी प्रयच्छति ।

कुर्यादित्यादि । वासवाशनिरिन्द्रस्य वज्रः सद्यः प्रा-
 णहरो मूर्ध्नि पतितस्तं पुरुषं कदाचित् सशेषं
 कुर्यान्नप्राणतो हन्यात् । अन्नयुक्तमौषधन्तु मातुरं
 सशेषं कुर्यात् अपितु सर्वदैवातुरप्राणान् हन्या-
 दिति । तस्माच्च जीवितारोग्यकाङ्क्षिणा धीमता युक्ति
 वाच्येन भेषजा युक्तं किञ्चिदौषधं नादेयमिति
 योज्यम् । नत्वविज्ञातमौषधमिति पाठे स एवार्थः ।
 अथ युक्त्यनभिज्ञवैद्यप्रयुक्तभेषजाग्राह्यत्वोपन्यासेन
 वैद्यस्य युक्त्यनभिज्ञानं दोषः ख्यापित इति वैद्य-
 दोषः प्रस्तावितो भवति । तत्प्रस्तावप्रसङ्गादपरञ्च
 वैद्यदोषमाह ।

दुःखितायेत्यादिभ्यां द्वाभ्यां श्लोकाभ्याम् । यो
 वैद्यः प्राज्ञमानी प्राज्ञमात्मानं मनुं शीलमस्य स
 भेषजमविज्ञाय भेषजस्य गुणकस्मीणि न ज्ञात्वा अ-
 वज्ञायेति पाठे दुःखितत्वादिना स्वज्ञां कुर्वन् दुः-
 खिताय अह्वानाय रोगिणे शयानाय सुप्ताय अह-
 वानाय वा रोगिणे प्रयच्छति । तस्य त्यक्तधर्मीस्यात

सूत्रस्थानम् ।

३७३

त्यक्तधर्मस्य पापस्य मृत्युभूतस्य दुर्मतेः ।
 नरो नरकपाती स्यात् तस्य सम्भाषणादपि ॥
 वर माशीविषविषं कथितं ताम्रमेव वा ।
 पीतमत्यग्निसन्तप्ताभक्षिता वाय्वयोगुडाः ॥
 न तु श्रुतवतां वेशं विभ्रतः शरणागतात् ।
 गृहीतमन्नं पानं वा वित्तं वा रोगपीडितात् ॥

एव पापस्य मृत्युभूतस्य मृत्युस्वरूपस्य दुर्मते वैद्यस्य
 सम्भाषणादपि स्पर्शादितस्तु तिष्ठतु नरो नरक
 पाती स्यात् । तदा दुःखार्त्तत्वेन निद्रार्त्तत्वेन च
 तयो रोगिणोः अङ्गया चात्मा समर्पितो वैद्याय
 भवतीति विश्वासघातित्वादिदोषात् । एतेन वै-
 द्यस्य दुःखितादिरोगिणोऽपि भेषजदानेऽवहेलनं
 निषिध्यते इति ज्ञापितम् ।

अथ वैद्यदोषोपन्यासप्रसङ्गेन वैद्ये निषेधनीय-
 मुपदेष्ट्यापरञ्च तत्प्रसङ्गात् वैद्यप्रतिषेध्यमाह ।

वरमाशीविषविषमित्यादि । यो वैद्यो वित्तार्थी
 चिक्किर्त्साति तेन वैद्येनेत्यर्थाल्लभ्यते । न तु श्रुत-
 वतां वेशमित्याद्युक्ते स्तथाच । आशीविषविषं सद्यः
 प्राणहरं कथितं वा ताम्रमेव सद्यः प्राणहरं तेन

३७४

चरकसंहिता ।

भिषग्बुभूषु र्मतिमानतः स्वगुणसम्पदि ।

परं प्रयत्नमातिष्ठेत् प्राणदः स्याद्यथानृणाम्॥

वैद्येन वरं पीतं दैन्यापन्नेन क्षुधात्तौ पूर्वकाले पीतम् । एवमत्यग्निसन्तप्तावाप्ययोगुडाः सद्यः प्राणहरा लौहगुड़िका स्तेन वैद्येन वरं भक्षिता यः स्वोदरभरणार्थं चिकित्सयार्थं नालभत तेन पुनः श्रुतवतां वेदे ऽधीतिनां वेशं विभ्रतः शरणागतात् रोगपीडितादन्नं पानं वा वित्तं वा न तु गृहीतं नागृह्यत । इदानीमपि न गृहीतव्यमिति ख्यापितम् । अन्यस्याञ्च यस्यात् गृहीतं भवति तद्वक्ष्यते । एतेनैतदुक्तं भवति वैद्यानामुदरभरणार्थं श्रुतवद्देशधारिभ्यः किञ्चिदपि न ग्राह्यं यदि क्षुधया पीडितो वैद्यो भवति प्राणा यान्ति तदा प्राणहरद्रव्यास्यपि मुक्ता प्राणान् जह्यादिति । ननु तदा भिषक् किं कुर्यादित्यत आह ।

भिषग्बुभूषु रित्यादि । अतो युक्त्यनभिज्ञवैद्यतो भेषजाग्राह्यत्वात् । तथाविधवैद्यप्रयुक्तौषधस्यातुराणां निःशेषेण प्राणहरत्वात् दुःखितादिव्याधितेभ्यः प्राज्ञमानितया भेषजस्याज्ञानेन प्रदातुं बद्धसंभाषणस्य नरकपातनहेतुत्वात् । श्रुतवद्देश-

सूत्रस्यानम् ।

३७५

तदेव युक्तं भैषज्यं यदारोग्याय कल्पते ।
स चैवभिषजां श्रेष्ठो रोगेभ्यो यः प्रमोचयेत् ॥

धारिम्योऽन्नादिग्रहणप्रतिषेधाच्च भिषग्बुभूषु र्जनो
मतिमान् बुद्धिमान् स्वगुणसम्पत्तौ वक्ष्यमाणवैद्य-
गुणसम्पत्तौ परं श्रेष्ठं प्रयत्नं स्वगुणसम्पज्जननव्या-
पारमातिष्ठेदाश्रयेदिति ।

ननु प्रयत्नस्य परत्वं किं सततानुशीलनत्वं किमुक्त-
युक्त्यनभिज्ञानादिवर्जनं न तावत्तद्द्वयमित्याह ।

प्राणद इत्यादि । उक्तयुक्त्यनभिज्ञानादिकं व-
र्जयित्वा स्थितौ वैद्य श्रेढातुरान्न चिकित्सति
तदा तस्य किं स्वगुणवत्तया । यदि वृणां प्राणदो
वैद्यः स्यात्तदा वैद्यगुणसम्पत्तिरुच्यते इति वैद्य-
गुणसम्पदुपन्यासप्रसङ्गेन भैषजगुणसम्पदुपन्यस्यति
दृष्टान्तच्छलेन ।

तदेवेत्यादि । यद्भैषजमारोग्याय कल्पते क्लिप्तं
भवति तदेव भैषजं युक्तं भवति यदि तु नारोग्याय
भवति तदाऽस्य तस्मिन् युक्तं भैषज्यं न मन्यते । तथा
सएव भिषजां श्रेष्ठो यो वैद्यो रोगेभ्यो वै प्रमोचये-
दातुरमिति शेषः । यो वैद्यो रोगेभ्यो नातुरं मोच-
येत् तस्य सर्वगुणयोगेनापि किमिति भावः ।

३७६

चरकसंहिता ।

सम्यक्प्रयोगं सर्वेषां सिद्धिराख्यातिकर्मणाम् ।
सिद्धिराख्यातिसर्वैश्च गुणैर्द्युक्तं भिषक्तमम् इति ।

ननु शास्त्रोदितविधिविनिर्णयितमौषधं यदि ना-
रोग्याय भवति तदा तत् किं न भेषजं सर्वगुणसम्प-
न्नञ्च वैद्यो यद्यातुरान् न रोगेभ्यः प्रमोचयेत्
तदा स किं न वैद्य इत्याशङ्क्याह ।

सम्यक् प्रयोगमित्यादि । कर्म्मणां प्रयोजनल-
क्षणानां सिद्धिर्निष्पत्तिः सर्वेषां वस्तूनां सम्यक् प्र-
योगमाख्यातिवक्ति प्रयोजनासिद्धौ च सम्यक्प्रयोगो-
ऽनुमीयते फलाभावेन पुनरप्रयोग इति फलसाध-
कत्वाभावेन तद्वस्तु न वस्तु भवति तत्फलसाधकं हि
तद्वस्तु तत्फलसाधकञ्च तद्वस्तु इति यथा सदपि
मृदादिकं घटादिकर्म्मसाधकं घटादिरूपेणासत् भेष-
जमनारोग्यकरं यत्तदभेषजमिति भावः । एवं कर्म्मणां
मारोग्यलक्षणप्रयोजनानां सिद्धिर्निष्पत्तिः सर्वैर्गुणै-
र्द्युक्तं च भिषक्तमञ्चाख्यातिभिषक्तमत्वेन लोके ज्ञा-
पयति । आरोग्यलक्षणफलनिष्पत्त्यैव वैद्यस्य सर्व-
गुणवत्तानुमीयते सुतरां भिषक्तमत्वेनानुमानं
भवति । अन्यथा तु गुणवत्ता वैद्यस्य नानुमीयते ।
न हि विद्यावत्तया चिकित्सकत्वेनानुमातुं युज्यते
विद्यावानपि हि चिकित्सया रोगात् प्रमोचयितुं
न शक्नोति इति रोगादमोचको वैद्यः सर्वगुणवा-
नपि न वैद्य इति भावः । अथाध्यायान्तेऽध्यायोक्तार्थं
संग्रहेणाभिधातुमाह ।

सूत्रस्थानम् ।

३७७

तत्रश्लोकाः ।

आयुर्वेदागमो हेतु रागमस्य प्रवर्त्तनम् ।

सूत्रणस्याभ्यनुज्ञान मायुर्वेदस्य निर्णयः ॥

सम्पूर्णं कारणं कार्यमायुर्वेदप्रयोजनम् ।

हेतवश्चैव दोषाश्च भेषजं संग्रहेण च ॥

रसाः सप्रत्ययद्रव्या स्त्रिविधो द्रव्यसंग्रहः ।

मूलिन्यश्च फलिन्यश्च स्नेहाश्च लवणानि च ॥

तत्र श्लोका इत्यादि । तन्नकारस्येयं रीति र्यत्र
तूक्तार्थानधिकार्यसंग्रहाय वक्तुमभिःति तत्र तु
तत्रश्लोका इति निर्दिश्यते यत्र तूक्तार्थप्रमाणीकर्तु-
मिच्छति न तूक्तार्थं संग्रहीतुं तत्र तु भवति चात्रै
तन्निर्दिश्यते इति । आयुर्वेदागम इति ।

स्वर्लोकाद्भूलोके आयुर्वेदस्यागमनं दीर्घजी-
वितमन्विच्छन्नित्यादिना तस्माच्छक्रमुपागमदित्यन्ते-
न श्लोकत्रयेण । हेतुरागमस्यायुर्वेदस्य स्वर्लोकाद्भू-
ल्लोके आगमनस्य हेतुः कारणं विघ्नभूता यदेत्या-
दिनैकश्लोकेन । प्रवर्त्तनमित्यागमस्येत्यनेनान्वयात्
आयुर्वेदागमनस्य प्रवर्त्तनम् । तदा भूतेष्वनुक्रोश-
मित्यादि जीवितञ्चाप्यनश्चरमित्यन्तै स्वयोर्विशति

३७८

चरकसंहिता ।

मूत्रं क्षीराणि वृक्षाश्च षट् ये क्षीरत्वगाश्चयाः ।
 कर्माणि चैषां सर्वेषां योगायोगगुणागुणाः ॥
 वैद्यापवादो यत्रस्थाः सर्वे च भिषजां गुणाः ।
 सर्वमेतत्समाख्यातं पूर्वाध्याये महर्षिणेति ॥

श्लोकैः । ततस्तु सूत्रणमायुर्वेदस्येत्यनेनान्वयात् ।
 आयुर्वेदस्य सूत्रणम् । अथ मैत्रीपर इत्यादि सु-
 मेधसद्व्यन्तैः शतभिः श्लोकैः । ततस्तु तत्सूत्रण-
 स्यात्प्रबुद्धान् सृष्टिदेवर्षिदेवादिभिरभिमतत्वम् ।
 श्रुत्वा सूत्रणमर्थानामित्यादि प्रतिष्ठां भुविलेभिरे इ-
 त्यन्तैः सप्तभिः श्लोकैः । ततश्चायुर्वेदस्य निर्णय इति
 सप्रभेदायुर्निर्णयसंहितायुर्वेदस्य स्वरूपनिर्णयः ।
 हिताहितं सुखदुःखमित्यादि लोकयोरुभयोर्हित
 इत्यन्तैः स्त्रिभिः श्लोकैः । ततोऽनन्तरं सर्वदासर्व-
 भावानामित्यादि इत्युक्तं कारणं कार्यमित्यन्तैः सप्ता-
 दनवभिः श्लोकैः सम्पूर्णं कारणं कार्यं मिश्ररूपेण ।
 ततः परं धातुसाध्यमित्यादि तन्त्रस्यास्यप्रयोजन
 मित्यन्तेन पादत्रयेणायुर्वेदप्रयोजनम् । ततः
 परं कालबुद्धीत्यादि पश्यति हि क्रिया इत्यन्तैः
 स्त्रिभिः श्लोकैर्हेतवश्च व्याधीना मारोग्यस्य च जनक-

सूत्रस्थानम् ।

३७८

रूपा आश्रयरूपाश्च हेतव एतेन शरीरसत्त्वसंज्ञयो
रोगारोग्याश्रयत्ववचनमात्मनश्च निर्विकारत्ववच-
नम् । ततः परं वायुःपित्तमित्यादिना तमएव चे-
त्तन्तेनैकेन श्लोकेन दोषाश्च व्याधीनां समवायिकार-
णरूपा दुष्ट्याश्रयाश्च हेतव इत्यन्वयः ।

ततः परं भेषजं संग्रहेण च । संचेपेण व्या-
धीनां भेषजं प्रशाम्यतीत्यादिना समाधिभिरित्यन्ते
नैकेन श्लोकेन । रूक्षः शीतइत्यादिविपरीतगुणैर्गुणा
इत्यन्ते स्त्रिभिः श्लोकैः शारीरदोषाणां भेषजम् ।
विपरीतगुणैरित्यादि व्याधीनामुपदिश्यते इत्यन्तेन
सार्द्धश्लोकेन साधारणत्वेन व्याधीनां भेषजमिति संग्र-
हेण सार्द्धपञ्चभिः श्लोकैर्भेषजम् । ततः परं भूयश्चात
इत्यादि लवणाः कफमित्यन्तैः सार्द्धचतुःश्लोकैः सप्र-
त्ययद्रव्यरसाः । अभिव्यक्तिकारणाश्रयभूतकारणैः
सहिता रसाः । ततश्च किञ्चिद्दोषप्रशमनमि-
त्यादिभि रौद्धिदो गण इत्यन्तैः सार्द्धसप्तभिः श्लोकै
स्त्रिविधो द्रव्यसंग्रहः । जाङ्गमभौमौद्धिदभेदेन
त्रिविधद्रव्यसंग्रहः । ततोऽनन्तरं मूलिन्य इत्यादि
स वेदविदित्यन्तेन सार्द्धश्लोकद्वयेन मूलिन्यादीना-
मुद्देशपूर्वकम् । हस्तिदन्तीत्यादिनामकस्मिन्मां मू-
लिन्य इत्यन्तैः किञ्चिदधिपादत्रयसहितै स्त्रिभिः

३८०

चरकसंहिता ।

श्लोकैर्मूलिन्यः । ततश्च फलिनीः शृण्वत्यादि फ-
लान्येकोनविंशतिरित्यन्तैः किञ्चिन्नूनैकपादेन सह
षड्भिः श्लोकैः फलिन्यश्च । ततः सर्पिस्तैलमित्या-
दिकफापहा इत्यन्ताभ्यां द्वाभ्यां श्लोकाभ्यां स्तृक्षाश्च ।
सौवर्चलमित्याद्युक्तानि लवणानीत्यन्तैः किञ्चिन्यूनै-
कपादेन सह चतुर्भिः श्लोकैर्लवणानि च । ऊर्ध्वं
मूत्राण्यष्टावित्यारभ्य यथा सामर्थ्ययोगत इत्यन्तैः
किञ्चिदधिकपादत्रयेण सह षड्भिः श्लोकैर्मूत्रम् ।
ततः क्षीराणि वक्ष्यन्ते इत्यारभ्य वक्ष्याम्यशेषत इ-
त्यन्तैः साध्वीष्टभिः श्लोकैः क्षीराणि । अथापरे
तत्र इत्यारभ्यापि विद्याद्विचक्षण इत्यन्तैः पञ्चभिः
श्लोकैर्दृक्षाश्च षड्ये क्षीरत्वगाश्रयाः स्तुक्ष्मा-
दयः । एषां मूलिन्यादीनां क्षीरत्वगाश्रयषड्वृक्षा-
न्तानां पुनर्वसुनिदर्शितानां सर्वेषां कर्माणि वम-
नविरेचनादीनि । योगायोगगुणागुणाः यत्र यद्यो-
क्तव्यं यत्र यन्नयोज्यं यस्मिन् ये गुणा स्तद्धिन्नाश्च
तस्यागुणाः प्रत्येकविनिर्णये ज्ञेयानि । इत्युक्ता
इत्यारभ्य पयस्त्वच इत्यन्तैर्नैकेन श्लोकेन मूलिन्यादी-
नामुपसंहारः । तत्परमोषधीर्नामरूपाभ्यामित्यार-
भ्यकिञ्चिद्वेदितुमर्हतीत्यन्ताभ्यां द्वाभ्यां वैद्यापवादः ।
ततः परं योगविदित्यारभ्य भिषकतम इत्यन्ताभ्यां

सूत्रस्थानम् ।

३८१

अग्निवेशकृतेतन्त्रेचरकप्रतिसंस्कृते ।

श्लोकस्थानेदीर्घञ्जीवितीयोनामप्रथमोऽध्यायः ।

द्वाभ्यां श्लोकाभ्यां यत्रस्थाः सर्वे भिषजा गुणाः ततश्चकारात् । यथाविषमित्यादिभिर्भिषक्तममित्यन्तैर्द्वा-

दशभिः श्लोकैर्भिषजामपवादा गुणाश्च मिश्रीकृताः

सर्वमेतत् आयुर्वेदागमादिकं वैद्यापवादगुणान्तं

त्रिंशकं सार्द्धाष्टाविंशत्यन्तरशतश्लोकैः पूर्वाध्याये दी-

र्घञ्जीवितीयाख्येऽध्याये महर्षिणाग्निवेशेन समा-

ख्यातं उक्तमिति । संग्रहश्लोकैश्च सह पञ्चभिः सह-

चाथातो दीर्घञ्जीवितीयमित्यादिभगवानात्रेय इ-

त्यन्तेनैकेनश्लोकेन सार्द्धचतुस्त्रिंशच्छ्लोकाधिकशतं

श्लोककीयश्चायमध्यायः । अध्यायं समापयितुं मूल-

पूर्वकं स्वनामपूर्वकञ्च निबध्नाति ।

अग्नीत्यादि । तन्त्रे आयुर्वेदतन्त्रे एकदेशरूपे

न तु कृत्स्नायुर्वेदरूपे चरकप्रतिसंस्कृते शब्दान्तरेण

तदर्थकथनं प्रतिसंस्कारः । चरकेणाग्निवेशकृततन्त्रः

प्रतिसंस्कृतः शब्दान्तरेण स एवार्थो विस्तरेणोक्त-

स्तस्मिंस्तन्त्रे सूत्रस्थाने दीर्घञ्जीवितीयो नाम प्रथमो-

ऽध्यायः ॥ १ ॥

इति वैद्यकुलावतंसपरमपण्डित श्रीलगङ्गाधरकविर-

३८२

चरकसंहिता ।

तत्कविराजविनिर्मिते आयुर्वेदीयचरकसंहिताज-
 ल्पकल्पतरौ सूत्रस्यानाद्यष्टस्थानजल्पाष्टकस्कन्दे प्र-
 तिस्थानीयप्रत्यध्यायजल्पप्रतिस्कन्दशाखे तत्प्रतिहो-
 कजल्पप्रशाखे तत्तल्लोकप्रतिपदजल्पपल्लवे परापर-
 विद्याकुसुमे लोकद्वयशुभफले सूत्रस्यानाख्यप्रथम-
 स्कन्दस्य दीर्घञ्जीवितीयाख्यप्रथमाध्यायजल्पो नाम
 प्रथमशाखा ॥

Serving JinShasan

046311

gyanmandir@kobatirth.org